

SOYKIRIM YALANI

Harun YAHYA [*]
(Hans von Aiberg)

SOYKIRIM YALANI

Siyonist-Nazi işbirliğinin gizli tarihi ve
"Yahudi Soykırımı" yalanının içyüzü ..

İstanbul, Aralık 1995

[Kapak](#)

[İç kapak](#)

[Arka kapak](#)

[İçindekiler](#)

- [Önsöz](#)
- [Giriş](#): Resmi tarih ve Gerçek tarih
- I. Bölüm: Nazi-Siyonist işbirliğinin anlatılmamış öyküsü
  - [Part 1a](#)
  - [Part 1b](#)
  - [Part 1c](#)
- II. Bölüm: Soykırım iye bir masal ve gaz odaları yalanı
  - [Part 2a](#)
  - [Part 2b](#)
  - [Part 2c](#)
  - [Part 2d](#)
- III. Bölüm: İsrail Devletinin antisemitizm politikası
  - [Part 3a](#)
  - [Part 3b](#)
- [Sonsöz](#)
- [Birinci ek](#)
- [İkinci ek](#)
- [Bölüm notları](#) (dipnotlar)
- [Seçilmiş bibliyografya](#)
- İndeks

[*] Harun Yahya'nın YAHYA'sı;
yani kitabın yazarı Hans von Aiberg'dir.
Bknz. [Harun YAHYA kimdir?](#)

ÖNSÖZ

Pek çok insan, ders kitaplarından, gazetelerden, televizyondan ve diğer benzeri bilgi kaynaklarından kendisine ulaştırılan bilgilerin doğruluğundan hiç şüphelenmez. "Resmi" ağızlardan ya da güvenilir gördüğü yüksek tirajlı medyadan duyduğu şeylerin yalan olabileceğini hiç tahmin etmez. Oysa olayları daha bağımsız bir bilinçle ve daha dikkatli bir şekilde incelersek, bu kayıtsız şartsız inanma tavrının son derece yanlış olduğunu görürüz. Etrafımız, belirli siyasi amaçlar için bilinçli olarak üretilmiş yalanlarla doludur. Dolayısıyla akıllı bir insan, "her duyduğuna inanma" yanlışına düşmemelidir.

Bu kitabın amacı ise, sözünü ettiğimiz "siyasi amaçlar için bilinçli olarak üretilmiş yalanlar"ın önemli bir örneğini ortaya çıkarmaktadır. Konu, Türkiye'de daha önce hiç yazılmamış bir konudur: Yüzyılımızın ilk yarısında Nazi Almanyası ile Siyonist liderler arasında kurulmuş olan gizli ilişkiler ve daha da önemlisi, ünlü "yahudi soykırımı" efsanesinin içyüzü.

Bu konu, son yıllarda Batı'da sık sık gündeme geliyor. Naziler ve yahudi soykırımı hakkında anlatılanlarda bir gariplik olduğunu hisseden bazı tarihçi ve araştırmacılar konunun üzerine gidiyor ve İsrail devleti ile Batılı ülkelerdeki yahudi örgütlerini oldukça rahatsız eden bir sonuca varıyorlar. Konuyla ilgili belge ve deliller, II. Dünya Savaşı sırasında ve öncesinde Naziler ile Siyonist önderler arasında gizli bir işbirliği yaşandığını ve "yahudi soykırımı" denen şeyin de iyi kurgulanmış bir senaryo, bir tarih sahtekarlığından başka bir şey olmadığını gösteriyor.

Bu iddiayı öne sürenlere karşın yahudi çevreleri tarafından kullanılan klasik bir iftira yöntemi vardır: Antisemitizm, yani yahudi aleyhtarlığı suçlaması. Bugün Batı'da her kim "yahudi soykırımı" diye bir şeyin var olmadığından söz etse, sözkonusu "antisemit" suçlamasıyla karşılaşır. Gözü dönmüş bir yahudi aleyhtarı, iflah olmaz bir ırkçı, laf anlamaz bir fanatik ve kahrolası bir neo-Nazi olarak damgalanır. Suçlamaya göre, "yahudi soykırımı" diye bir şey olmadığını bir takım deliller göstererek öne süren kimse, yahudi ulusuna karşı duyduğu psikopatça bir nefret yüzünden böyle bir şey yapmaktadır.

Soykırım ve gaz odaları ile ilgili gerçeklerin ortaya çıkmasından rahatsız olacak bazı çevreler, şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitap için de, yarın hemen, antisemitizm ya da neo-Nazilik ithamlarında bulunabilirler. Nitekim İngiltere'de yayınlanan haftalık yahudi gazetesi "Jewish Chronicle", 5 Kasım 1993 tarihli sayısında, Bilim Araştırma Grubu tarafından yayınlanan "Yehova'nın Oğulları ve Masonlar" adlı kitabı konu edinen "Anti-Jewish Publication in Turkey" başlıklı haberinde, kitabı ve Bilim Araştırma Grubu'nu "antisemit" olmakla suçlamıştı. Kitabın "antisemit" olmasının en önemli nedeni ise, Jewish Chronicle'a göre, içinde Hitler ve Mussolini'nin yahudilerle olan bazı finansal ilişkilerinden söz edilmiş olmasıydı. Oysa bu kitapta daha ayrıntılı olarak incelediğimiz gibi, Hitler ve Mussolini gibi faşistlerin Siyonistlerle olan ilişkileri tarihsel bir gerçektir. Bu durumda, Jewish Chronicle'ın temsil ettiği yahudi mantığına göre, tarihsel gerçekleri ortaya dökmek, "antisemit" olmak anlamına gelmektedir!..

Yahudi çevrelerinin bu klasik "kaçak güreşme" yöntemi nedeniyle vurgulamakta yarar var: Biz bu kitabı; yahudi ırkına karşı anlamsız bir nefret duyduğumuz, yüzyılın başta gelen psikopatları arasında yer alan Naziler'e herhangi bir sempati hissettiğimiz, ülkemizdeki ya da bir başka ülkedeki yahudi cemaatine karşı bir tepki oluşturmak istediğimiz için yazmıyoruz. Çünkü biz antisemit, yani yahudi aleyhtarı değiliz. Birer müslüman olarak, her şeyi Kur'an'ın verdiği bakış açısından değerlendirir, Kur'an'ın gösterdiği prensiplere göre düşünürüz. Dolayısıyla bir ırka karşı nefret duymamız, insanları soylarına göre değerlendirmemiz mümkün değildir. Ancak Yahudilik konusunda "anti-Siyonist" düşünceyi kabul ettiğimizi söyleyebiliriz. Anti-Siyonizm ise, Yahudiliğin içindeki ırkçı ve saldırgan eğilimlere -böyle eğilimlerin varlığı herkesçe malumdur -ve İsrail Devleti'nin ırkçı, saldırgan, yayılmacı politikalarına karşı çıkmaktır. Dolayısıyla anti-Siyonist olmakla antisemit olmak son derece farklı iki şeydir. Yahudi oldukları halde anti-Siyonist düşünceyi savunan Noam Chomsky, Israel Shahak, Benjamin Beit-Hallahmi, Ruth Blau, Elmer Berger, Moshe Menuhin gibi yahudiler bunun açık bir göstergesidir.

Anti-semitizm ile anti-Siyonizmi aynı şeyler gibi göstermek ise Siyonistlerin önemli bir taktiğidir. Ünlü dilbilim profesörü ve siyasi yorumcu Noam Chomsky, "antisemitizm" ile "anti-Siyonizm" in eş tutularak nasıl eleştirilerin susturulduğunu şöyle anlatıyor:

"Antisemitizm suçlamalarına başvurulması, İsrail'e yönelik eleştirileri susturmak için çok sık kullanılan ve çoğunlukla da etkili bir yöntemdir. İşçi Partili saygın İsraili diplomat Abba Eban bile 'Yahudi olmayan dünya ile diyaloglarımızda ana görevlerden biri anti-Siyonizm ile antisemitizm arasında hiçbir ayırım olmadığını göstermektir' diye yazabilmektedir." 1

Bu nedenle konu, bir kısım yahudi çevrelerinin kasıtlı olarak ürettiği antisemitizm yaygaralarına aldırmadan, serinkanlı ve tarafsız bir biçimde incelenmelidir.

Elinizdeki kitap üç ana bölümden oluşuyor. Birinci bölümde Siyasi Siyonizm hareketinin başlangıcından II. Dünya Savaşı'nın sonuna dek, Siyonist önderlerin Avrupa yahudilerini Filistin'e göç ettirebilmek için ülkelerindeki yahudi azınlıklardan kurtulmak isteyen antisemitlerle ve özellikle de Naziler'le kurdukları gizli ilişkiler anlatılıyor. İkinci bölüm, "yahudi soykırımı"nın gerçekte hiç bir zaman yaşanmadığını, bu konuda ileri sürülen sözde delillerin tümünün sahte ya da geçersiz olduğunu, "Holokost" adı verilen bu soykırım hikayesinin gerçekte masa başında üretilmiş bir yalan olduğunu ortaya koyuyor. Üçüncü bölümde ise II. Dünya Savaşı'ndan günümüze uzanan dönemde İsrail liderlerinin diaspora yahudilerini Kutsal Topraklar'a göç ettirebilmek için uygulamaya koydukları çeşitli kirli yöntemler konu ediliyor.

Kitap, umuyoruz ki, hem yahudiler hem de yahudi olmayanlar için son derece önemlidir. Dünyanın resmi tarihindeki gerçeklerin ortaya çıkması, herkes için anlam taşımaktadır çünkü. Ayrıca, bu kitap sayesinde Türk kamuoyu İsrail'i daha iyi tanıma şansı elde edebilecektir. Çünkü son yıllarda Türkiye ile İsrail'i birbirine yaklaştırmak için büyük ve organize bir çaba sarfedilmekte, bunun için de İsrail'in "Ortadoğu'nun tek demokrasisi", tek barışçı ve medeni devleti olduğu telkini verilmektedir. Oysa İsrail, ilerleyen sayfalarda birlikte göreceğimiz gibi, görüldüğünden oldukça farklı bir devlettir.

İstanbul,
Aralık 1995

H.Yahya (Hv.Aiberg)

GİRİŞ

Resmi tarih ve gerçek tarih

İnsanın sahip olduğu kimliğin en önemli dayanağı hafızasıdır. Hepimiz kim olduğumuz sorusuna hafızamızdaki bilgiye dayanarak cevap veririz. Hayatımızın önceki kısmında yaşadıklarımız ve öğrendiklerimiz kim olduğumuzu belirler. Hafızasını kaybeden bir insan ise kimliğini yitirir; kendisini tanıyamaz, dostlarını ve düşmanlarını ayırt edemez.

Dolayısıyla hafızasını yitiren, ya da bir takım gerçekleri unutarak kısmi bir hafıza kaybına uğrayan kimse, bilinçli ve akılcı davranamaz. Bu nedenledir ki, insanların yegane gerçek yol göstericisi olan Kur'an, insanı, sık sık unuttuğu şeyleri hatırlamaya ve böylece bilinçlenmeye davet eder. Örneğin insan, "*bir damla sudan yaratılmış*" olduğunu, Allah'ın kendisini yaratıp büyüttüğünü bilmelidir. İnsan, varlığının gerçek kaynağını ve amacını ancak bu şekilde kavrayabilecektir. Aksi halde ise kim olduğunun ve ne için yaratıldığının bilincinde olmayan bir tür şuursuz varlık ("gafil") olacaktır.

İnsanın hafızası olduğu gibi toplumların da hafızası vardır. Buna "tarih" diyoruz. Tarih, aynı hafızanın insan için son derece önemli oluşu gibi, toplumlar için de son derece önemlidir. Bir toplum, çoğu karakterini sahip olduğu tarihten alır. Zihnindeki tarihe dayanarak kimlerin dost, kimlerin düşman olduğunu, kimlerin güvenilir, kimlerin tehlikeli olduğunu belirler. Tarihte yaşanan toplumsal tecrübeler de son derece önemlidir; bu tecrübelerden dersler çıkararak daha doğruya ulaşılır.

Tarih kavramını yitiren bir toplum da, hafızasını yitirmiş bir insan gibi kimliksizleşir, bilinçsizleşir. Bu tür bir toplum yalnızca içinde bulunduğu anı yaşar; geçmiş ve dolayısıyla gelecekte habersizdir. Bu ise hayvanların sahip olduğu yaşam boyutundan pek de farklı değildir. İşte bu nedenle Kur'an insanları geçmişteki olaylar üzerinde de düşünmeye çağırır. İçinde "*hatırlayın...*" ihtarının geçtiği otuzun üzerinde ayet vardır. Ayrıca yine Kur'an'ın

içinde oldukça kapsamlı bir tarih bilgisi verilir: Daha önce yaşamış toplumların yaşadığı önemli olaylar anlatılır. (Bunlardan bazıları Allah'a isyan etmiş, bazıları ise O'na kulluk ve itaat etmiştir. Karşılaştıkları sonuç ise izledikleri tutuma göre değişmiş; isyan edenler helak olmuş, itaat edenler ebedi kurtuluşa erişmişlerdir.)

Dolayısıyla hem birey hem de toplum olarak; hafızamıza ve tarihimize dikkatle sahip olmak gerekmektedir.

Madem hafıza bu kadar önemlidir, öyleyse bir insana yapılabilecek en büyük kötülüklerden biri, onun hafızasını yok etmek ya da değiştirmektir. Bunun "beyin yıkama" teknikleri ile mümkün olduğunu, bazı insanların bu yöntemi kullanarak başka insanların hafızasını kendi hedeflerine göre değiştirebildiklerini biliyoruz. Ya da bu denli karmaşık yöntemlerle olmasa da bir insanın hafızasının telkin yoluyla değiştirilebildiği bir gerçektir. Böyle bir yöntemle maruz kalmış, beyni yıkanmış bir insan, kuşku yok ki tamamen bilinçsiz bir insan olur ve beynini yıkayan kimselerin emrine girer.

İnsanın hafızasının beyin yıkama ve benzeri telkin yöntemleriyle değiştirilebilmesi gibi, toplumların hafızası da değiştirilebilir. Bu, tarihin yok edilmesi ya da yanlış bir biçimde yeniden yazılması yoluyla yapılabilir. Ünlü İngiliz romancı George Orwell, "1984" adlı ünlü romanında bu tür bir sistem tasvir etmiş ve devletlerin tarihi tümüyle kendi hedeflerine göre değiştirerek insanları egemenlik altında tutabileceğini öne sürmüştü. Romanda, "*geçmiş denetim altında tutan, bugünü de yönetir, bugünü yöneten ise geçmişe hükmedebilir*" deniyordu. Benzer bir model, bir diğer İngiliz yazar Aldous Huxley tarafından "Brave New World" (Cesur Yeni Dünya) adlı ünlü kurgu-romanında yapılmıştı. Huxley, 1932 yılında yayınlanan romanında, gelecekte tüm dünyaya egemen olacak totaliter bir yönetimi, bir Dünya Devleti'ni anlatıyordu. Dünya Devleti'nin itaat sağlamak için kullandığı bazı yöntemler vardı. Öncelikle **tarih tamamen yok edilmişti**. Tarihle ilgili tüm bilgiler ortadan kaldırılmıştı ve Dünya Devleti'ni yöneten bir iki üst düzey yöneticiden başka kimse tarihi bilmiyordu.

Orwell ve Huxley'in romanlarındaki kadar geniş kapsamlı olmasa da, günümüzde bir takım güç odaklarının tarihle oynadıkları ve kendi çıkarlarına uygun yalan tarihler yazdıkları bir gerçektir. Bu işi yapanlar, yani yalan tarih (ya da yaygın deyimle "resmi tarih") yazdıranlar, çoğu kez devletlerdir. Bazı devletler yalnızca tarihi değil, zaman zaman günümüzde yaşanan olayları da gizler ya da değiştirerek halka aktarırlar. Hem dünü, hem de bugünü kontrol etme hedefindedirler çünkü.

Devletlerin yaptığı bu tür resmi tarih ya da güncel yalan üretme operasyonları çoğu zaman halk tarafından fark edilmez. Amerikalı dilbilimci ve siyasi yorumcu Noam Chomsky, "Medya Gerçeği" adıyla Türkçe'ye de çevrilen "Necessary Illusions: Thought Control in Democratic Societies" (Gerekli İlüzyonlar: Demokratik Toplumlarda Düşünce Kontrolü) kitabında, demokratik toplumlarda resmi tarih ve **güncel yalan üretiminin** nasıl yapıldığını detaylarıyla anlatır. Chomsky'nin bildirdiğine göre, en özgür ve demokratik toplum olarak bilinen ABD'de bile çok etkili bir "düşünce kontrolü" vardır. Buna göre, Amerikan devleti, özellikle yüzyılın başından bu yana, totaliter yöntemler kullanmaktadır. ABD'nin yönetici elitlerini buna zorlayan şey, toplumun pek çok konuda kendilerinden farklı düşünmesidir. Özellikle dış müdahale konularında Amerikan halkı geleneksel olarak isteksizdir; oysa silah tüccarlarından uluslararası şirketlere kadar pek çok "güç merkezi" ile birlikte (ve onların desteğiyle) Beyaz Saray'da oturan politikacılar, dış müdahaleyi çoğu kez bir zorunluluk olarak görürler. Bu durumda ne yapılmalıdır? Elbette politika "halka rağmen" oluşturulacaktır; ama açık açık totaliter olan devletlerde olduğu gibi, halkın kafasını ezerek değil, beyin yıkayıcı bir propaganda yoluyla "rıza"sını oluşturarak. Chomsky, "**rıza üretme**" olarak adlandırdığı bu yöntemin çok sayıda örneğini veriyor.

Tüm bu yazdıklarımızla söylemek istediğimiz şey, kısacası, bize anlatılan her şeye inanmamamız gerektiğidir. Eğer bilincimizin önemli bir parçasını oluşturan hafızamızın ve tarihimizin bir takım sistemli yalanlarla değiştirilmesine, kontrol edilmesine karşı dikkatli olmazsak, bilinçsizleşmiş, şuurumuzu yitirmiş oluruz. Allah'tan gelen bilgi (Kur'an) dışında hiç bir bilgi kesin doğru değildir ve biz, "*hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme; çünkü*

kulak, göz ve kalb, bunların hepsi ondan sorumludur" (İsra Suresi, 36. ayet) emrine göre, hiç bir şeye araştırıp sorgulamadan inanmamakla yükümlüyüz. İnsan; ancak bu şekilde davranır, yani aklını tüm saptırıcı telkinlerden, beyin yıkayıcı propagandalardan, resmi tarih yalanlarından koruyabilirse; gerçek bir bilince ve anlayışa sahip olabilir.

Ancak kuşkusuz tüm dünyayı bir yalanlar bütünü olarak göremeyiz. Her bilginin potansiyel bir yalan olduğu gibi bir sonuca da varamayız. Bunu ayırt etmek için, bir noktayı öncelikle hatırd tutmak gerekir: Eğer birileri yalan bir resmi tarih yazıyor ya da güncel gerçekleri tamamen çarpıtan bir yanlış bilgilendirme (dezinformasyon) üretiyorsa, mutlaka bu yalanı bir şekilde kendi çıkarları için kullanacaktır. Bu yalan, yaptıkları haksız ve yanlış eylemlere meşru bir zemin hazırlamak ya da bunları örtbas etmek için üretilmiş olmalıdır. Örneğin resmi tarih yazarak bir toprağın aslında kendi ırkına ait olduğu yönünde gerçek dışı bir takım "deliller" öne süren bir devlet, mutlaka o toprağı elde etme hevesindedir ve ürettiğı yalanla bu işe kılıf hazırlamaya çalışmaktadır.

Bu durumda şöyle bir sonuca varabiliriz: Eğer bir güç, büyük olasılıkla bir devlet, uyguladığı ya da uygulamaya niyetlendiğı bir takım haksız, meşru olmayan politikaları (örneğin işgal, tecavüz, sömürgecilik, bir başka ülke üzerinde hegemonya kurma gibi) haklı gibi göstermek için propagandaya ve **özellikle de tarihi bilgiye** başvuruyorsa, bu propagandanın veya tarihi bilginin yalan olma ihtimali vardır. Bu tür bir bilgiye, araştırma yapmadan güvenmek akılcı olmaz.

Resmi tarihi yıkıp yerine gerçek tarihi ortaya çıkarmak kuşkusuz son derece zor bir iştir. Çünkü yalanı üretenler, çoğu kez onu ayakta tutacak bir takım **önlemler** de almışlardır. Ancak yine de bu konuda ısrarlı davranmak gerekir. **Hiç bir yalan sonsuza kadar ayakta duramaz çünkü.**

İsrail'in iki yüzü

İşte tüm bunların ardından "asıl konu"ya girebiliriz: Yüzyılımızda dünyanın en sorunlu bölgelerinin başında Ortadoğı gelir. Ortadoğı'daki sorunun merkezinde ise İsrail vardır. İsrail Devleti, onyıllardır tüm bir ulusu işgal altında yaşamaya zorlayan dünyadaki yegane devlettir. 1948'de Filistin topraklarının önemli bir bölümünü işgal etmiş ve Filistinlilerin bir kısmını kendi yönetimi altında yaşamaya zorlamış, bir kısmını sürmüş, hatta bir kısmını da "imha" etmiştir. 1967'de tüm Filistin toprakları İsrail işgali altına girmiştir. (Bugünkü sözde "barış süreci" ile özerklik verilen sınırlı bölgelerde ise, İsrail gerçekte Filistinliler arasında bir iç savaş **körüklemektedir**). Ayrıca İsrail; Mısır, Suriye, Lübnan ve Ürdün topraklarını işgal etmiş, yıllarca bu topraklardan çekilmemiştir. İsrail'in işgal ettiği bölgelerdeki halka karşı uyguladığı devlet terörü ise oldukça ünlüdür. İsrail ayrıca dünyanın başka bölgelerindeki acılarda da pay sahibidir: Dünyanın dördüncü büyük askeri gücüne sahip olan Yahudi Devleti, Üçüncü Dünya'daki baskıcı diktatörlere, faşist rejimlere destek olmuş, onlara silah satmış, onların ordu ve gizli polislerini eğitmiştir. Pinochet, Idi Amin, Bokassa, Mobutu, Marcos, Noriega gibi **eli kanlı diktatörlerin tümü**, İsrail'in yakın birer müttefiki olmuşlardır.

Kısacası, İsrail, oldukça "kirli" bir devlettir. Birleşmiş Milletler'de aleyhine en çok karar çıkartılan, ama bu kararların hemen hiç birini tanımayan Yahudi Devleti, dünyanın dört bir yanındaki pek çok insanın gözünde saldırgan, zorba ve küstah bir çete devletidir.

Ancak İsrail'in bir başka yüzü daha vardır. Daha doğrusu İsrail çoğu zaman bir başka yüzle insanların karşısına çıkar. Bu yüz, İsrail'in bir "çete devleti" değil, aksine bir "mazlumlar ve mağdurlar yuvası" olduğu imajını verir. Batı'daki pek çok insan da İsrail'i bu yüzüyle tanır. Bu görüşe göre, İsrail, dünyanın dört bir yanında ırkçıların hedefi olan yahudilerin yegane sığınağıdır. Bu düşünce, temelde "yahudi soykırımı"na dayanır: Buna göre İsrail, Naziler'in İbrani ırkına yönelik korkunç işkence ve katliamından kurtulan yahudiler tarafından kurulmuş bir sığınaktır. Naziler 6 milyon yahudiyi acımasızca öldürmüşlerdir. Bu bir daha asla yaşanmamalıdır. "Bir daha asla" şeklinde sloganlaşan bu mantık, İsraililer tarafından son derece ustalıkla kullanılmakta ve üstte sözünü ettiğimiz tüm "kirli" işler, bu yolla hasır altı edilmektedir.

Bu yolla İsrail'in işgalleri ve devlet terörü meşrulaştırılır: "İsrail, güvenliğini sağlamak zorunda, yeni bir soykırım mı yaşansın?" mantığı kullanılır. Aynı şekilde İsrail'i eleştirmek de engellenir: İsrail'in politikalarını eleştirenlere "neo-Nazi" damgası vurulur. Batıda pek çok politikacı, gazeteci, yazar ya da akademisyen bu ilginç yöntem ile susturulmuştur. Özellikle Amerika'da İsrail politikalarını eleştirmek neredeyse Nazi olmakla eşdeğerdir. İsrail Devleti sürekli olarak soykırım konusunu gündemde tutmakta ve bunu varlığının bir numaralı meşruiyet kaynağı olarak göstermektedir. İsrail'i ziyaret eden her yabancı Devlet Başkanı ya da Başbakan, ilk olarak Yad Vashem adlı "Soykırım Müzesi"ne götürülür. İsraili yazar Benjamin Beit-Hallahmi, bunun ardındaki amacı şöyle açıklar:

"İsrail'e yapılan her resmi gezi Yad Vashem'e yapılan bir ziyaret ile başlar. Burası, havaalanından Kudüs'teki herhangi bir otele giderken yol üstünde durulan ilk noktadır. Bu ayının amacı, İsrail'in soykırımla olan ilgisini ifade etmek ve ülkeyi soykırımdan kurtulanlar için bir cennet gibi göstermektir. İkinci bir amaç ise ziyaretçide suçluluk duygusu oluşturmaktır." 1

Kısacası İsrail, "mazlum" yüzünü göstererek "çete devleti" özelliğini gizlemeye çalışır. Ama biz İsrail'in bir "çete devleti" olduğunu biliyoruz. Bu durumda önemli bir soruyla karşı karşıya kalırız: İsrail eğer Nazi terörünün acılarını yaşamış, 6 milyon kayıp vermiş bir "mazlum" ulusun devletiyse, nasıl olmaktadır da aynı zamanda bir "çete devleti" olabilmektedir? Eğer İsraililer, soykırıma uğramış bir halk iseler, nasıl olup da Filistinlilere onyıllar boyu soykırım uygulayabilmişlerdir?

İşte bu noktada az önce değindiğimiz kuralı hatırlamakta yarar var: Eğer bir devlet, uyguladığı ya da uygulamaya niyetlendiği bir takım haksız, meşru olmayan politikaları haklı göstermek için propagandaya ve özellikle de tarihi bilgiye başvuruyorsa, bu propagandanın veya tarihi bilginin yalan olma ihtimali vardır.

Soykırım efsanesine giriş

1995 yılı Ocak ayında yayınlanan Türk gazetelerine bir göz atarsanız, ilgi çekici bir tabloya rastlarsınız: Pek çok gazetede, özellikle de yüksek tirajlı ve "boyalı" medyada, II. Dünya Savaşı'nda yaşanan "yahudi soykırımı" ile ilgili geniş haberlere rastlamak mümkündür. Bazıları bu konuya tam sayfa ayırmışlar, soykırım ile ilgili haberler günlerce gazete sayfalarını işgal etmiştir. Aslında Türk basınındaki bu kampanya, dünya basınındaki kampanyanın bir yansımasından başka bir şey değildir. II. Dünya Savaşı sırasında Polonya topraklarında kurulan Auschwitz Toplama Kampı'nın "kurtuluşunun" 50. yılı anısına düzenlenen aktivitelere tüm dünya basınında son derece büyük yer ayrılmış, Türkiye'deki medya da Batılı benzerlerini taklit etmiştir. Gerçekte medyanın bu konuda gösterdiği ilginç duyarlılık, Auschwitz'in 50. yıldönümünden de ibaret değildir; Batılı medyanın ve onların benzerlerinin büyük kısmında bu konu sık sık gündeme gelir.

Sözkonusu "yahudi soykırımı" kavramına büyük olasılıkla medyanın yanısıra II. Dünya Savaşı ile ilgili filmlerde de rastlamışsınızdır. Hemen hepsi Hollywood yapımı olan bu filmlerde hep aynı konu vardır: Naziler, yahudilerden nefret etmiş ve dünyanın kurtuluşunun da bu ırkı yok etmekten geçtiğine inanmışlardır. Bu saçma inanç uğruna da 6 milyon Avrupa yahudisini toplama kamplarına doldurmuş, sonra da kadın-çocuk ayrımı yapmadan **gaz odalarında** acımasızca öldürmüşlerdir. Bu, tarihin gördüğü en büyük katliamdır.

Evet, verilen mesaj budur ve doğrusunu söylemek gerekirse **çok da ustaca** verilmektedir. ropagandanın etkisinde kalan milyonlarca insan, II. Dünya Savaşı sırasında bir "yahudi soykırımı" yaşandığını, kesin, ispatlı, tartışılmaz bir gerçek sanmakta ve Nazilerin yahudilere olan düşmanlıkları konusunda da en ufak bir kuşku duymamaktadır. Oysa bu insanlar yalnızca yahudiler tarafından yapılan bir propaganda ile -Batı basınında yahudilerin çok etkin olduğu, özellikle Amerika'daki büyük medya kuruluşlarının çoğunun sahibinin yahudi olduğu bilinen bir gerçektir- bu konuya inandırılmışlardır. Bu konuda yaptıkları herhangi bir araştırma yoktur.

Peki bu konuda "araştırma" yapılırsa nelerle karşılaşılabilir? Bu, son derece önemli bir sorudur ve cevabı da oldukça ilginçtir. Çünkü bu konuda biraz araştırma yaptığımızda, klasik "soykırım" propagandası ile hiç uyuşmayan bazı bilgilerle karşılaşmaya başlıyoruz. Örneğin Amerikalı yahudi yazar Lenni Brenner'in Zionism in the Age of Dictators (Diktatörler Devrinde Siyonizm) adlı kitabını okursanız son derece garip bağlantılar öğrenirsiniz. Bunlardan bir tanesi 1941 yılında Filistin'de bir Yahudi Devleti kurmak için çalışan Stern adlı yahudi örgütünün Nazi Almanyası'yla işbirliğini öngören bir teklif getirdiğini gösteren "Ankara Belgesi"dir. Resmi tarihte, Naziler'in II. Dünya Savaşı'nın başlaması ile yahudi aleyhtar politikalarını şiddetlendirdikleri ve işgal ettikleri bölgelerdeki yahudileri birer ölüm kampı olan toplama kamplarına yollamaya başladıkları anlatılır. 1941 yılı, yahudilerin toplama kamplarındaki gaz odalarında topluca imha edilmesi anlamına geldiği söylenen "Nihai Çözüm" (Final Solution) kararının alındığı yıldır. Ancak "yahudi soykırımı"nın başlangıcı olduğu söylenen bu tarihte, Siyonist Stern örgütü, Naziler'e "işbirliği" teklifinde bulunmaktadır. Hem de bu teklifi götüren üç Stern yöneticisinden biri, Izak Samir'dir; yani 1977-1992 yılları arasındaki Likud iktidarı sırasında önce Dışişleri Bakanlığı sonra da Başbakanlık yapan İsrail lideri.

"Soykırım" gerçekleşirken, Siyonistler Nazilerle işbirliği aramaktadırlar. Sizce bu işte bir gariplik yok mudur?

Aslında ortada daha pek çok "gariplik" vardır. İlerleyen sayfalarda ayrıntılı olarak inceleyeceğimiz bilgiler, Stern-Nazi ilişkisinin yalnızca **buzdağının görünen kısmı** olduğunu, Almanya'yı ve hatta Avrupa'yı Judenrein (yahudiden arındırılmış) yapmak isteyen Nazilerle, tüm bu yahudileri Avrupa'dan Filistin'e yollamak isteyen Siyonistler arasında dev bir işbirliği olduğunu göstermektedir. Bu, tarihi bir gerçektir ve Lenni Brenner gibi "anti-Siyonist" bir yahudi gazeteci ve hatta Hannah Arendt gibi ünlü bir yahudi düşünür tarafından kabul edilmektedir. Konuyla ilgili daha pek çok güvenilir kaynak da vardır.

Peki bu durumda "yahudi soykırımı"nın nasıl açıklayacağız? İşbirliği yapan iki gücün bir diğerini birden bire soykırıma uğratmasının bir mantığı var mıdır? Kuşkusuz bunun bir mantığı yoktur. Ve bu durumda bizler tarihin en mantıksız, anlaşılamaz, saçma olayı ile karşılaşmış oluruz.

Ama eğer az önce sorduğumuz sorunun biraz daha gerisine gidersek belki bu kördüğüm çözülebilir. Sormamız gereken soru, bir "yahudi soykırımı"nın yaşanıp yaşanmadığıdır. Çünkü "yahudi soykırımı" hakkında bildiklerimizin hepsi, yahudiler ve özellikle de İsrail Devleti tarafından organize edilen bir propagandadan kaynaklanmaktadır. Bu tür propagandaların yalan olma ihtimalinin varlığını bildiğimize göre, konuyu tarafsız kaynakların verdiği bilgilerle yeniden incelemek gerekmektedir.

İşte bu noktada son derece çarpıcı bir tablo ile karşılaşırız: Belki bizlere medya yoluyla her gün "soykırım" telkini yapıyor olabilir; ama Batı'da yüzlerce tarihçi ya da araştırmacı, II. Dünya Savaşı sırasında sistemli bir "yahudi soykırımı" yaşanmadığını; bize "kanıt" olarak gösterilenlerin göz boyayıcı birer dekordan öteye gitmediğini ve özellikle de soykırımın can alıcı noktası olan **"gaz odaları"**nın gerçekte hiçbir zaman var olmadığını söylemekte ve bu konuda son derece tutarlı deliller öne sürmektedirler. Buna karşın, soykırım yaşandığını savunan çevrelerin (ya da kısaca soykırımcıların) elinde iddialarını ispatlayan hiç bir tutarlı delil yoktur. Delil olarak gösterilen şeylerin de çoğu birer sahtekarlık ürünüdür. Örneğin soykırım efsanesinin en önemli sembolü olan ve içinde yaklaşık 1.5 milyon yahudinin öldürüldüğü söylenen Auschwitz kampında, **"gaz odası"** olarak gösterilen binalar gerçekte böyle bir iş için kullanılmaya uygun değildir; ancak savaş sonrasında bu yapılar üzerinde bir takım mimari tahrifatlar yapılarak gaz odası süsü verilmek istenmiştir. Kitabın ilerleyen bölümlerinde bu ve buna benzer örnekleri ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Kısacası, karşımızda çok ilginç bir resmi tarih durmaktadır. Bu tarih, İsrail Devleti'nin ve onun Batılı uzantılarının uyguladığı meşru olmayan politikaları, "kirli" eylemleri aklamak için uydurulmuş bir yalandır. Bu tarihi çözüp gerçeği ortaya çıkardığımızda ise, İsrail'in ve Siyonizm'in tarihinin, sandığımızdan daha da kirli olduğu ortaya çıkmaktadır.

Şimdi bu kirli tarihi birlikte keşfetmeye başlayabiliriz.

BİRİNCİ BÖLÜM (Part 1a : 1/3)

Nazi-Siyonist işbirliğinin anlatılmamış öyküsü

1935 yılının başlarında, Almanya'nın Bremerhaven limanından Filistin'in Hayfa kentine gitmek üzere bir yolcu gemisi denize açıldı. Sancak kısmında İbranice harflerle geminin adı yazıyordu: Tel-Aviv. Ancak geminin direğinde dalgalanan bayrak, ortasında gamalı haç yer alan Nazi bayrağıydı. Benzer bir paradoks geminin sahipleri ve kullanıcıları için de geçerliydi. Tel-Aviv gemisinin sahibi Germen topraklarındaki Siyonist hareketin önde gelenleri arasında yer alan bir Alman yahudisiydi. Gemiyi kullanan ise Nasyonal Sosyalist (Nazi) Partisinin bir üyesiydi.

Gemideki yolculardan biri, onyıllar sonra Tel-Aviv'in içinde bulunduğu konumu "metafizik bir çelişki" olarak yorumlayacaktı. Oysa Tel-Aviv gemisinde simgeleşen Nazi-Siyonist işbirliği hiçbir şekilde bir çelişki oluşturmuyordu. Aksine, gemi, resmi tarihi yazanların bizlerden özenle gizlemeye çalıştıkları bir gerçeğin küçük bir örneğiydi. Nazi bayraklı Tel-Aviv gemisinin bu ilginç yolculuğu, Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber'in The Journal of Historical Review dergisinin Temmuz-Ağustos 1993 tarihli sayısında yazdığı bir makalenin girişinde anlatılır. Weber, Zionism and the Third Reich (Siyonizm ve III. Reich) başlıklı makalesinde daha pek çok delil göstererek Naziler ve Siyonistler arasındaki gizli ittifakı gün ışığına çıkarmaktadır.

Peki ilk duyulduğu anda inanılması zor gelen bu garip ittifakın mantığı nedir? Bu sorunun cevabını bulmak için biraz gerilere uzanmak gerekiyor.

Diasporadan Siyonizm'e

Tarihin en eski uluslarından biri olan yahudiler, M.S. 70 yılına dek, asırlardır Filistin ve çevresinde yaşıyorlardı. 70 yılında Roma orduları Filistin'i ve Kudüs'ü ele geçirdiler, ulusun en önemli sembollerinden biri sayılan Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nı yıktılar ve yahudilerin çoğunu da ülkeden sürdüler. O tarihten sonra da, yahudiler için asırlar sürecektir olan diaspora dönemi başladı. Dünyanın farklı köşelerine dağıldılar. Çok sayıda yahudi başta İspanya ve Doğu Avrupa olmak üzere Avrupa'nın farklı köşelerine yerleşti. Burada dikkat çekici olan, yahudilerin dağıldıkları ülkelerde hemen hiç asimile olmamalarıydı.

Yahudilerin asimile olmayışlarının iki ayrı nedeni vardı. Birincisi, M. Tevrat'a eklenmiş olan "Seçilmiş Halk" inancı nedeniyle kendilerini diğer toplumlardan üstün görmeleri idi. Kendilerini üstün bir halk olarak algıladıkları için, diğer "aşağı" ırklara karışmak, onların içinde erimek yahudilere kabul edilemez bir boyun eğiş gibi geliyordu. Asimile olmayışlarının son derece önemli bir ikinci nedeni ise, yanlarında yaşadıkları toplumların yahudilere bakış açısıydı. Özellikle Avrupalılar yahudilere pek sıcak bakmıyorlardı. Hıristiyanlar, Ortaçağ boyunca, Hz. İsa'yı tanımamış ve sonra da Romalılara gammazlamış olan yahudilere ciddi bir antipati beslediler. Katolik Avrupa düzeni yahudileri, yahudiler de Katolik Avrupa düzenini sevmедiler.

Bu durum yahudilere ilginç bir sosyolojik konum kazandırdı. Kurulu düzenden memnun değildiler ve daha da önemlisi bu düzeni değiştirmek için kullanılabilecek bir güce sahiptiler. Bu güç, özellikle paraydı. Paranın kaynağı ise, Ortaçağ ve Yeniçağ boyunca Avrupalı yahudilerin bir numaralı mesleği olan tefecilikti. Kilise Hıristiyan inancına göre haram olan faizle borç verme işini, yani tefeciliği kendi bağlılarına yasaklamıştı. Oysa yahudi olmayanlara faizle borç vermek, yasak olmak bir yana, yahudi inancının önemli parçalarından biriydi. Avrupalı yahudiler, bu noktadan hareketle Ortaçağ boyunca tefecilikle özdeşleştiler. Babadan oğula aktarılan bu meslek sayesinde de, büyük bir para birikimine

kavuştular. Öyle ki Ortaçağ'ın sonlarında yahudi tefeciler prenlere, hatta krallara faizle borç verir hale gelmişlerdi.

Yahudilerin elde ettiği bu ekonomik güç, az önce de belirttiğimiz gibi, Avrupa'daki kurulu düzenin yıkılması için kullanıldı. Yahudiler, Ortaçağ'ın sonlarında başlayan ve Protestan Reformu ile doruğa çıkan Kilise aleyhtarı hareketlere destek oldular. Jan Huss, Luther, Calvin, Zwingli gibi Katolik Kilise'sine karşı doktrinler geliştiren din adamlarının yahudilerle iyi ilişkiler içinde olması ve Katolik Kilisesi'nin bunları "yarı-yahudi" ya da "gizli-yahudi" olarak tanımlaması bunun birer örneğidir.

Protestan Reformu Katolik Kilisesi'nin gücünü azalttı ve özellikle Kuzey Avrupa ülkelerinde yahudilere bir takım haklar ve ayrıcalıklar kazandırdı. Ama kendilerini "Seçilmiş Halk" olarak tanımlayan ve tüm diğer uluslardan üstün gören yahudilerin çoğu için bu yeterli değildi. Yahudiler, ekonomik güce sahiptiler fakat siyasi güçten yoksundular. Siyasi güç kilise, krallar ve aristokrasi arasında paylaşıyordu. Bu noktada yahudilerin bu üç sınıfa da dahil olmayan yeni bir sosyal sınıfın, yani yaygın deyimle burjuvazinin önemli bir parçası haline geldiğini söyleyebiliriz. Öyle ki 18 ve 19. yüzyılda yahudi bankerler Avrupa'nın en önemli ekonomik gücü haline geldiler. Özellikle Rothschild hanedanının elde ettiği ekonomik güç, 19. yüzyılda efsanevi bir boyuta ulaşmış, Rothschildlar Avrupa'nın ekonomik imparatorları olarak anılır olmuşlardır.

İçinde yahudilerin bu denli önemli bir yer tuttuğu burjuvazi sınıfının siyasi güce kavuşması bilindiği gibi Fransız Devrimi ve onu izleyen reform ve devrimlerle gerçekleşti. Fransız Devrimi'nin altyapısını oluşturan Aydınlanma akımının önde gelen düşünürleri, dinin toplum hayatında yönetici bir rol oynamasına karşı çıkmışlar, ayrıca monarşi rejimini kötüleyerek demokrasiyi savunmuşlardı. Dinin toplum hayatından çıkarılması, insanların dinlerine bakılmaksızın muamele görmesini gerektiriyordu ve bu da yahudiler için hristiyanlarla tamamen eşit haklara sahip olmak anlamına geliyordu. Nitekim Fransız Devrimi'ni izleyen dönemde, yahudiler Avrupa'nın dört bir yanında hristiyanlarla eşit haklar elde etmeye başladılar. Avrupa ülkelerinin büyük çoğunluğunda yahudiler üzerindeki hukuki ve toplumsal kısıtlamalar kaldırıldı. Avrupa artık Hristiyan bir düzenle değil, seküler (din-dışı) bir düzenle yönetiliyordu ve yahudiler de bu düzen içinde hristiyanlarla eşit haklara sahip olmuşlardı. Artık onlar da devlet kademelerinde yükselebilir, siyasi güce el uzatabilirlerdi. Nitekim öyle de oldu. İlk kez İngiltere'de bir yahudi, banker Rothschild, Lordlar Kamarası'na girdi. Bir süre sonra bir başka yahudi, Benjamin Disraeli İngiltere Başbakanlığı koltuğuna oturdu. Bu arada hristiyan kültürünün toplum içindeki etkisi eridikçe, Avrupa toplumlarında yahudilere karşı eskiden beridir varolan önyargı ve antipatiler de eriyordu. Özellikle başta İngiltere olmak üzere Kuzey Avrupa ülkelerinde geleneksel yahudi antipatisinin yerine, yahudilere karşı sempatiyle bakan ve onların "haklarını" savunan bir akım gelişti.

Bu "haklar"ın başında da, yahudilerin asırlardır en büyük rüyası olan Filistin'e dönüş projesi geliyordu. Evet, yahudiler Romalılar tarafından Filistin'den sürüldükleri 70 yılından sonra, hiç bir zaman bu topraklara olan duygusal bağlarını yitirmemişlerdi. Avrupa'da yaşadıkları uzun yüzyıllar boyunca, aslında yabancı bir toprakta yaşadıklarını, bir gün mutlaka anayurtlarına döneceklerini düşünmüşlerdi. Yılbaşlarında yaptıkları ayinlerde hep "gelecek yıl Kudüs'te!" temennisinde bulunurlardı. Kendilerini "Seçilmiş Halk" olarak gördükleri için, herhangi bir toprak üzerinde değil, "Tanrı'nın yahudiler için seçtiği" Kenan diyarında, yani Filistin ve çevresinde yaşamaları gerektiğini düşünüyorlardı. Ancak yahudiler asırlar boyunca Filistin'e dönüşün, ancak Mesih adını verdikleri bir kurtarıcı sayesinde mümkün olacağını düşünmüşlerdi. Oysa 19. yüzyılın ortalarında iki haham bu konuya farklı bir yorum getirdiler. Yahudilerin siyasi güce kavuştuklarını ve Avrupa'nın da yahudilere yardım etmeye hazır olduğunu gören bu iki haham, Judah Alkalay ve Zevi Hirsch Kalisher, yahudilerin Mesih'i beklemelerine gerek olmadığını öne sürdüler. Onlara göre yahudiler kendi ekonomik ve siyasi güçlerini kullanarak ve büyük Avrupa devletlerinin desteğini alarak Filistin'e dönebilirlerdi. Bu hareket, Mesih'in geliş sürecinin de ilk aşaması olurdu.

Bu iki hahamın yaptığı yorum, bir süre sonra dindar olmayan ancak ırk bilinci sayesinde kendilerini yeterince yahudi hisseden genç milliyetçilere etki etti. Bunların en önemlisi

kuşkusuz Theodor Herzl adlı genç Avusturyalı gazeteci idi. Herzl, iki hahamın yaptığı öneriyi aktif bir siyasi harekete dönüştürerek Siyasi Siyonizm hareketini kurdu. Siyonizm, adını Kudüs'teki kutsal Siyon dağından almıştı ve uzun bir program sonucunda tüm dünya yahudilerini Filistin'e döndürmeyi amaçlıyordu. Herzl, 1898 yılında İsviçre'nin Basel kentinde I. Siyonist Kongre'yi topladı. Burada Dünya Siyonist Örgütü kuruldu. Bu örgüt, İsrail'in kuruluşuna dek Siyonizm hareketini sabır ve inatla yürütecekti. Örgütün iki büyük hedefi vardı; Filistin'i yahudi yerleşimi için uygun hale getirmek ve başta Avrupa'dakiler olmak üzere diasporadaki yahudileri buraya göç ettirmek. Birinci hedef, 1917 yılında büyük bir aşama kaydetti. İngiliz hükümeti, ünlü Balfour Deklerasyonu'nu yayınlayarak I. Dünya Savaşı ile Osmanlı'nın elinden almış olduğu Filistin'de bir "yahudi vatanı" kurma hedefini desteklediğini açıkladı. Bu, Siyonistler için büyük bir başarıydı. Dünyanın en büyük askeri ve politik gücü olan İngiltere açıkça onları desteklediğini ilan etmişti. Deklarasyon, Siyonizm'i kuru bir hayal olarak gören pek çok kişiye -bunların arasında çok sayıda yahudi de vardı- hareketin gerçekte ne denli güçlü olduğunu gösterdi.

Ancak aynı başarı Siyonistlerin ikinci hedefi, yani diaspora yahudilerini Filistin'e transfer etme hedefi için geçerli değildi. Bu sorun, Siyonistlerin karşısına büyük bir problem çıkardı. Dünya Siyonist Örgütü'nün tüm çağrılarına rağmen, diaspora yahudileri, özellikle de Siyonistlerin en çok önem verdikleri Avrupa yahudileri Filistin'e göç projesine sırt çevirdiler.

Bu sırt çevirisinin nedeni basit bir umursamazlık değildi. Bu nedenle çözümü de basit olmayacaktı.

Siyonizmin karşılaştığı asimilasyon sorunu

Avrupa yahudilerinin Siyonizmin göç çağrısına sırt çevirmelerinin nedeni, yaklaşık bir yüzyıldır içinde buldukları asimilasyon süreciydi.

Asimilasyon, az önce sözünü ettiğimiz yahudilerin hristiyanlarla eşit haklar kazanması sürecinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştı. Önceki sayfalarda yahudilerin Ortaçağ boyunca bir takım kısıtlamalar altında bir tür ikinci sınıf insan statüsünde yaşadıklarına değinmiştik. Yahudi liderler bu kısıtlamalar kalktığı zaman yahudilerin politik güce kavuşacağını ve böylece üstünlük iddialarını ve Filistin'e göç projelerini gerçeğe dönüştürebileceklerini düşünmüşlerdi. Bu nedenle de Katolik Avrupa düzeninin yıkılması için çabalamışlardı. Böylece geleneksel kilise-monarşi düzeninin yıkılmasında ve yerine modernizmin gelmesinde önemli rol oynadılar.

Ancak modernizmin hiç hesaplamadıkları bir etkisi oldu. Avrupa toplumlarında dinin önemi azalır ve yahudiler üzerindeki dini kökenli kısıtlamalar ortadan kalkarken, yahudileri kapalı bir toplum halinde asırlar boyu asimile olmadan tutan temel faktörlerden biri de ortadan kalkmış oluyordu. İşte bu noktada yahudiler asimile olmaya, yani içinde buldukları Avrupa toplumlarının içinde erimeye başladılar. Yahudiler hristiyanlarla eşit hale gelmeye başladıkça, yahudi oldukları bilincinden de uzaklaşıyorlardı. 19. yüzyılın sonuna gelindiğinde, Batılı ülkelerdeki yahudilerin önemli bir bölümü asimilasyondan paylarını almış durumdaydılar. Kendilerini İngilizlerden, Almanlardan ya da Fransızlardan ayrı bir ulus olarak değil, Musevi inancına bağlı İngilizler, Almanlar ya da Fransızlar olarak algılamaya başlamışlardı.

Oysa Siyonistler çok farklı düşünüyorlardı. Onlara göre **Yahudilik bir inanç meselesinden öte, bir ırk meselesiydi**. Yahudiler Avrupalı ırklardan tamamen farklı bir ırka, Sami ırkına bağlıydılar ve dolayısıyla Avrupalılar içinde asimile olmaları kabul edilemezdi. Onların gözünde "Musevi Alman" ya da "Musevi Fransız" kavramı bir safsatadan ibaretti. Yahudiler ister Musevi inancına bağlı olsunlar, isterse ateist olsunlar -ki Siyonistler içinde ateistlerin sayısı da hayli yüksekti- Avrupalılardan ya da başka herhangi bir ırktan kesin çizgilerle ayrılmış insanlardı. Bu nedenle de yahudilerin diğer ırklar arasına karışarak yaşamaları patolojik bir durumdu. Yahudiler mutlaka kendilerine ait bir devlete sahip olmalıydılar. Bu devletin yeri de, ulusun geleneksel vatanı olan Filistin olmalıydı.

Kısacası, asimile olan yahudiler, Siyonistlerin gözünde, tedavi edilmeleri gereken birer hastaydılar. Modernizmin nimetleri ile sarhoş olmuş, kendilerini Avrupalı toplumlardaki diğer insanlarla aynı sanan bu hasta yahudilerin tedavisinin ise bir an önce yapılması gerekiyordu. Aksi halde, bir yahudi devleti rüyası, rüya olarak kalmaya mahkumdu.

Peki tedavi nasıl yapılabilirdi? Bunun kolay bir iş olmadığı kısa sürede ortaya çıktı. Çünkü asimilasyonu savunan (asimilasyonist) yahudiler, Siyonistlerin telkinlerine birbiri ardına sert cevaplar vermeye başladılar. Asimilasyonist yahudi örgütlerinin bir çoğu, Siyonist iddiaları şiddetle reddeden açıklamalar yaptılar. Kendilerinin yalnızca dini bir cemaat olduklarını, bunun dışında yaşadıkları ülkenin sadık birer yurttaşı olduklarını, Filistin çöllerine göç etmeye de hiç niyetleri olmadığını ilan ettiler. Theodor Herzl, Avrupa'da Siyonizmin propagandasına giriştiği sırada, Amerika'da Pittsburg Konferansı toplanıyor ve "Reforme Edilmiş Yahudiliğin Sekiz Prensibi" isimli bir bildiri kabul ediliyordu. Asimilasyonist Amerikalılar, bu bildiriyle dünyaya şunları ilan ediyordu:

"Biz, kendimizi bir millet olarak değil, bir din topluluğu olarak kabul ediyoruz... Dolayısıyla ne Kudüs'e geri dönmeyi, ne Aoron'un çocuklarının kurban dininin yeniden düzenlenmesini, ne de bir Yahudi Devleti'nin kuruluşunu, desteklemiyoruz..." 1

Bu ve benzeri eylemler sonucunda, Siyonistler asimilasyonist ırkdaşlarını yalnızca sözle ikna edemeyeceklerini kısa sürede anladılar. Peki yahudilere diğer ırklardan ayrı bir ırk oldukları, Avrupa toplumları içinde aslında birer yabancı oldukları nasıl ispat edilebilirdi? Modernizm öncesinde bu sorun kendiliğinden halloluyordu; Avrupalılar yahudilere antipati duyuyor ve yahudiler üzerine koydukları kısıtlamalar ile dolaylı olarak yahudi kimliğinin korunmasına katkıda bulunuyorlardı. Avrupa toplumları asimilasyona karşıydılar ve bu da yahudilerin asimile olmasını engelliyordu. Ancak şimdi modernizm dini toplum hayatından büyük ölçüde çıkardığına göre, artık yahudilere karşı önemli boyutta dini kökenli antipati ve kısıtlama bulmak mümkün değildi.

Ama başka bir şey bulunabilirdi. Dinin yerini artık ideolojiler aldığına göre, asimilasyonu durduracak bir ideolojiden yararlanılabildi.

19. yüzyıl ırkçılığı ve modern antisemitizm

İşte bu noktada Siyonistler çok önemli bir şey keşfettiler: Avrupa toplumları içinde yahudilerin asimile olmasına şiddetle karşı çıkan yeni bir ideoloji hızla güçleniyordu. Bu ideoloji, 19. yüzyıl pozitivizmine dayanan ve Darwin'in Evrim teorisiyle güç bulan modern ırkçılıktı. 19. yüzyılda Avrupa'nın dört bir yanında mantar gibi ırkçı düşünür yetişmişti. Bu düşünürler, insanoğlunun farklı ırklardan oluşmuş olmasını herşeyden çok önemsiyor ve insanın en önemli kimliğinin de ırkı olduğunu düşünüyorlardı. Bir ırkın karşı karşıya olduğu en büyük tehlike ise, diğer ırklarla karışarak "saflığını" yitirmektir.

Bu arada başta Alman ırkçıları olmak üzere pek çok ırkçı düşünür, bir yandan da antisemit düşünceler geliştirdiler. Aryan ve Sami ırkları arasındaki farktan söz eden bu ırkçı düşünürler, yahudilerin, kendi ırkları arasında yaşayarak, ırklarının "saflığını" bozduklarını söylüyorlardı. Onlara göre, yahudiler tecrit edilmeli ve kendi ırklarıyla karışmaları önlenmeliydi. Bu düşünürlerin yahudileri tecrit etmeye yönelik düşüncelerinden güç bulan fanatik yahudi aleyhtarlığına ise, "modern antisemitizm" dendi. Bu antisemitizm sözde "modern"di; çünkü Ortaçağ'ın aksine, yahudilere dinleri nedeniyle değil, ırkları nedeniyle antipati duyuyordu. Özellikle yahudilerin elde ettikleri servete paralel olarak yükselen antisemitizm, 19. yüzyılın sonundaki ünlü Dreyfus olayı ile doruğa tırmandı.

Ancak antisemitizmle bezenmiş olan 19. yüzyıl ırkçılığının paradoksal bir yönü vardı. Hareket, yahudi aleyhtarlığı içeriyor, ama bir yandan da yahudi geleneğine gizli bir hayranlık duyuyor ve yahudi kaynaklarından yararlanıyordu. ırkçı doktrinerlerin en önde gelenlerinden biri olan ve "İnsan Irklarının Eşitsizliği Üzerine" adlı kitabıyla ünlü Arthur de Gobineau, yahudi kaynaklarından etkilenenlerin başında geliyordu. İnsan ırklarını bir "merdiven" teorisi ile sınıflara ayıran ve merdivenin en alt basamağına siyahları yerleştiren Gobineau, bu ırkın,

"insanlığın en aşağı örneğini oluşturduklarını" öne sürüyor ve "bu ırk en geri zeka düzeyini aşmamıştır" diyordu. İkinci olarak "sarı ırk"ın varlığından söz eden Gobineau, bu ırkın da siyahlardan daha gelişmiş olmasına rağmen, yine de güçsüz ve iradesiz olduklarını iddia ediyordu. Irkçı ideolog, "beyaz ırk"ın üstünlüğünü ise şöyle anlatıyordu: "Güzeli eksiksiz anlatmak mümkün olmadığı için, onun karakteristikleri bu kadar kısa özetlenemez... Onur, bu ırkın eyleminin özgün dinamiğini oluşturur". Gobineau, bu ayrımın ardından, "beyaz ırk"ın diğerlerinden kesin olarak üstün olduğunu ve bu üstünlüğü politik alanda yansıtmasının da (yani ötekilere tahakküm etmesinin) gayet doğal olduğunu söylüyordu.

Ve işin en ilginç yanı, Gobineau'nun bu ırkçı safsatalarına dayanak olarak Eski Ahit'i (M. Tevrat) kullanmasıydı. Fransız Akademisyen François de Fontette, Gobineau'nun ırkları ayırırken, M. Tevrat'taki "Nuh'un oğulları" kıssasını kendine referans olarak aldığı bildiriyor. 2

Yine aynı kaynaktan bildirildiğine göre, Gobineau, etkisinde kaldığı Eski Ahit'in asıl sahiplerini de övmekten geri kalmıyor ve yahudileri "özgün, güçlü, zeki ve insanlığa tüccar kadar hekim de vermiş bir halk" olarak tanımlıyordu. 3

19. yüzyılda mantar gibi çoğalan ırkçıların ilginç özelliklerinden biri de, yahudilerin "ırklarını koruma" yeteneğine duydukları hayranlıktı. Çünkü ırkçıların en büyük amacı, kendi ırklarının başka ırklarla karışmasını engellemek ve "saf ırklar" üretmektir. Ve yahudiler bu işi asırlardır mükemmel bir şekilde başaran tek ırktır. Yahudilerin bu başarısına hayran olanların başında da Alman ırkçılığının en önemli kuramcısı (ve Hitler'in de akıl hocası) olan Houston S. Chamberlain geliyordu. François de Fontette, "Üstünlüklerini yeniden üretmek için Kan Yasası'nı uygulamakta gösterdikleri beceriden dolayı yahudiler, Chamberlain'in hayranlığına mazhar olmuşlardır. (Chamberlain'e göre) Onlar, ana kaynağı el değmemiş durumda korumuşlardır, ona bir damla bile yabancı kan karıştırmamıştır" diyor. 4

İşte 19. yüzyıl ırkçılığının böyle garip bir özelliği vardı. Hareket, felsefi temelini İbrani öğretisindeki "üstün ırk" kavramından alıyor ve yahudilerin asırlardır sahip olduğu ırk bilincine ulaşmaya çalışıyordu. Yahudilerin bu yöndeki yeteneklerinden dolayı da, onlara hayranlık besliyordu. Öte yandan, kendi ırklarını "saf" tutabilmek için, Avrupa ülkelerindeki en büyük azınlık olan yahudileri tecrit etmeye çalışıyorlardı. Çünkü, az önce de vurguladığımız gibi, yahudiler politik ve hukuki eşitlik kazanmalarının ardından kendi "ırk bilinçlerini" yitirmeye ve Avrupa toplumları içinde asimile olmaya başlamışlardı.

Bu noktada çok ilgi çekici bir gerçeğe karşılaşıyoruz: Yahudilerin asimilasyonundan rahatsız olanlar, yalnızca Avrupalı ırkçılar değildi. Yahudilerin asimilasyonundan rahatsız olan, Avrupalı ırkçılardan başka, ikinci bir grup daha vardı. Bu grup, önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, yahudilerin Avrupalı halklar içinde asimile olmaya başlamasından, "yahudi ırkı" adına rahatsız olanlardı. Yani Tevrat'ın, "başkalarına kız vermeyeceksiniz ve onlardan kız almayacaksınız" hükmüne sıkı sıkıya bağlı olan ırkçı dindarlar ve onların laik partnerleri olan Siyonistler...

Ortaya ilginç bir tablo çıkmıştı. Bir taraf, yahudilerin kendi ırklarına karışmamasını istiyordu. Öteki taraf ise kendi ırkları olan yahudi ırkını, diğer ırklardan ayrı tutabilmenin ve "yahudi bilinci"ni koruyabilmenin derdindeydi. Görüldüğü gibi, yapmak istedikleri aslında aynı şeydi. Aralarında bir felsefi paralellik de vardı. Peki neden bu işi hep birlikte yapmasınlar?

Bu soruya ilk açık cevap Siyonizm'in kurucusu Theodor Herzl'den geldi.

Herzl'in antisemitizm kartı

Yahudilerin önlenemeyen bir asimilasyon sürecine girmiş olmaları ve dolayısıyla Siyonizm'in ısrarlı çağrılarını sırt çevirmeleri, Siyonistleri antisemitlerle işbirliği yapmaya yöneltti. Bu kararı uygulamaya koyan kişi, hareketin ilk lideri olan Theodor Herzl'di. Theodor Herzl, çok iyi fark etmişti ki, yahudileri buldukları ülkelerden ayrılarak İsrail'e göç etmeye zorlamak

için Siyonizmin "yahudi düşmanlığı"na ihtiyacı vardı. Bu nedenle, "göçe ikna planı" bu temel üzerine kurulmalıydı.

Bu arada, 19. yüzyıldaki ırkçılığa paralel olarak doğan antisemitizm, zaten, çoğu yahudinin, bundan böyle Avrupa'da hiçbir kısıtlama altında kalmadan yaşayacakları yönündeki umutlarını yok etmeye başlamıştı. Theodor Herzl, bu konuyu ısrarla işleyerek, antisemitizmin bir tür hastalık olduğunu, bu hastalığın tedavisinin bulunmadığını, yahudiler için tek kesin kurtuluşun Filistin'de bir devlet kurmak olduğunu ilan edecekti. Herzl'in "Yahudiler ve yahudi olmayanlar kalıtımsal olarak uyum içinde birarada yaşayamazlar" şeklindeki tezi, aslında yahudi-aleyhtar ırkçıların teziyle büyük bir paralellik gösteriyordu.

Herzl işte bu nedenle Siyonist tez ile Avrupalı antisemit ırkçılar arasındaki büyük paralellığe değinerek şöyle demişti: "Antisemitizm, bizim isteklerimize şahane bir yardımcı olacaktır."

"Herzl, 'Bütün antisemitler bizim en yakın dostlarımızdır' diyordu. Böylelikle göç kolaylaşacaktı. Herzl, 9 Haziran 1895'te günlüğüne şöyle not düşüyordu: Ülkesindeki yahudilerin orayı terk etmesi için, önce Çar'la görüşeceğim, sonra Alman Kayzeri'yle, sonra Avusturyalılarla, sonra da Fas'taki yahudiler için Fransızlarla." 5

Herzl, yahudileri göç ettirmek için yalnızca diplomatik temaslarla yetinmedi. Ünlü Fransız düşünür Roger Garaudy, Türkçe'ye "Siyonizm Dosyası" adıyla çevrilen kitabında, Herzl'in bu politikası ile ilgili olarak şunları söylüyor:

"Herzl'e göre yahudiler ayrı bir din ve ayrı bir kültür yerine ayrı bir devlet meydana getirmek amacıyla, içinde buldukları diğer uluslardan ayrılmalıdırlar. Bu amaca ulaşmak için Herzl konuştuğu herkese karşı, yahudilerin teşkil ettikleri tehlikeyi anlatmak ve bir an önce çıkıp gitmeleri gerektiğini izah etmek için en aşırı kelimeleri kullanmaktan çekinmemiştir. Herzl, Almanya Dışişleri Bakanı Von Blow ve II. Guillaume, Rus İçişleri Bakanı Plehve ve Çar II. Nicola ve en ileri yahudi düşmanlarına karşı hep aynı dili kullanmıştır. 1903 Nisan'ında yahudilere karşı en korkunç katliamlardan biri olan Kichinev Kesimi'nin sorumlusu Plehve bunların arasında en zalim olanıdır. Mayıs ayında Plehve'ye mektup yazan Herzl, Siyonizmin ihtilali önleyici bir antidot olduğunu ileri sürüyordu. Plehve bu mektuba Ağustos ayında cevap vererek, Herzl'den Siyonist hareketin kendisini desteklediğine dair bir mektup istedi. Plehve bu mektubu aldı. Mektupta yahudilerin göç etmesini sağlayacak bir Siyonizm akımının destekleneceği vaat ediliyordu. 6

Herzl, Rus İçişleri Bakanı Plehve'ye, eğer yahudilerin Filistin'e gönderilmesine yardım ederse, o dönemde Çar'a karşı düzenlenen Bolşevik ayaklanmasında büyük rol oynayan yahudileri ikna edeceğini ve Bolşevik ayaklanmasını bastırabileceğini vaat etmişti. Herzl'in uygulamaya koyduğu antisemitlerle işbirliği yönündeki plan, bu tarihten itibaren yahudi liderlerin en sık kullandığı yöntem haline gelecekti. Böylece Herzl antisemitik hareketlerin en hararetli savunucusu olmuştu. Roger Garaudy şunları yazıyor:

"Herzl, 1895'te kitabını yayınlamadan önce onu eleştirenlerden biri yüzüne karşı şunları söylüyordu: 'Yahudileri korkunç bir zarara soktunuz.' Herzl, buna şöyle cevap vermekten çekinmiyordu: 'Bütün yahudi düşmanları içinde en büyük olmaya hak kazanıyorum... Yahudi düşmanları bizim en ileri dostlarımız olacaklar... Yahudi düşmanı ülkeler en yakın müttefiklerimiz arasına girecekler...'

Theodor Herzl çok iyi bilmektedir ki, yahudileri buldukları ülkelerden kaçarak İsrail'e göç etmeye ikna etmek için, Siyasi Siyonizm'in "yahudi düşmanlığı" kavramına ihtiyacı vardır. Herzl'in bu fikrinin, Siyasi Siyonizm savunucuları tarafından, bugünlere kadar nasıl değişmez bir temel olarak korunduğunu ilerde göreceğiz...

Bu davranış, yahudileri içlerinde yaşadıkları halkın yabancı olarak göstermek, böylece 'yahudi düşmanlığı'nın en çok ihtiyacı olduğu gıdayı ona sunmak ve göçü hızlandırmak için işkence iddialarına kuvvet kazandırmaktır. Herzl'in yahudi düşmanlığının kabarmasından korkmak bir yana, onu hareketlendirmek için giriştiği çabaların sırrı buradadır. Bununla birlikte Herzl'e yönelen uyarıların da ardı arkası kesilmemiştir. Avusturya Parlamentosu Başkanı, Baron Johann Von Cholemski, Herzl'e şunları yazıyordu: Eğer eğiliminizin ve

propagandanızın emeli yahudi düşmanlığını körüklemekse, bunda başarılı olacaksınız. Tamamıyla inandım ki, böyle bir propagandanın sonucunda yahudi düşmanlığı çığ gibi büyüyecek ve siz ırkınızı bir katliama doğru sürükleyeceksiniz." 7

Herzl ve diğer Siyonistler, antisemit ırkçılarla, az önce sözünü ettiğimiz ortak payda altında anlaşılıyorlardı. Çünkü Siyonistler yahudilerin hepsini toplayıp Filistin'e götürmek niyetindeydiler ve bu, ırklarını yahudilerle karışmaktan kurtarıp "saf" olarak korumak isteyen ırkçılar için de mükemmel bir çözümdü. Öyle ki, sonradan Deutsch-Soziale Blätter adını alacak olan ve bir yahudi aleyhtarı yayın olarak kabul edilen Antisemitische Correspondenz dergisinin yayıncısı, ünlü antisemit Theodor Fritsch, I. Siyonist Kongre'nin toplanmasını alkışlıyor ve Kongre'ye "Yahudilerin bir an önce Almanya'dan ayrılarak Filistin'e yerleşmeleri tasarısının uygulanması için en iyi dileklerini" gönderiyordu.

Yahudilerin yaşadıkları ülkelerde kendilerini huzurlu hissetmelerinin siyonizme zarar vereceğini düşünen Theodor Herzl, Garaudy'nin yazdığına göre, bu görüşünü şöyle ifade ediyordu: "Yahudiler, uzun bir dönem süresince kendilerinin güvenlik içinde yaşadıklarına inanırlarsa, herhangi bir toplumun içinde eriyebilirler. Bu gerçek hiçbir zaman bize yarar sağlamayacaktır."

Bu yüzden, Siyonist liderlerin görüşüne göre alınması gereken ilk önlem, bu ülkelerde yapay bir yahudi düşmanlığı ajitasyonu yaratmaktı. Daha sonra da, yahudileri bu psikolojik gerilim içinde tutarak, onları provokatif, sözde antisemit saldırılarla sürekli huzursuz etmek gerekiyordu. Tüm bu uygulamaların neticesinde ise Siyonist liderlerin beklentisi, yahudi halkı güvenli yerlerde yaşamadıklarına ve sadece "Kutsal Topraklar"a göç ederek kurtulabileceklerine ikna etmektir.

Herzl, antisemitizmi körüklemek için çok ilginç bir yöntem daha denemiş ve günlüğüne, antisemitleri bir "Yahudi komplosu"nun varlığına inandıracak ve onları yahudi toplumlarına karşı kıskırtacak ifadeler eklemişti. 1922 ve 1923 yıllarında, Almanya'da Herzl'in günlüğünün üç cildi yayınlanmıştı. Avusturyalı yazar ve Österreichische Wochenschrift gazetesinin yayıncısı Joseph Samuel Bloch, Herzl'i yakından tanımış bir kişi olarak günlük hakkında şunları yazıyordu:

"Rothschild ve Baron Hirsch'e yazılan ve yahudilerin buldukları ülkelerde kurulu iktidarlara karşı başkaldırdıklarını ve ihtilallere katıldıklarını öne süren iddia, yahudi halkı yok etmek için yeterli bir sebeptir. Herzl, yahudilerin düşmanlarına, 'Yahudi problemini' halletmek için en sağlam temeli göstermiştir. Onlara gelecekteki çalışmalarında izleyecekleri yolu tarif etmiştir. Bu yüzden bu 'günlük' korkunç bir belgedir."

Herzl, yaşamını yitirdiği 1904 [1905] yılına dek antisemitizmi körüklemek ve antisemitlerle ittifaklar kurmak için uğraştı. Ancak bu çabaları pek önemli bir sonuç doğurmadı. Avrupalı yahudilerin çoğu, Kutsal Topraklar'a göç etmemekte direndiler.

Radikal Siyonizme Karşı Yahudi Direnişi!..

Herzl'in kurduğu ve onun 1904'deki ani ölümünden sonra giderek daha da büyüyen Dünya Siyonist Örgütü (World Zionist Organization WZO), kendine bir numaralı hedef olarak yahudileri Filistin'e götürmeyi belirlemişti. Ancak örgütün birçok ülkede yahudilere yönelik yaptığı tüm teşviklere rağmen, göçler beklenen düzeyde gerçekleşmiyordu. Hatta, 1925 yılından sonra göçlerde ani bir düşüş bile gözlemlenmişti. Bu da yetmiyormuş gibi, göç edenlerden geri dönenlere bile rastlandı. 1926-31 yılları arasında, yılda ortalama 3.200 yahudi Filistin'i terk ediyordu. 1932 yılında Filistin'de 770.000 Arap nüfusa karşılık, 181.000 Yahudi nüfusu vardı. Araplar hala bu bölgede ezici çoğunlukta idi. Siyonist liderler, bu kadar az bir yahudi nüfusu ile devlet kuramayacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Öte yandan, 1897'den 1930'lara ulaşıldığında, Avrupalı Yahudiler, Filistin topraklarına dönmekte direnmişlerdi. Özellikle Almanya, Fransa ve Amerika gibi ülkelerde yaşayan

yahudiler zenginleşmiş ve elde ettikleri yüksek yaşam düzeyini ve kurulu düzenlerini bırakıp, Filistin topraklarına göç etmeyi göze alamamışlardı.

Yahudi halkının Siyonizm'e karşı açtığı bu direnişe, dünyaca ünlü, bir dönemin tanınmış pek çok yhudisi de katılıyordu; fizikçi Albert Einstein, filozof Martin Buber, Kudüs İbrani Üniversitesi birinci başkanı Profesör Judah Magnes gibi... Entelektüel yahudilerin yanısıra, geniş yahudi halk kitleleri de, Siyonist liderler tarafından dayatılan göçe karşı çıkıyorlardı. Rusya'da küçük bir kesim dışında neredeyse bütün yahudiler Siyonizmi reddettiler. Gidenlerin bir bölümü de, Filistin'deki yaşam koşullarının umdukları gibi çıkmaması karşısında, Rusya'ya geri döndü.

1920'lerde, Siyonist liderler, 1917'de yayınlanan ve Filistin'de bir yahudi devletine yeşil ışık yakan Balfour Deklarasyonu'nun Filistin'e göçü hızlandıracağını sanmışlardı. Oysa, ilerleyen yıllarda, vdeki hesabın çarşıya uymadığına, büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak şahit olacaklardı. 1920'lerde Filistin'deki yahudi nüfus iki katına çıkarak 160.000'e ulaştı. Fakat göç edenlerin sayısı sadece 100.000 kadardı ve bunların %75'i de Filistin'de kalmadı. Yani göçlerin toplamı yılda 8.000 civarındaydı. Hatta 1927 yılında sadece 2.710 kişi geldi ve 5.000 kişi de ayrıldı. 1929'da ise Filistin'e gelenler ile gidenlerin sayısı aynı orandaydı.

En kısa sürede en fazla yahudiyi, zorla da olsa, bir şekilde Filistin'e getirmeyi hedefleyen Siyonizm açısından, yaşanan bu olumsuz gelişme, gerçekten de dev bir fiyaskoydu. WZO'nun yoğun propagandasına rağmen, Kutsal Topraklar'a göç faaliyeti çok zayıf kalmıştı. 19. yüzyılın sonunda Filistin'de 50.000'den az yahudi yaşamaktaydı. Bu rakam, Filistin halkının %7'sini oluşturmaktaydı. Bununla birlikte, 1917 Balfour Bildirisi'nden iki sene sonra, nüfus hala 65.000'in üzerine çıkamamıştı. 1920 ile 1932 arasında geçen 12 yıl içinde, sadece 118.378 yahudi bir şekilde Filistin'e getirilmişti ki, bu da dünya yahudi toplumunun yüzde biri bile değildi.

Belli ki bu iş böyle olmayacaktı. Göçe direnen yahudi toplumunu ikna etmek için, bir-iki antisemit hareket yetmiyordu. Bu nedenle, Siyonist liderler, Herzl'in açılışını yaptığı ilginç yöntemi daha etkin bir biçimde kullanma yoluna gittiler. Yahudileri, özellikle de kurulması hedeflenen İsrail Devleti için gerekli oldukları düşünülen "kalifiye" Avrupa yahudilerini daha çok "rahatsız" etmek gerekiyordu. Yani, antisemitizm daha da güçlenmeliydi.

Siyonizm ve Nazizm'in ideolojik akrabalığı

Herzl'in yahudilerin asimilasyon sürecini durdurmak ve tersine çevirmek için antisemitlerle ittifak yapma teorisi, onu izleyen Siyonistler tarafından Avrupa'nın, hatta dünyanın farklı ülkelerinde bulunan ırkçılara karşı kullanıldı. Ancak bunlar içinde en önemli olanı kuşkusuz Alman ırkçılarıdır. Nazi hareketinin öncüleri olan Alman ırkçıları, hem siyasi güçleri hem de ideolojik katılıkları sayesinde Siyonistlerin aradıkları müttefik modeline tamamen uyuyorlardı. İki taraf arasındaki ideolojik paralellik ise doğrusu oldukça çarpıcıydı.

Kendisini anti-Siyonist bir yahudi olarak tanımlayan Amerikalı tarihçi Lenni Brenner, "Zionism in the Age of Dictators" (Diktatörler Devrinde Siyonizm) adlı kitabında, Siyonistler ile antisemitler arasındaki ittifakın bilinmeyen tarihini gözler önüne serer. Brenner'ın vurguladığı gibi, Siyonistler ile antisemit ırkçılar arasındaki yakınlık, daha Siyonizm hareketinin ilk yıllarında kendini göstermeye başlamıştır. Örneğin Siyonist hareketin Herzl'den sonra ikinci adamı olan Max Nordau, 21 Aralık 1903 günü Fransa'nın ünlü antisemiti Eduard Drumont ile bir söyleşi yapmış ve biri yahudi, diğeri de Fransız şovenizmini temsil eden bu iki ırkçı arasındaki konuşmalar, Drumont'un La Libre Parole adlı antisemitik gazetesinde yayınlanmıştır. Nordau şöyle demektedir: "Siyonizm bir din değil, tamamen bir ırk sorunudur ve bu konuda hiç kimseyle Bay Drumont ile olduğum kadar fikir birliği içinde değilim."

Brenner'ın kitabın başında dikkat çektiği konulardan biri, Alman ırkçıları ile Siyonistler arasındaki ideolojik paralelliktir. Buna göre, I. Dünya Savaşı öncesinde Alman entelektüel çevrelerinde hızla yaygınlaşan "Blut und Boden" fetişizmi, Siyonistlerin iddialarıyla tam bir

uyum içindedir. Bu ideolojiye göre, Alman ırkı kendine has bir kana (blut) sahipti ve kendine ait bir toprak (boden) üzerinde yaşamalıydı. Yahudiler Alman kanından değildiler, Alman halkının (volk) bir parçası olamazlardı ve dolayısıyla Alman toprakları üzerinde yaşamaya hak sahibi değildiler. Brenner'ın vurguladığı gibi, Siyonistler Blut und Boden ırkçılarının tüm argümanlarını içtenlikle desteklemişlerdi. Siyonistlere göre de yahudiler Alman halkının (volk) bir parçası değildi, dolayısıyla Alman kanıyla karışmamalı, yani Almanlar'la evlenmemeliydiler. Yapmaları gereken en doğru şey ise, kendi öz topraklarına (boden) dönmektir; yani Filistin'e.

Kuşkusuz Siyonistler Alman ırkçılığının iddialarını paylaşırken, antisemitizmi de onaylamış oluyorlardı. Çünkü madem yahudiler Alman halkının bir parçası değildiler, Alman ırkçıları yahudileri tecrit etmek istemekte haklıydılar, onları sürmek istemekte de haklıydılar. Siyonist düşünceye göre, antisemitizmin varlığı, yahudilerin kendi suçuydu. Kendilerine ait olmayan bir toprak üzerinde ısrarla yaşayarak, kendilerine yabancı bir ırka karışmaya çalışarak yahudiler, kendileri antisemitizmi kışkırtıyorlardı. Suç antisemitlerin değil, asimile olan yahudilerin suçuydu. Yıllar sonra Chaim Greenberg adlı bir Siyonist, Jewish Frontier adlı Siyonist yayın organında bu ilginç mantığı şöyle özetleyecekti: "İyi bir Siyonist olmak için bir parça antisemit olmak gerekir." 8

Lenni Brenner bu konuda şöyle diyor: "Eğer bir insan ırk saflığı kavramına inanıyorsa, bir başkasının ırkçılığını reddedemez. Ve eğer bir ırkın ancak ve ancak kendi geleneksel vatanında rahat edebileceğini düşünüyorsa, başkalarının da kendi toprakları üzerindeki 'yabancı' ırkları temizlemesine karşı çıkamaz." 9

Naziler ve Siyonistler arasındaki ideolojik akrabalığa Texas Üniversitesi'nde çalışan Amerikalı tarih profesörü Francis R. Nicosia da "The Third Reich and the Palestine Question" (III. Reich ve Filistin Sorunu) adlı kitabında değinmektedir. Nicosia'ya göre, Siyonistler yalnızca Nazilerle değil, onların öncüleri olan 19. yüzyıl ırkçıları ile de büyük bir ideolojik yakınlığa sahipti. Önceki sayfalarda değindiğimiz Arthur de Gobineau bunlardan biriydi. 1902 yılında, Dünya Siyonist Örgütü (WZO) tarafından yayınlanan Die Welt gazetesinde, Gobineau'nun düşüncelerini öven ve onun yahudilerin ırk saflığına olan hayranlığını saygıyla karşılayan yazılar yayınlanmıştı. I. Dünya Savaşı öncesi dönemde, önde gelen Siyonistler Elias Auerbach ve Ignaz Zollschan, Gobineau ve Houston S. Chamberlain gibi ırkçı felsefecilerin teorilerinin ateşli savunucuları olmuşlardı. 10

Francis Nicosia, antisemitlerin Siyonizme olan sempatilerine de dikkat çeker. Durum öylesine ilginçtir ki, antisemitler henüz 19. yüzyılın başlarında, yani Siyasi Siyonizm'in aktif biçimde var olmadığı bir sırada Avrupa yahudilerinin Filistin'e transferini, yani Siyonizmi savunmuşlardır. Faşizmin öncüsü sayılan ırkçı Alman düşünürü Johann Gottlieb Fichte bunlardan biridir. Alman Volksgeist'inin (ulusal ruh) sağlamaştırılması için başta yahudiler olmak üzere tüm azınlıkların temizlenmesini savunan Fichte, yahudilerin Almanlar ile aynı sosyal haklara sahip olmalarını bir felaket olarak görmüş ve yahudi sorununun tek çözümünün de bu ırkın topluca Filistin'e transfer edilmesi olabileceğini yazmıştır. Fichte'nin bu "Siyonist" düşünceleri, yüzyılın sonlarında mantar gibi çoğalan takipçileri tarafından da aynen benimsenecektir. Eugen Dühring, bunlardan biridir. 11

Antisemitlerin Siyonizme olan bu sempatisi, I. Dünya Savaşı sonrası Almanya'da (Weimar Cumhuriyeti döneminde) de devam etmiştir. Nicosia, Weimar Cumhuriyeti'ndeki; Wilhelm Stapel, Hans Blüher, Max Wundt ve Johann Peperkorn gibi önde gelen antisemitlerin, Siyonizmin yahudi sorunu için en iyi çözüm olduğu yönündeki düşüncelerine dikkat çekiyor.

Siyonizm ile Nazizm'in flört günleri

Yahudi ulusçuluğunu temsil eden Siyonizm ile yahudi düşmanlığı ile yüklü olan Alman ırkçılığının arasında akrabalık olduğunu söylediğinizde, bunu ilk duyan kişi büyük olasılıkla bunun mantıksal bir çelişki olduğunu düşünecektir. Oysa az önce göz attığımız bilgilerin bize gösterdiği gibi, iki taraf arasında hedef birliği söz konusuydu. Siyonist hareketin önemli ideologlarından Jacob Klatzkin, 1925 yılındaki bir yazısında bu mantığı şöyle açıklamıştı:

"Eğer bizler antisemitizmin haklı bir hareket olduğunu kabul etmezsek, kendi milliyetçiliğimizin haklılığını reddetmiş oluruz. Eğer bizim halkımız kendi öz kimliğini korumak ve kendine ait yaşam tarzını sürdürmek istiyorsa, o halde aralarında yaşadığı uluslar içinde bir yabancısıdır. Dolayısıyla, kendi ulusal bütünlüklerini korumak için bize karşı savaşmak onların hakkıdır... Bize düşen görev, yahudilerin sosyal haklarını azaltmak isteyen antisemitlere karşı mücadele etmek değil, yahudilerin sosyal haklarını artırmak (dolayısıyla onları asimile etmek) isteyen dostlarımıza karşı mücadele etmektir." 12

Siyonizmin antisemitizme olan sempatisi, kuşkusuz en başta Siyonist hareketin beyni olan Dünya Siyonist Örgütü (World Zionist Organization, WZO) saflarında yaygındı. WZO'nun Herzl'den sonraki ikinci efsanevi lideri olan Chaim Weizmann -ki daha sonra İsrail'in ilk Devlet Başkanı oldu- antisemitizme olan sempatisini sık sık vurgulamıştı. 1912 yılında Alman yahudilerine yaptığı bir konuşmada "her ülke, eğer mide ağırları çekmek istemiyorsa, ancak belirli sayıda yahudiyi hazmedebilir" demiş ve eklemişti: "Almanya'nın zaten gereğinden çok fazla yahudisi var." 1914'de İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Balfour'la yaptığı bir söyleşi sırasında ise şöyle demişti: "Kültürel antisemitlerle tamamen aynı fikirdeyiz. Bizce de 'Musevi inancına sahip Almanlar' kavramı son derece rahatsız edici, demoralize edici bir fenomendir." 13

WZO'da hakim olan bu düşünce yapısı, doğal olarak örgütün Almanya kolu olan Almanya Siyonist Federasyonu (Zionistische Vereinigung für Deutschland - ZVfD) tarafından da paylaşılıyordu. ZVfD, o yıllarda Almanya'daki iki büyük yahudi örgütünden biriydi. Yahudi İnancına Bağlı Alman Yurttaşları Merkez Birliği (Centralverein - CV) ise asimilasyonist yahudilerin kurduğu diğer yahudi örgütüydü. ZVfD ve CV doğal olarak pek çok konuda anlaşamıyorlardı. Birisi yahudilerin bir ırk, diğeri ise yalnızca dini bir cemaat olduğu inancındaydı. En büyük anlaşmazlık konusu ise antisemitizm hakkındaydı. CV'ye bağlı asimilasyonistler için, antisemitizm olabilecek en büyük tehlikeydi. Almanya'daki mutlu hayatlarını tehdit eden bu virüsü yoketmek için ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Asıl virüsün asimilasyonizm olduğunu düşünen Siyonistler ise antisemitizmin yükselişinden endişe duymak bir yana, bunu son derece olumlu bir gelişme olarak algılıyorlardı. ZVfD'nin önce genel sekreteri sonra da başkanı olan Kurt Blumenfeld, antisemitizm hayranı yahudilerin başında geliyordu. Blumenfeld, Brenner'ın ifadesiyle "Almanya'nın Ari ırka ait olduğunu ve bir yahudinin Almanya'da resmi bir görev almasının bir başka halkın işlerine tecavüz olduğunu savunan antisemit görüşü tamamen kabul ediyordu." 14

Sözünü ettiğimiz Alman antisemitleri, Naziler'di elbette. Naziler 1920'li yılların hemen başında Alman sokaklarında görünmeye başladılar. Hitler, etrafına topladığı; eğitimsiz, saldırgan, psikolojik yönden dengesiz, ırkçı, sadist ve zorba çapulcularla birlikte bu yıllarda ünlü Birahane Darbesi'ni denedi. Sokak gücü olarak kurulan SA'lar (Sturm Abteilung - Yıldırım Kıtaları) siyasi muhalifleri (komünistler, liberaller, vs.) hedef almaya başladılar. İşte Nazi hareketinin doğduğu bu yıllarda, Nazi-Siyonist flörtü de başladı. Siyonistler, az önce değindiğimiz gibi Naziler ve benzeri antisemitlere sürekli ku yapıyorlardı. Hitler de karşı tarafa anlamlı mesajlar gönderdi. Nazi önderi, Francis Nicosia'nın da dikkat çektiği gibi, 1920'lerin başında Yahudi Sorunu ile ilgili olarak yaptığı konuşmaların tümünde, çözümün yalnızca yahudilerin Almanya dışına transfer edilmesi ile mümkün olabileceğinden söz etmişti. Hitler'in bu çizgisi, yahudilere sokak saldırıları (pogromlar) düzenlemekten başka bir şey bilmeyen kaba ve cahil antisemitlerden oldukça farklıydı. 6 Nisan 1920'de Münih'te yaptığı bir konuşmada, yahudi cemaatine karşı bir pogrom kampanyası başlatmaktansa, Nasyonal Sosyalizm'in tüm enerjisini yahudilerin Almanya'dan çıkarılması için kullanması gerektiğinden söz etmişti. Hatta bunun nasıl yapılabileceği konusunda da açık bir mesaj veriyordu. "Gerekirse bunun için Şeytan'la işbirliği yaparız" diyordu. Bununla, elbette ki Siyonistlerle ittifakı kastetmişti. 29 Nisan'da yaptığı bir konuşmada ise, aynen şöyle dedi: "Son yahudi Almanya'dan çıkartılıncaya kadar mücadelemizi sürdüreceğiz." 15

Nazi lideri, 16 Eylül 1919 tarihli bir mektubunda ise şunları yazıyordu: "Duygusal dürtüler üzerine kurulu olan antisemitizm, kendisini her zaman için pogromlar yoluyla ifade edecektir. Oysa, rasyonel bir antisemitizm, yahudilere verilen sosyal hakların iptali ve yahudilerin ülkeden çıkarılması için planlı ve sistemli bir program uygulamak zorundadır." 16

Hitler'in sözünü ettiği yahudilerin Almanya dışına çıkarılması işlemi, Naziler'in en önemli ideoloğu Alfred Rosenberg tarafından da hedef olarak belirlendi ve en önemlisi, Rosenberg bu iş için Siyonizm'le işbirliği yapılması fikrinin mimarı oldu. Nazi ideoloğu, Die Spur'da henüz 1919 [1920] yılında yayınlanan bir yazısında "Siyonizm, Almanya'daki yahudilerin ülke dışına çıkartılarak Filistin'e gönderilmesi için aktif şekilde desteklenmelidir" diye yazmıştı. 17

Amerikalı tarihçi Francis Nicosia, "Rosenberg'in, Almanya'daki yahudilerin toplumdan izole edilmesi ve ikinci aşamada da Filistin'e yollanması için Siyonizm'le işbirliği yapma görüşünün Naziler'in iktidara gelişi ile birlikte gerçek bir ittifaka dönüştüğünü" söyler. 18

Gerçekten de öyle oldu. Koyu bir Alman ırkçılığı ve ona bağlı bir antisemitizmle yoğrulmuş olan Nazi hareketi, bilindiği gibi 1929 ekonomik krizi, Weimar Cumhuriyeti'nin zayıflığı ve Alman toplumunun sosyo-psikolojik durumu gibi faktörlerin birleşmesiyle önce siyasi gündemin merkezine sonra da 1933 yılında iktidara oturdu. Nazilerin bu zaferi, Siyonistleri sanki kendileri iktidara gelmiş kadar sevindirmişti.

Naziler'in ilk yılları ve Siyonistler

Naziler'in iktidara geldiği sıralarda Alman yahudileri ülke nüfusunun %0.9'unu oluşturuyorlardı. Ancak ekonomik yönden çok daha önemliydiler. Çoğunun refah seviyesi yüksekti. %60'ı işadımı ya da profesyoneldi. Diğerleri ise esnaf, din adamı, öğrenci ya da çok az sayıdaki işçilerden oluşuyordu. Sayıları az olmasına karşın, yine de Almanya'nın en önemli irksal azınlığı durumundaydılar ve bu yahudilerden kurtularak Alman ırkını saf hale getirmek, Nazi politikasının önde gelen hedeflerinden biriydi. Irk saflığı Naziler için o kadar önemliydi ki, Hitler "ideal" vasıflardaki Alman genç kız ve erkeklerini "üreme çiftlikleri"ne doldurup yeni bir üstün Ari nesil yaratmaya bile çalışacaktı. Irkın saf tutulabilmesi için de yahudilerin Almanlar'dan tecrit edilmesi ve ikinci aşamada da ülkeden çıkarılması gerekiyordu.

Dikkat edilirse, bu Siyonistlerin de istediği şeydi. Bu nedenle Nazi hareketinin henüz iktidara yürüdüğü sıralarda iki taraf arasında ilginç ilişkiler kurulmaya başlandı. Bu ilişkilerin en çarpıcılarından biri, ZVfD yönetim kurulundan Kurt Tuchler ile üst düzey SS'lerden Baron Leopold Itz Edler von Mildenstein arasında kurulmuştu. Tuchler, Mildenstein'a Siyonizm'in Nazi hareketine ne kadar paralel olduğu konusunda uzun bir brifing vermiş ve onu, Siyonizm'i öven bir yazı dizisini Nazi yayın organlarında bastırması için ikna etmişti. SS subayı Mildenstein bununla kalmayıp Tuchler ile birlikte Filistin'e bir gezide bulunmayı da kabul etmişti. Hitler'in iktidara gelişinden sonra Siyonist Tuchler ile SS Mildenstein yanlarına eşlerini de alarak altı ay süren bir Filistin gezisine çıktılar. Mildenstein gezi dönüşü yazdığı yazılarda Siyonizm'e övgüler yağdırmaya devam etti. 19

İyi niyet ziyaretleri de Nazi iktidarının ilk aylarında gerçekleşti. Mart 1933'te Hermann Goering, Siyonist liderlerden oluşan bir yahudi heyeti ile görüştü.

Siyonistlerin Nazilere karşı geliştirdikleri bakış açısını en iyi gösteren eylem ise, 21 Haziran 1933 günü ZVfD tarafından Nazi yönetimine gönderilen memorandumdu. 1962 yılına kadar gün ışığına çıkmamış olan bu belgede, Siyonistler açık açık işbirliği teklif ediyorlardı Naziler'e. Uzun mektubun bazı ilginç satırları şöyleydi:

"... Irk esası üzerine kurulan yeni Alman devleti içinde bizler de kendi cemaatimizi genel yapıya uydurmak ve bize ayrılacak olan sahada Babayurdu (Almanya) için faydalı olmak istiyoruz. Bizim yahudi milliyetçiliğine olan bağlılığımız, Alman ulusunun nasyonal ve irksal gerçekleri ile büyük bir ilişki ve uyum içindedir. Çünkü bizler de karışık evliliğe (Almanlar ve Yahudiler arasındaki evliliklere) karşıyız ve yahudi toplumunun kan saflığının korunmasını savunuyoruz... Dolayısıyla bizim burada tarifini yaptığımız ve adına konuştuğumuz bilinçli yahudilik, yeni Alman devleti içinde uygun bir yer bulabilir... Bizler, cemaat bilincine sahip olan yahudilerle Alman devleti arasında dürüst ve samimi bir işbirliği kurulabileceğine inanıyoruz. Siyonizm, pratik amaçları için yahudilere düşman olan bir yönetimin dahi desteğini kazanma ümidindedir." 20

Lenni Brenner bu memorandum hakkında şöyle diyor: "Alman yahudilerine karşı açık bir ihanet olan bu belgede, Alman Siyonistleri Naziler'e oldukça hesaplı bir ittifak önermektedirler. Bu işbirliğinin nihai amacı bir Yahudi Devleti kurmaktır. Nazilere söylenen şey ise basittir: Size karşı asla savaşmayacağız, yalnızca size karşı koyanlarla savaşacağız." 21

Memorandumu kaleme alan Siyonist ekipte yer alan haham Joachim Prinz, sonraki yıllarda neden böyle bir şey yaptıklarını şöyle anlatmıştır: "Dünyada Yahudi Sorunu'nun çözümü için Almanya kadar çaba gösteren bir başka ülke daha yoktu. 'Yahudi Sorunu'nun Çözümü.' Bu bizim Siyonist rüyamızdı zaten! Biz hiçbir zaman Yahudi Sorununun varlığını reddetmedik ki! Disimilasyon. Bu bizim en büyük istediğimizi zaten!.." 22

Prinz'in de belirttiği gibi, Naziler ve Siyonistleri yaklaştıran faktörlerin başında "Yahudi Sorunu"nun varlığına olan inançları geliyordu. Her iki taraf Avrupalı yahudilerin varlığını bir sorun olarak algılıyor, yahudilerin yahudi-olmayanlarla birarada yaşamalarının mümkün olmadığını düşünüyordu. Buna karşın asimilasyonist yahudiler böyle bir sorunun varlığını bile kabul etmek istemiyorlardı. Bu ise, Siyonistlerin gözünde açık bir ihanetti. Bu nedenle de Yahudi Sorunu'nun şiddetle çözülmesi, bu sorunun varlığını bile kabul etmeyen, kimliğini yitirmiş yahudilerin zorla yola getirilmesi gerektiğinden söz etmeye başladılar. ZVfD'nin haftalık yayın organı Judische Rundschau'da asimilasyonistleri yerden yere vuran yazılar çıkmaya başladı. Derginin editörü Robert Weltsch, bir keresinde şöyle yazmıştı:

"Tarihin kriz dönemlerinde yahudi halkı hep kendi suçlarının cezasını çekmiştir. En önemli dualarımızdan birinde 'günahlarımız yüzünden yurdumuzdan sürüldük' ifadesi kullanılır... Bugün de yahudiler Theodor Herzl'in (göç) çağrısını duymazlıktan gelmiş oldukları için suçludurlar... Yahudiliklerini onurla ifade etmedikleri, Yahudi Sorunu'nu hasıraltı etmeye çalıştıkları için suçludurlar ve yahudiliği geriletmiş olmanın cezasını çekmelidirler." 23

Siyonistlerin mantığı açtı: Asimilasyonist yahudiler Siyonizm'in çağrısını umursamamakla ve kendi ırksal kimliklerini reddetmekle büyük bir günah işlemişlerdi ve bunun cezasını da Siyonistlerin müttefiki olan Nazilerin baskısı ile ödeyeceklerdi. Nitekim Judische Rundschau'da asimilasyonistlere şiddetle saldıran yazılar çıkarken, bir yandan da Nazizm'in haklılığını anlatan yazılar çıkıyordu. ZVfD Genel Sekreteri Kurt Blumenfeld, Nisan 1933'teki bir yazısında şöyle diyordu: "Bu topraklarda yabancı bir ırk olarak yaşayan bizler, Alman ulusunun ırksal bilincine ve ırksal çıkarlarına büyük bir saygı göstermekle yükümlüyük." 24

Siyonist haham Joachim Prinz ise, Siyonistlerin ancak kendileri gibi birer ırkçı olan Nazilerle anlaşabileceğini şöyle anlatıyordu: "Ulusun ve ırkın saflığı prensipleri üzerine kurulmuş olan bir devlet, aynı prensiplere inanan yahudilere ancak saygı duyacaktır." 25

Naziler iktidara gelmelerinden kısa bir süre sonra yahudilerin bazı toplumsal haklarını kısıtlayan yasalar çıkardılar. Ancak bu politika Siyonistleri hiç rahatsız etmedi. Zaten Naziler de çıkardıkları bu anti-asimilasyonist yasalarla aslında yahudilere iyilik ettiklerini düşünüyorlardı. Nazilerin basın sorumlusu A.I.Berndt, Siyonist yayın organı Judische Rundschau'ya verdiği bir demecinde şöyle diyordu:

"Çıkarılan yeni (antisemit) kanunlar yahudiler için de yararlı ve motive edicidir. Almanya yahudi azınlığa kendi öz yaşam tarzını yaşama fırsatı vermekle, yahudiliğe ulusal karakterini güçlendirmesi için yardımcı olmakta ve iki halk arasındaki ilişkilerin doğru bir zemine oturtulmasına katkıda bulunmaktadır." 26

İşte bu mantık üzerinde tarihin en garip ittifaklarından biri olan Nazi-Siyonist ittifakı şekillendi. Nazi iktidarının ilk aylarında iyi niyet gösterileri ile başlayan ilişkiler, kısa bir süre sonra son derece somut ve organize bir işbirliğine dönüşecekti. Bu satırları okuyanlar, belki, Siyonistlerin ileri görüşlülükten yoksun oldukları için böyle ittifaka giriştiklerini ve Naziler'in ne denli fanatik birer yahudi aleyhtarı olduklarını anlayamadıklarını düşünebilir. Nitekim bu ittifakı ört-bas etmeye çalışanlar da konuyu bu argümanı kullanarak geçiştirmeyi denemektedirler. Oysa gerçekler hiç de böyle değildir. Siyonistler, Naziler'in taşıdıkları

yahudi antipatisinin çok iyi farkındaydılar ve bunun tehlike olduğunu düşünmek bir yana, bunun daha da artmasını istediler. Naziler'in Alman yahudileri aleyhine çıkardıkları her kanun onları daha da fazla memnun etti. Brenner şöyle diyor: "Naziler yahudiler üzerindeki vidayı sıkıştırdıkça, Siyonistler'in Naziler'le ittifak yapma yönündeki inançları daha da sağlamlaştı. Onlara göre, Naziler yahudileri Alman toplumundan ne denli çok dışarlarsa, yahudilerden kurtulmak için Siyonizm'e de o kadar çok ihtiyaç duyacaklardı." 27

BİRİNCİ BÖLÜM (Part 1b : 2/3)

Alman Yahudilerine Hitler'e Oy Verme Çağrısı!

Şimdiye dek sık sık Naziler konusunda asimilasyonistlerle Siyonistler arasında çok açık bir ayrım olduğunu, Siyonistler'in Naziler'i birer müttefik olarak görürken asimilasyonist yahudilerin Nasyonal Sosyalizm'e karşı nefret beslediklerini vurguladık. Bu iki taraf arasındaki fark, Almanya Siyonist Federasyonu (ZVfD) ile asimilasyonist Alman yahudilerinin kurduğu Yahudi İnanişına Bağlı Alman Yurttaşları Merkez Birliği (CV) örgütlerinin Naziler'e yönelik düşünce ve uygulamalarından açıkça görülmektedir. Siyonistler ile asimilasyonistler arasındaki bu büyük fark, Nazi Almanyası'ndan başka ülkelerdeki aşırı sağcı rejimlere karşı da belirmiştir. İlerleyen sayfalarda bunlara değineceğiz. Genel bir kural olarak, Siyonistlerin aşırı sağcı, faşist elementlerle çok iyi anlaştığını, asimilasyonistlerin ise bu gruplara tepki duyduğunu söyleyebiliriz.

Ancak bu kuralın da istisnaları vardır; asimilasyonist yahudiler içinde de, özellikle sol tehlikeden rahatsız olan burjuvazi arasında, aşırı sağcılarla ittifak kuran ya da en azından ittifak arayışına girenler olmuştur. Almanya'da asimilasyonist yahudilerin kurduğu CV'den sonra ikinci önemli örgüt olan Ulusal Alman Yahudileri Birliği (Verband nationaldeutscher Juden - VnJ) bunun en belirgin örneğidir. 1934 yılında, VnJ yönetimi Hitler'in iktidarını sağlamlaştırmak için etkili bir kampanya başlattı. New York Times, 18 Ağustos 1934 tarihli sayısının 2. sayfasında yaptığı haberde bu kampanyayı haber veriyor ve VnJ'nin "tüm Alman Yahudilerini Hitler'in Başbakanlığı için oy vermeye davet eden" tebliğini aynen yayınlıyordu:

"Biz 1921 yılında kurulmuş Ulusal Alman Yahudileri Derneği olarak, savaşta olsun, barışta olsun kendi çıkarlarımızı Alman halkının ve Alman vatanının çıkarları üstünde tutmayız. Bu nedenle bize sıkıntı getirse de 1933 Ocak'ında Hitler'i iktidara getiren ayaklanmayı selamlıyoruz... Hitler'in Başbakanlığı'nı ve hareketinin özündeki tarihsel önemindeki büyüklüğü tamamen onaylıyoruz. Alman Ulusu'na manen ve maddeten bağlı olan yahudiler olarak bizler, Almanya'dan başka bir ulus tanımıyoruz. Hitler'in Başbakanlığı'nı ve Başbakanlık kurumlarının birlikteliğini destekliyoruz ve kendini Alman hisseden tüm yahudilerin 19 Ağustos'da Hitler'e evet oyu vermelerini ısrarla tavsiye ederiz."

Anti-Nazi boykotun Siyonist desteğiyle aşılması

VnJ bir istisnaydı kuşkusuz. Onun taşıdığı Nazi sempatisinin asimilasyonist yahudilerin çoğunluğu için de geçerli olduğunu söylemek kuşkusuz mümkün değildi. Almanya'dakilerin yanında diğer Batılı ülkelerdeki asimilasyonistler de Hitler'in Alman lideri oluşunu büyük bir tedirginlikle izlediler. Ve Siyonist soydaşlarının işbirliği girişimlerinin aksine, Naziler'e karşı koyabilmek için yollar aramaya başladılar. Faşizme karşı çıkan diğer (sosyal demokratlar, komünistler, liberaller gibi) gruplarla birlikte Naziler'e karşı etkili bir eylem yapma arayışına girdiler.

Nazi aleyhtarı boykot bu şekilde doğdu. İlk kez Jewish War Veterans (JWV) adlı New York'lu asimilasyonist bir yahudi örgütü, 19 Mart 1933 günü Alman mallarına boykot uygulanması çağrısında bulundu ve dört gün sonra da Nazi aleyhtarı büyük bir protesto mitingi düzenledi. Bu kıvılcım gittikçe büyüdü ve asimilasyonistler Non-Sectarian Anti-Nazi League adlı Anti-Nazi Birliği'ni kurdular ve tüm Amerikalıları Nazi mallarını boykot etmeye çağırdılar. Boykot bir süre sonra Avrupa'ya sıçradı ve oldukça da etkili oldu. Bu, atılım yapmaya çalışan Alman endüstrisi için hiç de olumlu bir gelişme değildi. Naziler'in en büyük

iki pazarı Amerika ve Avrupa'ydı ve bu iki pazarda da asimilasyonistlerin başını çektiği boykot, Alman mallarının satışını ciddi biçimde düşürüyordu.

İşte bu noktada birileri Naziler'in yardımına koştular ve Nazi ekonomisinin içine girdiği darboğazı büyük ölçüde genişletti. Peki kimlerdi bunlar?..

Siyonistler elbette. Evet, asimilasyonist yahudiler Nazi ekonomisini çökertmek için boykot kampanyaları düzenlerken, Siyonistler bu ilginç müttefiklerine yardım eli uzatmışlardı.

Aslında Siyonistler Nazi yanlısı çabalarını henüz boykot başlamadan önce başlatmışlardı. Yahudi örgütleri tarafından boykot ilanı ile ilgili yapılan tüm öneriler, Siyonistler tarafından ısrarla reddedilmişti. Amerika'da doğan boykotu engellemek için en çok uğraşmış olan kişi, Siyonist hareketin Amerika'daki en büyük lideri ve Başkan Franklin D. Roosevelt'in de yakın dostu olan Stephen Wise'di. WZO'nun Amerika kolu sayılan American Jewish Congress'in (AJC) başkanı olan Wise, Naziler'den nefret eden asimilasyonist soydaşlarının boykot ilan etme çabalarını suya düşürmek için uğraşmıştı. Bir keresinde Siyonist bir dostuna yazarken "burada kitlelere karşı koymak için neler yapıyorum bilemezsin" diye yazmıştı, "(Nazi aleyhtarları) büyük sokak gösterileri yapmak istiyorlar". 28

Wise'in bağlı olduğu Dünya Siyonist Örgütü (WZO) de, önce boykotun ilanını engellemeye çalıştı. Bunu başaramayınca da Nazi dostlarının ekonomik sıkıntısını çözebilmek için uğraştı. Brenner şöyle diyor: "WZO, yalnızca Alman mallarını satın almakla kalmadı, onların satışına aracılık etti ve hatta Hitler ve onu destekleyen sanayiciler için yeni müşteriler buldu." 29

WZO yönetiminin böyle davranmasının nedeni, Hitler'i kendileri için Allah'ın bir lütfu olarak algılamalarıydı. Siyonizmin Hitler sayesinde büyük bir destek elde ettiğini, onun sayesinde ırk bilinçlerini yitirmiş yahudilerin akıllanıp Filistin'e göç edeceklerini düşünüyorlardı. Dönemin etkin Siyonistlerinden dünyaca ünlü yazar Emil Ludwig, WZO'nun bakış açısını şöyle ifade ediyordu:

"Hitler adı belki birkaç yıl sonra unutulacak olabilir. Ama Filistin'de muhteşem bir Hitler anıtı dikileceğine eminim... Yahudiliklerini yitirmiş olan binlerce yahudi, onun sayesinde kimliklerine geri döndürülebilmştir. Bu yüzden ben şahsen ona karşı büyük minnettarlık besliyorum." 30

Yine ünlü Siyonistlerden biri olan Chaim Nachman Bialik ise "Hitlerizm, asimilasyonun pençesindeki Alman yahudiliğini yok olmaktan kurtarmıştır" diyor, Hitler'le olan ideolojik akrabalığını da vurgulayarak "aynı Hitler gibi ben de kan düşüncesinin gücüne inanıyorum" diye ekliyordu. 31

WZO saflarında mücadele eden İtalyan yahudisi Enzo Sereni de benzer ifadelerde bulunmuştu. "Hitler'in antisemitizmi yahudilerin kurtuluşuna yarayacak" diyordu. Bir keresinde ise şu sözleri söylemişti: "Filistin'i inşa etmek için Almanya'daki yahudilerin karşılaştığı sıkıntıları kullanmamız hiç de utanılacak bir şey değildir. Eski liderlerimizin ve öncülerimizin bize öğrettiği bir şeydir bu: Diasporadaki yahudilerin başına gelen felaketleri yeniden inşa için kullanmak." 32

Siyonistler Alman yahudilerinin karşı karşıya kaldığı "Nazi çözümü"nden o denli memnundular ki, bunu başka ülkelerdeki asimilasyonist yahudilerin yola getirilmesi için de kullanmayı düşünüyorlardı. Amerikalı haham Abraham Jacobson, 1936 yılındaki bir konuşmasında Siyonistlerin söz konusu mantığına tepki göstererek şöyle diyordu: "Kim bilir kaç kere, Siyonizm'e tepkisiz kalan Amerikalı yahudilerin de yola gelmek için bir Hitler'e ihtiyacı olduğu şeklindeki pervasız lafları duyduk. Söylediklerine göre ancak o zaman yahudiler, Filistin'e gitmeye ikna olurmuş..." 33

Naziler'e bu denli sıcak bakan Siyonistlerin onlarla ekonomik işbirliğine de girmesi kadar doğal bir şey olamazdı. Öyle de oldu. İki taraf arasındaki en büyük ekonomik işbirliği, Alman yahudilerinin mal varlıkları ile birlikte Filistin'e transferini öngören Ha'avara adlı göç

antlaşmasıydı (birazdan buna daha ayrıntılı olarak değineceğiz). Bu anlaşmaya paralel olarak Siyonistler, Alman mallarının Filistin'de satılmasını sağladılar. Bir süre sonra işler daha da büyüdü. WZO, Nazi gemilerini kullanarak Belçika ve Hollanda'ya portakal ihraç etmeye başladı. 1936 yılında ise, WZO yetkilileri Alman mallarını İngiltere'de satmaya başladılar.

Siyonist-Nazi işbirliği bu kadarla da kalmamıştı. Siyonistler, Alman silah yapımcılarına döviz kaynağı da sağlamışlardı. Albert Norden, "So Werden Kriege Gemacht?" isimli kitabında ayrı bir Nazi-Siyonist ticari bağlantısını ortaya koyuyordu. Norden, Almanya için stratejik önemi olan hammaddelerin, Siyonist International Nickel Trust adlı şirket vasıtasıyla sağlandığına dikkat çekiyordu. Siyonist sermayedarların denetiminde olan bu şirket, kapitalist ülkelerdeki nikel üretiminin %85'ine sahip durumdaydı. Hitler'in iktidara gelmesinden bir yıl sonra, IG Farben Industrie adlı Alman şirketi ile sözkonusu şirket arasında bir antlaşma imzalandı. Antlaşma gereğince, Almanya'nın nikel üretiminin yaridan fazlasının, International Nickel Trust tarafından karşılanması öngörülüyordu. Almanya böylece %50 oranında döviz tasarruf etmiş oldu.

Hitler'in Siyonist finansörleri

Batılı ülkelerdeki büyük Siyonist sermayedarlar da Hitler'e önemli finansal destekler verdiler. WZO'nun aracılığıyla gerçekleşen bu finansal destekler, Nazi Almanyası'nın güçlenmesinde çok büyük pay sahibiydi. Amerikalı araştırmacı Eustace Mullins, "The World Order: Our Secret Rulers" adlı kitabında Hitler'in yahudi finansörlerle savaş öncesinde ve savaş sırasında kurduğu bağlantılarla ilgili son derece önemli bilgiler veriyor. "Hitler'i savaşa sokmak için ona top güllesi ve petrol konularında garanti vermek gerekiyordu. İsveç Enskilda Bankası'ndan yahudi Jacob Wallenberg, 'SKF' top güllesi üretim fabrikasını kontrol ediyordu ve Nazilere savaş boyunca gülle top mermisi sağladı" diyen Mullins ayrıca Amerikalı yahudi finans hanedanı Rockefeller'in sahibi olduğu Standard Oil petrol şirketinin, Nazi gemilerine ve denizaltılarına İspanya ve Latin Amerika'daki istasyonlarıyla petrol sağladığını bildiriyor. Ayrıca, II. Dünya Savaşı başlamadan önce, Ethyl-Standard şirketi, 500 tonluk etil kurşununu yahudi Warburg hanedanının perde arkasında sahip olduğu I. G. Farben aracılığıyla Reich Hava Kuvvetleri Bakanlığı'na gönderiyor. Ödeme 21 Eylül 1938 tarihli bir teminatla Brown Bros Harriman tarafından gerçekleşiyor. 34

Mullins, kitabında Hitler'in bilinmeyen bağlantılarından sözetmeye devam ediyor. Hitler'in finansmanında önemli bir rol oynayan isimlerden birisi; Amerika'nın önde gelen zenginlerinden Clarence Dillon (1882-1979). Samuel ve Bertha Lapowski (ya da Lapowitz) adlı iki Amerikalı yahudinin çocuğu olarak dünyaya gelen Dillon, I. Dünya Savaşı sırasında ünlü yahudi finansör Bernard Baruch'un "sağ kolu" olarak çalışıyor. Hitler'le ilişkiler ise II. Dünya Savaşı öncesi yıllarda kuruluyor. Dillon, Reich'in savaşa hazırlanmasına büyük katkılarda bulunuyor. 35

Mullins'in kitabında verilen en ilginç bilgilerden biri de Führer ile Dulles kardeşler arasında yapılan gizli toplantı. Buna göre, 4 Ocak 1933 günü Allen Dulles (mason, CFR üyesi, sonradan CIA şefi oldu) ve John Foster Dulles (CFR üyesi, sonradan Dışişleri Bakanı oldu) Baron Kurt von Schroder'in Cologne'deki evinde Hitler'le gizli bir görüşme yapıyorlar. Dulles kardeşler, toplantıda Amerika'nın dev yahudi şirketlerinden Kuhn, Loeb Co.'nin temsilcisi sıfatını taşıyorlar ve Hitler'le Almanya'ya verilen kısa vadeli kredilerin vadesinin uzatılması konusunu görüşüyorlar. Toplantı, olumlu sonuçlanıyor. 36

Mullins, Hitler'in destekçileri arasında yahudi Samuel hanedanı tarafından kurulan ünlü petrol şirketi Royal Dutch Shell'i de sayıyor. Şirketin yöneticisi Sir Henry Deterding ile Naziler'in ünlü isimlerinden Alfred Rosenberg arasında Mayıs 1933'te Deterding'in İngiltere'deki Windsor Kalesi'nin 1 mil yakınındaki büyük evinde gizli bir görüşme gerçekleşiyor. Daha sonra da süren ilişkiler sonucunda yahudi Samuel ailesi, Deterding aracılığıyla Hitler'e toplam 30 milyon pound aktarıyor. 37

Tüm bu bilgiler, bizlere Nazi hareketi ile yahudiler, daha doğrusu Siyonizmi benimsemiş yahudi sermayedarlar arasında çok yakın bir ilişki olduğunu, Alman "Führer"inin bu

sermayedarlar tarafından finanse edildiğini göstermektedir. İlginçtir, Hitler de bu gerçeği kabul etmiş ve sözkonusu yahudiler tarafından finanse edildiğini itiraf etmiştir. II. Dünya Savaşı öncesi dönemde Hitler'in yakın dostları arasında yer alan Hermann Rauschning, "Hitler M'a Dit" (Hitler Bana Dedi ki) adlı kitabında Nazi liderinden şu cümleyi aktarır: "Yahudiler bana mücadelede önemli katkılarda bulundular. Hareketimizde çok sayıda yahudi beni mali olarak destekledi." 38

Hitler M'a Dit 1939 yılında savaşın patlak vermesinden kısa bir süre önce basılmıştır. Herhangi bir maksatla veya siyasi-ideolojik bir endişeyle kaleme alınamayacak kadar erken bir zaman olan bu baskı tarihi, eserin önyargısız ve sağlıklı bir kaynak olduğunu ortaya koymakta. Nitekim, Ultra isimli dergi de, Şubat 1992 tarihli sayısında, Hitler M'a Dit kitabından "son derece güvenilir bir kaynak" olarak bahsetmişti. Hitler M'a Dit kitabını, belge kılan ayrı bir nokta da yazarının, Hitler'e en yakın, sayılı dava arkadaşlarından birisi olmasıdır. Kitabın yazarı Herman Rauschning, Nazi Almanyası'nın çekirdek-kadro mimarlarından ve Danzing Hükümeti'nin eski Nasyonal Sosyalist lideridir.

Kısacası Hitler, Siyonist sermayedarlardan önemli finansal destekler almıştır ve bu da WZO ve onun Almanya kolu olan ZVfD ile kurduğu işbirliğinin bir hediyesidir. En büyük yahudi düşmanı olarak tanıdığımız Hitler ile yahudiler arasında kurulmuş olan bu ilişkiler, anti-Nazi boykotun aşılmasında ve Nazi Almanyası'nın bir endüstri devi olarak savaşa girmesinde önemli rol sahibidir.

İngiliz Hükümeti asimilasyonist yahudilerin teşvikiyle anti-Nazi boykotu destekleme kararı aldığıında, ülkedeki en büyük Hitler sempatanı olan İngiliz Faşistler Birliği (British Union of Fascist - BUF) lideri Sir Oswald Mosley, yayın organı Blackshirt'te şöyle yazmıştı: "Şimdi biz zavallı yahudileri korumak için Almanya ile olan ticaretimizi kesiyoruz öyle mi?.. Ama yahudiler kendileri, Almanlarla birlikte çok kârlı işler yapıyorlar. Almanya ile olan dostça ilişkilerimizi kesmek isteyenler için bundan iyi bir cevap olamaz herhalde." 39

Siyonistlerin Nazi Almanyası ile birlikte yaptıkları "kârlı iş"lerin en önemlisi ise, az önce de belirttiğimiz gibi, Alman yahudilerini Filistin'e transfer etmek için imzalanan göç anlaşmasıdır. Bu anlaşma, Naziler ile Siyonistler arasındaki ittifakın en önemli sonuçlarından biri sayılabilir.

Alman yahudilerini göç ettirmek için yapılan Siyonist-Nazi anlaşması

Başta da belirttiğimiz gibi, Siyonistlerin Naziler'den bekledikleri en büyük eylem, Alman yahudilerinin Filistin'e göçünün sağlanmasıydı. Naziler de ülkelerindeki yahudi azınlıktan bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Bu amaçla Nazilerin iktidara gelmesinden çok kısa bir süre sonra, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçünü mümkün kılacak ilginç bir göç anlaşması imzalandı. WZO'ya bağlı Anglo-Filistin Bankası ile Reich Maliye Bakanlığı arasındaki anlaşma, hem Yahudilerin mal varlıklarıyla birlikte Filistin'e transfer edilmesine imkan veriyor, hem de Alman sanayi mallarının satışı için pazar yaratmış oluyordu. İrlandalı tarihçi ve politikacı Conor Cruise O'Brien, anlaşmanın detaylarını şöyle anlatıyor:

"Anglo-Filistin Bankası ile Alman İktisat Bakanlığı arasında 25 Ağustos 1933'de imzalanan anlaşma aracılığıyla yahudi mal varlığı, Filistin'de gerekli şeylerin satın alınması amacıyla kullanılacaktı. Bu anlaşma yahudilerin resmi yoldan göçünün ana dayanağı oldu. Naziler ve Siyonistler, yahudilerin Almanya'dan Filistin'e mallarının bir bölümüyle göç etmelerini sağlamak için beraber çalıştılar.

1933 yılında Anglo-Filistin Bankası, Tel-Aviv'de Trust and Transfer Office Ha'avara Ltd. adlı bir şirket kurdu. Dört yahudi bankerin önderliğinde (Hamburg'dan Max Warburg ile M. M. Warburg, Berlin'den Siegmund Wassermann ile A. E. Wassermann) Berlin'de bu şirketin bir uzantısı kuruldu. Berlin'deki sözkonusu yahudilere ait olan Palastina Treuhandstelle zur Beratung Deutscher Juden isimli bu şirkete verilen görev ise, Filistin'e göç etmek isteyen Alman Yahudileri'nin Alman makamlarındaki sorunlarını halletmekti.

1933-1939 arasında 50.000 yahudi Ha'avara vasıtasıyla Almanya'yı terk ederek Filistin'e göç

etti. Yine, 1933-1939 arasında 63 milyon sterline yakın bir sermaye Filistin'e transfer edildi... 1933-1939 arasında yürürlükte olan gerçek Alman politikası da, Filistin'deki Yahudileri Araplara karşı desteklemektir." 40

Ha'avara adlı göç anlaşması ile hem Siyonistlerin en büyük hedefi olan Filistin'e "Yahudi göçü" gerçekleştirilmiş, hem de boykot nedeniyle sıkıntıda olan Nazi ekonomisi rahatlatılmış oluyordu. Göç eden yahudilerin mal varlığı ile Alman sanayi ürünleri satın alınıyor, bunlar Filistin'de satılıyor ve elde edilen kârla da göç eden Yahudinin Almanya'da bıraktığı para karşılanıyordu.

Dünya Siyonist Örgütü, Yahudi boykotunu kırmakla kalmadı, aynı zamanda Nazi mallarının Ortadoğu ve Kuzey Avrupa'daki en büyük dağıtımcısı oldu. WZO, Tel-Aviv'de, kurduğu Trust and Transfer Office Ha'avara adlı şirketle, Filistin'e getirilen Alman mallarının temel satış hakkını aldı. Alman-Yahudi zenginlerinden temin edilecek parayla, büyük miktarlarda Nazi malı satın alınacaktı. Böylece WZO, Ortadoğu bölgesinde, Nazilerin geniş pazar olanaklarına kavuşmasını sağlamış oldu. Döviz işlemleriyle ilgilenen Alman Bürosu, 7 Aralık 1937'de, şunu açıklıyordu: "Dış satıma dayalı transfer işlemleri, Filistin'e 1933'ten beri 70 milyon altın mark kâr getirmiştir."

Siyonist liderler ile Naziler'in arasında var olan bu ilişkiler, özellikle de Ha'avara göç anlaşması, başka birçok kitapta da uzun uzadıya incelenmiştir: Lenni Brenner "Zionism in the Age of Dictators"da Ha'avara göç anlaşmasını anlatır. İsrail'de Moshe Shanfield tarafından yayınlanan "The Holocaust Victims Accuse, Documents and Testimony on Jewish Criminals", ya da Amerikalı tarihçi Francis R. Nicosia tarafından kaleme alınan "The Third Reich and the Palestine Question" başlıklı kitaplarda da Naziler ve Siyonistler arasındaki göç anlaşması konu edilmektedir.

Wilhelmstrasse'nin gizli arşivleri de, Hitler İmparatorluğu ile Yahudi Ajansı arasında, Alman Yahudileri'nin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir antlaşma imzalandığını ortaya koymaktadır. Alman Dışişleri Bakanlığı'na ait 22 Haziran 1937 tarihli bu belge, Naziler'in önyak olmasıyla bir Yahudi Devleti'nin kurulabileceğini şöyle not eder: "İç politika koşullarının dikte ettirdiği bu Alman tedbiri, hiç kuşkusuz Yahudiliğin Filistin'de kuvvetlenmesine yardım edecek ve bu ülkede bir Yahudi Devletinin kuruluşuna yardımcı olacaktır." 41

Aynı belgede yahudi göçünün Hitler tarafından koordine edildiği, Alman diktatörünün konu ile özel olarak ilgilendiği de vurgulanmaktadır.

Bugün bunlar pek çok kişiye şaşırtıcı gelen bilgilerdir. Bunun nedeni, tarihin bu ilginç ittifakının resmi tarih tarafından özenle gizlenmiş olmasıdır. İşbirliğinin en hızlı biçimde yürütüldüğü yıllarda bile Siyonistler ve Naziler bu ittifakı gizli tutmak için çalışmışlar ve iki taraf arasındaki ilişkiler dünya kamuoyunun gözlerinden gizli tutulabilmiştir. Yalnızca bazı söylentilerin dolaşması engellenememiştir. Amerikalı yazar Edward Tivnan, ülkesindeki Yahudi Lobisinin politik gücünü incelediği "The Lobby: Jewish Political Power in US Foreign Policy" adlı kitabında, Siyonistler ile Naziler'in yaptığı ittifak ile ilgili olarak 1930'ların sonunda Amerikalı Yahudiler arasında söylentiler dolaştığını ve bunun büyük bir huzursuzluk doğurduğunu not ediyor. 42

Göç anlaşması 1933'ten savaşın patlak verdiği 1939 yılına dek kesintisiz uygulamada kalmıştır. Göç işleminin 1939'da durmuş olmasının nedeni de, iki taraf arasındaki herhangi bir anlaşmazlık değil, savaş şartlarının Alman gemilerinin İngiliz mandası olan Filistin'e gidişini mümkün kılmayıydı. Bu dönem boyunca da 60 bine yakın Alman Yahudisi Filistin'e transfer edilmiştir. Hem de oldukça hoş şartlar altında. 1933 Ekim'inde Hamburg-Güney Amerika Denizcilik Şirketi, Hayfa'ya direk seferler düzenlemiş ve yolda da yolculara Hamburg hahambaşılığının denetimi altında hazırlanmış Koşer (yahudilerce helal) yemek servisi sunmuştur. 43

Bölümün ilk başında sözünü ettiğimiz Tel-Aviv gemisinin yolculuğu, işte bu "Koşer yemekli" seferlerden biridir.

Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber de "The Journal of Historical Review" dergisinin Temmuz/Agustos 1993 tarihli sayısında yayınlanan "Zionism and the Third Reich" (Siyonizm ve III. Reich) başlıklı makalesinde Ha'avara'dan söz eder. Buna göre, Aralık 1937'de Alman İçişleri Bakanlığı tarafından yayınlanan bir rapor, Ha'avara'nın sonuçlarını şöyle anlatmaktadır:

"Ha'avara anlaşmasının Filistin'in 1933 yılından bu yana yaşadığı hızlı gelişimde çok büyük payı olduğuna kuşku yoktur. Anlaşma sayesinde Filistin'e hem en büyük para kaynağı, hem de en zeki ve entelektüel göçmenler yöneltilmiştir. Ülkenin gelişimi için gerekli olan makinelerin ve endüstri ürünlerinin büyük kısmı da yine Ha'avara ile ulaştırılmıştır."

Weber'in de vurguladığı gibi, anlaşmayı sekteye uğratan tek şey, II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesidir. Aksi halde Nazi-Siyonist işbirliğiyle yürütülen yahudi göçünün artarak devam edeceğine kuşku yoktur. Nitekim 1938 ve 39 yıllarında göç eden yahudi sayısı eskiye oranla daha da artmıştır. 10 bin Alman yahudisinin ise Ekim 1939'da Filistin'e transfer edilmesine karar verilmiş, ancak Eylül ayında savaşın başlamasıyla bu "rezervasyon" iptal edilmiştir. Ha'avara uygulaması 1941'e kadar kesintili olarak sürmüştür. Sonuçta 1933-41 yılları arasında 60 bin Alman yahudisi Nazi-Siyonist işbirliği ile Filistin'e transfer edilmiştir ki, bu da o dönem Filistin'deki yahudi nüfusunun %15'ini oluşturmaktadır. Ha'avara'nın ekonomik sonuçları da az önce vurguladığımız gibi oldukça önemlidir. Tarihçi Edwin Black, Ha'avara'yı konu edinen "The Transfer Agreement" adlı kitabında Ha'avara'nın Filistin'de "ekonomik bir patlama yaratarak, İsrail Devleti'nin kuruluşuna büyük bir katkıda bulunduğunu" yazmaktadır." 44

Nuremberg Kanunları ve 'Juden Raus! Auf nach Palastina!'

Naziler Alman yahudilerini göç ettirmek için Siyonistlerle ortak programlar düzenlerken, bir yandan da yine Siyonistlerin tasdiki ile Alman yahudilerinin ırk bilincini artıracak politikalar uyguladılar. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators'da Naziler'in ırkçı politikalarının Siyonistleri ne denli sevindirdiğini sık sık vurgular. Örneğin Naziler'in 1935'te yayınladığı Almanlar ve Yahudiler arasındaki evlilikleri yasaklayan Nuremberg kanunları bunların başında gelmektedir.

1935 Eylül'ünde açıklanan Nuremberg kanunları, yahudilerin Alman toplumundan çok keskin bir biçimde izole edilmesine yöneliktir. "Alman Kanı ve Onurunun Korunması Yasası" başlıklı düzenleme ile, yahudiler Alman yurttaşlığından çıkarılmış ve sosyal haklardan mahkum paryalar haline getirilmişlerdir. Yahudilerin resmi dairelerde çalışmaları, öğretmenlik, gazetecilik, çiftçilik yapmaları, radyo, tiyatro ve filmlerde yer almaları yasaklanmıştır. Yahudiler ile Almanlar arasındaki evlilik ve hatta cinsel ilişki de yasaklar arasındadır. Yasaklar arasında, bir yahudinin Alman bayrağı dalgalandırması da vardır. Tüm bunlar, yahudilerin kesinlikle Alman olmadıklarını düşünen bir zihniyetin ürünüdür. Bu zihniyet, en az Naziler kadar Siyonistler tarafından da paylaşılmaktadır.

Brenner, Nuremberg kanunları ile ilgili olarak o dönemin Alman gazetecilerinden Alfred Berndt'in ilginç bir yorumunu aktarır. Berndt, bu kanunların yayınlanmasından yalnızca iki hafta önce Dünya Siyonist Örgütü'nün (WZO) tüm dünya yahudilerine yönelik bir deklarasyon yayınladığını ve onları nerede yaşarlarsa yaşasınlar, ayrı bir millet, farklı bir halk olduklarını unutmamaya çağırıldığını hatırlatmış ve şöyle demiştir: "Hitler'in yaptığı şey, yahudilere ırksal bir azınlık statüsü vererek WZO'nun isteğini yerine getirmek olmuştur." Lenni Brenner, bu nedenle Nazi Almanyası'nda yalnızca "iki bayrağın dalgalanmasına izin verildiğini" söyler: Gamalı haçla süslü Nazi bayrağı ve ortasında Siyon yıldızı bulunan mavi-beyaz Siyonist bayrağı! 45

O sıralar Amerikalı Siyonist lider Haham Stephen Wise, kendi yayın organı Congress Bulletin'de konu hakkında şu yorumu yapmıştır: "Hitlerizm, en büyük hedefi olan Alman ulusunu içindeki yahudi elementten kurtarma isteği sayesinde Siyonizm'le olan 'akrabalığı' keşfetti. Bu nedenle Siyonizm, Nazi partisi dışında, Reich sınırları içindeki tek legal parti haline geldi. Siyonist bayrak da, Nazi bayrağı dışında, Reich sınırları içinde legal olarak dalgalanabilen tek bayrak oldu." 46

Lenni Brenner, Naziler'in konu hakkındaki politikalarını "philo-Zionism" (Siyonizm sevgisi, Siyonizm taraftarlığı) olarak adlandırarak hemen her konuda Siyonistlere destek olduklarını yazar. Örneğin Naziler, yahudilerin asimilasyondan kurtulmaları ve kendi ırksal kimliklerinin bilincinde olmaları için çeşitli kanunlar çıkarmıştır. 6 Aralık 1936 tarihinde yayınlanan bir kanun, hahamların sinagoglardaki ayinlerde Almanca kullanmaları yasaklamış ve daha da önemlisi, İbranice kullanılması zorunluluğu getirmiştir. Bu, tüm dünya yahudilerini Filistin'e toplayarak hepsini artık ölmeye başlayan bir dil olan İbranice'yi konuşmaya zorlayan Siyonistler için büyük bir destektir elbette. 47

Naziler'in Alman yahudilerine ırk bilinci kazandırmak için yaptıkları çalışmalar bununla sınırlı değildir. Brenner'ın yazdığına göre, 1934 Baharı'nda Nazi Almanyası'nın Hitler'den sonraki en güçlü adamı olan SS Şefi Heinrich Himmler'e yakın kurmayları tarafından bir rapor sunulur. Durum Raporu-Yahudi Sorunu başlıklı raporda, Alman yahudilerinin önemli bir kısmının hala kendilerini "Alman" olarak hissettikleri bildirilmekte ve bu sorunun çözümü için de bazı yöntemler önerilmektedir. Bu yöntemler nedir dersiniz? Brenner şöyle yazıyor: "Raporda yahudilerin 'Alman' kalmakta gösterdikleri direncin kırılması için, onların kültürel kimliklerinin vurgulanması gerektiği yazılıydı. Bunun için de sistemli bir biçimde özel 'yahudi okulları' açılması, İbrani sanat ve müzik faaliyetlerinin teşvik edilmesi, sportif faaliyetler düzenlenmesi öneriliyordu." 48

Tüm bunlar, Naziler'in Siyonistler'in güttüğü "ulus yaratma" hedefine ne denli büyük bir sempati duydukları göstermektedir. (Ulus bilincinin zihinlerde oluşturulmasında, kültürel telkinlerin, eğitim, sanat, müzik, spor gibi aktivitelerin önemli rol oynadığı bilinir.) Kendilerini ırk yönünden "saf" bir ulus yaratmaya adanmış Naziler, yahudi fikirdaşları olarak Siyonistlerle oldukça iyi anlaşmışlardır.

Brenner'ın yazdığına göre, 27 Ekim 1938 gecesi Hanover kentinde yahudilere karşı yapılan gösteri sırasında Hitler'in SA'ları tarafından "Juden Raus! Auf nach Palastina!" yani "Yahudiler defolun! Doğruca Filistin'e!" sloganı ısrarla kullanılmış ve daha sonra da bu slogan tüm ülkeye yayılmıştı. Bu slogan, tüm yahudileri Almanya'dan çıkarıp Filistin'e yollamak isteyen Siyonistlerle Naziler'in ne denli iyi anlaşmış olduklarının çok özlü bir ifadesidir...

SS-Siyonist flörtü

Nazi parti ve devlet aygıtı içinde en radikal, en fanatik ve en acımasız kadronun, Hitler'e bağlı devlet-üstü bir örgütlenme olan SS'ler olduğu sık sık söylenir. Schutzstaffel (Koruma Birlikleri) isminin baş harfleriyle anılan SS'ler, Hitler'in emri ile Heinrich Himmler tarafından örgütlenmiş ve Nazi sisteminin beyin kadrosu olarak işlev görmüştür. Konuyla ilgili olarak yazılan kitaplarda ya da çevrilen filmlerde de hep SS'lerin yahudilere karşı çok acımasız davrandıkları, "yahudi soykırımı"nın başta gelen sorumluları oldukları teması işlenir.

Oysa gerçekler daha farklıdır. Lenni Brenner SS'lerin Siyonistlerle olan ilişkilerini şöyle anlatıyor:

"1934 yılında SS örgütü Nazi partisi içindeki en Siyonist-yanlısı kanat haline geldi. Öteki Naziler onların yahudilere karşı fazla 'yumuşak' olduklarını söylüyorlardı. SS subayı Baron von Mildenstein 6 aylık Filistin gezisinden ateşli bir Siyonist sempatzmanı olarak dönmüştü. Kısa süre sonra SS'lerin Güvenlik Servisi'ndeki yahudi departmanının başına getirildi. İbranice öğrenmeye ve İbranice plaklar dinlemeye başladı; Siyonist dostu Kurt Tuchler ile Filistin'e yaptığı gezi sırasında dinlediği yahudi müziklerini çok sevmişti. SS karargahında Siyonizm'in Almanya'daki hızlı ve sevindirici gelişimini gösteren haritalar asılıydı." 49

Mildenstein Siyonizm'i öven yazılar yazmakla kalmadı, Goebbels'i ikna etti ve Der Angriff (Hücum) adlı önde gelen Nazi yayın organında Siyonizm'i öven 12 bölümlük bir yazı dizisi yayınlanmasını sağladı. Bu dizi Der Angriff'in 26 Eylül-9 Ekim sayılarında yayınlandı. Yazı dizisinde Siyonizm'in Filistin'deki çabalarına uzun övgüler düzülüyordu. Yazılanlara göre Siyonizm SS'lere yahudi sorununun nasıl çözüleceğini göstermişti. "Toprak kendisini reforme etmiş, bu yeni yahudi bambaşka bir yahudi olacak" diyordu Mildenstein. Baron'un bu keşfini kutlamak üzere Goebbels, bir yüzünde gamalı haç, öteki yüzünde de altı köşeli Siyon yıldızının yer aldığı bir madalyon yaptırdı. 50

Mayıs 1935'te ise o sıralar SS Güvenlik Servisi'nin şefi olan Reinhardt Heydrich, SS'lerin Das Schwarze Korps adlı resmi yayın organında Siyonizmi öven bir yazı yazdı. Heydrich, yahudiler arasında iki temel grup (asimilasyonistler ve Siyonistler) olduğunu ve Siyonistlerin de kendileri gibi ırk düşüncesine sahip olduğunu yazıyordu. Ona göre asimilasyonistler tehlikeliydi ama Siyonistlerle işbirliği yapmak çok makuldü. Yazısının sonunda yahudi kafadarlarına duygusal mesajlar vermişti: "Filistin'in binlerce yıldır hasret olduğu kızlarına ve oğullarına kavuşacağı zaman uzak değildir. Onlara tüm iyi dileklerimizle birlikte resmi desteğimizi de sunuyoruz." 51

SS'ler adına casusluk yapan Siyonistler ve Siyonistlere gönderilen SS silahları!..

Kısa süre sonra SS'ler ile silahlı yahudi örgütleri arasında da yakın ilişkiler kuruldu. Bu örgütlerin en önemlisi, WZO'ya bağlı olan Jewish Agency'nin Filistin'deki silahlı kolu olan Haganah'tı. (Haganah, İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte İsrail ordusunun çekirdeğine dönüşmüştür. Moshe Dayan, Yitzhak Rabin gibi İsrail liderleri eski birer Haganah üyesidirler.) 1937 yılında Haganah ile SS'lerin Güvenlik Servisi SD (Sicherheitsdienst) arasında gizli görüşmeler başladı. 26 Şubat'ta Haganah'ın Filistin'deki ajanlarından Feivel Polkes, gizlice Berlin'e geldi ve SD'nin yahudi göçü ile sorumlusu olan SS Subayı Adolf Eichmann ile görüştü. Eichmann, üstü olan Baron von Mildenstein gibi ateşli bir Siyonizm yanlısıydı; Herzl'in kitaplarını okuyor ve bir yandan da İbranice öğreniyordu. Eichmann ile Polkes arasındaki görüşmelerin kayıtları, Eichmann'ın üstü olan Franz-Albert Six'e bir rapor halinde sunulmuştu. Savaş sonrasında SS arşivlerinde bulunan bu belgeye göre, Polkes, Siyonistler'in Naziler'e yeni petrol kaynakları bulabileceklerini söylemiş ve Almanya'dan Filistin'e düzenlenen yahudi göçünün daha da artarak devamını istemişti. Six, Polkes'un söylediklerinden hoşlanmış ve Siyonistlerle olan ilişkilerin daha da genişletilmesi gerektiğine karar vermişti. SS komutanı, konu hakkındaki düşüncelerini şöyle yazıyordu:

"Almanya'dan göç eden yahudilerin başka herhangi bir ülkeye değil de, yalnızca ve yalnızca Filistin'e gitmelerini sağlayacak bazı düzenlemeler yapabiliriz. Bu tür bir eylem tamamen Alman çıkarlarına uygun sonuçlar doğuracaktır. Zaten Gestapo'nun son düzenlemeleri de bu yöndedir. Polkes'un sözünü ettiği Filistin'de bir yahudi çoğunluğu oluşturma hedefi de bu düzenlemeler sayesinde gerçeğe dönüştürülebilir." 52

Polkes'un Berlin'de yaptığı bu görüşmelerin "iade-i ziyaret"i de aynı yıl içinde gerçekleşti. 2 Ekim 1937 günü Romania adlı bir yolcu gemisi Hayfa limanına vardı. Yolcu listesinde gemide iki Alman "gazeteci"nin var olduğu yazıyordu. Oysa bu gazeteciler iki kıdemli SS subayıydı: Herbert Hagen ve Adolf Eichmann. Gemiden iner inmez Filistin'deki Nazi ajanlarından Reichert ile buluştular, bir kaç saat sonra da Haganah'taki dostları Feivel Polkes ile. Polkes iki SS'i yeni kurulan bir kibutz'a götürdü. (Kibutz: İsrail'in ilk yıllarda Siyonistler tarafından kurulan komünal tarım çiftlikleri.) Eichmann gördüklerinden çok etkilenmişti. Yıllar sonra Arjantin'de teybe aldığı anılarında Polkes ile yaptığı gezinin izlenimlerini şöyle anlatıyordu:

"Yahudi kolonicilerin yurtlarını inşa edişlerine hayran olmuştum. Ben de bir idealist olduğum için, yaşama azim ve hırsları beni çok etkilemişti. Daha sonraki yıllarda karşılaştığım yahudilere hep şunu söyledim: Eğer ben de bir yahudi olsaydım, mutlaka fanatik bir Siyonist olurudum. Başka bir ihtimal düşünemiyorum. Hiç kuşku yok, Siyonistlerin en ateşlisi ben olurudum." 53

Haganah üyesi Polkes ile SS'ler arasındaki bu görüşme sırasında Polkes da önemli şeyler söylemişti. "Milliyetçi yahudi çevrelerinde, radikal Alman politikasına karşı büyük bir sempati var. Bu sayede Filistin'de bir yahudi çoğunluk oluşturulabileceği konuşuluyor" diyen Polkes, Şubat ayında Berlin'e yaptığı ziyaret sırasında sözünü ettiği Naziler adına casusluk önerisini yenilemişti. Hatta, Brenner'ın not ettiğine göre, Siyonistlerin "iyi niyet"lerinin bir işareti olarak, Almanya'daki komünistlerin faaliyetleri ve Berlin'de toplanan Pan-İslamik Dünya Kongresi'nin komünistlerle ilişkisi konularındaki iki önemli istihbarat raporu Polkes tarafından Eichmann ve Hagen'e verilmişti.

SS'ler ile Siyonistler arasındaki yakın ilişkiler, kuşkusuz en üst düzeyde, yani "Führer" düzeyinde de geçerliydi. 1938 yılının ilk günlerinden birinde, yıllardır Naziler ile Siyonistler arasında aracılık yapan Otto von Henting Siyonist dostlarını arayarak "Führer konuyla yakından ilgilenerek Filistin'e göçü yavaşlatan tüm engellerin kaldırılması için acil bir emir verdi" müjdesini vermişti. Brenner'ın yazdığına göre, aynı sıralarda Filistin'de Siyonistlerle kanlı-bıçaklı düşman olan Kudüs Müftüsü de Naziler'e yaklaşmaya çalışıyor ama hep çok ters cevaplar alıyordu. Müftü, Naziler'in antisemitizmine bakarak onlarla ittifak yapabileceğini düşünmüştü ama yanılıyordu. Naziler'e yakınlaşmaya çalıştığı sıralarda Naziler Filistin'e yapılan yahudi göçünü daha da artırmanın çabası içindeydiler. Dolayısıyla, savaş sonrası dönemde Siyonistlerin dillerine doladıkları Müftü-Nazi ilişkileri, gerçekte koskoca bir hiçti; "Müftü, Berlin'le ya da Roma'yla olan ilişkilerinden hiçbir şey elde edemedi". 54

Naziler Siyonistler'e verdikleri destekte o denli ileri gitmişlerdi ki, Filistin'de Araplara karşı savaşıyan Siyonist militanlara silah bile veriyorlardı. Amerikalı tarihçi Francis R. Nicosia, The Third Reich and the Palestine Question adlı kitabında, Dünya Siyonist Örgütü'nün Filistin'deki silahlı kolu olan Haganah'a SS'ler tarafından Araplara karşı kullanmaları için silah yardımı yapıldığını yazar. 55

Nicosia, ayrıca SS'ler ile bugünkü Mossad'ın çekirdeği olan Mossad leAliyah Bet arasındaki Filistin'e illegal yahudi göçü düzenleme konusunda anlaşmalar yapıldığını ve bu anlaşmaların da uygulamaya geçtiğini yazar. Göç "illegal"dir, çünkü İngiltere'nin yahudi göçü için koyduğu kotaları aşmaktadır. Bir başka deyişle İngilizlerin (Arap tepkisinden çekindikleri için) yahudi göçüne getirdikleri sınırlamalar SS'ler ve Siyonistlerin işbirliği sonucunda aşılabilmektedir.

Siyonizmin seçicilik politikası

Önceki sayfalarda Naziler'in antisemit uygulamalarının Siyonistler tarafından büyük bir sempatiyle karşılandığına değindik. Bunun mantığı ise basitti: Avrupa'daki yaşamları ne kadar baskı ve sıkıntı altında geçerse, yahudiler Filistin'e göçe o kadar kolay ikna olacaklardı. Savaş sonrasında Siyonistler antisemitizmi başka türlü kullandılar ve yahudi halkının bu büyük tehlikeden güvenlikte olmasının tek yolunun kendine ait bir devlet sahibi olması gerektiğini dünya kamuoyuna empoze ettiler. Zaten daha sonraki dönemde de İsrail devleti, bir tür "mazlumlar ülkesi" olarak tanıtıldı; antisemitizmin korkunç kışkırtıcısından kaçan zavallı yahudiler için bir sığınak olarak gösterildi. Oysa İsrail'in mazlum yahudiler için bir sığınak olarak tanıtılması, yüzüstüce bir yalandan başka bir şey değildi. Böyle söylememizin nedeni, Siyonizmin seçicilik politikasıdır.

Seçicilik özetle şuydu: Siyonistler belki tüm Avrupa yahudilerine etki edecek bir antisemitizmi körüklüyorlardı ama bu yahudilerin yalnızca bir kısmını Filistin'e götürmeyi düşünüyorlardı. Filistin'de gereksiz "kalabalık" oluşmasını istemiyorlardı. Götürmek istedikleri yahudiler, orada işe yarayacak yahudilerdi. Yani zengin, eğitilmiş, genç ve ideolojik yönden bilinçli yahudiler. Buna karşın alt kültür gruplarına bağlı, eğitimsiz ve özellikle de yaşlı yahudilerin Filistin'e göç etmesini hiç mi hiç istemiyorlardı. WZO tarafından "No Nalevki" (Nalevki'ye Hayır) olarak bilinen bir mantık uygulanıyordu. Nalevki, Varşova'daki büyük yahudi gettosuydu ve büyük ölçüde eğitimsiz, bakımsız, yaşlı ve güçsüz Polonya yahudilerinden oluşuyordu. WZO liderleri Filistin'de yeni bir Nalevki yaratmak istemediklerini söylüyorlardı. Peki, Nalevki'nin yahudileri ya da onlara benzeyen diğer "vasıfsız" yahudiler ne olacaktı? Siyonistlerin desteği ile kendilerine baskı uygulayan Naziler'in elinde daha çok ezilecek, daha çok acı çekeceklerdi elbette. Siyonistler kendi

soydaşlarının bir kısmını göç ettirebilmek için diğerlerinin baskı ve taciz altında yaşatabiliyorlardı kolaylıkla. Brenner, Zionism in the Age of Dictators'da şöyle diyor:

"Siyonistlerin yahudi kitlelerden yüz çevirmelerinin nedeni, 'No Nalevki' politikasıydı. Bu kitleler, Filistin'de gerekli olan yetenek ve kaynaklara sahip değildiler ve dolayısıyla Siyonizm hiçbir şekilde onlarla uğraşamazdı. Göçmenler Siyon'un ihtiyaçlarına göre çok katı bir kritere göre seçilecekti. WZO, bununla kalmayarak, Filistin'deki işsiz yahudilerin de geriye göç ettirilmesine karar verdi... Naziler'in Mart 1933'teki zaferinin ardından yahudilere karşı sokak terörü patlak vermiş ve bunun sonucunda da yahudiler Berlin'deki Filistin'e göç merkezi önünde uzun kuyruklar oluşturmuşlardı. Ama Siyonistlerin Filistin'i bir mülteci sığınacağı haline getirmeye niyetleri yoktu. Göç, yalnızca Siyonizm'in ihtiyaçlarına göre düzenlenecekti. Yalnızca genç, sağlıklı, kaliteli ve bilinçli yahudiler isteniyordu. Siyonist gençlik örgütü HaChalutz, Filistin'e kontrolsüz bir yahudi göçüne izin vermenin 'Siyonist bir suç' olacağını açıklamıştı." 56

WZO'nun lideri Chaim Weizmann, seçicilik politikasının önde gelen mimarıydı. 1934 yılında bu konuda bir rapor hazırlamış ve göçmenleri seçmek için gerekli standartları belirlemişti. Buna göre, 30 yaşını aşmış, maddi varlığı olmayan ve herhangi bir kalifiye özellik taşımayan yahudiler Filistin'e alınmayacaktı. Alman yahudilerinin çoğu da bu tanıma göre Filistin için uygun değildiler. Ya çok yaşlıydılar, ya ülkenin gerektirdiği mesleki özelliklere sahip değildiler, İbranice bilmiyorlardı ve ideolojik olarak da bilinçlendirilmiş değildiler. Bu nedenle de Naziler'in baskı politikası boyunca ancak çok az sayıdaki "seçilmiş" yahudi Filistin'e götürüldü. Weizmann, 1937 yılındaki Siyonist Kongre'de şöyle diyordu:

"Avrupa'daki 6 milyon yahudinin umutları göçte. Bana sordular: '6 milyon yahudiyi Filistin'e götürebilir miyiz?' diye. Cevabım: 'Hayır' oldu. Filistin'e götürmek için kurtarmak istediklerim genç insanlar. Yaşlılar gelip geçicidir. Yazgılarına katlanacaklar ya da katlanamayacaklar. Hayatta kalacak olan sadece genç dallardır. Bunu böyle kabullenmek zorundalar." 57

Bu bakış açısı hiç değişmedi. Siyonist liderler tarafından, sözde Avrupa yahudilerinin durumunu incelemek üzere kurulan "Yahudi Kurtarma Komitesi"nin Başkanı olan Yitzhak Gruenbaum 1943 yılında yaptığı bir konuşmada, şöyle diyecekti: "Bize iki değişik planla gelseler ve deseler ki, Avrupa'daki yahudi kitleleri mi kurtarmalı, yoksa vatani mi (İsrail'i mi)? Tercihim hiç duraksamadan 'vatan' olur." 58

Dünya Siyonist Örgütü, 1933'den 1935'e kadar, göçmen kağıdı alabilmek için başvuran Alman yahudilerinin üçte ikisini gerekli vasıflara sahip olmadıkları için geri çevirdi... Siyonist, Davar gazetesinin editörü, Berel Katznelson, bu yahudilerin geri çevrilmesinin nedenlerini ise şöyle sıralıyordu: "Alman yahudileri Filistin'de çocuk doğuramayacak kadar yaşlıydılar, Siyonist bir sömürge oluşturmaya yetecek kadar mesleki bilgileri yoktu, İbranice bilmiyorlardı ve Siyonist değillerdi."

Kısacası Filistin kapıları Siyonistlerin beğenmedikleri Alman yahudilerine kapalıydı. Onlar da her geçen gün daha da artan Nazi baskısı karşısında başka ülkelere göç etmek istediler. Amerika'ya ya da İngiltere'ye göç ederek antisemitizm belasından kurtulabileceklerini düşünmüşlerdi. Oysa yanılıyorlardı. Siyonistler, yalnızca Filistin'in değil, Amerika'nın, İngiltere'nin ya da başka herhangi güvenli bir ülkenin de kapılarını kapatmışlardı çünkü. Bu, tarihte liderlerinin bir halka yaptığı en büyük ihanetlerden biriydi.

Yahudilerin kaçışının Siyonistlerce engellenişi

Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators'da şöyle diyor: "Alman yahudilerinin önemli bir bölümünü Filistin'e istemediklerine göre, Siyonistlerin bu kardeşleri için başka güvenli sığınaklar buldukları sanılabilir. Ama hiç de öyle olmamıştır." 59

Gerçekten de Siyonistler Alman yahudilerinin Nazi baskısından kurtulması için hiçbir şey yapmamışlardır. Yahudi Soykırım söylentilerinin ayyuka çıktığı dönemlerde bile Siyonistlerin tavrında hiçbir değişiklik olmamıştır.

Ünlü yahudi yazar Elie Wiesel de, David Wyman'ın L'Abandon des Juifs (Yahudilerin Terkedilişi) isimli kitabı için yazdığı önsözde, Siyonist liderlerin yahudi halkı kurtarmamasından dolayı, "galeyana gelenler"dendir: "Yahudiler terkedilmişti... Üzücü ve insanı galeyana getirecek başka bir sonuç daha vardı: Büyük yahudi organizasyonları, yahudi cemaatinin önemli şahsiyetleri bir kurtarma cephesi kurmayı istememişlerdi."

David S. Wyman da, Elie Wiesel'in görüşlerini kitabının ilerleyen sayfalarında tasdik eder: "Amerikan yahudi cemaatlerinin hiçbiri Avrupa'daki yahudileri kurtarmak için bir operasyondan bahsetmediler. Hiçbiri, özellikle yahudi cemaatleri, yahudileri kurtarmak istemiyorlardı... B'nai B'rith, 1943 Ocak'ında Pittsburg'da yapılan toplantıda, yahudilerin kurtarılması yolunda yapılan tüm propagandaların, Filistin'de Yahudi Devleti kurulması yolunda bir propagandaya dönüştürülmesini istedi..."

1938 yılında WZO'nun Weizmann'dan sonraki ikinci adamı (ve sonradan İsrail'in ilk başbakanı olacak olan) David Ben Gurion, İngiltere'deki "Sosyalist İşçiler Toplantısı"nda yaptığı konuşmada, Siyonist mantığı şöyle açıklar: "Bilsem ki, Almanya'daki bütün yahudi çocuklarını kurtarmak için, ya hepsi İngiltere'ye nakledilecek, ya da yarısı İsrail'e götürülecek; ben ikinci şıkkı seçerim." 60

Aslında işin en ilginç yanı Siyonistlerin yahudileri kurtarmak için bir şey yapmamış olmaları değildir. Bunun belli bir açıklaması olabilir çünkü; tüm yahudi enerjisini Filistin'de yoğunlaştırmak istedikleri söylenebilir. Asıl ilginç olan şey, Siyonistlerin yahudilerin Almanya'dan Filistin harici üçüncü ülkelere göç etmelerini engellemiş olmalarıdır.

1943 yılında, Alman yahudilerinin kurtuluşunu engellemek için ünlü bir Siyonist ortaya atılır: Haham Stephen Wise. Siyonizmin Amerika'daki baş sözcüsü olan Wise, Birleşik Devletler Kongresi'nde, "Avrupa'da ölümle karşı karşıya kalan yahudileri kurtarma tasarısı"nın aleyhinde bir konuşma yapar. Yine aynı Haham Stephen Wise, 1938 yılında, Amerikan Yahudi Kongresi'nin (AJC) lideri olarak yazdığı bir mektupta, yahudi halka Amerika'ya göç hakkı tanınmamasını savunur. Wise, "Yahudilere Amerika'da sığınma hakkı tanıyacak" herhangi bir yasa değişikliğine karşı olduğunu şöyle ifade eder: "Birkaç hafta önce gelen tüm yahudi örgütlerinin liderlerinin katıldığı toplantıda alınan karara göre, hiçbir yahudi örgütü, şu aşamada, göçmen yasalarını herhangi bir şekilde değiştirecek bir tasarıya destek vermeyecektir."

Aynı Amerika gibi İngiltere'nin kapıları da yine Siyonistler tarafından Alman yahudilerine kapanır:

"Zor durumda olan yahudilere, Britanya topraklarında sığınma hakkı sağlanması için, İngiliz Parlamentosu'nun 227 üyesi kendi hükümetlerine bir çağrıda bulundular. Ne var ki, yahudi olmayanların, yahudileri kurtarmak isteği ile yaptığı bu teklif, Siyonist liderlerin hışmına uğradı: 27 Haziran 1943 yılında, İngiliz Parlamentosu'ndaki yüzü aşkın hıristiyan parlamenter, yahudileri kurtarmak için neler yapabileceklerini tartışırken, bir Siyonist sözcü kalkıp bu önergeye esasta karşı olduklarını, çünkü önergenin Filistin'in sömürgeleştirilebilmesi için, gereken hazırlıkları içermediğini söyleyebilmişti." 61

Aslında Siyonistlerin yahudilerin Naziler'den kaçışını engellemelerinin basit bir mantığı vardır. Eğer Amerika ya da İngiltere kapıları yahudilere açılrsa, Siyonistlerin istemedikleri vasıfsız Alman yahudileri yanında, Filistin'e göç ettirmeye çalıştıkları vasıflı yahudiler de büyük olasılıkla bu ülkelere yöneleceklerdir. Bu nedenle hedef kitleyi Filistin'e götürebilmek için, diğer Alman yahudilerini Nazi baskısı altında yaşamaya mahkum ederler.

Ve kuşkusuz bu hareket kendi halklarına karşı işledikleri bir ihanettir. Bunu görenlerden birisi, Slovakyalı Haham Dov Michael Weissmandel, bu konuda önemli yorumlar yapmıştır. Weissmandel, savaş dönemi boyunca yahudilerin Nazi baskısından kurtarılması için çabalar ama çabaları Siyonistler tarafından baltalanır. Hele (Siyonistlerin yaydığı) Yahudi Soykırımı söylentileri üzerine Weissmandel iyice çileden çıkar. Bunun üzerine, 1944 yılının Temmuz'unda Siyonist liderlere yazdığı mektupta şöyle isyan eder:

"Neden Őu ana kadar hićbir Őey yapmadınız? Bu korkunć ihmalin sorumlusu kim? Siz dećil misiniz? Yahudi kardeŐlerimiz! Sizler olanları bŇylesine soćukkanlı bir suskunlukla seyredibildićinize gŇre, insan dećilsiniz ve sizler de katilsiniz, ćŇnkŇ Yahudi insanların yok edilmesini Őu an, Őu saat durdurabilecek, ya da geciktirebilecek iken kollarınızı baćlamıŐ oturuyor ve hićbirŐey yapmıyorsunuz. Sizler kardeŐlerimiz, İsrailoćulları, yoksa aklınızı mı yitirdiniz? Bizleri saran cehennem farkında dećil misiniz? Paralarınızı kimlere saklıyorsunuz? Katillere mi?" 62

Weissmandel'in sezgileri gŇçlŇydŇ. Gerçekten de Siyonistler "paralarını katillere saklıyor", yani Ňnceki sayfalarda inceledićimiz gibi Naziler'e bŇyŇk finansal destekler veriyorlardı. Bir yahudi devleti kurabilmek ićin yahudi dŇŐmanlarıyla iŐbirlići yapmanın, onların yahudiler Ňzerinde uyguladıkları baskıları desteklemenin gerektićine inanıyorlardı. Kendi soydaŐlarına baskı yapsınlar diye Naziler'e kolaylıkla para verebiliyorlardı. Ama bazen de bunun tersi sŇzkonusuydu: Siyonistler, "kalifiye" yahudilerin Filistin'e gŇçŇne Ňzel bir Ňnem veriyor ve Naziler'den de bunlara karŐı ćok yardımsever davranmalarını istiyorlardı. Bunun bir Ňrneći, 1943'te Naziler tarafından kasıtlı olarak toplama kamplarına gŇtŇrŇlmeyen 7 bin Danimarka yahudisidir.

Naziler, Danimarka yahudilerini neden kurtardı?

1943 yılının 1 Ekim'inde, saat 22:00 sularında, 7 binden fazla Danimarka yahudisi, Zealand Adası'nın doću kıyılarından kŇçük teknelerle İsveć'e kaćabilmiŐlerdi. 1943'den bugŇne dećin 50 yıl gećti ve gŇnŇmŇze kadar herkes, bu kaćırma operasyonunu Danimarkalıların gerćekleŐtirdićini zannetti. Oysa, bu bŇyŇk kaćışın gerćek mimarlarının Danimarkalılar dećil de Nazilerin oldućunun ortaya ćıkması, son zamanlarda gŇn ıŐıćına ćıkan belgelerle, 50 yıl gecikmeyle de olsa ispatlandı. Henry Kamm, 28 EylŇl 1993 tarihli New York Times'da yayınlanan bir haberinde olayın ićyŇzŇnŇ sŇyle anlatmıŐtı:

"İŐgal Ňzerinde uzmanlaŐan tarihćilerin ortaya ćıkardığı son belgeler, operasyonun gerćekleŐmesinde, yalnızca Danimarkalıların yahudileri savunmalarının dećil, bazı Alman yetkililerinin de parmaćı oldućunu gŇsteriyor. Bu yetkililerden biri, Hitler'in Danimarka'daki en Ňnemli temsilcisi, SS gŇrevlisi General Werner Best. Danimarkalı tarihćiler ile İsrail ve Almanya'dan akademisyenlerin derledići belgeler kaćışın, operasyonu Ňnlemek ićin hićbir giriŐimde bulunmayan general dahil, Ňst dŇzey Alman gŇrevlilerinin gŇzleri ŇnŇnde gerćekleŐtićini ortaya koyuyor. Operasyonda kaćmayı baŐaranlarla yahudiler de bu belgeleri doćruluyor. Kurtarma hareketinin anısına bir sergi dŇzenleyen, 'ŇzgŇrlŇk SavaŐı' adlı direniŐ mŇzesinin mŇdŇrŇ Esben Kjeldbaek, 'ćoću gŇzlerini yumdu' diyor. 1943 yılında, ćocuklarını anne babasına bırakarak yahudi karısı Ruth ile birlikte kaćan yazar ve yayımcı, 76 yaŐındaki Ulf Ekman, 'Almanlar gŇz yummasıydı, operasyon baŐarısızlıkla sonućlanırdı. Teknelerimizin hareket ettići yerin hemen kuzeyinde Alman gŇzcŇleri vardı. Hareket halindeki tekneleri gŇrebilirlerdi' diyor."

BugŇn, Politika gazetesinin editŇrŇ olan 66 yaŐındaki yahudi Herbert Pundik, 50 sene Ňnce Naziler'in kendilerini nasıl kurtardıklarını New York Times'ın haberinde anlatırken, "Kıyıya giden tek bir demiryolu vardı ve vagonlar yahudiden gećilmiyordu" diyor, ancak "Alman yetkililerin, kimlik kontrolŇ yapmaya ćalıŐtıkları hićbir olayın kayda gećirilmedićini" de sŇzlerine ekliyor.

Yahudilerin kurtarılmasının perde arkasında Naziler'in bulunduću ortaya ćıkmasına ćıkmıŐtı, ama bu Ňylesine kolay yenir yutulur bir gerćek dećildi araŐtırmacılar ićin. Konuyla ilgili uzman tarihćiler, yahudi dŇŐmanı olan Naziler'in nasıl olup da yahudileri kurtarabildikleri sorununu ćŇzŇmleyemediler. Bir bŇyŇk ćıkmaza dŇnŇŐen bu sorunu, New York Times ŐŇyle ifade ediyordu:

"Kopenhag Ňniversitesi'nde iŐgal tarihi konusunda uzmanlaŐan Prof. Hans Kirchoff, 'Nazi Subayı SS Best, gerćekten karmaŐık bir sorun' diyor... Best ve bŇtŇn Avrupa'da yahudilerin yerlerinin dećiŐtirilmesinden sorumlu olan SS Adolf Eichmann'ın, tutuklanıp ćekoslovakya'daki Theresiensdat Kampı'na gŇnderilen 481 Danimarka yahudisi ićin niye

istisnai bir karar aldığı bilinmiyor. Araştırmacıların ortaya çıkardığı yeni kanıtlar, kafalarda ister istemez şu soruyu uyandırıyor: SS generali Reinhard Heydrich'in bir zamanlar sağ kolu saydığı Best, niye Danimarka yahudilerinin büyük bir çoğunluğunu kurtardı?"

Konu ile ilgili uzman tarihçiler tarafından bir türlü açıklanamayan Nazilerin yahudileri kurtarması hadisesi, aslında hiç de karmaşık değil; aksine baştan beri anlattıklarımızı sadece tasdik etmekte.

Danimarka'daki sözkonusu yahudiler eğer Naziler tarafından kurtarılarak güvenli bölgelere ulaştırılmasalardı, toplama kamplarına gideceklerdi. Toplama kamplarında resmi tarihin yazdığı gibi imha edilecek değillerdi, ancak yine de Siyonistler bu yahudileri toplama kamplarının zor şartlarına göndermek istememişlerdi. Çünkü bu yahudiler zengin ve nitelikli yahudilerdi. New York Times sözkonusu yahudilerin "Hemen hepsinin başkent Kopenhag'da yaşadığını, kadınların bütün mücevherlerini üzerlerinde taşıdıklarını" yazmıştı. Siyonistler onları toplama kamplarının kötü şartlarında harcamak değil, Filistin'e transfer etmek istiyorlardı. Naziler'e bu isteklerini bildirdiler ve iki taraf birlikte hareket ederek bu zengin yahudileri toplama kamplarına gitmekten kurtardı. Buna karşı çok daha yüksek sayıdaki "sıradan yahudiler" toplama kamplarına gönderildiler ve Reich endüstrisine işçi olarak katkıda bulundular. Bu arada Filistin'e göçe direnmiş olmalarının cezasını da çekmiş oluyorlardı.

50 yıl önce Nazilerce kurtarılan yahudi Herbert Pundik'e, "Bu gerçeğin su yüzüne çıkması niye 50 sene gecikti?" diye sorulduğunda, Pundik verdiği cevapta "Yahudi soykırımını" özellikle ayakta tutulmaya çalışılan bir efsane olarak tanımlayarak, "bu insanların yıkmak istemediği bir efsane" diyor.

Danimarkalı yahudiler olayında da gördüğümüz gibi, Naziler ve Siyonistler arasındaki işbirliği, savaş öncesi dönemde olduğu gibi, II. Dünya Savaşı yıllarında da sürdü. İlerleyen sayfalarda savaş yıllarındaki işbirliği örneklerine (Nazi himayeli otonom yahudi devleti planlarını, Madagaskar projesini) değineceğiz. Kitabın ikinci bölümünde ise yahudi soykırımı efsanesinin içyüzünü, Nazi toplama kamplarının gerçek amaçlarını ve sözde "gaz odalarını" birlikte inceleyeceğiz.

Ancak bunlardan önce, savaş öncesi dönemde Siyonistlerin kurduğu diğer bazı ilginç ilişkilere göz atmakta yarar var. Çünkü Siyonistlerin ittifak yaptıkları antisemitler, yalnızca Nazilerle sınırlı değil. Bunları incelemeden önce ise, Siyonist hareketin iç yapısındaki bölünmelere bir göz atmak gerekiyor.

Siyonizmin kendi içindeki bölünmeler ya da iyi polis-kötü polis oyunu

Siyonist hareket, önceden de belirttiğimiz gibi asıl olarak I. Siyonist Kongre'de kurulan Dünya Siyonist Örgütü (WZO) tarafından yönetildi. Herzl'in 1905'teki ölümünün ardından 1911'e dek David Wolffsohn, o tarihten 1920'ye dek ise Otto Warburg WZO'yu yönetti. Bu tarihten sonra ise WZO'nun liderliği 1946 yılına dek (1931-1935 yılları arasındaki Nahum Sokolow dönemi hariç) ünlü Chaim Weizmann tarafından yönetildi. Weizmann'ın sağ kolu ise David Ben Gurion'du. Zaten bu ikili İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık koltuklarını paylaştılar.

WZO, genel olarak sosyal demokrat/sosyalist eğilimliydi. Buna karşın WZO liderlerinin en yakın ilişkiler içinde olduğu ülke her zaman İngiltere olmuştur. (WZO'nun Almanya kolu olan ZVfD'nin Nazilerle olan işbirliği kuşkusuz mümkün olduğunca gizli bir biçimde yürütülmüştü.) Ancak zamanla WZO içinde muhalif bir kanat gelişti. Bu kanat, örgütte yaygın olan solcu eğilime karşın sağcı, hatta aşırı sağcı eğilimlere sahipti ve örgütün İngiltere'ye olan sempati ve bağlılığını benimsemiyordu. Liderliğini Vladimir Jabotinsky adlı bir Rus yahudisinin yaptığı bu akım, kısa süre sonra Revizyonist Siyonizm olarak anılmaya başlandı. 1920'lerin ortalarında başlayan görüş ayrılığının giderek büyümesi sonucunda,

Revizyonistler 1933 yılında WZO'dan ayrılarak Yeni Siyonist Örgüt (New Zionist Organization NZO) adlı kendi örgütlerini kurdular.

Jabotinsky, Filistin'e yapılan yahudi göçüne Arap tepkisi nedeniyle sürekli kısıtlamalar koyan İngiltere'ye karşı sert bir mücadele yürütülmesini savunuyordu. WZO'dan çok daha radikal ve sert bir ideolojisi vardı. Hatta o dönemlerde aşırı sağcı fikirleri nedeniyle Vladimir Jabotinsky'e "Vladimir Hitler" diyenler vardı. Revizyonist Siyonizmin kurucusu, ideolojisini şöyle özetliyordu:

"Günümüz ahlak kuralları içinde çocuksu hümanizmin etkisi yoktur. Dünya siyasal yaşamını şekillendirecek olgu, sadece ve sadece güçtür. Komşusu ne kadar iyi ve candan olursa olsun, ona inananlar aptaldırlar. Adalete inananlar da aptaldırlar. Adalet, bileği güçlü olanın ve bu bileği büyük bir ısrarla isteklerini gerçekleştirmek için kullananındır." 63

Jabotinsky gerçekten de 1920'li ve 1930'lu yıllarda yükselişte olan Faşizm ve Nazizm'in yahudi versiyonuydu. Bunu ifade etmekten de çekinmiyordu. Betar adlı milis örgütünü kurduğunda model olarak Hitler'in SA'larını ve Mussolini'nin Karagömlükçüleri'ni seçmişti. Betar üyeleri birbirlerini faşist selamla selamlıyorlardı. 1930'ların sonlarında ise Revizyonistler Filistin'deki Araplara ve ilerleyen yıllarda da İngilizlere karşı savaşacak olan Irgun Zvei Leumi (Ulusal Askeri Örgüt) ya da kısaca Irgun adlı silahlı yeraltı örgütünü kurdular. Irgun ve 1940 yılında ondan ayrılan Avraham Stern'in kurduğu LEHI (Lomamei Herut Yisrael - İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları), Araplara ve İngilizlere karşı kanlı terör eylemleri gerçekleştirdiler (LEHI, kurucusunun adından dolayı Stern Çetesi olarak da anılır). İsrail'in sağcı Likud partisinin iki büyük lideri olan Menahem Begin Irgun'a, İzak Şamir de Stern'e bağlı iki aktif teröristti o sıralar.

Siyonizm içindeki bu sağ-sol ayrımına bakarak -ki bu ayrım İsrail'in kuruluşunun ardından da solcu İşçi partisi ve sağcı Likud partisi ayrımıyla sürmüştür- her iki kanadın da kendine uygun müttefikler bulduğunu düşünebiliriz. Nitekim resmi tarih de bizlere böyle söylemektedir. Siyonist kaynakların anlatımına göre, WZO İngiltere yanında taraf tutmuş, Revizyonistler ise İngiltere'ye karşı çıkarken, Mussolini ile yakın ilişkiler geliştirmiştir.

Oysa gerçekler hakkındaki biraz daha detaylı bir araştırma, iki taraf arasındaki ayrımın pek inandırıcı olmadığını gösteriyor. Bunun nedeni, her iki tarafın, özellikle WZO'nun, görünüşteki ideolojisine uymayan ittifaklar kurmuş olmasıdır. Önceki sayfalarda incelediğimiz WZO-Nazi bağlantıları bunun bir örneğidir. Birazdan WZO'nun da aslında aynı Revizyonistler gibi Mussolini ile bağlantılar kurduğunu inceleyeceğiz.

Bu durum, iki taraf arasındaki ideolojik ayrıma inanmayı pek mümkün kılmamaktadır. Her iki taraf da Faşistler ve Naziler'le çok yakın ilişkiler kurduğuna göre, bir tarafın sağcı ötekinin solcu olmasının ne anlamı olabilir?

Amerikalı Ortadoğu uzmanı Richard Curtiss, editörü olduğu Washington Report on Middle East Affairs dergisinin Haziran 1995 sayısında yazdığı "Barış Sürecini Öldüren İyi Polisler ve Kötü Polisler" başlıklı makalesinde üstteki soruya tutarlı bir cevap öne sürmüştü. Curtiss'e göre İsrail'in siyasi tarihindeki iki farklı kanat -Sol Siyonizm ve Revizyonizm- arasındaki ayrım, gerçekte ünlü iyi polis-kötü polis numarasından başka bir şey değildi.

Sözkonusu iyi polis-kötü polis oyunu, dünyanın dört bir yanında emniyet birimlerince kullanılan eski ve ünlü bir numaradır. Sorgulanacak kişi bir odaya alınır ve biraz sonra sinirli ve korkutucu bir polis içeriye girer. Tutukluyu korkutur, tartaklar. Sonra odadan çıkar ve biraz sonra daha insafli görünen bir ikinci polis odaya girer. "Az önce seni korkutan çok tehlikeli ve acımasız, psikopatın teki," der ve devam eder, "ne biliyorsan bana anlat da seni ötekinin işkencesinden kurtarayım". Kuşkusuz tüm bunlar bir senaryodur; iyi polis ve kötü polis birbiriyle anlaşmalıdır ve önceden belirledikleri gibi hareket etmektedirler. Bu sayede saf tutukluları rahatlıkla kandırabilirler.

İyi polis-kötü polis numarası özetle budur ve Amerikalı Ortadoğu uzmanı Richard Curtiss'e göre, İsrail'in iki rakip siyasi hareketi 1930'lı yıllardan bu yana tüm dünyaya bu oyunu oynamaktadırlar.

Curtiss'e göre, iyi polis-kötü polis taktiğinin ilk örnekleri, 1940'lı yıllarda görülmüştü. 16 Eylül 1948 günü Revizyonist Stern örgütünün teröristleri, Birleşmiş Milletler'in Filistin arabulucusu olan ve Siyonistlerin işgal politikalarını eleştirmesiyle tanınan Kont Folke Bernadotte'u Kudüs'te öldürdüler. Yeni kurulmuş olan İsrail Devleti'nin Başbakanı Ben Gurion, Revizyonist militanlarca gerçekleştirilen suikasti lanetledi ve Bernadotte'un BM karargahındaki cenazesine de katılarak taziyelerini sundu. Suikastın sorumlusu olan Stern üyeleri ise kayıplara karıştılar. Ancak bir süre sonra bu militanlar ortaya çıktılar, hem de çok ilginç bir biçimde... Bernadotte'u vuran Joshua Cohen adlı tetikçi, Başbakan Ben Gurion'un özel koruması oluverdi birden bire..! Suikast emrini verenlerden Yitzhak Şamir ise Mossad'ın Avrupa masası şefliğine getirildi. Ben Gurion'un başbakanlığının sürdüğü bu dönemde, Şamir'in de katkısıyla, çok sayıda "İsrail düşmanı" Mossad ajanlarınca Avrupa'da öldürüldü.

Tüm bunların tek bir açıklaması vardı: Ben Gurion'un Bernadotte için döktükleri ancak timsah gözyaşuydu. İsrail'in İşçi Partili Başbakanı, Revizyonist militanların gerçekleştirdiği suikastten gerçekte son derece memnundu. Yalnızca, dünya kamuoyuna "iyi polis-kötü polis" numarası yapıyordu.

Richard Curtiss, Revizyonist Siyonistler ile sol-kanat Siyonistler arasındaki bu tür danışıklı dövüşlerin İsrail devletinin tarihindeki başka örneklerine de değiniyor. Bunlar şimdilik konumuz dışında. Bizim buradaki amacımız, neden 1930'lı yıllarda Siyonist hareketin içinde ayrı bir fraksiyon doğduğu ve bu ayrı görüntüye rağmen her iki tarafın da Naziler ve Faşistlerle işbirliği yaptığıdır.

Bu sorunun cevabı, İngiltere'dir. Çünkü iki taraf arasındaki tek gerçek ayırım -iki taraf da Nazi ve Faşistlerle işbirliği yaptığına göre- İngiltere'ye karşı olan tavırlarıdır. Filistin'in yönetimini elinde bulunduran İngiltere 1930'ların ortasından itibaren Arap tepkisi nedeniyle yahudi göçüne kısıtlamalar getirmiş ve bu da Siyonistleri çileden çıkarmıştı. İngiltere'ye karşı bir şeyler yapmak gerekiyordu. Ama bu büyük güç tamamen küstürülürse, bu kez Siyonizm büsbütün batağa saplanabilirdi. Bu nedenle Siyonizm İngiltere'ye karşı iyi polis-kötü polis oyununu oynadı ve WZO İngiltere ile iyi ilişkilerini korurken, Jabotinsky'nin öğrencileri İngiliz hedeflerini bombalamaya başladılar. WZO bu saldırıların "gözü dönmüş fanatikler" tarafından düzenlendiğini ve aslında Siyonistlerin hep İngiltere yanlısı olduğunu söylüyordu. İngiltere bu nedenle Siyonizme tepki vermedi ama Revizyonistlerle uğraşmaktan yorularak Filistin'i terketti. Bu sayede de 1947 yılında BM kararıyla Filistin'in yarısında bir Yahudi Devleti kuruldu. İyi polis-kötü polis ittifakı işe yaramıştı. Jabotinsky'nin kurduğu NZO'nun 1946 yılında kendini fesh ederek WZO saflarına yeniden katılmış olmasıyla da iyi ve kötü polisler birbirlerine yeniden kavuştular.

İşte Revizyonist Siyonizm ile WZO'nun temsil ettiği sol-kanat Siyonizm arasındaki ayırımın gerçek hikayesi budur. Bu durum, her iki kanadın, İngiltere dışındaki politikalarının birbiriyle aynı oluşundan çok iyi anlaşılıyor. Mussolini İtalyası, başta da belirttiğimiz gibi bunun en iyi örneğidir.

BİRİNCİ BÖLÜM (Part 1c : 3/3)

Mussolini ve İtalyan faşizminin Siyonistlerle ilişkileri

Siyonizm yalnızca Alman antisemitleri, yani Naziler ile ittifak yapmakla kalmadı. Hareket, Avrupa'nın, hatta dünyanın dört bir yanındaki yahudileri Filistin'e götürmek istiyordu. Bu nedenle 1930'lu ve 1940'lı yıllarda Almanya dışında daha pek çok ülkede Siyonistler ile aşırı sağcı/faşist güçler arasında gizli ilişkiler kurulmuştur. Bunun en ilginç örneklerinden biri de, Hitler'in en önemli müttefiki olan Mussolini'dir.

1920'lerin başında İtalya'nın başına geçerek "Faşizm" adını verdiği aşırı sağcı totaliter bir sistem uygulamaya başlayan Mussolini, Akdeniz'le ve dolayısıyla Ortadoğu'yla yakından ilgileniyordu. Habeşistan'ı işgal etmesinin nedenlerinden biri, eski Roma İmparatorluğu'nun toprakları üzerinde yeni bir İtalyan etkinliği oluşturmaktı. Bu noktada Mussolini'nin Filistin sorununu görmezlikten gelmesi mümkün değildi. Öyle de oldu. Faşist diktatör, Filistin'le de ilgilendi ve Siyonistlerin safından yer tuttu. Siyonizmin önemli bir güç olduğunun farkındaydı ve bunun hamiliğini İngiltere'den devralmayı hesaplıyordu.

Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*'da, Mussolini ile Siyonizmin her iki kanadı arasındaki ilişkileri ayrıntılı olarak anlatır. Buna göre, ilginç noktaların başında, Mussolini'nin partisindeki yahudiler vardır. Faşist hareketin kurucuları arasında 5 İtalyan yahudisi yer almaktadır. Mussolini ilerleyen yıllarda İtalyan Ticaret Bankası Banca Commerciale Italiana'nın başına da bir yahudiyi getirmiştir. Mussolini'nin Dışişleri Bakanlığı'nı yapmış olan iki isim, Sindy Sonnino ve Carlo Schanzar da yahudi asıllıdırlar.

1920'li yılların ikinci yarısında Dünya Siyonist Örgütü (WZO) temsilcileri ile Mussolini arasında bazı görüşmeler yapılmıştır. Ancak bu görüşmelerle ilgili açık tutanaklar yoktur. Mussolini ile görüşmeler yapan Weizmann da bu konuyu ört-bas etmeye çalışmıştır. Lenni Brenner, Weizmann'ın anılarında Mussolini ile ilgili bilgilerin "kasıtlı olarak örtülü ve hatta yanlış yönlendirici" olduğunu söyler (s. 39). Ancak Mussolini ile Weizmann'ın oldukça iyi anlaştıklarına kuşku yoktur. 17 Eylül 1926 günü Weizmann Roma'ya "Duce" ile görüşmeye çağırılmış, Mussolini görüşmede Siyonistlere Filistin'de ekonomik yardım sözü vermiş, hemen ardından da İtalyan basınında Siyonizm'i öven yazılar yayınlanmıştır. Bir ay sonra bu kez WZO'nun ikinci adamı Nahum Sokolow İtalyan diktatör ile görüşmüş ve Mussolini'nin Siyonizm'e olan desteğini bir kez daha vurgulamıştır.

Mussolini, bir kaç yıl sonra bir başka Siyonist heyetle görüşmesi sırasında, Weizmann'la yaptığı görüşmelerin verimini ve Siyonizm'e olan desteğini şöyle ifade eder: "Bir Yahudi Devleti kurmalısınız. Ben kendim bir Siyonistim ve bunu Dr. Weizmann'a da söyledim. Gerçek bir devletiniz olmalı. İngilizlerin size lütfettiği milli bir ev değil. Bir Yahudi Devleti kurmanızda size yardım edeceğim." 64

Mussolini'nin Revizyonistlerle olan ilişkileri ise daha da kapsamlı ve verimliydi. Brenner, hem "*Zionism in the Age of Dictators*" hem de "*The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir*" adlı kitaplarında bu ilginç ilişkileri anlatır. Buna göre, Revizyonistler, WZO'dan ayrıldıklarında İngiltere yerine kendilerine yeni bir müttefik aramışlardı. İtalya bu iş için en uygun adrestir. Jabotinsky, İtalya ile ittifak içinde yeni bir Akdeniz düzeni hayal ediyordu. 1935'te verdiği bir demeçte, "Biz bir Yahudi İmparatorluğu istiyoruz, Akdeniz'de bir İtalyan İmparatorluğu olduğu gibi doğuda da bir Yahudi İmparatorluğu olmalıdır" demişti... Bu "Yahudi İmparatorluğu" Filistin ile beraber Ürdün'ü de içerecek, Mısır'ı ve Irak'ı da kısmen kapsayacak sınırlara sahip olacaktı. Kendisini Mazzini ya da Garibaldi'nin yahudi versiyonu olarak görüyordu.

Mussolini de Revizyonistlere büyük sempati duyuyordu. Onları "Siyon'un faşistleri" olarak tanımlamıştı. Kasım 1934'te, Mussolini'nin emriyle, Faşist partisinin milis gücü olan Karagömlekliler'in Civitavecchia'daki askeri eğitim merkezinde, Revizyonistlerin milis gücü olan Betar'a özel bir bölüm ayrıldı. Betar militanları bu askeri merkezde Karagömlekliler'le birlikte uzun süre eğitim gördüler ve daha sonra Irgun saflarında savaşmak için Filistin'e gönderildiler.

Revizyonistler Faşizm'e iyice ısınmışlardı. Hareketin önde gelen isimlerinden Abba Achimeir ve Wolfgang von Weisl, Jabotinsky'nin kendi "Duce"leri olduğunu söylüyorlardı. Jabotinsky, ilk Revizyonist Siyonist Kongre'nin Faşist İtalya'nın Trieste kentinde yapılmasını istemişti; bunun Batı kamuoyundan fazla tepki toplayacağı düşünüldüğü için, vazgeçildi. Mussolini, 1935'te sonradan Roma başhahamı olacak olan David Prato'yla konuşurken şunları söylemişti: "Siyonizmin başarıya ulaşması için bir yahudi devletine, yahudi bayrağına ve yahudi diline ihtiyacımız var. Bunu en iyi anlayan kişi ise sizin faşistiniz, Jabotinsky." 65

Bu arada Revizyonistlerin Hitler'e ve Naziler'e büyük hayranlık duyduklarını da not etmek gerek. Abba Achimeir bir konuşmasında şöyle demişti: "Evet, biz Revizyonistler Hitler'e karşı büyük hayranlık besliyoruz. Hitler Almanya'yı kurtarmıştır. O olmasa, en geç dört yıl içinde ülke yıkılırdı." 66

Revizyonistlerin Nazi sempatisi dış görünüşlerine de yansiyordu. Betar üyeleri kendilerine üniforma olarak Hitler'in SA'larının giydiği kahverengi üniformanın aynısını yaptırmışlardı. 1931 yılında Amerika'daki Revizyonist yayın organı Betar Monthly şöyle yazıyordu: "Bize, Revizyonistlere ve Betar üyelerine 'Hitlerciler' dediğinde hiç rahatsız olmuyoruz... Eğer Herzl bir faşistse ve Hitlerciyse, eğer Ürdün'ün her iki yakasında da bir yahudi çoğunluğu istemek Hitlercilikse, öyleyse hepimiz Hitlerciyiz." 67

Siyonizmin kötü polisleri olan Revizyonistler, bu şekilde açık açık Hitlercilik oynuyorlardı. İyi polis WZO ise, önceki sayfalarda incelediğimiz gibi Naziler'le olan bağlantılarını son derece gizli ve örtülü bir biçimde sürdürdü. Aynı şey Mussolini için de geçerliydi.

Bu arada Siyonistlerin Hitler ve Mussolini ile eşzamanlı olarak kurdukları ilişkiler, bir üçüncü bağlantı daha doğmuştu: Francisco Franco. Solcu cumhuriyetçilerle yaptığı iç savaş sonucunda 1936'da İspanya'da iktidarı ele geçiren ve Falanjizm olarak bilinen kendi Faşizm versiyonunu uygulamaya koyan Franco, Hitler-Mussolini ikilisinden büyük destek görmüştü. Bu durumda doğal olarak Siyonistler de Franco'nun yanında saf tuttular. Franco'ya karşı savaşan cumhuriyetçiler arasında çok sayıda yahudi olduğu bilinir; ama bunların hepsi asimilasyonist yahudilerdi. Oysa, Lenni Brenner'ın vurguladığı gibi Siyonistler hiçbir zaman Franco'ya karşı savaşan yahudileri desteklememiş, aksine bu yahudilere şiddetle karşı çıkmışlardır. Bunun bir nedeni de Franco'nun kimliği olabilir: Türk yahudilerinin gazetesi Şalom, 29 Nisan 1992 tarihli sayısında Franco'nun gerçekte yahudi asıllı olduğunu, bir "converso" (İspanya'daki yahudi dönmelerine verilen ad) ailesinden geldiğini yazıyor. Amerikalı tarihçi Eustace Mullins de The World Order adlı kitabında Franco'nun yanısıra onun en büyük finansörü olan Juan March'ın da bir converso olduğunu yazmaktadır. 68

Tüm bunlar, Hitler-Mussolini-Franco triosu ile Siyonistler arasındaki gerçek ilişkinin resmidir. Ancak Avrupa'daki aşırı sağcılar Hitler ya da Mussolini'den ibaret değildi. İspanya'dan Avusturya'ya, Polonya'dan Romanya'ya pek çok Avrupa ülkesinde kendilerine Hitler'i ya da Mussolini'yi örnek alan ve giderek de güçlenen faşist güçler vardı. Bu, Siyonizm için yeni müttefikler anlamına geliyordu.

Avusturya, Romanya ve Japon antisemitleriyle ittifaklar

Avusturya'da yahudilerin nüfus içindeki oranları ancak % 2.8'di. Ancak yine de bu ülkede I. Dünya Savaşı sonrasında güçlü bir antisemitizm gelişti. Yahudilerin çoğunluğu Sosyal Demokratlara oy veriyorlardı. Buna karşın Avusturya sağında, özellikle Hitler'in de etkisiyle, güçlü bir antisemit eğilim hızla gelişti. Hıristiyan Sosyalistler adlı sağcı partinin lideri ve de Başbakan olan Engelbert Dollfuss ve onun 1934'teki ölümünden sonra yerini alan Kurt von Schuschnigg, Naziler'e paralel yahudi aleyhtarı kanunlar çıkardılar. Asimilasyonistler bu uygulamalardan fazlasıyla rahatsız olmuşlardı. Siyonistler ise tahmin edilebileceği gibi Avusturya'da antisemitizmin güçlenmesinden çok memnundular. WZO lideri Nahum Sokolow, antisemit Başbakan Dollfuss için "Siyonizmin yahudi-olmayan dostlarından biri" ifadesini kullanmıştı. 69

"Siyonizm dostu" Dollfuss, 1930'ların ortalarından itibaren antisemit kanunlar çıkarmaya başlamıştı. Yahudilerin hükümet kademelerinde ve üst düzey resmi görevlerde bulunmaları yasaklandı. 1935 yılında hükümet bundan böyle okullarda yahudi çocukların hıristiyanlarla birlikte eğitim göremeyeceklerini açıkladı. Asimilasyonist yahudiler doğal olarak bu gettolaştırma kararına tepki gösterdiler. Avusturya parlamentosuna seçilebilmiş tek yahudi ve Siyonist hareketin de liderlerinden biri olan Robert Stricker ise karardan dolayı Siyonistlerin ne denli sevindiklerini hükümete bildirmişti. Tüm bu olaylar üzerine asimilasyonistler Batı kamuoyunun dikkatini çekebilmek için ülkede tehlikeli bir antisemitizm geliştiğini duyurdular. Ancak kısa bir süre sonra Avusturya Siyonist Federasyonu'nun yayın organı

DerStimme "Avusturya'da yahudilere baskı yapıldığı iddialarını kesinlikle yalanlıyoruz" diyerek antisemit hükümete arka çıktı. Brenner'ın yazdığına göre, Avusturya hükümeti, yahudiler üzerine yeni hukuki kısıtlamalar getirdiği günlerde, Siyonistlerin desteği sayesinde ihtiyaç duyduğu bazı ekonomik yardımlara kavuşabilmişti.

Benzer şeyler Romanya'da da yaşanmıştı. Yahudiler nüfusun % 5.4'ünü oluşturuyorlardı. Ülkede oldukça eskilere dayanan bir antisemitizm geleneği vardı ve II. Dünya Savaşı öncesi atmosferde bu yahudi düşmanlığı iyice kabardı. 1920'lerde antisemitler yahudilere fiili saldırılar düzenleyecek kadar ileri gitmeye başlamışlardı. 1933'te Hitler'in iktidara gelişiyle birlikte ise antisemitler tümüyle saldırgan bir eğilim içine girdiler.

Romanya'daki antisemitizm, liderliğini Corneliu Codreanu'nun yaptığı Archangel Michael Lejyonu adlı faşist parti tarafından körükleniyordu. Partinin Demir Muhafızlar adı verilen bir milis gücü vardı. Demir Muhafızlar 1929 ve 1932 yıllarında yahudilere karşı çeşitli sokak saldırıları düzenlemişlerdi. Hitler'in iktidarının etkisiyle de güçleri giderek arttı. Bu noktada yahudi liderlere düşen şey, antisemitizm aleyhinde ciddi bir kampanya başlatmak ve anti-faşist güçlerle siyasi ittifak yapmaktı. Oysa hiç de öyle olmadı. Yahudi liderlerin çoğu Siyonistti. Ve Brenner'ın yazdığına göre, "Romanya'daki Siyonist hareketin hiçbir kanadı, antisemitizme karşı hiçbir mücadele vermedi." 70

Aksine, WZO liderleri antisemitizmin ülkede iktidara gelmesinin faydalı olacağını, bu sayede Ha'avara'nın bir benzerini de Romanya'da uygulayabileceklerini düşünüyorlardı. Antisemitler "Jidani in Palestina!" (Yahudiler Filistin'e!) sloganını dillerine dolamışlardı. Aynı sıralarda ise WZO liderleri, "Romanya'ya, sınırları içindeki çok fazla sayıdaki yahudiden kurtulması için yardımcı olmak"tan söz ediyorlardı. 71

1941 yılında Demir Muhafızlar Bükreş'te yahudilere karşı kanlı bir saldırı düzenlediler. 2 bin yahudi öldürüldü. Bunların 2 yüz tanesinin boğazı kesilmişti. Ama Siyonistlerden yine de hiçbir tepki gelmedi.

Avusturya, Romanya gibi örneklerin yanısıra, Siyonizm-antisemitizm ittifakı Uzakdoğu'ya kadar uzandı. Uzakdoğu'nun en önemli faşist gücü, I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından yayılcı politikalar izlemeye başlayan ve bir süre sonra da Hitler-Mussolini paktına katılan Japonya'ydı. Japon rejimi ile Naziler'in arası o kadar iyiydi ki, Hitler bu Uzakdoğulu ırka "fahri 'Aryan'lık" ünvanı bile vermişti.

Siyonistlerin Japonya ile ittifak aramalarına neden olan şey ise Japonya'nın 1931'de Çin'in Mançurya bölgesini işgal etmesiydi. Mançurya'da büyük bir yahudi cemaati yaşıyordu ve Siyonistler, Hitler ile yaptıkları ittifakın bir benzerini Mançurya yahudilerini göç ettirebilmek için Japonlarla yapabileceklerini düşünmüşlerdi. Öyle de oldu, Japonya'nın işgal altındaki Mançurya'da kurduğu "Mançukuo" rejimi, Siyonizm'in Uzakdoğu'daki işbirlikçisine dönüştü.

Lenni Brenner, Japon yönetiminde, özellikle orduda yaygın bir antisemitizm olduğuna dikkat çekiyor. 72

Japon generalleri, tüm dünyayı saran bir "yahudi komplosu" olduğuna inanıyor ve yerel yahudileri de bu komplonun ajanları olarak algılıyorlardı. Bu nedenle Mançurya'daki yahudilerden bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Çözüm olarak da Hitler'le aynı yolu izlemeyi, yani Siyonizme destek olmayı düşündüler.

1937 yılının Aralık'ında Mançurya'nın Harbin kentinde Uzakdoğu Yahudi Konseyi tarafından bir konferans toplandı. Konferans, asıl olarak Harbin'deki Siyonistlerin lideri olan Abraham Kaufman tarafından organize edilmişti. Duvarlarda Japon, Mançukuo ve Siyonist bayrakları yanyana asılıydı. Jabotinsky'nin kurduğu Siyonist Betar örgütüne bağlı bazı yöneticiler de "şeref misafiri" olarak toplantıya katılmışlardı. Şeref misafirleri arasında Japon İstihbarat Servisi'nden General Higuchi, antisemit Beyaz Muhafızlar örgütünden General Vrashevsky ve Mançukuo'daki Japon kuklası yönetimin üst düzey yetkilileri de vardı. Konferans sonucunda önemli bir karar alındı ve dünyanın dört bir yanındaki büyük yahudi örgütlerine duyuruldu.

Kararda Mançurya Siyonistlerinin "Asya'da Yeni Düzen'in kurulması için Japonya ve Mançukuo yönetimleri ile işbirliği" yapacakları yazılıydı. Japonya buna karşılık Siyonizm'i ulusal yahudi hareketi olarak tanıyacaktı ve destekleyecekti. Nitekim kısa bir süre sonra Mançukuo yönetimi ile Betar arasındaki ilişkiler iyice gelişti. Betar üyeleri, antisemit rejimin hemen her davetinde ve kutlamasında boy gösteriyorlardı. 73

Asya'daki Yeni Düzen de, diğer "Yeni Düzen"ler gibi yahudi önde gelenleri ile işbirliği içinde geliyordu.

Mançurya'daki bu ilginç ittifakın sonucunda çok büyük bir şey elde edilemedi. Ancak çok az sayıda Mançurya yahudisi Filistin'e transfer edilebildi. II. Dünya Savaşı'nın sonlarında Kızılordu Mançurya'ya girdiğinde diğer Japon işbirlikçileri ile birlikte Kaufman'ı ve diğer bazı Siyonistleri tutuklayarak Sibiryaya sürdüler.

Polonya antisemitleri ve Siyonistler

1920'li yıllarda Polonya'da 2.8 milyon yahudi yaşıyordu. Avrupa'nın en büyük yahudi cemaatini barındıran ülkede, Siyonizm de oldukça etkin ve güçlüydü. Ancak ülke nüfusunun % 10'unu oluşturan yahudilere karşı bir de oldukça yaygın ve fanatik bir antisemitizm vardı ve o yılların atmosferinden güç bularak gittikçe yükseliyordu. Güçlü bir Siyonizm ve güçlü bir antisemitizm... Bu ikili, artık bir kural olduğu üzere, birbirleriyle işbirliği yapma durumundaydılar. Öyle de oldu.

Lenni Brenner, Polonya antisemitleri ile Siyonistler arasındaki ilişkileri ayrıntılı olarak anlatıyor. Buna göre, ilk temas, 1925 yılında antisemit Başbakan Wladyslaw Grabski ile ülkedeki Siyonist hareketin iki önemli ismi Leon Reich ve Osias Thon arasında gerçekleşmişti. Temaslar sonucunda Ugoda adı verilen bir pakt anlaşması imzalandı. Paktı imzalayan kişi, yani Siyonistlerin yeni müttefiki, antisemit Başbakan Wladyslaw Grabski idi. Grabski, Amerika'dan ekonomik destek bulma ümidindeydi ve Siyonistlerle yaptığı anlaşmanın bu konuda kendisine yardımcı olacağını düşünmüştü. Siyonistler ise kendilerince önemli kazançlar elde etmişlerdi. Ordudaki yahudiler için özel koşer mutfaklar kurulacak ve okullarda yahudi öğrenciler Cumartesi günleri yazı yazmak zorunda bırakılmayacaklardı. (Yahudi dininde Cumartesi günü iş yapmak yasaktır). Lenni Brenner, antisemit Başbakan ile yaptıkları bu anlaşma nedeniyle Reich ve Thon'un bazı yahudilerce hain olarak görüldüğünü yazıyor. 74

Ancak bu pakt uzun ömürlü olmadı çünkü Mayıs 1926'da iktidar askeri bir darbe ile değişti. İktidara el koyan Josef Pilsudski bir dikta rejimi kurdu. Pilsudski de önceki lider gibi bir antisemitti ve yine Siyonistlerle yakın ilişkiler kurdu. 26 Ocak 1934'de Pilsudski, Hitler ile on yıllık bir barış ve dostluk anlaşması imzaladı. Siyonistlerle olan dostluğu ise 12 Mayıs 1935'teki ani ölümüne kadar sürdü. Pilsudski'nin ölümü üzerine Siyonist hareketin önde gelenlerinden Osias Thon ve Apolinary Hartglas, Filistin'de diktatörün anısına bir "Pilsudski Ormanı" kuracaklarını ilan etmişlerdi. Filistin'deki Revizyonistler ise diktatörün adına bir göçmen merkezi kuracaklarını açıkladılar. 75

Pilsudski'nin ölümünden sonra ülkedeki antisemitizm daha da gelişti. Ordudaki albaylar arasında güçlü antisemitik eğilimler vardı. En fanatik antisemitler ise Naras (Nasyonalist Radikaller) adlı Nazi hayranı aşırı sağcı partide toplanmıştı. 1930'ların son yıllarında yahudilere Naras tarafından organize edilen saldırılar başladı. Solcu asimilasyonist yahudi örgütü Bund, Naras'a karşı mücadele etmek için sokak birlikleri oluşturuyor ve bir yandan da propaganda yolunu kullanıyordu. Oysa Siyonistler hiçbir zaman Naras'a karşı herhangi bir tepki göstermediler.

Çünkü Naras'ın söylediği şeyler işlerine çok yarıyordu. Naras militanlarının en sık kullandıkları sloganlardan biri, "Moszku idz do Palestyny!", yani "Yahudiler Filistin'e!" şeklindeydi. Lenni Brenner, Polonya'daki yahudilerin Siyonizme ilgi göstermeyişlerinin en önemli nedenlerinden birinin, Siyonizm'in Naras tarafından teşvik edildiğini görmüş olmaları

olduğunu yazıyor. Brenner ayrıca ordudaki antisemit albayların da en az Naras kadar "philo-Zionist" (Siyonizm taraftarı) olduklarına dikkat çekiyor. 76

Antisemitlerin Siyonizm taraftarı olduğu kadar, Siyonistler de antisemitizm taraftarıydılar. Ülkedeki en önde gelen Siyonist liderlerden biri olan Izak (Yitzhak) Gruenbaum Polonya'da "bir milyon kadar fazla yahudi yaşadığını" ve bu yahudilerin "ülkeye fazla yük" olduklarını söylemişti. Filistin'deki Revizyonist hareketin önderlerinden biri olan Abba Achimeir ise daha da ileri giderek günlüğüne şu inanılmaz cümleyi yazmıştı: "Bir milyon kadar Polonya yahudisinin öldürülmesini çok isterdim. Belki bu sayede bir getto içinde yaşadıklarının farkına varabilirler." 77

Stern Çetesi'nin Naziler'le askeri ittifak girişimi

Önceki sayfalarda Revizyonist Siyonizm'e değinmiştik. WZO'da hakim olan sol eğilime karşı sağcı, hatta aşırı sağcı bir ideolojik taban üzerine kurulan Revizyonizm, 1930'lu yılların sonlarından itibaren Filistin'deki silahlı faaliyetlerini artırdı. Silahlı mücadele, hem Araplara hem de kısmen yahudi göçüne sınırlamalar getiren İngiliz manda yönetimine karşıydı ve Irgun adlı silahlı Revizyonist örgüt tarafından yönetiliyordu. Ancak II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte Irgun içinde iki ayrı fraksiyon belirdi. Jabotinsky'ye bağlı olan birinci grup, onun direktifleri üzerine, savaş boyunca İngiltere'ye karşı askeri bir mücadele yapılmayacağına, bunun ancak savaş sonrasında yürütülebileceğine karar vermişti. Daha küçük ve radikal olan ikinci grup ise her durum ve şart altında, egemen bir Yahudi Devleti kurulmasına izin vermedikçe, İngiltere'ye karşı mücadeleyi savunuyordu. Avraham Stern'in liderliğini yaptığı bu grup Eylül 1940'da Irgun'dan ayrıldı ve kendi örgütünü kurdu. Stern Çetesi adıyla bilinen bu en radikal Siyonist grup, daha sonra kendisine seçtiği LEHI (Lohamei Herut Yisrael — İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları) ismiyle de anılır.

Örgütün oldukça iddialı hedefleri vardı. Avraham Stern'in 18 prensibinde belirtildiğine göre, hedeflerin başında; Eski Ahit'in Tekvin bölümünde belirtilen topraklar -yani "Nil'den Fırat'a" kadar- üzerinde kurulacak bir Yahudi Devleti, bu topraklardan Arapların sürülmesi ve Kudüs'teki Hz. Süleyman Mabedi'nin yeniden inşa edilmesi geliyordu.

Stern İngiltere'ye karşı mücadele kararında olduğu için, bir an önce İngiltere'nin düşmanlarıyla ittifak yapmayı düşündü. Eylül 1940'ta, Irgun'dan ayrılmalardan yalnızca birkaç hafta sonra, Kudüs'teki bir İtalyan ajanı ile bağlantıya geçtiler ve Mussolini'nin bir yahudi devleti kurulması hedefine aktif olarak yardım etmesi karşılığında, faşist İtalya ile askeri ittifak yapmayı önerdiler. Ancak İtalyanlar örgütün gücünü pek önemsemedikleri için net bir sonuç alınamadı. Bunun üzerine Stern, örgütün önde gelenlerinden Naftali Lubentschik'i Beyrut'a Almanlar'la görüşmesi için yolladı. Lubentschik burada Rudolf Rosen ve Otto von Henting adlı iki Nazi ile bağlantı kurdu. Ve Lubentschik Naziler'e oldukça kapsamlı bir askeri ittifak önerisi sundu.

Lubentschik'in Stern örgütü adına Naziler'e yaptığı bu teklifin metni, savaş sonrasında Türkiye'deki Alman Büyükelçiliği dosyalarında bulundu. Bu nedenle belgeye "Ankara Belgesi" denmiştir. Ankara Belgesi'nin bir kopyası, daha sonra III. Reich'in gizli arşivlerini araştıran Alman tarihçi Klaus Polkhe tarafından da ortaya çıkarıldı. Buna göre, 11 Ocak 1941 tarihinde, Siyonist Stern Örgütü, Nazi yönetimine resmi bir askeri antlaşma öneriyordu. Belgede özetle şunlar yazılıydı:

"1-Yahudi kitlelerin Avrupa'dan çıkarılması Yahudi sorununun çözümü için ön koşuldur; ancak bunun gerçekleşebilmesi, bu kitlelerin yahudi halkının anavatanı olan Filistin'e yerleştirilmesine ve tarihi sınırları içinde bir Yahudi devletinin kurulmasına bağlıdır. Dolayısıyla Avrupa'da (Nazi egemenliğinde) kurulacak olan Yeni Düzen, ortak çıkarlar oluşturabilir.

2-Yeni Almanya ile İbrani alemleri arasında bir işbirliği mümkündür.

3-Ulusal ve totaliter temelde tarihi bir Yahudi Devleti'nin Alman Reich'ıyla yapılacak bir anlaşma çerçevesinde kurulması gelecekte Ortadoğu'daki güçlü Alman çıkarları açısından da gereklidir.

Bu düşüncelerden yola çıkarak Filistin'deki Ulusal Askeri Örgüt (Stern-Irgun Örgütü), İsrail Özgürlük hareketinin yukarıda belirtilen ulusal hedeflerinin Alman Hükümeti tarafından tanınması koşuluyla, savaşta Almanya'nın yanında aktif olarak yer almayı teklif eder." 78

Aralık 1941'de Stern, bu kez örgütün önemli isimlerinden Nathan Yalin-Mor'u Naziler'le kontak kurması için Türkiye'ye yolladı. Ancak Yalin-Mor yolda tutuklandı ve planlanan görüşme gerçekleşmedi. Brenner'in belirttiği gibi, Naziler'in bu teklife nasıl bir cevap verdiğine dair arşivlerde herhangi bir bilgi bulunamamıştır. Büyük olasılıkla Naziler, Stern'i küçük ve etkisiz bir örgüt olarak görmüş ve öneriyi fazla dikkate almamışlardır. Ancak burada önemli olan, Siyonist bir örgütün Naziler'e, hem de "yahudi soykırımı"nın başlangıç tarihi olan 1941 yılında, askeri bir ittifak önerebilmiş olmasıdır. Naziler'in kurmak istedikleri Yeni Düzen ile yahudiler arasında önemli ortak çıkarlar olduğunu söyleyen Stern'in mantığı, kuşkusuz atlanmaması gereken bir noktadır. Yalin-Mor, örgütünün Naziler'le işbirliği aramasının ardında yatan mantığı, 1942'de, savaşın en kızgın olduğu günlerde şöyle özetlemiştir: "Yahudileri yığınlar halinde göçe razı etme projemiz, Almanya'nın hedeflerinden biri olan, Avrupa'yı Yahudilerden temizleme amacına uygun düşüyordu." 79

Bir diğer önemli ve ilginç nokta da Ankara Belgesi'nin Naziler'e verildiği sıralarda Stern'in en üst birkaç yetkilisinden birisi olan bir kişinin kimliğidir: Yitzhak (Izak) Şamir!..

Evet, Naziler'e askeri ittifak öneren örgütün başında, 1977-1992 yılları arasındaki Likud iktidarı sırasında İsrail'de önce Dışişleri Bakanlığı sonra da Başbakanlık yapacak olan Izak Şamir vardır. 1940'lı yıllarda, aynı hocası Menahem Begin gibi eli kanlı bir terörist olan Şamir, Ankara Belgesi'nden birkaç yıl sonra da İngiliz ve Arap hedeflerine düzenleyeceği kanlı saldırılar ile adını duyuracaktır.

Şamir'in Stern'in Naziler'le ittifak çabalarındaki rolünün ne olduğu kuşkusuz önemli bir konudur. Şamir yıllar sonra Ankara Belgesi'nin ortaya çıkmasıyla birlikte kendisine yöneltilen soruları cevapsız bırakmıştır ama konuyla ilgili hemen her kaynağın kabul ettiği gibi Stern'in Naziler'e yaptığı teklifin arkasındaki birkaç önemli beyinden birisi odur. Lenni Brenner, Adolf Hitler'in müttefiki olmaya çalışmış bir kişinin Yahudi Devleti'nde Başbakanlık koltuğuna oturmuş olmasının tarihin ilginç çelişkilerinden biri olduğunu söylüyor.

Izak Şamir'in bu kirli sicili, ilk defa 1989 yılında kendi yurttaşları tarafından da öğrenildi. Ankara Belgesi ile ilgili öykünün İsrail'in en büyük gazetelerinden biri olan Jerusalem Post'ta yayınlanması tam manasıyla bir şok yaşanmasına sebep oldu. Bu "sakıncalı" ilişkiler üzerine konuşma yasağı, ilk defa delinmiş oluyordu. Hem de bir yahudi basın organı tarafından. Jerusalem Post'un bu haberi, 11 Mart 1989 tarihli Zaman aracılığıyla bizim basınımıza da yansımıştı. Haberin başlığı, "İsrail'de Gerçeğe İlk Adım, Şamir-Nazi İşbirliği Ortaya Çıkarıldı" idi. Zaman'ın Jerusalem Post'u ana kaynak olarak gösterdiği bu haberde, önemli bazı bilgiler yer alıyordu: Örneğin, Siyonizm-Nazizm işbirliğinin ilk defa yazılı olarak 1989 yılında ortaya konabildiği, bu tarihe kadar bu konudan bahsedilmesinin, yani Siyonistler ile ileri gelen Nazi devlet adamlarının arasındaki işbirliğini gündeme getirmenin İsrail Devleti tarafından yasaklanmış bir konu olduğu yazılmıştı.

Bugün konuyla ilgili kitapların önemli bir kısmında Ankara Belgesi'nden söz edilir. Ancak çoğu yazar, en başta da yahudi yazarlar, Stern-Nazi ilişkisini tarihin anlaşılabilir cilvelerinden biri olarak yorumlar. Örneğin İsrail ordusundan emekli subay Yehoshafat Harkabi, Israel's Fateful Hour adlı kitabında, bu olayı "yahudi tarihinin anlaşılabilir bir kesiti" olarak tarif eder. Oysa olayın hiçbir yönü "anlaşılabilir" değildir. Bu tür yorumlar yapılmasının nedeni, çoğu kişinin Nazi-Siyonist ittifakı ile ilgili olarak yalnızca Stern'in girişiminden haberdar oluşudur. Çünkü bir tek Stern dosyası kamuoyuna açıkça anlatılmıştır. Önceki sayfalarda incelediğimiz WZO-Nazi ilişkileri ise hala çok kimse tarafından hiç duyulmamıştır. Bu sayede İsrail liderleri ya da çağdaş Siyonistler Ankara Belgesi'ni "ilginç bir paradoks" diyerek geçiştirebilmektedirler. Çünkü ne de olsa Stern aşırı radikal ve Naziler'e sempati duyması doğal karşılanabilecek kadar aşırı sağcı bir örgüttür. Siyonizmin kötü polisidir bir başka deyişle. Oysa aynı geçiştirmeyi "sosyalist" WZO için, iyi polis rolü oynayan Weizmann, Ben-Gurion ve benzerleri için söylemek mümkün değildir kuşkusuz.

Biz, önceki sayfalarda incelediklerimiz sonucunda, en "solcu" Siyonistin bile aslında faşist eğilimli olduğunu, çünkü Siyonizmin kendisinin bir tür faşizm ve ırkçılık olduğunu ve dolayısıyla yalnızca Stern gibi radikal bir fraksiyonun değil, tüm Siyonist hareketin Naziler ve benzeri faşistlerle işbirliği yaptığını biliyoruz. Stern, buzdağının yalnızca görünen kısmıdır.

Buzdağının görünmeyen kısmını önceki sayfalarda incelemiştik. Bu konuda göz atılması gereken son bir kaynak, aynı Brenner gibi "anti-Siyonist" bir yahudi olan Hannah Arendt'in Eichmann in Jerusalem adlı kitabıdır. Çünkü Arendt, Adolf Eichmann'ı merkez alarak, Nazi-Siyonist işbirliğinin daha önce değinmediğimiz bazı yönlerine değinir.

Adolf Eichmann'ın Öyküsü

Hannah Arendt'in yazdığı "Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil" (Eichmann Kudüs'te: Şeytaniliğin Basitliği Üzerine Bir Rapor) adlı kitap Siyonist-Nazi ilişkilerinden söz eden kaynakların en önemlilerindedir. Kitap önemlidir, çünkü yazarı Bayan Arendt, Amerikan yahudi toplumunun önde gelen isimlerinden biri ve ünlü bir siyaset bilimcidir.

Arendt, kitabında asıl olarak, Nazi Subayı Adolf Eichmann'ın (ya da ona benzer bir figüranın), 1960 yılında Mossad ajanları tarafından Arjantin'de yakalanıp İsrail'e götürülmesiyle kurulan mahkemeyi ve Eichmann'ın mahkemedeki ifadelerini konu edinir. Önceki sayfalarda da birkaç kez değindiğimiz Eichmann çok önemli bir isimdir, çünkü Gestapo şefi Heydrich'in emri altında "Yahudi Sorunu"nu çözmekle özel olarak görevlendirilen kişidir. İsrail Devleti, Eichmann mahkemesi yoluyla, tüm dünyaya sözde yahudi soykırımının ve Naziler'in kendilerine verdikleri zararların (!) propagandasını yapmıştır. Oysa Adolf Eichmann'ın ilginç bir hikayesi vardır ve bu hikaye, İsraililerin propagandaları ile hiç mi hiç uyuşmamaktadır.

Arendt, kitabında sık sık resmi tarihin kabullerini tekrar etse de, zaman zaman bazı ilginç gerçeklere de değinir. İlk olarak, kitabın hemen girişinde, Naziler'in 1935'te yayınladıkları Nuremberg Kanunları'ndaki ilginç hükme dikkat çeker: Kanunlar, önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, yahudileri Alman toplumundan tümüyle izole etme amacına yöneliktir. Arendt, bunun "İsrail Evi'nin birliğini korumaya çalışan" yahudiler açısından hiç de olumsuz bir şey olmadığını söyleyerek, İsrail'de de bugün aynı kanunun -yazılı olmasa da- geçerli olduğunu, bir yahudinin bir "goyim"le (yahudi olmayan) evlenmesi ya da ilişkiye girmesinin yasak kabul edildiğini hatırlatır. 80

Arendt, ilerleyen sayfalarda Eichmann'ın geçmişinden söz ederken de ilginç bilgiler vermekte, onun gençliğinde hiçbir zaman antisemit olmadığını, hatta bazı yahudilerle çok yakın ilişkileri olduğunu (örneğin Avustrian Vacuum Oil Company'nin müdürü olan yahudi Bay Weiss'le) anlatır. Arendt'in bildirdiğine göre Eichmann, masonluğa da ilgi duymuş, bir süre Schlaraffia Locası'na gidip gelmiştir.

Ama Eichmann'ın asıl görevi, 1934 yılında SS'ler içinde kurulan özel ve gizli bir bölüm olan SD'ye girmesiyle başlar. SS şefi Himmler'in kurdurduğu SD, bir istihbarat servsidir ve Gestapo şefi Heydrich tarafından yönetilmektedir. Eichmann, kısa süre sonra servisin "yahudi departmanı"na girer ve zamanla da bir "yahudi uzmanı" olur. Eichmann bu yıllarda Almanya'daki Siyonist liderlerle ilk görüşmelerini yapar. 81

Arendt, o dönemde Eichmann'ın bir de Theodor Herzl'in yazdığı Der Judenstaat (Yahudi Devleti) adlı kitabı okuduğunu, kitaptan çok etkilendiğini ve böylece Siyonizm'i benimsediğini şöyle anlatıyor:

"Eichmann, Albert Speer'in kendine verdiği Der Judenstaat'ı okuduktan sonra Siyonizm'e bağlandı. O tarihten sonra, sık sık yahudi sorununa 'siyasi çözüm' aranması gerektiğini savunmaya başladı ve 'amacım, yahudilere, ayak basabilecekleri sağlam bir toprak verebilmektir' dedi. Bu düşüncelerini de, broşürler dağıtarak ve sözlü telkinlerde bulunarak diğer SS'ler arasında yaymaya başladı. İbranice öğrendi. Daha sonra Siyonizm'in temel

eserlerinden biri olan Adolf Böhm'ün History of Zionism adlı kitabını da okudu. Hayatı boyunca gazeteden başka bir şey okumamış biri için oldukça büyük bir başarıydı." 82

Eichmann'ın Siyonizm'e olan bu yakınlığı, Siyonistlerin hedefleriyle Nazi amaçları arasındaki paralelliği görmesinden kaynaklanıyordu. Siyonistler de aynı Naziler gibi tüm yahudileri Reich sınırlarından çıkarmak istiyorlardı. Bu, Naziler için Reich'ın Judenrein ("yahudiden arındırılmış") olması anlamına geliyordu; aynı şey Siyonistler için bir Yahudi Devleti demekti. Eichmann, bu nedenle Yahudi Devleti'nin kurulmasına destek vermenin önemini vurgulayarak, "amacım, yahudilere, ayak basabilecekleri sağlam bir toprak verebilmektir" diyordu. O dönemde, önceden de değindiğimiz gibi Almanya'da yahudi liderler arasında iki ekol vardı: Siyonistler ve asimilasyonistler. İkinci grup, yahudilerin Filistin'e gitmesine karşı çıkıyor ve Alman toplumu içinde asimile olmalarını savunuyorlardı. Ve Eichmann, Siyonistleri çok sevmiş, asimilasyonistlerden ise nefret etmişti:

"Eichmann'ın yakın ilişki kurduğu yahudi liderlerin hepsi dönemin ünlü Siyonistleri'ydi. Söylediğine göre, 'yahudi sorunu'na bu kadar yakından eğilmesinin nedeni kendi 'idealizmi'ydi; ve bu Siyonist yahudiler de aynı onun gibi 'idealist' idiler. Buna karşılık asimilasyonistlere hep antipati ile yaklaşıyordu... Eichmann'ın ilişki kurduğu en 'idealist' yahudi ise Dr. Rudolf Kastner olmuştu. İkisi, Macar yahudilerinin yasal olmayan yollardan Filistin'e göç etmesi için işbirliği yapmışlardı..." 83

Aslında Eichmann'ın Siyonistlerle paylaştığını söylediği ve "idealizm" diye adlandırdığı şey, ırkçılıktı. Her iki tarafın da ırkçıları, Almanların ve Yahudilerin bir arada yaşamalarını istemiyorlar ve bu nedenle de çok iyi bir asgari müşterekte anlaşılıyorlardı. Naziler'in Filistin'e yahudi göçü için büyük destek vermesi, buna dayanıyordu.

Eichmann, Siyonistlerle böyle yakın ilişkiler kurduğu dönemlerde bir yandan da Alman yahudilerini tedirgin edecek eylemler düzenliyordu. Bağlı olduğu SS Güvenlik Servisi SD (Sicherheitsdienst), yahudilerin dükkanlarının yağmalanmasıyla patlak veren Kristallnacht (Kristal Gecesi) gibi ayaklanmaları kışkırtıp organize ediyordu. Amaç, yahudileri asimilasyondan kurtarmak ve göçe ikna etmektir.

1938'de Anschluss gerçekleştiğinde (yani Almanya ve Avusturya birleştiğinde) Reich'ın, dolayısıyla da Eichmann'ın gücünün sınırları daha da büyümüştü. Ve "yahudi işleri sorumlusu" Eichmann, "idealist" uygulamalarına bir yenisini eklemekte gecikmedi. Anschluss'un hemen ardından yeni bir zorunlu göç kanunu yayınlattı ve "tüm yahudilerin, kendi istekleri ya da vatandaşlık hakları göz önünde bulundurulmaksızın göç etmelerini" emretti. 1938 Mart'ında, Avusturya'nın Viyana kentinde, Eichmann kanalıyla SD komutanına, ilk Zorunlu Yahudi Göç Merkezi kurma izni verildi. Daha sonra da, çeşitli yerlerde ve Almanya'da benzer göç merkezleri kuruldu. Tüm bu Yahudi Göç Merkezleri'nin yönetiminde Eichmann vardı ve Gestapo komutanı başdanışman olarak görev yaptı. 18 aydan kısa bir süre içinde Avusturya'dan 150 bin yahudi sürüldü; çoğu aşamalı bir göçten sonra Filistin'e yöneldi. Eichmann bu arada, Siyonist liderlere yahudilerin göç işlemleri için kolaylıklar gösteriyordu. 84

Eichmann, yahudileri göç ettirme operasyonu ile ilgili olarak daha sonra şunları söyleyecekti:

"Ben her iki tarafı da memnun edebilecek bir çözüm arıyordum... Çözüm, dediğim gibi, yahudilere üzerine basabilecekleri sağlam bir toprak bulmaktan geçiyordu, böylece kendilerine ait bir toprakları olacaktı. Ve ben bu yönde çalışıyordum. Bu yönde işbirliği yaptım, çünkü bu hedef, aynı zamanda yahudi halkının arasındaki bazı hareketlerce de aynen benimseniyordu. Bu yüzden, bunun en uygun çözüm olacağı kanısına vardım. Ülkeden çıkmak yahudilerin de yararındaydı; belki bazıları bunu anlamıyorlardı ama öyleydi. Birisinin onlara yardım etmesi, bu işi organize etmeye çalışan aktif yahudi gruplarına destek vermesi gerekiyordu; ben de bunu yaptım." 85

Eichmann'ın bu cümlelerini aktaran Arendt, şöyle diyor: "Sözkonusu 'aktif yahudi grupları', Eichmann gibi 'idealist' olanlar, yani Siyonistlerse, gerçekten de Eichmann, onlara saygı

gösterdi, isteklerini dinledi, destek istemelerini kabul etti ve onlara verdiği sözleri tuttu." Arendt, bunlara rağmen, kitabının aynı sayfasında, İsrail mahkemesinin Eichmann'ın Siyonistlerle olan ilişkileri üzerinde hiç durmadığını da bildiriyor. Yahudi yazar, Nazi politikasının yahudi liderlerce benimsenmesine dair şunları da ekliyor:

"Hans Lamm, 'Naziler'in yahudi politikasının, ilk başta Siyonizm'e uygun düştüğü tartışılmaz bir gerçektir' diyor. Gerçekten de bu yıllarda Eichmann böyle düşünmektedir. Bu düşüncelerinde yalnız da değildir. Bazı Alman yahudileri, toplumlarının içinde bulunduğu asimilasyon sürecinin, Naziler'in başlattığı 'disimilasyon' süreci ile kırılabilceğini düşünmektedirler... Hitler'in iktidarı ele geçişi, Siyonistler tarafından 'asimilasyonun sona eriş'i' olarak görülmüş ve sevinçle karşılanmıştır. Dolayısıyla Siyonistlerle Naziler arasında çeşitli işbirlikleri kurulmuştur. Siyonistler düşünmüşlerdir ki, Naziler'in başlattığı 'disimilasyon' politikası ve Filistin'e göç bir arada olduğunda onlar için çok yararlıdır ve bu nedenle de 'yahudi kapitalistleri' de devreye sokarak, iki taraf için de kârlı bir çözüm oluşturma yoluna gitmişlerdir." 86

Arendt, Siyonistler'in "yahudi kapitalistleri devreye sokmaları"ndan söz ederken, önceki sayfalarda yoğun olarak incelediğimiz bir gerçeğe, yani Hitler'in büyük yahudi finansörlerden aldığı dev yardımlara işaret ediyor.

Hannah Arendt, ayrıca Nazi politikasının Alman yahudilerini Siyonizm'i kabul etmeye hızla ittiğini vurguluyor ve o dönemlerde Siyonist yayın organı Jüdische Rundschau'nun tirajının beşbinden kırkbine çıktığına dikkat çekiyor. Arendt, ayrıca Eichmann ve diğer Naziler'in, yalnızca WZO'ya bağlı olan Yahudi Ajansı'yla (Jewish Agency) değil, bağımsız bazı Siyonist gruplarla da çok iyi ilişkiler kurduklarını, "Gestapo ve SS'lerin Siyonistlere çok yardımcı olduklarını" söylüyor. 87

Aynı sayfada bildirdiğine göre, sözkonusu Siyonistler, Eichmann'ın kendilerine karşı oldukça "kibar" davrandığını söylüyorlar. Hatta Eichmann, bir keresinde, "genç yahudilere eğitim alanı" açmak için bir manastırda yaşayan rahibelerin tümünü kovuyor, manastırı boşaltıp Siyonist gruba veriyor. Bir başka olayda ise Nazi Subayları bir Siyonist gruba, "eğitim alanlarına" rahat gidebilmeleri için bir tren tahsis ettiklerini söylüyor. (Arendt, Siyonist grubun ne "eğitim"i aldıklarını söylemiyor ama anlaşılan silahlı bir eğitim sözkonusu.)

Evet, bu ilişkiler aynı önceki sayfalarda incelediklerimiz gibi inanılması zor ve hayret verici ilişkilerdir. Ama hepsi gerçektir. Kuşkusuz kendisi de bir yahudi olan Hannah Arendt'in bunları kabul etmesi ve yazması da son derece önemlidir.

Ancak Hannah Arendt, Naziler ve Siyonistler arasındaki tüm bu ilişkileri anlattıktan sonra, kitabında ilginç bir dönüş yapar. Çünkü Arendt'e göre, Naziler ve Siyonistler arasındaki işbirliği, II. Dünya Savaşı'nın patlak verdiği günlerde ani bir biçimde kesilmiştir. Yazar dönüşümün tarihi olarak 1939 yılını belirler. Bu ani değişikliğin nedeni ise, Arendt'e göre, Naziler'in yahudi sorununa yeni bir çözüm bulmuş olmalarıdır. Bu nokta, "yahudi soykırımı"nın başlangıcıdır.

Ancak bu tabloda bir gariplik vardır. Arendt, kitabında yaptığı bu açıklamaya samimi olarak inanıyor mu, bilemiyoruz. Ama, başından beridir Siyonistlerle işbirliği yapmış, hatta Siyonistlerin sağladığı maddi destekle yükselmiş bir hareketin neden birden bire fikrini değiştirdiğine dair ortada hiçbir açıklama yoktur. Naziler neden Siyonistlere ihanet etmek, yani bir anlamda "bindikleri dalı kesmek" istesinler? Hem de tam bir Dünya Savaşı'na girdikleri, yani büyük bir finansal desteğe ihtiyaç duydukları anda? Onlara verilen misyon, yahudileri tedirgin etmek ve göçe ikna etmektir, toplayıp hepsini öldürmek değil ki. Öyleyse neden herşeyi alt-üst etmişlerdir?

Savaş yılları ve Nazi himayeli otonom Yahudi Devletleri!..

Üstteki sorunun cevabına geçmeden önce, birkaç nokta üzerinde durmakta yarar var. Öncelikle dikkat çekici olan, Nazi Almanyası'yla ilgili olarak bizlerden bir şeylerin

saklandıdır. Evet, birşeyler saklanmaktadır, çünkü önceki sayfalarda incelediğimiz açık ve net Siyonist-Nazi ilişkileri hiçbir resmi tarih kitabında kesinlikle konu edilmez. Bize tekrarlanan hikaye, Naziler'in gözü dönmüş birer yahudi düşmanı olduklarından başka birşey değildir.

Bu durumda, Nazi Almanyası'yla ilgili olarak resmi tarihin dışında bir de gerçek tarih bulunduğunu farketmişimize göre, konunun ikinci kısmına da dikkatli bakmak durumundayız. İkinci kısım, Arendt'in Nazi-Siyonist ilişkilerinin kopmasına neden olarak gösterdiği kısımdır; yani Soykırım.

Peki acaba Soykırım'la ilgili olarak bildiklerimiz de resmi tarih değil midir? Onların da yeniden ve farklı kaynaklar kullanılarak gözden geçirilmesi gerekmez mi? II. Dünya Savaşı sırasında, gerçekten bir "Yahudi Soykırımı" yaşanmış mıdır? Bu sorunun cevabını bulmak için, II. Dünya Savaşı yıllarında Naziler'in yahudilere karşı ne tür politikalar uyguladığına bakmak gerekiyor.

Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem'de, savaşın başladığı günlerde, yani 1939'da Naziler'in yahudi politikasındaki birinci evrenin bittiğini söyler. Bu birinci evre, Arendt'in deyişiyle "sürgün" evresidir; Naziler Siyonistlerle işbirliği içinde yahudileri Almanya ve Avusturya'dan sürmüş, Filistin'e yollamışlardır. Arendt'e göre, savaşla birlikte ikinci evre başlamıştır, çünkü artık birinci evredeki yöntemin, yani yahudileri Filistin'e sürmenin imkanı kalmamıştır. Nedeni, Almanya'nın İngiltere'yle savaşıyor olmasıdır; artık hiçbir Alman gemisi, İngilizler'in hakim olduğu denizlerde Filistin'e yolcu taşıyamaz. Hem ayrıca Filistin de bir İngiliz mandasıdır. Arendt, bu yeni durumu şöyle özetliyor: "Yahudi sorununun resmi çözümü 'zorunlu göç'tü, ancak bu artık mümkün olamıyordu." 88

Bundan dolayı Nazi politikasının değiştiğini söyleyen Arendt, ikinci evrenin "toplama" evresi olduğunu söyler. Yani yahudiler Avrupa'da bir araya getirilip tecrit edileceklerdir. Bu evrenin ardından üçüncü evre, yani "Nihai Çözüm" (Final Solution) evresi gelecek ve toplanmış olan yahudiler imha edileceklerdir.

Ancak Arendt, kitabında bu tezine ters düşen bazı gerçekleri de yazmadan edemez. Bu ilginç gerçeklerin gösterdiği sonuç şudur: Naziler, savaş şartları nedeniyle yahudileri Filistin'e göndermeyi başaramadıkları için, yeni bir çözüm arayışına girmiş ve küçük ve geçici Yahudi Devletleri kurmayı planlamışlardır. Bu, Alman ırkını Yahudi ırkından, Yahudi ırkını da Alman ırkından ayrı tutma şeklindeki klasik Siyonist-Nazi hedefinin yeni bir uygulamasından başka bir şey değildir aslında.

Naziler'in Yahudi Devleti kurma yönündeki ilk denemeleri, Arendt'in de yazdığına göre, Nisko Planı'dır. Plan, Naziler'in Polonya'yı işgali üzerine Eichmann ve onun bir üstü olan Franz Stahlecker tarafından geliştirilmiştir. Polonya'nın yalnızca bir bölümü Nazilerce işgal edilmiştir (kalan kısım Rus işgalindedir) ve bu kısımda yaşayan bir milyon yahudinin ne olacağı da Naziler tarafından düşünülmektedir. İşte bu anda Eichmann ve Stahlecker, söz konusu Nisko Planı ile ortaya çıkarlar. Plan, Polonya'nın Nazi işgali altında olan ama asıl Reich topraklarına dahil sayılmayan Genel Hükümet (General Government) bölgesinde Nazi himayesinde otonom bir Yahudi Devleti kurulmasını öngörmektedir!.. Arendt şöyle diyor: "Bu, Eichmann'ın, 'yahudilere, üzerine basabilecekleri sağlam bir toprak bulma' hedefinin geçici bir süre için de olsa gerçekleştirilmesiydi." 89

Arendt, ayrıca planın öteki hazırlayıcısı olan Stahlecker'den de söz ediyor ve onun "Viyana'dayken Siyonist liderlerle sıkça el sıkışmaya alışmış birisi" olduğunu söylüyor. 90

Eichmann ve Stahlecker'in planı Heydrich'ten de destek görür ve bir milyon Polonyalı yahudi, ülkenin "otonom" bölgesinde toplanarak devletin çatısı atılır. Bölgede Naziler'in himayesinde "Yahudi Yaşlılar (Bilgeler) Meclisi" kurulur ve Eichmann da özel bir "göç merkezi" organize eder.91

SS'ler, otonom bölgeye giden yahudilere şöyle derler: "Führer, yahudilere, onlara yeni bir yurt vereceğine dair söz verdi." Ama savaş şartları nedeniyle Plan fazla etkili olmaz ve gerçek bir Yahudi Devleti kurulamaz. Ama yahudiler bir kez tecrit edilmiş ve bir araya getirilmişlerdir; savaş sonrasında bunları toplayıp Fiistin'e götürmek Siyonistler için çok daha kolay olacaktır. Arendt'in bildirdiğine göre, bu tür otonom yahudi devletleri, Reich'ın başka bölgelerinde de kurulmaya çalışılır.

Eichmann'ın bir Yahudi Devleti kurma yolundaki ikinci girişimi ise 1941 yılında olur. Bu girişim, Madagaskar Projesi olarak adlandırılır; çünkü Avrupa'dan dört milyon yahudinin Madgaskar'a götürülmesini ve adada Nazi himayesinde bir Yahudi Devleti kurulmasını öngörmektedir. Bu proje, aslında İngilizler'in daha önceleri gündeme getirdikleri Uganda Projesi'ne benzer. Uganda Projesi, İngilizler'in bir "yahudi vatanı" isteyen Siyonistlere Filistin yerine Uganda'yı önermesiyle gündeme gelmişti. İngilizler, Filistin'deki Arapların yaratacağı sorundan çekinerek böyle bir öneri getirmişler, ancak bu Siyonistlerce reddedilmişti. Şimdi aynı şeyi Naziler denemeye çalışmaktadır. Filistin kendi ellerinde olmadığına göre, orayı önerme şansları yoktur; ancak eski bir Fransız kolonisi olan Madagaskar'ı ele geçirmişlerdir ve Siyonistlere bu yeni ilginç teklifi götürmektedirler.

Naziler'in Avrupa içinde otonom Yahudi Devleti kurma çabalarına bir örnek de Heydrich'in Eichmann'ın yardımıyla Bohemya ve Moravya'da yaptığı denemedir. Arendt'in anlattığına göre, Heydrich, kendisine Bohemya ve Moravya'nın yönetimi verildiğinde, ülkeyi sekiz haftada Judenrein yapacağına söz verir. Bu işi nasıl yapabileceğini Eichmann'a sorduğunda, Eichmann, ülkede otonom bir Yahudi Devleti kurulmasını önerir. Heydrich kabul eder ve Theresienstadt bölgesindeki tüm yerli Çek nüfusun boşaltılmasını emreder. Boşalan yere ülkedeki yahudi nüfusunun büyük bölümü aktarılır.

Bütün bunlar, Naziler'in yahudileri tecrit etme politikasının savaş yıllarında da, savaş öncesi dönemden farklı olmadığını gösteriyor. Savaş öncesi dönemdeki politika, Siyonistlerle işbirliği yaparak yahudileri kültürel ve fiziksel yönden tecrit etmek ve Filistin'e göndermekti. Savaş şartları Filistin'e gidişi mümkün kılmadığında, tecrit yine devam ettirilmiş ancak Filistin yerine başka yerlerde geçici "yahudi devletleri" oluşturma yoluna gidilmiştir. Ve bu politikanın hiçbir yanı da Siyonistlere ters düşmemektedir.

Bu noktada soruyoruz: Sizce bu tabloda bir soykırım havası var mıdır? Nazi hareketinin en başından beri Siyonistlerin desteği ile ve onlarla işbirliği içinde geliştiğini biliyoruz. Bu işbirliğinin 1941 yılında halen sürmekte olduğu da, Naziler'in Yahudi Devleti kurma çabalarından açıkça anlaşılmaktadır. Siyonist Stern örgütünün aynı yıl içinde Naziler'e askeri ittifak önermiş olmaları da, yahudi soykırımını kavramıyla büyük bir çelişki oluşturmaktadır.

Başka ilginç bilgiler de vardır. Mark Weber'in "Zionism and the Third Reich" adlı makalesinde yazdığına göre, 1942 yılında bir gözlemci, Almanya'da resmi izinle çalışan ve Filistin'e gidecek yahudi göçmenlere eğitim veren Siyonist bir "kibutz" olduğunu rapor etmiştir. Weber, bu Siyonist merkezin muhtemelen 1942'den sonraki yıllarda da aktif olduğunu yazıyor. Bir başka deyişle, savaş öncesi dönemde Nazi-Siyonist ilişkisinin temelini oluşturan yahudi göçü politikası, savaş yıllarında da mümkün olduğu ölçüde devam etmiştir. Siyonist-Nazi ittifakı hiçbir zaman sona ermemiştir.

Bir başka ilginç bilgiyi de Türkiyeli yahudilerin yayınladığı Şalom gazetesi vermektedir. Şalom'un haberine göre, ilk defa 1990 Şubat'ında gün ışığına çıkan 40.000 sayfalık belgeden oluşan Doğu Almanya'nın gizli arşivleri, Nazi Almanyası'nda bazı yahudilerin ordunun stratejik noktalarında görev aldığını, ayrıca Hitler ile de kişisel dostluklar kurduğunu belgelemiştir. Şalom şöyle yazar: "Nazi Partisi Sekreteri Martin Bormann'ın 1942'de yazdığı bir mektup, Almanya'da yaşayan ve yahudi kanı taşıyan Arilerin, Alman ordusundaki durumlarına ve Hitler ile olan kişisel samimiyetlerine değiniyor." 93

Kısacası 1942 yılında bazı Alman yahudileri -kuşkusuz bunlar Siyonistlerdir- Hitler ile kişisel dostluklarını sürdürür durumdadırlar. Oysa resmi tarih bizlere, Hitler'in ve üst düzey Naziler'in 1941 yılı içinde "yahudilerin fiziksel olarak imhası" nı planladıklarını ve 1942'nin

hemen başında da bu korkunç planı Nihai Çözüm (Final Solution) adı altında uygulamaya koyduklarını söylemektedir.

Ya dünyanın en mantıksız, en anlaşılamaz ve en açıklanamaz olayıyla karşı karşıyayız, ya da resmi tarihin bize anlattığı Soykırım hikayesinde garip bir şeyler var.

Daha doğrusu, gerçekten de Soykırım diye bir şey var mı?

İKİNCİ BÖLÜM (Part 2a : 1/4)

Soykırım diye bir masal ve gaz odaları yalanı

II. Dünya Savaşı'nda, Naziler'in hem Alman topraklarında hem de işgal altındaki diğer ülkelerde hapishaneler ve işçi kampları zinciri kurdukları ve işlettikleri tarihin tartışmasız bir gerçeğidir. Bu kamplara yahudiler, savaş tutukluları, direnişçiler, çingeneler, homoseksüeller ve Alman İmparatorluğu'nun düşmanı olduğu düşünülenlerin gönderildiği de bir gerçektir.

Bu toplama kamplarına gönderilenler, Alman savaş gücü için işçi olarak kullanılıyorlardı. Alman savaş endüstrisinin damarları bu esir işçilerin üretimi ile besleniyordu. Örneğin, bir merkez üzerine, 3 ana kamp ve yaklaşık 40 kampçıktan oluşan Haute-Silesie, önemli bir endüstri merkeziydi. Maden ocakları, tarım, kömür madenleri, petrokimya, silah sanayi, endüstri, petrol, sentetik kauçuk, hayvancılık ve balıkçılık alanlarında çalıştırılanlar, içlerinde yahudilerin de bulunduğu savaş esirleriydiler.

Ancak cevabı bulunması gereken soru, bu toplama kamplarında yahudilere yönelik sistemli bir soykırım politikasının uygulanıp uygulanmadığı sorusudur. Çünkü toplama kamplarının varlığı kesin bir gerçektir, oysa "soykırım" ispatlanmış, kesin bir gerçek değildir. Aksine, son yıllarda ortaya çıkan deliller, soykırımın bir efsaneden ibaret olduğunu gösteriyor.

Hemen savaşın bitimiyle başlatılan ve 40 sene boyunca da karşı bir muhalif sesin çıkmamasından güç alarak tırmandırılan Holokost (Yahudi Soykırımı) propagandasının karşısına, son 10 senede birçok revizyonist (resmi tarihi kabul etmeyip, yeni tezler öne süren) tarihçi ve araştırmacı dikildi. Soykırımcılar (yani bir soykırım yaşadığını savunanlar) açısından "beklenmedik birer bela" olarak nitelendirilen bu gelişme, siyasi tarihin belki de en kritik konularından birini açmış oldu: "Soykırım iddiaları yaşanmış tarihi bir gerçek midir, yoksa yanıltıcı siyasi bir propagandayla şişirilmiş bir yalan mıdır?"

Revizyonist tarihçilerin ve araştırmacıların konu ile ilgili çalışmaları ve bu çalışmalara karşı aldıkları tepkiler, soykırımın delillere dayanan kesin bir gerçek değil, telkine, beyin yıkamaya dayanan bir efsane olduğunu gösteriyor.

Konu hakkındaki tek delil, yalancı şahitlerdir. Bunlara "yalancı" demek bir abartı değildir. Çünkü açıkça gerçeğe aykırı ifadeler vermişlerdir. Örneğin, Almanya'daki Dachau Toplama Kampı'nda herhangi bir gaz odasının hiçbir zaman kullanılmamış olduğu, soykırımcı çevreler tarafından bile bugün artık kabul edilmektedir. Oysa, Dachau'da kaldığını söyleyen birçok kişi, bu kamptaki gaz odalarını gözleriyle gördüklerini söylemekte ve oldukça dramatik hikayeler anlatmaktadırlar. Pek çok insan da bu dramatik hikayelere dayanan soykırım filmlerinin etkisiyle olayı kesin bir gerçek olarak algılamaktadır.

Oysa yahudilerin toplu olarak Nazilerce katledildiklerine dair, soykırımcıların elinde somut olarak herhangi bir belge yoktur. Örneğin, toplu katliam yöntemi olarak ileri sürülen "gaz odaları" konusunda, adli açıdan kanıt olarak kabul edilebilecek tek bir somut delil dahi ortaya konamamıştır.

Bir gaz odası oluşturmak kolay değildir. Eğer Almanlar milyonlarca insanı öldürmek isteselerdi, müthiş bir makine üretmeleri gerekirdi. Oysa, bugüne kadar, henüz böyle bir "katliam makinesinin" varlığıyla ilgili tek bir delil de bulunabilmiş değildir. Şimdiye kadar hiç bulunmamış genel bir düzen, şimdiye kadar hiç görülmemiş bilgiler, çalışmalar, kumandalar, planlar bulunmalıydı. Mimar, kimyager, doktor ve her türlü teknoloji uzmanlarından oluşan bir bilirkişi topluluğuna sahip olmaları gerekirdi. Kısacası, sistemli bir katliamın gerçekleşebilmesi için tüm bu sıraladığımız nitelikli teknik adam ve araca zorunlu bir ihtiyaç vardı. Oysa, dün yapılmış olması gereken tüm bu organizasyonların varlığı ile ilgili olarak bugün tek somut delil dahi bulabilmek mümkün olamamıştır. Öte yandan, soykırımcıların "kanıt" adı altında ileri sürdükleri şeylerin ise son derece zorlama ve ilgisiz, dolaylı iddialar olduğunu da hatırlatmakta yarar var.

Bu konuyla ilgili olarak, genç bir yahudi revizyonist araştırmacı olan David Cole şunları söylüyor:

"Yıllardır süren araştırmalarımın ve başkalarınıninkinden biliyorum ki, Holokost'un delilleri çok az. Aslında eldekiler sadece şahitlerin ifadeleri ve savaş sonrası itiraflar. Öldürücü gaz odalarıyla ilgili hiçbir resim, plan ya da savaş zamanı belge, ya da yahudileri imha planı yok. 'Almanlar'ın tüm delilleri yok ettiği' bahanesi de son derece akıl dışı gözükmektedir. Holokost hikayesini anlamanın yolu, ancak delil olarak geçen şeylerin gerçek niteliğini anlamaktan geçer. Holokost'un delili olarak kullanılan herşeyin mükemmel derecede normal karşı bir açıklaması var. Öte yandan soykırımcıların bazı öne sürdükleri deliller aslında görüşlerine ters düşüyor. Örneğin, savaş sırasında müttefikler tarafından Auschwitz'in uçaktan çekilmiş bazı fotoğrafları var. Fotoğraflar, ölümlerin hiç durmaksızın gerçekleştiği iddia edilen bir zamanda çekilmiş olmalarına rağmen, bu fotoğraflar ne insanlara herhangi bir gaz verilmesi olayını, ne de yanmakta olan vücutları göstermiyor. Ama bunlardan hiç bahsedilmiyor." 1

Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich de Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence (Auschwitz: Bir Yargıç Delilleri İnceliyor) adlı kitabında konuyla ilgili olarak şöyle diyor:

"Alman resmi makamlarında, Auschwitz'de gaz odalarının olduğuna dair, tek bir doküman dahi bulunmadığı için, imha mitolojisine inananlar, başka dokümanlardan dolaylı olarak, gaz odalarının varlığını kanıtlamaya çalışıyorlar." 2

Ancak, bu yöntemin yeterince ikna edici olamayacağından endişe eden soykırımcılar, işi şansa bırakmadılar. Ve bu "talihsiz" durum, Holokost'u "kanıtlama" adına, soykırımcıları bir takım kirliliğe sevketti. Nitekim, bu yöntemi uygulamada kısa sürede başarı sağlayan soykırımcılar, birçok hayali Holokost sahnelerinin olduğu filmleri, birçok yalancı şahidi, düzmece belgeleri ve tahrif edilmiş tutanakları alelacele propaganda sahnesine sürdüler. Ve kısa sürede, soykırımcılar yaptıkları bu yanıltıcı bilgi bombardımanıyla, II. Dünya Savaşı'nda bir "yahudi soykırımı"nın yaşandığına dünya kamuoyunu ikna etmeyi başardılar.

Gerçekten de kabul etmek gerekir ki, halk yığınları üzerinde derin bir etki yaratan "soykırım" anlatımları, hakkında herhangi bir şüpheye dahi yer vermemeceğine, adeta, tartışmasız bir inandırıcılık yaratabildi.

Ancak yalnızca propaganda ile kabul ettirilmeye çalışılan bu efsane, bazı araştırmacı ve tarihçileri kuşkulandırdı. Ve yaptıkları araştırmalar sonucunda "soykırım"ın ileri sürdüğü sözde deliller, kısa sürede birbirinin peşi sıra yıkıldı, eridi gitti. Bu gelişme karşısında, soykırımcılar tamamen köşeye sıkıştılar ve teker teker, "Holokost" içerikli iddialarını birer birer geri almak zorunda kaldılar. Dün büyük bir heyecanla, içinde gaz odaları olduğu iddia edilen toplama kamplarını, bugün birer ikişer geri alıyorlar, "buralarda gerçekte gaz odaları hiç yoktu", diyorlar; dün 25 milyonla açılışı yapılan soykırım kurbanlarının sayısı, bugün büyük bir hızla kum gibi eriyor ve "soykırım kurbanları" olarak medyaya sunulan milyonlar, artık yüzbinlere iniyor.

"Gaz odaları" efsanesinin üniversite çevrelerinde sorgulanması

Bir bilim dalında, özellikle tarihte, yaygın olan genel görüşü benimsemeyen ve yeni bir tez öne süren kişilere revizyonist adı verilir. Holokost ve gaz odalarının var olmadığı konusunda araştırma yapan tarihçilere de revizyonist denilmekte. Çünkü, bu tarihçiler de, mevcut sistem içinde, bugün için hakim olan soykırım ve gaz odaları görüşünü yargulamakta, dolayısıyla, bu çizgide araştırma yaparak da sistemi karşılırlarına almaktalar. İşte bu yüzden, Holokost ve gaz odaları konusunda araştırma yapan bilim adamları yaptıkları çalışmalardan ötürü, soykırıma inanan sistem tarafından "cezalandırılmaktalar".

İşte, gaz odalarının var olmadığıyla ilgili olarak başarılı çalışmalar ortaya koyan revizyonist tarihçilere bir örnek, Fransa'dan Henri Roques: Akademisyen bir tarihçi olan Henri Roques, gaz odalarının var olmadığı konusunda, Fransa'daki Nantes Üniversitesi'ne bir doktora tezi sunar. Ve 15 Haziran 1985 tarihinde, Roques'in doktora tezi üniversite tarafından, "Çok İyi" dereceyle kabul edilir. 30 Nisan 1986 tarihinde, Ouest-France gazetesi, Roques'un doktora tezi ile ilgili olarak yaptığı haberi büyük puntolarla yayınlar. 5 Mayıs 1986 tarihinde, yine aynı gazetede, Nantes Üniversitesi yöneticisi Paul Malvy, "Roques'in tezini okuduktan sonra allak bullak olduğunu" belirtir ve genel yorumunu şöyle ifade eder: "Üzerinde çalışılan testlerin analizinden çıkan sonuçta hiçbir anlaşmazlık yok."

15 Mayıs 1986 tarihli La Tribune isimli haftalık sol gazete, Roques'un bu araştırması için, "gaz odalarını yalanlayan teze çok iyi derece" konulu üç sayfalık bir anket sununca, tüm radyo ve televizyonlar Henri Roques'un peşine düştü. Ve birbirini takip eden televizyon ve radyo programlarında, Henri Roques, ilk defa farklı bir yaklaşımla, gaz odaları konusunda kamuoyunu bilgilendirdi. Hazırlanan bu programların da sonucunda, olayın boyutu her geçen gün tırmandı. Tüm çevreler büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Ve en sonunda, Fransa'nın Devlet Bakanı Alain Devaquet büyük bir basın toplantısı düzenleyerek konuyla ilgili açıklama yapmak zorunda kaldı. Bakan yaptığı bu açıklamada, "Roques'un tezini geçersiz kılmadıklarını, sadece birkaç maddesine katılmadıklarını" söyleyince, birdenbire, Henri Roques'un gaz odalarının var olmadığı ile ilgili doktora tezinin doğruluğu, resmi bir ağız aracılığıyla Fransız Hükümeti'nce tescillenmiş oldu.

İlerleyen günlerde de, araştırmacının ortaya koyduğu tezi çürüten, hiçbir ciddi "karşı-görüş" basına önerilemedi. Diğer tarih profesörleri sadece şaşkınlıklarını bildirdiler ve Roques'un tezinin içeriği, birçoğunun derin inançlarını alt üst etti. Gaz odalarının var olduğuna inanan soykırımcı görüş, Henri Roques'un bu çıkışıyla, Fransa'da ilk defa akademik olarak sorgulanmış oldu. İşte bu noktada bazı etkili güçler olaya el koydu ve 1986 yılından itibaren, açılan mahkemelerle revizyonist akademisyen bilim adamlarının "cezalandırılma" dönemi başladı.

Leuchter Raporu: "Gaz odaları" için ilk adli soruşturma

Gaz odaları konusunu araştırırken dikkati çeken en önemli kaynaklardan biri, kuşkusuz, önsözünü ünlü tarihçi David Irving'in kaleme aldığı, The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz isimli kitaptır. Toplama kamplarının en büyüğü, Polonya'da kurulmuş olan Auschwitz kampı hakkında yapılan "ilk adli inceleme"nin, bir rapora dönüştürülmesiyle ortaya çıkan bu kitabın yazarı ise Fred A. Leuchter.

Leuchter, uzun yıllar Amerika'da kullanılan idam amaçlı gaz odalarında çalışmış bir "gaz odası uzmanı"ydı. Soykırım konusuyla da önceden bir ilgisi yoktu. Bir gün Kanada'da yaşayan bir Alman yurttaşı ve soykırım masalını inandırıcı bulmayan bir revizyonist olan Ernst Zündel ile tanıştı. Zündel, ona Holokost konusundaki gerçekleri, yani böyle bir şeyin yaşandığına dair hiçbir delilin olmadığını anlattı. Ve sonuçta Zündel, bu "gaz odası uzmanı"nın gidip toplama kamplarının en ünlüsü olan Auschwitz'deki "gaz odaları"nın incelemeye ikna etti. Leuchter Auschwitz'e, Birkenau ve Majdanek'e gitti, uzun incelemeler yaptı ve "gaz odası" olarak tanıtılan yerlerin gerçekten bu amaçla kullanılmış olmasının imkansız olduğunu açıklayan ünlü raporunu yazdı.

Bu raporu hazırlamadan önce, Fred Leuchter'in Holokost konusunu hiç sorgulamamış olması, ancak Auschwitz kampında çok yönlü olarak yaptığı bilimsel incelemeler sona erdikten sonra bu konuda bir kanaate ulaşabilmiş olması, önemli bir nokta. Çünkü bu durum, yapılan araştırmanın herhangi bir ideolojik saplantıyla ve peşin hükümlerle yürütülmediğini ortaya koyuyor.

Konuyla ilgilenen ünlü akademisyen profesör Robert Faurisson, 23 Nisan 1988 tarihinde, Fred Leuchter'in kitabını şöyle değerlendiriyor:

"Leuchter'in kitabı notlarla beraber 192 sayfadır. Raporun sonucu son derece kesin ve net: Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de gaz odaları olmadığına dair kuvvetli deliller var. Revizyonist tarihçiler tarafından yapılan araştırmalar, idam amaçlı olarak gösterilen yerlerin hiçbir zaman böyle bir amaç için kullanılmadığını göstermişti. Nitekim, konunun uzmanı olan Fred Leuchter, raporunu hazırlamak için Polonya'ya giderek, adli bir inceleme yapmış, raporunu yazarak bunu bir Kanada mahkemesinde, Mr. Ernst Zündel adına ispatlamıştır." 3

Kanada mahkemesinde de doğruluğu tescillenmiş olan Fred Leuchter'in bu akademik raporu, yahudi çevrelerde şok etkisi yarattı. Uzun bir zamandır yalnızca bir iddia olarak görülen, gaz odalarının tarihi bir yalan olduğu görüşü, Fred Leuchter'in bu raporuyla ilk defa belgeleniyordu. Hem de son derece bilimsel yöntemlerle elde edilen laboratuvar tahlil sonuçları, "elle tutulur gözle görülür" dev bir gerçeği ortaya çıkarıyordu: Gaz odaları bilimsel olarak geçerli değildir.

Son derece titiz bir çalışmanın ürünü olan bu akademik raporun profilini, "Amaç - Özgeçmiş - Araştırma Alanı - Özet ve Buluntular ve Sonuç" başlıkları altında Fred Leuchter şöyle çiziyor:

" AMAÇ: Bu raporun amacı Polonya'da Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de var olduğu iddia edilen gaz odalarının ve yakma faaliyetlerinin Holokost literatüründe belirtildiği gibi olup olmadığını araştırmaktır.

ÖZGEÇMİŞİ: Bu raporun araştırmacısı ve yazarı, hidrojen ile siyanürün bileşiminden meydana gelen hidro-siyanik gazının ABD'de idamlarda kullanılması alanında uzmandır. Araştırmacı, Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de ölçümler yapmış, adli örnekler almış ve Ziklon B gazının idam prosedürlerine uygun bir şekilde kullanılıp kullanılmadığını incelemiştir.

ARAŞTIRMA ALANI: Raporun araştırma alanı olan Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de yapılan fiziksel araştırmalar ve önemli ölçüde veri toplanması ile bu çalışma yapılmıştır. Üç kasabadaki müzelerden elde edilen yazılar, Krema ('gaz odası') I, II, III, IV ve V'in mavi iz kopyaları, Degesch bit ayırma odaları ile ilgili dokümanlar, Krema'lardan alınan adli örnekler incelenmiştir. Yukarıdaki verilere dayanılarak araştırmacı bu çalışmada aşağıdaki konuları incelemiştir:

(1) Auschwitz ve Birkenau'da Ziklon B gazı ile, Majdanek'de karbonmonoksit ile iddia edilen toplu insan kıyımı gerçekten gerçekleşmiş midir?

(2) İncelenen Krema'ların iddia edilen zaman sürecinde ve iddia edilen sayıda insanı yakma kapasitesi hakikaten var mıdır?

ÖZET ve BULUNTULAR: İdam için kullanıldığı ileri sürülen gaz odalarının, iddia edilen faaliyeti gerçekleştirdiklerine dair yazar tek bir delil dahi bulamamıştır, çünkü gerek dizaynı, gerekse fabrikasyonu açısından bu yerler, idam amaçlı gaz odası niteliği taşımamaktadır. Buna ek olarak, yakma faaliyetleri ile ilgili veriler, iddia edilen zaman içinde yakıldığı söylenen ceset sayısı ile çelişmektedir. Bu yüzden, yazarın mühendislik geçmişine de dayanarak ortaya çıkan genel sonuç, incelenen faaliyetlerin hiçbiri insanların idam edilmesini kapsamamaktadır, ayrıca ölü yakılan yerler olan krematoryumlar, iddia edilen çalışma yükünü hiçbir şekilde doğrulayamamaktadır.

SONUÇ: Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de yapılan tüm malzeme taramaları ve gözlemler sonucunda yazar, şu şaşırtıcı sonuçları elde etmiştir:

(1) Bu yerlerin hiçbirinde gaz odası uygulaması olmamıştır.

(2) Yazarın mühendislik tecrübelerine göre, iddia edilen gaz odaları, gaz odası olarak

kullanılmış olamaz.

5 Nisan 1988, Massachusetts, Fred Leuchter. " 4

Fred Leuchter, bu ilk raporundan sonra, konuyla ilgili üç rapor daha yayınladı. İkincisi, Dachau, Mauthausen ve Hartheim toplama kamplarındaki "gaz odaları" ile ilgiliydi. Bu raporun sonucu da ilkiyle aynıydı; söz konusu kamplardaki "gaz odası" iddiaları gerçek dışıydı. Üçüncü raporunda Amerika Mississippi'de idam amaçlı kullanılan gerçek bir gaz odasını inceleyen ve bir gaz odasında bulunması gereken şartları yazan Leuchter, dördüncü raporunda da soykırımcı yazar Jean-Claude Pressac'ın Auschwitz'deki sözde gaz odalarını savunan Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers adlı kitabındaki zorlamaları ve sahtekarlıkları ortaya koydu. Pressac, Leuchter'e göre, "fiziğin temel kurallarını bir kenara bırakmış ve elindeki bilgilerden mantıksal olarak ulaşılabilecek olmayan sonuçlar üretmişti". Pressac'ın tutarsız iddiaları, daha sonra da pek çok revizyonist çalışmada alay konusu oldu.

Teknik açıdan en zor idam yöntemi: Gaz odaları

Gaz odaları, günümüzün yüksek teknolojisinde dahi, beraberinde getirdiği birçok teknik sorundan ötürü bugün bile iyi bir idam yöntemi olarak kabul edilmemektedir. Bugünün modern teknolojisinin dahi ortadan kaldıramadığı bu teknik aksaklıklar göz önünde bulundurulduğunda, 50 sene öncesinin çok daha ilkel şartlarında gaz odası yönteminin toplu katliamlar için kullanılmış olduğu iddiası, ciddi bir iddiadır ve ispat gerektirir.

ABD'nin gazla idam tarihine bir göz atıldığında gaz odası yönteminin zorluğu anlaşılmaktadır.

ABD'de gazla idam ilk defa 8 Şubat 1924 tarihinde, Nevada Eyaleti'nin Carson City şehrinde bulunan hapisanede gerçekleşmiştir. İdamdan iki saat sonra dahi hapisanenin bahçesinde gaz kokusuna rastlanıyordu. Hapishane Müdürü M. Dickerson, "mahkuma uygulanan metodun şimdiye kadar uygulananların en insancılı olduğunu" belirtmekle birlikte, yine de gazla idam yöntemini eleştiriyor ve "tehlikesinden dolayı bu metodu bırakacaklarını" özellikle vurguluyordu. Zira, gaz verilen ortama tanık olacak kadar yakın olan şahitlerin, bir an evvel olay yerinden uzaklaşmak için, olanca hızlarıyla koşarak kaçmaları bir zorunluluktur.

1924 yılında başlayan bu teknik problemler ilerleyen yıllarda da çözümlenemedi. Nitekim, Amerika'daki gaz odalarının yapımı konusunda uzman olan Fred Leuchter, gazla idam yönteminin kritiğini yaparak şöyle diyor: "Hidro-siyenik gazı ile idam ilk defa 1924'de ABD'de uygulanmış, ancak 1988'e kadar gaz odalarının yapımında sızıntı dahil çok büyük sorunlar olmuştur." 5

Gazla idam yöntemi, dışarıdan gözüktüğü gibi basit değildir, aksine göz önünde bulundurulması gereken birçok teknik ayrıntı vardır; bu da uygulamayı son derece detaylı ve kompleks bir hale sokmaktadır. Fred Leuchter, ünlü raporunda şöyle der:

"Missouri Devlet Hapishanesi yöneticisi, Bill Armontrout hidrosiyenik (hidrojen ile siyanürün birleşiminden meydana gelen gaz) gazın pratik uygulamasını ve prosedürlerini açıkladığında herkesin kafasında şöyle bir soru oluştu: Eğer bu gaz ile bir kişiyi öldürmek bu kadar zorsa, bu durumda Almanlar'ın Ziklon B ile binlerce kişiyi öldürmeleri nasıl gerçekleşebilmiştir?" 6

Laboratuvar tahlilleri gaz odalarını reddediyor

Gaz odalarında tek bir yahudinin dahi öldürülmediğini gayet iyi bilen ileri gelen Siyonistler, bugüne kadar bu gerçeğin ortaya çıkmasından korktular. Ancak içinde bulunduğumuz son yıllarda gaz odalarının var olduğuna dair ileri sürülen tüm spekülasyonlara son veren önemli bir gelişme yaşandı. Söz konusu odalar ilk defa adli olarak otopsi masasına yatırıldı. Ve sonuçta, gaz odaları olarak gösterilen bu yerlerin tavan, zemin ve duvarlarından alınan numunelerle ilgili laboratuvar tahlil sonuçlarının negatif çıkması, "gaz odaları efsanesi"ne ölümcül darbeyi indirdi.

Ticari ünvanı Ziklon B olan hidro siyenik gazı, yüksek geçirgenli bir gaz olduğundan kullanıldığı ortama kolayca yapışır ve yıllar sonra bile nüfuz ettiği sathıtan çıkmaz. İşte bu teknik özellik, Nazi toplama kamplarında yer alan ve gaz odaları olduğu iddia edilen yerlerde 50 sene önce Ziklon B gazının kullanılıp kullanılmadığını ortaya çıkarmaya yetti. Bu odaların duvarlarından, tavanından ve zemininden alınan 32 adet numune çok yönlü olarak laboratuvarında incelemeye alındı. Kısa bir süre sonra elde edilen laboratuvar tahlilleri, bu mekanların gaz odaları olarak kullanıldığı iddialarını bilimsel olarak çürüttü. Leuchter Raporu'nda şöyle yazıyor:

"Massachusetts eyaletinin Ashland şehrinde 'Alpha Analiz Laboratuvarları'nın müdürü olan, aynı zamanda Cernell Üniversitesi profesörlerinden Dr. James Roth, Auschwitz ve Birkenau'da var olduğu iddia edilen gaz odalarından alınan duvar, yer, tavan örneklerini inceledi. Bunların sonucunda hidro-siyenik gazın izlerine ya hiç rastlanmadı, ya da son derecede düşük seviyede rastlandı. Bu son derece düşük seviyede bulunan izler ise savaş esnasında atıkların dezenfekte edilmesi sonucunda oluşmuştur." 7

Son yıllarda yaşanan önemli bir gelişme ise, gaz odaları masalına son verme noktasında, en az bahsettiğimiz laboratuvar tahlilleri kadar önemli bir yer tutmaktadır: Ziklon B gazının yoğun olarak kullanıldığı mekanların duvarlarında açığa çıkan açık mavi renkteki ize, gaz odaları olarak iddia edilen yerlerin duvarlarında rastlanmamıştır.

Oysa, aynı dönemde, toplama kamplarının hastanelerinde aynı Ziklon B gazı -hem de sözde "gaz odaları"na göre çok daha az oranlarda- dezenfektan olarak kullanılıyordu. Bu hastane duvarlarında Ziklon B'den açığa çıkan açık mavi izi bugün dahi gözlemlemek mümkündür.

Bu durum, Ziklon B gazının hastanelerde dezenfektan olarak kullanıldığını ortaya koyarken, öte yandan gaz odası olarak iddia edilen yerlerde Ziklon B'nin kullanılmadığını ispatlamıştır: "Ditlieb Felderer, gaz odalarının kapılarının ve pervazlarının fotoğraflarını yayınlamıştır; ancak duvarlarda olması gereken açık mavi rengin izine rastlanmamıştır." 8

Yahudi olmasına karşın soykırım efsanesini reddeden genç revizyonist araştırmacı David Cole da gaz odaları olarak iddia edilen mekanlarda, iddiayı doğrulayacak Ziklon B'den arta kalan mavi lekeye rastlanmadığını vurguluyordu: "Eklemeliyim ki duvarlarda sürekli kullanım sonunda olması gereken ve halen dezenfekte odalarında olan Ziklon B mavi lekesi yok." 9

"Ölüm gazı" temize çıktı: Ziklon B gazı "dezenfektan" olarak kullanıldı

Ziklon B gazı, I. Dünya Savaşı'ndan bugüne 80 yıldır dezenfektan olarak kullanılmaktadır. Nitekim, "Ziklon B'nin Alman Ordusu'nda 1924'den beri kullanıldığının herkes tarafından bilindiğini" belirten Fransız tarihçi Paul Rassinier, "II. Dünya Savaşı sırasında, bütün servis dallarında olduğu gibi toplama kamplarında da bu gazın dezenfektan olarak kullanıldığını" hatırlatmaktadır. 10

Bu konuyla ilgili olarak, Auschwitz Soykırım Müzesi'ni ziyaret eden genç Yahudi revizyonist David Cole şunları söylüyor:

"Gaz kabininin durumu neydi? Kimse elbise ve binaları dezenfekte etmek için Ziklon B gazının kullanıldığını inkar etmiyor. Ziklon B, o dönemde Avrupa'da kullanılan başlıca tifüsü engelleme araçlarından biriydi. Bu gaz, öldürücü gaz odası bulunmadığı söylenen kamplar dahil birçok toplama kampında bulunuyordu. Savaş sırasında Avrupa'da ve kamplarda yaygınlaşan tifüs salgınına karşı zorlu yaşam kontrol metotları gerektiriyordu."

David Cole, Ziklon B gazının kamplarda dezenfektan amaçlı kullanıldığını bugün soykırımcıların da kabul ettiğini şöyle dile getiriyor:

"Klarsfeld Kuruluşu tarafından yayınlanan ve revizyonistlerin delillerini çürütme amacı güden, Auschwitz Technique and Operation of the Gas Chambers isimli kitabın yazarı olan Jean-Claude Pressac, kitabında Almanlarca kullanılan Ziklon B gazının %95'inin dezenfekte için olduğunu anlatıyor. Bu bir Holokost taraftarından!" 11

II. Dünya Savaşı sırasında yaşanan tifüs salgınıyla mücadele ederken kullanılan dezenfektan, yine Ziklon B olmuştur. Tifüs mikrobunun yayılmasında taşıyıcı rol oynayan elbiselerin dezenfektasyonunda Ziklon B ile son derece önemli bir başarı kazanılmış, ölüm oranlarının daha da tırmanmasının önü alınmıştır. Toplama kamplarında, tifüs salgınına yönelik başlatılan bu mücadele için özel bir departman dahi kurulmuştur: "Dezenfekte Departmanı".

Dezenfekte Departmanı, elbiselerin üstünde barınan ve tifüs mikrobunun taşıyıcıları konumundaki pire ile bitleri yok etmek için Degesch Firması tarafından özel olarak imal edilmiş "gaz kabinlerini" kullanıyordu. Son derece küçük olan bu gaz kabinlerine elbiseler topluca atılıyor ve buharla açığa çıkabilen Ziklon B gazı bu kabinlere verilerek elbiseler her türlü asalak haşarattan arındırılıyordu. Bu konuda Profesör Robert Faurisson bize şunları anlatmakta:

"Almanya'daki kamplarda başka bir tür gaz odası vardı. Binaları bit ve pirelerden temizlemek için kullanılan bir gazdı bu. Bu odalarda hakkında fantastik hikâyeler üretilen Ziklon B kullanılıyordu. Bu gaz günümüzde de gemilerin, barakaların ve mobilyaların dezenfektasyonunda kullanılıyor." 12

Savaşın sona ermesiyle toplama kamplarına giren Amerikan askerlerince bu gaz kabinlerinin kapılarının fotoğraflarının çekilmesi ve dünya kamuoyuna, "işte, milyonlarca yahudinin topluca katledildiği gaz odalarının kapıları" şeklinde birer delil edasıyla tanıtılmasıyla, milyonlarca insan gaz odası masalına inandırıldı.

Sonuçta, sistemli olarak yürütülen siyasi propagandayla "gaz kabinleri" birer "gaz odası"na dönüştürüldü, dolayısıyla kamptaki tutukluları tifüsten korumaya yönelik kullanılan haşarat yok edici "hayat kurtarıcı dezenfektan" Ziklon B ise, yahudilerin topluca katledilmesinde kullanılan "korkunç bir ölüm gazı" olarak tanıtıldı. Sadece kapılarının fotoğraflarının gösterilmesi de, bu gaz kabinlerinin ne denli ufak hacimli olduklarının anlaşılmasını engelledi.

Auschwitz Kampı'nı ilk defa olarak adli bir incelemeye alan, gaz odaları konusunda tartışmasız bir uzman olan Amerikalı mühendis Fred Leuchter, Ziklon B gazının bir "ölüm gazı" olarak kullanılmadığı, aksine ölümden kurtarıcı bir "dezenfektan gazı" olarak kullanıldığı ile ilgili olarak şunları söylüyor:

"Hidro-siyenid gazı I. Dünya Savaşı'ndan beri buharla dezenfekte aracı olarak kullanılmaktadır. Sıcak hava ve buharla beraber kullanılmış, II. Dünya Savaşı'nda da ABD ve müttefikleri tarafından D.D.T. ile birlikte kullanılmıştır.

HCN sodyum sinidin sülfürik asit ile kimyasal reaksiyona sokulmasıyla elde edilir. Bu karışım, gemi, bina ve özel dizayn edilmiş odalarda bulaşıcı hastalık ve haşereden korunmak için kullanılır. Kullanıcılar (teknisyenler) için özel tedbirler alınır. Hidrojensinid buharla dezenfekte eden kimyasal maddeler arasında en tehlikeli olanıdır. HCN her yerde özellikle veba ve tifüs için kullanılır. I. Dünya Savaşı'nda Avrupa'da, II. Dünya Savaşı'ndan önce ve savaş sırasında Amerikan Göçmen Hizmetleri'nce New York limanında kullanılmıştı. Buharla dezenfekte odalarının büyük bölümü Alman Degesch Firması'nca yapılmıştı.

Ziklon B içinde hidrojensinid asit bulunan ticari bir preparattır. 'Ziklon B' adı ticari bir ünvandır. Preparat vakumlu konteynıra konur ve özel bir açacakla açılır. Kullanılacağı odanın 25.7 °C (78.3 °F) olması gerekir. Eğer bu ısı sağlanmazsa dezenfekte işlemi çok daha uzun bir zamanda gerçekleşir. Dezenfekte en az 24-48 saat sürer. Dezenfektasyondan sonra en az 10 saat havalandırma gerekir. Eğer binanın havalandırması ya da penceresi yoksa çok daha uzun sürer." 13

Kısacası, ortada toplama kamplarına Ziklon B sevkiyatını gösteren faturalar vardır. Zaten kimse de bunları reddetmemektedir. Ancak, önemli nokta, bu Ziklon B transferinin gerçek gerekçesinin, diğer bir deyişle gerçek kullanım sahasının doğru olarak ortaya konmasıdır. Ziklon B'nin kamplardaki kullanım sahası, defalarca vurguladığımız gibi, tifüs salgınına karşı uygulanan sıhhi bir önlemden ibarettir. Araştırmacı Jim Redden, bu konuya dikkat çekerken, "Almanlar savaş sırasında konsantrasyon kamplarına, bit ve diğer haşarattan kurtulmak için büyük miktarlarda Ziklon B yollamışlardır" diyor ve ekliyor: "... hala kampların bir çoğunda bit öldürme odalarının olması birçok kişiyi şaşırtmaktadır."

Soykırımcılar, toplama kamplarında Ziklon B gazının kullanıldığını kanıtlamak için, söz konusu gaz ile ilgili olarak gönderilen Ziklon B faturalarını mahkemelerde "delil" olarak kullandılar. Ancak, bu faturalar hiçbir zaman gaz odalarının ve gazla öldürmenin delili olamazdı. Çünkü, Ziklon B gerçekten de toplama kamplarınca sipariş edilmiş ve Degesch Firması da yapılan bu siparişlere binaen Ziklon B'yi kamplara sevketmişti. Ancak yukarıda da vurguladığımız gibi önemli olan bu gazın toplama kamplarına sevk edildiğini ortaya koymak değildir, çünkü bu zaten bir sır değildir. İddia sahibi olan soykırımcılarca adli açıdan ispatlanması gereken, bu gazın sevk edildiğini belgelemek değil, bu gazın öldürme amaçlı kullanıldığını ispatlamaktır.

Çünkü toplama kamplarına yollanan Ziklon B'lerin faturalarında, bu siparişlerin "dezenfekte departmanı"na, yani tifüs salgınına karşı elbiselerin dezenfekte edildiği gaz kabinlerine yollandığı yazılıdır. Bu gazların "gaz odaları"nda insanları öldürmek için kullanıldığını düşünmemizi gerektirecek hiçbir neden de yoktur. Bu konuda, Bernd Naumann bize şunları aktarmaktadır:

"Auschwitz'e yollanan Ziklon B gazının, gaz odalarında yahudileri zehirlemek için kullanıldığını iddia etmek, tartışmaya son derece açık bir konudur. Nuremberg davalarında, bazı faturalar gaz vermenin gerçek olduğuna delil olarak ileri sürülmüştür. Faturalara göre, 14 sandık Ziklon B Auschwitz'deki 'Dezenfekte Departmanı'na yollanmıştır. Frankfurt Auschwitz Mahkemesi şahitlerinden olup daha sonra mahkeme kararıyla temize çıkan, 'Dezenfekte Departmanı'nın yöneticisi Arthur Breitwieser de bunun insan imhasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştir." 14

Ziklon B siparişi verilmiş olan toplama kamplarında bu gazın "ölüm gazı" olarak kullanılmadığının bir başka delili daha ortaya çıkmıştır: İçlerinde "gaz odası" olmadığı soykırımcılar tarafından da kabul edilen diğer toplama kampları da Ziklon B gazını sipariş etmişlerdir ki, bu da bu gazın katliam için kullanılmadığının, tifüs salgınına karşı diğer kamplarda olduğu gibi "dezenfektan" olarak kullanıldığının ayrı bir delilidir.

Bizzat toplama kamplarında tutsak olarak yaşayan Fransız tarihçi, Paul Rassinier de bu noktaya şöyle dikkat çekmekte: "Gaz odalarının olmadığı Oranienburg ve Bergen-Belsen Kampları'nda da Ziklon B alındığını gösteren faturalar bulunmuştur." 15

Auschwitz türbesine düzenlenen turistik turlar ve ziyaretçilerden gizlenen gerçekler

Auschwitz, Polonya'da kurulmuş olan en büyük toplama kampıdır. Aynı zamanda da, Holokost masalında, soykırımcı literatürce en "dramatik" sahnelerin canlandırıldığı kamptır.

Auschwitz olarak bilinen yerin üç bölümü var. Auschwitz I, İkinci Dünya Savaşı'ndan önce askeri barakaların inşa edildiği ana kamptır. Auschwitz II ise, Auschwitz-Birkenau olarak bilinir ve savaş sırasında ana kampın genişlemesiyle oluşmuştur. Auschwitz III veya diğer bir ismiyle Auschwitz-Manniwitz ise birçok tutuklunun çalışmaya zorlanmış olduğu endüstrilemiş büyük bir arazidir.

İşte bu üç bölümün, ilki olan Auschwitz Kampı bugün yaşanan "Auschwitz turizminin" merkezi. Burası, turistik turların büyük bölümünü oluşturan bir müzeye dönüştürülmüş. Burada saat başı, İngilizce, Almanca, Fransızca ve Lehçe olarak rehberlik ediliyor. Her yıl

500.000 kişi burayı ziyaret ediyor. Burası bir oteli, bir restoranı, hediye eşyası satan dükkanı ve her çeşit videoteyp, pil gibi tam donanımlı video malzemesi satan bir dükkanıyla kaba ticaret ile duygusallığın biraraya geldiği bir mekan görünümünde...

Tabii bu noktada kurcalanması gereken kilit bir soru duruyor karşımızda: Tur boyunca insanlara neler gösteriliyor ve daha da önemlisi neler gösterilmiyor?

Tur boyunca ziyaretçilere, eskiden "kamp hapishanesi" olan mekan, bugün "ölüm bloğu" olarak gösteriliyor. Ayrıca, "ölüm duvarı" ile "ölüm bloğunun" sağdaki kapısı gösteriliyor. Ziyaretçiler için özel olarak vizyona sokulan tüm bu gösterilerin amacı, gelen turistlere anlatılan gaddarlık hikayelerini tasdik ettirmek. Tutuklanmanın "imha edilmek" anlamına geldiğini ispatlama çabaları hemen farkediliyor. Auschwitz'i bir "ölüm makinası" olarak tasvir etmek için, özel planlanmış sergiler dizisi ard arda insanların bilinçaltına enjekte ediliyor tur boyunca...

"Peki tur boyunca neler gösterilmiyor?"

Bu sorunun cevabını merak eden ilginç bir araştırmacı, 1992 Eylül'ünde Auschwitz'e yaptığı bir geziyle birlikte ortalığı ayağa kaldırdı. Araştırmacı ilginçti, çünkü kendisi bir yahudi olmasına karşın soykırım masalını inandırıcı bulmayan ve gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışan bir gençti: David Cole. Cole, soykırıma inanan, ama inanmayanlara cevap vermek isteyen, bu yüzden de bilgilenmek isteyen idealist bir soykırımcı kimliği ve görünümüyle Auschwitz'e gitti ve bu zekice planı sayesinde, Auschwitz Müze Müdürü Dr. Franciszek Piper ile yaptığı röportajı videoya kaydetmeyi başararak soykırımcıları can evinden vurdu. Çünkü, konuştuğu Müze Müdürü'nün ağzından aldığı ve birer itiraf niteliğindeki açıklamalar, Auschwitz'in gaz odaları efsanesini sona erdirecek nitelikteydi. David Cole, hikayesine şöyle başlıyor:

"1992 Eylül'ünde üzerinde bu kadar çalıştığım Auschwitz'i bizzat görmek için gittim. Yahudi olduğumun herkes tarafından farkedilmesi için kippamı (yahudi takkesi) giydim. Bu şekilde, sorularımın beni revizyonist olarak göstermesini engelleyeceğimi hesaplıyordum. Geçmişte revizyonistler, Auschwitz yetkililerinden cevap almakta başarılı olamamışlardı. Fakat ben 'Holokost yoktu' diyenleri cevaplamak isteyen bir yahudi olarak ortaya çıkacaktım." 16

İşte Cole bu şekilde müzeye gitti, ziyaretçilere normalde gösterilmeyen yerleri gördü, ziyaretçilere anlatılmayan şeyleri duydu ve bunları gizli kameraya alarak sonradan tüm kamuoyuna duyurdu. Ortaya çıkan sonuç; Auschwitz'in bir "gizlenen gerçekler müzesi" olduğuydu.

Öncelikle, kampın bazı "sakıncalı" bölümleri ziyaretçilere gösterilmiyordu. Örneğin dönemin salgın hastalığı olan tifüs ile mücadele etmek için kullanılan, tifüs taşıyıcısı bitleri yok eden Ziklon B gazının kullanıldığı dezenfektasyon ünitesi, gaz kabinleri ziyaretçilere özellikle gösterilmiyordu. Son derece küçük hacimli bu gaz kabinlerinde gerçekten de Ziklon B gazı kullanılıyordu. Ama bu gaz kabinlerinin kurbanları yahudiler değil, elbiselere ve şiltelere yapışmış olan tifüsü salgına dönüştüren bitler idi. Amaç ise, içinde yahudilerin de bulunduğu tutukluların sağlığını muhafaza edebilmektir.

Auschwitz müzesinin yöneticileri, bu kabinlerin amacını inkar etmiyorlar, sadece bahsetmekten hoşlanmıyorlardı. Neden işleri karıştırsınlardı ki!..

Çünkü bu sefer insanlar soykırımcılara sormazlar mıydı, "kamptaki bu yahudiler soykırıma mı tabi tutuluyordu, yoksa hayatları kurtarılmaya mı çalışılıyordu?" diye. Hazır insanlar soykırıma iman etmeye veya imanlarını tazelemeye gelmişken, hiç böyle bir riske girmeye gerek yoktu. Soykırımcıların en usta olduğu nokta buydu işte: Çarpıtmaya müsait argümanları işe yarar hale dönüştürmek; kendilerini yalanlayan, soykırımı reddeden deliller ortaya çıkınca da bunları hemen örtbas etmek, saklamak.

David Cole'un bildirdiğine göre, Auschwitz'i ziyarete gelen insanlara gösterilmeyen sadece "hayat kurtarıcı gaz kabinleri" değildi. Auschwitz Kamp Tiyatrosu da gelen ziyaretçilerden

saklanıyordu. Bu tiyatro binasında çekilmiş en son fotoğraflar, insanları 50 sene öncesine götürüyor ve bir ölüm kampı olarak gösterilen Auschwitz'in, aslında içinde sosyal aktivitelerin bile yapılabildiği bir kamp olduğunu belgeliyordu. Bu fotoğraflarda piyanoları, kostümleri ve tutukluların eserlerinin sahneye konduğu enstantaneleri görebilmek mümkündü.

Tabii bu mekanda bilinci açık insanların kafasını karıştırmamasın diye, hemen soykırımcılar bazı önlemler alıyorlardı!.. Ve bugün "Rahibe Manastırı" olarak geçiştirilen bu Kamp Tiyatrosu'nun içinde fotoğraf çekilmesine izin vermiyorlardı.

Ve son olarak, Auschwitz yüzme havuzu da, turlarda bahsi açılmayan bir diğer noktaydı. Soykırımcılara aslında hak vermek gerekiyor. Çünkü düzenlenen tur esnasında, böyle bir "saklama tedbiri" alınmasa, ziyaretçiler sormazlar mıydı "Ölüm Kampı'nda yüzme havuzunun ne işi var" diye? İşte bu yüzden, yüzme havuzu da es geçiliyordu. Havuzu görmek istiyorsanız, David Cole gibi önceden var olduğunu öğrenmeniz gerekiyordu. Çünkü pek tabii ki, tur programında yer almıyordu bu yüzme havuzu. Havuz, tutuklu barakalarının tam yanında hapisane kompleksinin içinde yer alıyordu. Kulvar çizgileri ve yarışlar için başlangıç bloklarıyla oldukça güzel bir havuzdu.

Peki bu havuzda kimler yüzyordu?.. Cevap: En başta yahudiler olmak üzere, toplama kampında çalıştırılan tutsaklar. Havuzda yalnızca yüzülmüyor, aynı zamanda su topu maçları bile yapılıyordu. SS'ler tarafından teşvik edilen başka sportif faaliyetler de vardı. Revizyonist tarihçi Robert Faurisson, bu konuda eski bir Auschwitz tutuklusunu olan Strasbourg Üniversitesi'nden eczacılık profesörü Marc Klein'in anılarından önemli bir alıntı yapıyor. Klein, Auschwitz'de geçirdiği günlerini şöyle anlatıyor:

"Pazar günleri öğleden sonra kampta, kalabalık seyirci topluluklarının izlediği futbol, basketbol ve su topu turnuvaları yapılırdı... SS yönetimi, kimi zaman hafta içi iş günlerinde bile tutuklulara ait bu tür düzenli eğlencelere izin verirdi. Bir sinema salonunda Nazi filmleri gösterilir, hatta duygusal filmler bile oynatılırdı. Oldukça başarılı bir kabare grubu oluşturulmuştu ve bunlar SS'lerin de seyirci olarak katıldığı başarılı gösteriler yaparlardı. Bir de oldukça geniş kapsamlı bir orkestra kurulmuştu. Orkestra önceleri ağırlıklı olarak Polonyalı müzisyenlerden oluşuyordu, ama bir süre sonra diğer uluslardan ve en çok da yahudilerden gelen müzisyenlerin sayısı arttı." 17

Auschwitz'de aylarca kalan Marc Klein'in bu anlattıkları, bu kampın bir ölüm kampı olmadığını bir başka delilidir. Kamptaki yahudilerin birkaç gün sonra gaz odalarında can vereceklerini bilirken, futbol ya da su topu turnuvaları, kabareler, orkestralar düzenlemeleri elbette ki mantığa aykırıdır. Ama tüm bunlar Auschwitz'i ziyaret etmeye gelen insanlardan gizlenir. David Cole önemli bir gerçeği ortaya çıkarmıştır: "Hayat kurtarıcı gaz kabinleri", bir sosyal faaliyet olarak Kamp Tiyatrosu ve spor aktivitesi için yüzme havuzu, ustaca pas geçilmektedir Auschwitz turlarında... Böylelikle ziyaretçiler, kafa karıştırıcı, "vesvese verici" şüphelere karşı soykırımcılar tarafından korunmuş olurlar.

Tabii, yahudi tutuklular için bir tiyatro eserini oynayacakları ortam hazırlandıktan sonra, tutup bu insanları gaz odalarına atmak, hiç açıklanabilir gibi değil. Veya, yine bu yahudi savaş esirlerini, gaz odasına sokmadan önce, tutup yüzme havuzunda bir müsabaka düzenlemek de son derece komiktir. Ya da, ilk aşamada yahudileri tıfustan korumak için elbiselerini özenle dezenfekte etmek, bu işlemden sonra da tutup sterilize edilmiş elbiselerini çıkarttırıp, bu yahudileri yine gaz odalarına atıp soykırıma tabi tutmak da, son derece mantıksızdır.

İşte Auschwitz türbesinde yapılan bu turlarda, bir yandan "burada yahudilere soykırım uygulandı" demek, öte yandan da yukarıda sıraladığımız, soykırım görüşünü reddeden, açıklaması olmayan çelişkilere cevap verebilmek mümkün değil. Ama temelde zaten Holokost'a inanan ve belki de bu görüşe duygusal olarak bağlı ziyaretçiler, düzenlenen bu turlar sırasında, ardarda korku hikayeleri ile galeyana getiriliyor; turun en son durağı olan "gaz odaları şovu" ile de yaşanmamış bir soykırıma ikna ediliyorlar. Böylece, tur grubu duygusal olarak herşeye inanan bir şekilde hazırlanıyor. Ve bu şekilde iki saat boyunca ısınma hareketleriyle, ziyaretçiler turda şovun başrolünü oynayan "gaz odasının" havasına

sokuluyor. Bu konuda, kitap boyunca aktardığımız bilgilere sahip olmayan ziyaretçiler için gerçekten de "gaz odası", turda duydukları herşeyin doğru olduğunu gösteren soykırımın objektif bir delili görünümünde.

Gaz odası dekorlarının teknik iflası

Auschwitz'de yer alan ve gaz odaları olduğu iddia edilen Krema I, II, III, IV ve V isimli yapılar da Fred Leuchter tarafından "adli" soruşturmaya tabi tutulan yerlerin başında geliyordu. Araştırmanın sonucunda, bu yapıların gaz odalarında mutlaka olması gereken özelliklere sahip olmadıkları ortaya çıktı. Ayrıca, bu yerlerin birer gaz odası olarak kullanılması durumunda, kampın tamamını tehlikeye sokacak kadar yetersiz yapısal özelliklere sahip olduğu anlaşıldı. Gaz odası olduğu ileri sürülen bu yerlerin dizaynları itibariyle ölüm odaları olmaya elverişli olmadığını ortaya koyan Fred Leuchter, bu teknik eksiklikleri şöyle sınıflandırıyor:

- " - Kapı, pencere ve vantilatörlerde gazın kaçmaması için önlem alınmamıştır. Binanın sızıntıyı önleyecek sıvası yoktur.
- Gazın krematoryuma ulaşmasını engelleyecek herhangi bir kapı yoktur. Bu durumdan ötürü, yanda bulunan krematoryumlar patlama tehlikesi arzettir.
- Krema I, Auschwitz SS Hastanesi'nin hemen yanındadır ve hastaneye gazı sızdıracak birçok döşeme bağlantısı vardır. Hastanenin yanısıra, kamptaki her binaya gazın gitmesini sağlayacak kanallar vardır.
- Gazı kullandıktan sonra havalandırmayı sağlayacak vantilatör sistemi yoktur. Havalandırma sistemi olarak gösterilen şey tavandaki deliklerdir. Bunlar kullanılsa bile, bu durumda, hemen yolun karşısında bulunan SS hastanesine gazın ulaşmasıyla birlikte, personel ve hastaların ölmesi gibi bir sonuçla karşı karşıya kalınacaktır.
- Kullanılan biriket ve kireç, HCN'yi içinde barındıracak niteliktedir, bu yolla da uzun yıllar insanlara tehlikeli bir mekan oluşturacak bir özelliğe sahiptir.
- Binada, gazın dağıtımını sağlamak için gerekli olan bir devri-daim sistemi yoktur.
- Odalar tamamen insanla dolduğunda, HCN'nin sirkülasyonu (dolanımı) sağlanamaz. Ayrıca, eğer gaz, odayı uzun bir zamanda doldurduysa, içerdekileri öldürme maksadıyla Ziklon B'yi damdan atanlar, HCN'ye maruz kalacaklarından kendileri de ölüdü.
- Ziklon B dam boşluklarından bırakılmış veya pencerelerden içeri atılmış dahi olsa, bu durumda gazın dağılması bile mümkün olmaz...
- Ziklon B'nin gerektiği kadar bırakılması için lazım olan yol (kanal) yoktur.
- Tesisler her zaman rutubetli ve ısıtılmamıştır. Bilindiği gibi Ziklon B gazı rutubetli ortamda hiçbir şekilde etkili olamaz.
- Ziklon B gazını harekete geçirmek için gerekli olan ısıtıcı sistem yoktur.
- Kapılar içeri açılmaktadır, bu durum cesetlerin dışarı çıkarılmasına engel teşkil etmektedir. Bu binayı gaz odası olarak kullanmak intihar etmek anlamına gelir. Sonuç, patlama veya gaz sızıntısı sonucunda bütün kampın gazla kaplanması olacaktır. Dahası, eğer oda bu şekilde kullanılırsa, her defasında, 16 saat boyunca, Ziklon B gazını 41 °F'da muhafaza etmek gerekir. Degesch rakamlarına göre, ağırlığı 4 oz. veya 0.25 lbs. / 1.000 cu. ft. olan Ziklon B gazının, bu ısıda muhafaza edilmesi için 30.4 oz. veya 1.9 lbs. ağırlığında gaz kullanılır. (Ziklon B'nin brüt ağırlığı, Ziklon B gazının üç katıdır: Yukarıda sıraladığımız tüm bu rakamlar, Ziklon B gazı içindir.) Odaların en az 20 saat havalandırılması gerekir. Ayrıca odanın güvenli olup olmadığının araştırılması için test yapılması gerekmektedir. Havalandırma sistemi olmadan gazın bir hafta içinde temizlenip temizlenmeyeceği şüphelidir. Tüm bu bulgular, bu odaların gaz odaları olarak kullanılmasına tamamen aykırıdır. Gaz odaları olarak iddia edilen yerlerin hiçbirinin, yıllardır kullanılan sağlıklı odalar tarzında yapılmadığı ortadadır. Bu odaların hiçbiri, o dönemde ABD'de bilinen ve ispat edilmiş yöntemlere göre yapılmış odalara uygunluk göstermemektedir. Ayrıca, gaz odaları olarak iddia edilen bu yerleri yapan kişiler, o dönemin mahkumlarını idam etmek için geliştirilmiş olan ABD teknolojisine, hiçbir şekilde danışmamış veya göz önünde bulundurmamıştır. " 18

Bir başka toplama kampı olan Majdanek Kampının da Auschwitz'den eksik kalan yanı yoktur. Majdanek Kampı'nda da Auschwitz'dekine benzer teknik eksiklikler vardır ve dizayn edilmiş tarzları bu yerlerin de hiçbir zaman gaz odası olarak kullanılmadıklarını ortaya koymaktadır.

Fonksiyonel bir gaz odasında, olmazsa olmaz cinsinden, kesin olarak bulunması gereken teknik donanıma Majdanek Kampı'nda da rastlayamayan Fred Leuchter, tespit ettiği bu dizayn eksikliklerini şöyle sıralıyor:

" - İddia edilene göre, gerçekte var olmayan planlara dayanarak, bina tekrar inşa edilmiştir.
- Tesis, gazın odada durmasına imkan sağlamayacak şekilde inşa edilmiştir.
- Oda, öldürüldüğü iddia edilen sayıda kişiyi alamayacak kadar küçüktür.
- Bina, Ziklon B gazının etkili bir şekilde kullanılmasını engelleyecek derecede rutubetli ve soğuktur. Gaz, fırınlara ulaştığında teknisyenleri öldürecek bir patlamaya sebep olması gerekirdi. Böyle bir patlamanın ise, tüm binanın yıkılmasına sebep olması gerekirdi.
- Dahası, bina beton yapısı itibariyle tesisdeki diğer binalardan tamamen farklıdır.
- Büyük olan oda HCN için dizayn edilmiş olamaz. Çünkü bu oda CO ile idam prosedürüne uygun değildir, zira ölümcül konsantrasyonu sağlamak için gerekli 4.000 ppm'nin 2.5 atmosfer basıncında üretilmesi gerekir.

Gaz odaları olarak ileri sürülen bu odalar vantilatör, ısıtma, sızıntı ve dolaşım için gerekli donanıma sahip değildir. Tuğlalar içten ve dıştan herhangi bir sıva ile kaplanmamıştır. Bu tesisin en önemli özelliği, bu odaların üç taraftan beton bir yürüyüş yolu ile çevrelenmesidir. Bu, gaz odası dizaynı ile bağdaşamayacak bir durumdur; çünkü, gaz sızıntısı bu hendeklerin içinde gaz toplanmasını, rüzgarın gazı dağıtıcı etkisini ortadan kalkmasını önleyecektir. Bu yüzden, bütün alan özellikle HCN etkisiyle bir ölüm tuzağı haline gelecektir.

Kısacası, bina iddia edilen amaç için kullanılmaz durumdadır ve gaz odası özelliklerinin hiçbirine sahip değildir. Özetlemek gerekirse, bu odanın idam odası olmadığı açıkça bellidir. Hava dolaşımı için tesisat vardır, ancak vantilatör için uygun bir araç yoktur. Diğer tesisler gibi, bu odanın da idam amaçlı bir gaz odası olarak kullanılması mümkün değildir ve bu işe elverişli olarak dizaynı yapılmamıştır. " 19

Gaz odalarında yapıldığı iddia edilen katliamlar fiziksel açıdan kanıtlanamaz. Bu gaz odalarının çalışmalarını sağlayacak hiçbir malzeme günümüze kadar gelememiştir. Hiçbir gaz odasında, gazın dışarıya sızmasını önleyecek önlemler ya da gazın içeriye püskürtülmesini sağlayacak pompalar ve kurbanlar öldükten sonra, gazı dışarıya atacak vantilatör sistemleri yoktur.

David Cole de gaz odası olarak iddia edilen mekanların teknik donanımlarının söz konusu iddiayı doğrulayamayacak özellikler taşıdığını dile getirdi: "Büyük cam levhalı dayanıksız ahşap kapı, kapısız bir antre. Krematoryum fırınlarına uzanacak bir kapı için donanım yok. Ayrıca gaz odasının tam ortasındaki bir insanın geçişine uygun büyük bir delikten de bahsetmeliyim." 20

Ünlü Fransız revizyonist tarihçi Henri Roques da, gaz odası olarak gösterilen yerlerin böyle bir amaca uygun olarak inşa edilmediğini bildiriyor:

"Herhangi bir gaz odası hava geçirmez. Ancak toplama kamplarında gösterilen odalar, hava geçirebilen odalardır. 'Gaz odası' olarak kullanıldığına dair hiçbir delil olmamasına rağmen, hala bu mekanlar 'gaz odası' olarak halka tanıtılıyorlar. Daha uygun bir görüntü olsun diye, odalarda savaştan sonra birtakım değişiklikler yapılmış. Aslında bu mekanlar savaş döneminde depo, bazen de garaj olarak kullanılmışlardır." 21

Nuremberg Mahkemesi'nde delil olarak ileri sürülen ve gaz odaları olarak iddia edilen II, III, IV ve V numaralı bölümlerin planları hakkında, bizzat toplama kamplarında esir olarak yaşamış olan, Fransız tarihçi Paul Rassinier şu açıklamalarda bulunuyor: "'Gaz odaları' iddiasıyla gösterilen bu planlar, gerçekte 'ceset hücreleri' ve 'duş odaları'na aittir." 22

Bir başka revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich ise Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence (Auschwitz: Bir Yargıç Delilleri İnceliyor) adlı kitabında şöyle der:

"Elimde Polonya Devlet Auschwitz Müzesi'nin resmi damgasını taşıyan planların kopyaları var. Ve bu kopya-planlar, bina planından birçok önemli detay ile farklılık göstermekte ve bir gaz odası için olması gereken hiçbir özellik taşımamaktadır. 'Ceset hücreleri' olarak işaretlenen

yerlerin, 7 metreye 30 metre oldukları tahmin ediliyor. Bu 210 m2'lik yer ise, orayı inceleyenler tarafından, 'gaz verme' için uygun görülüyor. İddia edildiği gibi, bir kerede 2.000-3.000 insanın buraya sığması, özellikle mümkün değildir. Auschwitz Müzesi'ne göre, IV ve V numaralı bölümlerde 'gaz odaları' olarak kullanılan 3 oda vardır ve daha da küçük olan bu üç odanın toplam alanı 236.78 m2'dir. Ancak, planlar bu iddiayı desteklememekte ve her durumda, bu odalar konumları itibariyle böyle bir kullanım amacına (gaz vermeye) uygun değildir. Planlar bu iddiaya destek verecek nitelikte değil. Zaten konumları itibariyle bu odaları böyle bir amaç için kullanmak imkansız. Önemli olan nokta, bu odalar için yapılmış modelin, Auschwitz Müzesi ziyaretçilerine teşhir etmek amacıyla hazırlanmamış olmasıdır. Kamp için hazırlanmış literatürün hiçbir yerinde, IV ve V numaralı krematoryumların 'gaz odaları' olduğuna dair tam bir tanım dahi yoktur. Bugün bile, Auschwitz Müzesi ziyaretçilerine, kampın eski krematoryumu bir 'gaz odası' olarak gösterilmekte. Fakat, - Fransız akademist Robert Faurisson'un keşfettiği gibi- bu sadece bir 'rekonstrüksiyon'dur, yani bu sonradan tasarlanan bir ilaveden ibarettir. Ancak, tabii ki, Auschwitz Müzesi'ne gelen turistler, bu konuda bilgilendirilmiyorlar." 23

Gaz odalarında ceset enflasyonu

Soykırımcıların bir diğer yanılgısı da, gaz odaları olarak iddia ettikleri mekanların sınırlı bir kapasiteye sahip olmaları. Bununla birlikte, bu odaların kullanıldığı iddia edilen amaç için gösterilen sürenin kısıtlı olması, milyonlarla ifade edilen yahudilerin buralarda ölmelerini teknik olarak mümkün kılmıyor. Diğer bir deyişle, bu yapıların "gaz odası" olarak kullanıldığını kabul etsek bile, bu denli yüksek sayıda bir kıyımın bu denli kısa bir zaman sürecinde gerçekleştirilmesi teknik olarak imkansız.

Nitekim, Fred Leuchter de Birkenau Toplama Kampı'nda öldürüldüğü iddia edilen yahudi sayısının "imkansızlığı" üzerinde duruyor:

"Uluslararası Askeri Mahkemesi'nin L-022 isimli dokümanın iddiasına göre, '1942 Nisan'ı ile 1944 Nisan'ı arasında 1.765.000 yahudi Birkenau Kampı'nda gaz verilme suretiyle öldürülmüştür.' Ancak tam kapasite ile çalışsa bile, daha geniş bir zaman dilimi içinde dahi, öne sürülen gaz odaları, ancak 105.688 kişi üzerinde etkili olabilir." 24

En fazla 94 kişi alabilen "odalar" asıl 600 kişi alabildi?!?!

Gaz odaları olarak gösterilen yerler, son derece dar boyutlarda olmasına rağmen, bu odalara alındığı iddia edilen kişilerin son derece kalabalık olmaları, soykırımcıları oldukça komik bir duruma düşürmüştür.

Gaz odası savunucuları, gaz verilmek üzere her seferinde odalara 600 kişi alındığını iddia ettiler. Oysa, söz konusu odaların en fazla 94 kişiyi alabilecek oranda küçük olduğunun ortaya çıkması, iddia sahiplerini komik duruma düşürdü. Leuchter şöyle diyor: "Gaz deviminin sağlanabilmesi için, kişi başına 0.81 m2'lik (9 feet kare) bir alan düştüğü göz önüne alınırsa, bir seferde odaya en fazla 94 kişi sığması gerekir. Ancak rapora göre odada 600 kişinin bulunduğu bildirilmiştir." 25

Bu konuyla ilgili olarak, soykırımcıların yaptığı ikinci isabetsiz çıkış, 2000 kişinin gaz verilmek üzere 210 m2'lik bir odaya sığdırıldığı iddiasıdır. Soykırımcı yazar Kazimierz Smolen, Auschwitz 1940-1945, adlı kitabında bu iddiayı öne sürmüştü. Bu durumda, 2000 kişi 210 m2'ye sığabiliyorsa, her m2'ye 10 [21] kişi düşmektedir ki, bu da hiçbir akıl ve mantığın kabul edemeyeceği bir iddiadır. Nitekim, böylesine komik bir iddia, soykırım yalanlarının belki de en talihsizi olarak tarihte yerini almış oldu. Soykırım iddialarını didik didik eden Wilhelm Staeglich, bu konuyla ilgili olarak şunları söylüyor:

"Polonya Devlet Auschwitz Müzesi'nin planlarında, 'ceset hücreleri' olarak işaretlenen yerlerin, 7 metreye 30 metre oldukları tahmin ediliyor. Bu 210 m2'lik yer ise, orayı inceleyenler tarafından, 'gaz verme' için uygun görülüyor. İddia edildiği gibi, bir kerede 2.000-3.000 insanın buraya sığması mümkün değildir. Auschwitz Müzesi'ne göre, IV ve V numaralı

bölümlerde 'gaz odaları' olarak kullanılan 3 oda vardır ve daha da küçük olan bu üç odanın toplam alanı 236.78 m2'dir. Ancak, planlar bu iddiayı desteklememekte ve her durumda, bu odalar konumları itibariyle böyle bir kullanım amacına (gaz vermeye) uygun değildir." 26

Baş Davacı Manfred Blank'ın "Treblinka Kampı'ndaki gaz odaları" hakkında naklettiği tarif de yine akıllara durgunluk verecek derecede (!) Blank'ın konu ile ilgili yaptığı sözkonusu tanım Başbakanlık "bulgularına" dayanıyor: "Treblinka'da 6-10 tane gaz odası bulunuyordu ve herbiri yaklaşık olarak 4 x 8 x 2 metre idi, ayrıca bu odaların herbiri 400 ila 700 kişilik bir kapasiteye sahip idi." 27

Soykırımı ispatlama adına ortaya atılan bu iddia, matematiksel olarak imkansızdır. Engin bir hayal gücüne sahip olmakla birlikte, bu soykırım masalcısının matematik bilgisinin ne denli kıt olduğu ortada. Şöyle ki, minimum 400, maksimum 700 kişi alan ve 2 metre yüksekliğindeki bu odanın 32 m2 olduğu göz önünde bulundurulursa, her m2'ye en az 13, en fazla 21 kişi düşmesi gerekir. Kuşkusuz bu imkansızdır...

"Soykırım şahitleri" verdikleri tanık beyanatlarında gaz verildiği iddia ettikleri odalara, en fazla yahudiyi doldurmak için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı!.. Ve içlerinden biri, SS Subayı Kurt Gerstein, tüm zamanların en komik rekorunu kırdı: Bu odaların, her m2'sine 32 yahudi düşecek kadar kalabalık olduğunu açıkladı!..

Herşey 1979 senesinin başında, Fransız basınında ilk revizyonist bildiri olan, Robert Faurisson'un "Auschwitz Söylentisi" başlıklı yazısının, Le Monde'da yayınlanmasıyla başladı. Faurisson'un gaz odalarının varlığını reddeden bu yazısıyla ortalık karıştı ve aynı gazetede Leon Poliakov ve Pierre Vidal-Naquet ile 32 akademisyen tarihçi adına, uzun bir "tarihçiler deklarasyonu" yayınlandı. İşte, biraz önce bahsettiğimiz SS Subayı Kurt Gerstein'in o meşhur, "her m2'ye 32 yahudi" beyanati, soykırımcı tarihçiler tarafından "gaz odalarının bir numaralı delili" olarak, 21 Şubat 1979 tarihinde yayınlanan bu "tarihçiler deklarasyonu"nda kullanılmıştı: "Polonya'daki Belzec Kampı'ndaki gaz odalarında, 700 ila 800 çıplak kişi 25 m2 ve 45 m3'lük bir alanda ayakta dikiliyor; kapılar kapanıyordu." 28

Kurt Gerstein'in bu ifadesine göre, her m2'ye 28 ile 32 kişi sığdırılmış oluyordu!.. Tabii böylesine komik bir iddia gazetede yayınlanınca ortalık tekrar karıştı. Bu sefer tepki, soykırımcıların bu komik iddiasına yönelikti. Uyanık okuyucular gazetelerine mektup yollayarak, 28 ile 32 kişiyi, çocuk olsalar dahi bir metre kareye sığdırmanın imkansızlığını yazdılar. 29

Fransız basınında ilk defa gaz odaları reddedilince, soykırımcı tarihçiler kıyameti kopartmış ve bir karşı kampanya ile cevap vermek istemişlerdi. Ancak, gaz odalarını "ispatlamak" için gösterilen delillerin tutarsızlığını, sıradan gazete okuyucuları bile farkedince, soykırımcıların bu çıkışı tam bir fiyaskoya dönüştü. Daha önceleri, sadece akademi çevrelerinde malum olan, gaz odalarının tarihte hiçbir zaman var olmadığı ile ilgili tarihsel gerçek, bu sefer de sokaktaki adam tarafından farkedilmişti.

Soykırımcılar, hiç hesaba katmadıkları bu skandalı düzeltmeye çabaladıkça büsbütün komik duruma düştüler. Önce, halktan, SS subayı Kurt Gerstein'in anlattıklarını birçok hatalı ayrıntıya rağmen kabul etmelerini rica ettiler! Ve yine aynı soykırımcılar, "SS Subayının aritmetik bakış açısının kuvvetli olmadığını" ileri sürdüler!.. (Oysa, SS Kurt Gerstein devlet mühendisi idi.)

Odanın alanı ile odaya sokulanlar arasındaki komik çelişkinin yanısıra, ayrı bir tutarsızlık daha vardı Kurt Gerstein'in sözkonusu iddiasında: Odanın hacmi olarak verdiği 45 m3'e, 700-800 kişiyi sığdırmanın imkansızlığı. Orta ölçülerde 3 kişi 1 m3'lük yer kapladığına göre, Gerstein'in odalara sokulduğunu iddia ettiği ortalama 750 kişi, en az 250 m3'lük hacimli bir odaya sığabilir, bu durumda bu denli kalabalık bir kitlenin 45 m3 gibi son derece sınırlı bir hacime sığamayacağı ortadadır. Kısacası, Gerstein'in gaz odası için verdiği 45 m3'lük hacim ölçüsü, en az odanın alanı için verdiği 25 m2 kadar komik ve matematiksel açıdan imkansızdır.

SS Subayı Kurt Gerstein'in, 25 m²'lik bir alan ve 45 m³'lük hacimli odaya, 700 ile 800 kişinin gaz verilmek üzere sokulduklarıyla ilgili iddiası, ilk defa 1979 yılında gündeme gelmedi. Kurt Gerstein, bu konuyla ilgili şahitliğini ilk defa, savaş sonrasında kurulan Nuremberg Mahkemeleri'nde yapmış ve bu yıllardan sonra yayınlanan soykırım kitaplarında ve gazete haberlerinde Kurt Gerstein'in bu ifadeleri, bir numaralı bir soykırım delili olarak defalarca ve defalarca kullanılmıştı. Ancak, her ne kadar Gerstein'in bu ifadesi, soykırımcı çevrelerin vazgeçemediği bir kaynak olsa da, soykırımcıların kendileri de 25 m²'ye 700-800 kişinin sığmasının mümkün olamayacağını biliyorlardı. Bu yüzden, Kurt Gerstein'i kaynak olarak kullandılar, ancak daha bir inanılır kılmak için ifadeleri üzerinde birtakım kasıtlı tahrifatlar yaptılar. Bu soykırımcı yazarlar, ya odanın alanını büyülterek değiştirmiş, ya insanların sayısını düşürmüş, ya da odanın hacmini değiştirerek Gerstein'in komik iddiasını makul hale getirmek için çabalamışlardır. Sırf bu olay bile, soykırım yazarlarının samimi olarak yazdıklarına inanmadıklarını, siyasi endişelerle bu kitapları kaleme aldıklarını ve bu uğurda gayet soğukkanlı bir şekilde yalan söyleyebildiklerini ortaya koymaktadır. İşte Gerstein'in "itirafları" üzerindeki "tashihler":

- Leon Poliakov, 25 m² yerine 93 m² gibi yeni bir ölçü koydu ve 45 m³'ü attı. Ayrıca anlatımında insanların "ayakta" oldukları da hiç geçmiyordu. 28

- Saul Friedlander ve François Delpech, Leon Poliakov'un yukarıdaki tahrifatını aynen kopya ettiler. 29

- Gideon Hausner, odanın alanını 25 m² yerine 100 m² yaptı, böylece hem Gerstein'in verdiği alanı tahrif etti, hem de Poliakov'un verdiği alanı yuvarlaklaştırdı. 30

- Lucy S. Dawidowicz, 67.5 m² gibi hayali yeni bir alan ortaya attı ve 750 kişinin bu alana sığabilmeleri için her yahudinin 0,093m²'ye sahip olması gerektiğini yazdı!.. Ayrıca, bu kitabın Fransızca çevirisi olan Guerre contre les Juifs de, her yahudi için 30 cm² gibi yeni bir alan ölçüsü ortaya atıldı!.. 31

- Robert Neumann ise, odanın alanında ve hacminde herhangi bir tahrifat yapmadı, ancak, bu soykırımcı da bu sefer odada bulunduğu iddia edilen kişilerin sayısında bir "değişiklik" yapmayı uygun gördü!.. Gerstein'in 700-800 kişisi, birden Neumann'ın kitabında 170-180 kişiye iniverdi!.. 32

Gaz odası masalları ve gerçekler

Holokost efsanesini ayakta tutan en önemli dayanak, toplama kamplarındaki yahudilerin gruplar halinde gaz verilerek katledilmeleri iddiasıdır. Dünya kamuoyuna yaşanmamış bir soykırımın propagandası yapılırken, Holokost vitrinine hep gaz odaları anlatımı çıkartılmıştır. Ancak iş bu senaryoları teknik olarak ispatlamaya gelince, durum değişmiştir. Ve "minareyi çalan kılıfını önceden hazırlar" kuralı gereği, soykırımcılar önceden ortaya attıkları bu iddiayı doğrulamak için bin dereden su getirtecek tarzda düzmece, hayali senaryolar kurgulamışlardır, ancak iş bu senaryoları teknik olarak ispatlamaya gelince, yalanlarını ellerine yüzlerine bulaştırmışlardır.

Herşeyden önce soykırımcılar, gazın ölüme neden olması için kaç dakika verilmesi gerektiği konusunda dahi bir fikir birliği sağlayabilmiş değiller. Birinin söylediğini diğeri yalanlıyor. Halbuki, yine soykırımcıların iddialarına göre, gaz odalarına şahit olan çok sayıda tanık bulunmaktadır. Madem ortada bu kadar fazla tanık var, o zaman bu sözde tanıklar nasıl oluyor da hepsinin ittifaken bilmeleri gereken böylesine önemli bir olayı açık bir şekilde ortaya koyamıyorlar? Soykırımcılar bir yandan toplama kamplarında her gün gruplar halinde yahudilerin gaz odalarına alındıklarını ve imha edildiklerini iddia ediyorlar, öte yandan da kamptaki diğer yahudilerin her gün şahit olmaları gereken böylesine rutin bir olay konusunda ihtilaf edebiliyorlar. Sadece bu olay bile, birden sahneye fırlayan soykırım şahitlerinin ne denli güvenilir olduklarını gösteriyor.

Gazla öldürme iddiasında, soykırımcıların açıklayamadığı bir diğer uygulama aşaması da, Ziklon B gazının odalara nasıl atıldığıdır. Bu konuyla ilgili soykırımcı görüşler hem birbiriyle çelişiyor, hem de iddia edilen bu görüşlerin teknik olarak uygulanabilmesi mümkün değil. Bazı soykırımcılar Ziklon B gazının odaların damındaki küçük deliklerden içeri atıldığını iddia ediyor, ama diğerleri bu iddiayı yalanlayarak karşı çıkıyorlar ve Ziklon B'nin küçük pencerelerden odalara atıldığını söylüyorlar.

Ziklon B'nin pencereden atıldığını iddia edenlerden biri olan Raul Hilberg isimli soykırımcı tarihçi, bu konuda şunları söylüyor: "Ziklon B ufak toplar halinde, kutularda paketlenmişti ve kokusuzdu. Maskeli SS'lerce küçük bir pencereden gaz odasına birbiri ardınca atılmıştır." 33

Ancak, soykırımcı Raul Hilberg'in ortaya attığı bu iddiayı gerçek yaşamda uygulamak teknik olarak söz konusu değildir. Ziklon B gazının kendine has özelliği böyle bir eylemi mümkün kılmamaktadır: "Raul Hilberg Ziklon B gazını tanımıyor, hatta hiç incelememiş. Maskeli olsun veya olmasın SS askeri, merdivenin tepesine ulaştığında canlı kalamazdı, henüz kutuları hareket ettirmeden önce, izleyenlerin hiçbiri de hayatta kalamazdı." 34

Auschwitz Kampı'nda yaşayanların elbiseleri düzenli olarak Ziklon B gazı ile dezenfekte ediliyordu. Bu işlemde sorumlu olan bölüm ise "Dezenfekte Departmanı" idi. Ve bu bölümün başında bulunan Arthur Breitwieser, sorumlu olduğu görev itibarıyla, Ziklon B gazını en iyi tanıyan kişilerden biriydi. Breitwieser konu ile ilgili olarak yaptığı açıklamalarda, Ziklon B gazının kullanıldığı ortamın uzun süre havalandırılması gerektiğini özellikle vurguluyor:

"Ziklon B korkunç derecede hızlı işliyordu. Hatırlıyorum bir gün Unterscharführer Theurer, daha önceden Ziklon B ile dezenfekte edilmiş bir eve girmişti. Zemin kat bir önceki gece havalandırılmış olmasına rağmen, ertesi sabah ikinci katın pencerelerini açmak zorunda kaldı. Çaresiz gazı içine çekti. Gazın yakıcı etkisinden dolayı çığlık atarak temiz hava almak için merdivenlerden aşağı koşarak indi." 35

Anlaşıldığı gibi, uzun süreli bir havalandırma yapmadan, Ziklon B verilen bir ortama girmek son derece tehlikelidir. Ancak soykırım savunucularının iddialarına göre, gaz verildikten kısa bir süre sonra görevliler gaz odasına girmekte ve yeni bir grubu odaya alabilmek için cesetleri dışarı çıkartmaktadırlar. Şimdi soykırımcıların teknik olarak imkansız olan bu iddiayı ortaya atarken yaptıkları kurgulamalara bir göz atalım. Bir "soykırım şahidi" olan Rudolf Höss, şöyle diyor: "Gaz verildikten yarım saat sonra kapılar açılıyor ve cesetleri dışarı çıkartmak için işlem derhal başlıyordu." 36

Rudolf Höss'ün yukarıda kullandığı "derhal" kelimesine dikkat etmek gerekir. Biraz önce de özellikle vurguladığımız gibi, Ziklon B verilen ortama havalandırma yapmadan girmek imkansızdır. Ancak her ne kadar gerçek buysa da, soykırımcılar cesetlerin "derhal" dışarı çıkartıldığını iddia etmekte, yani hiçbir havalandırma işlemi uygulanmadığını iddia edebilmekteler. Oysa soykırımcıların iddia ettikleri gibi, gerçekten cesetler derhal dışarı çıkartılmış olsaydı, bu işlemi yapanları mutlak bir ölüm beklemiş olacaktı.

Soykırımcılar bu iddialarını ortaya atarken bir takım detay bilgilerle de olayı süslemeyi ihmal etmediler. Bu sayede, ayrıntılı bir takım tasvirler yaparak, kendilerinin gerçeklerden bahsettiklerine dair bir izlenim vermeye çalıştılar. Ancak ilave ettikleri bu detaylarla bir kere daha yakayı ele verdiler. Çünkü, yaptıkları bu ilavelerin de teknik olarak doğru olamayacağı ortaya çıktı. İşte soykırımcıların mutlak gerçeklerle çelişen bir başka iddiası: "Gaz odalarından cesetleri çıkartanlar, bir yandan yemek yemeye ve sigara içmeye devam ediyorlardı." 37

Soykırımcılar, cesetleri dışarı çıkartanların yemek yemeyi ve sigara içmeyi sürdürdüklerini iddia ediyorlar. (Bunun hikayeye kattığı dramatizasyonu düşünün; ölü insanları toplarken vicdansızca yemek yiyebilen caniler...) Eğer bu iddia doğruysa, yani, bu kişiler sigara içip, yemek yiyebiliyorlarsa, gaz maskesi takmadıkları ortaya çıkıyor. Oysa Ziklon B gazı verildikten sonra bu kadar kısa bir süre içinde, gaz maskesi takmadan içeri girmek

imkansızdır. Ayrıca, Ziklon B gazı patlayıcı özelliği olan bir gazdır, dolayısıyla Ziklon B gazının bulunduğu bir ortama sigarayla girmek havaya uçmak demektir. Bu nedenle, sigara içerken cesetlerin dışarı çıkartıldıkları, tamamen hayal ürünü bir yalandır.

Ziklon B gazının bulunduğu bir odaya, gaz maskesi takmadan, bu kadar kısa bir süre sonra girmenin tamamen imkansız olduğu iki doküman tarafından ispatlanmıştır. Bu iki dokümandan biri, Ziklon B'yi böcek öldürücü olarak üreten ve satan Degesch isimli firmanın sattığı ürün ile ilgili olarak verdiği teknik talimatnamedir. Bu talimatnameye göre, "Ziklon B gazı için uygulanması gereken havalandırma işlemi son derece zordur ve oldukça da uzun sürer; çünkü Ziklon B gazı, yüzeylere son derece kuvvetli bir şekilde yapışan bir gazdır".

Bu durumda, Ziklon B dezenfekte edilen yerlere sinmekle ve cisimlere uzun bir süre yapışmakla birlikte, gaz verilmiş insanların cesetlerine de uzun bir süre yapışık olarak kalır. Bu yüzden, bu cesetlerle kurulacak herhangi bir ilişki esnasında kesinlikle gaz maskesi takılmalıdır.

Bu konuda, ikinci önemli doküman, NI-9912 kod adı ile anılan "Haşarat Yokedic Hidrosiyamik Asit olan Ziklon'un Kullanım Kılavuz-Bilgileri"dir. Bu kullanım kılavuzu, Ziklon B hazır ilacın nasıl kullanılacağını anlatan bir tanıtım kitapçığıdır. Bu kitapçığa göre, "Ziklon B'nin kullanımı sonrasında havalandırma için en az 20 saat gereklidir. Dezenfekte edilen odalara gaz maskesi takmadan girebilmek için havalandırmanın başlamasından itibaren 21 saat geçmesi gerekmektedir". Kitapçık hemen bir uyarı ile devam ediyor: "Üstelik, gerek Ziklon B ile çalışırken, gerekse bu gaz ile odalar dezenfekte edilirken özel filtreli gaz maskeleri kesinlikle takılmalıdır."

Görüldüğü gibi, dezenfekte edilen odaların havalandırılması ile ilgili talimatlar son derece ciddi. Bahsedilen bu kullanım talimatları konumuzla ilgili önemli bir noktayı da ortaya çıkartıyor: Havalandırma işlemi hiçbir şekilde kısaltılamaz, dolayısıyla 21 saat geçmeden gaz maskesi takmaksızın Ziklon B gazı verilmiş bir odaya girmek mümkün değildir.

Bahsettiğimiz iki dokümanda da üstünde özellikle üstünde durulan bir nokta da Ziklon B gazını kullanabilmek ve bu gaz ile dezenfekte edilen bölgeleri havalandırabilmek için, özellikle eğitilmiş personele ihtiyaç olduğudur. Ancak, gaz odalarındaki cesetleri dışarı çıkartan görevlilerin yaptıkları iş ile ilgili olarak, herhangi bir özel eğitim aldıklarına dair hiçbir kaynakta bilgi bulunmamakta.

Kısacası, bahsettiğimiz söz konusu iki doküman herşeyi gayet açık bir şekilde ortaya koymakta: Soykırımcıların iddia ettikleri gibi, gaz maskesi takmadan, 21 saat havalandırma yapmadan, Ziklon B'nin kullanımı ve havalandırma ile ilgili herhangi bir özel eğitim almadan, gaz verilmiş bir odaya sadece yarım saat gibi son derece kısa bir zaman sonra, yemek yiyerek, sigara içerek, üstlerine yoğun olarak gaz yapışmış olması gereken cesetlere temas etmek ve bunları bu halde dışarı çıkartmak, bahsettiğimiz bilimsel gerekçelerden ötürü kesinlikle mümkün değildir. Bu durumda, soykırımcıların bu konuyla ilgili olarak kurguladıkları mizansenin tamamen hayal ürünü bir yalan olduğu ortaya çıkmaktadır.

İKİNCİ BÖLÜM (Part 2b : 2/4)

Soykırımcılardan birbirinden fantastik ölüm senaryoları

Her ne kadar gaz vererek insanları öldürmek yeterince dramatik de olsa, soykırımcılar Holokost hikayesini daha bir acıklı hale sokmak için yeni arayışlara girdiler. İnsanlar daha fazla dehşete kapılmalı, ve böylece yahudilerin ne denli büyük bir insanlık dramıyla karşı karşıya bırakıldıklarını büyük bir şoka girerek yaşamalıydılar!..

İşte bu noktada, soykırımcıların engin hayal güçleri devreye girdi ve tamamen hayal ürünü olan yeni alternatif ölüm senaryoları birbirinin peşi sıra üretildi. Bu cinayet mizansenleri arasında neler vardı, neler!.. Canlı canlı fırına atmalardan kaynar suyla haşlamalara, buharla boğmadan elektrikle çarpmaya kadar, son derece zengin çeşitlilikte bir yok etme politikasına

tabii tutulmuştu, yahudi kitleler!.. Tabii tüm bu katliam türlerinin kamuoyuna sunulmaları çok çarpıcı olmalıydı; nitekim, herbiri için farklı, ayrıntılı hayali mizansenler tasarlandı. İşte soykırımcıların kurguladığı birbirinden fantastik ölüm senaryoları...

Dr. Stefan Szende isimli soykırımcı yazar, "elektrikle yakma" senaryosunun mimarı olarak, daha henüz savaş sona ermeden, 1944 yılında sahneye çıktı. Tarihi kurgulayarak yazmayı tercih eden bu yazar, The Promise Hitler Kept adlı kitabında zemini çelik olan ve bir uçak hangarı büyüklüğünde bir mekandan bahsediyordu. Bir seferde, birkaç bin yahudinin bu mekana doldurulduğunu ve bir çeşit su deposu veya bir yüzme havuzunun içine doğru, çelik zeminin bir asansör gibi indiğini iddia eden Dr. Stefan Szende, senaryosunu oldukça etkileyici bir sonla noktalıyordu. Çelik zemin aşağı ulaştığında, suya son derece büyük bir elektrik akımı veriliyor ve kurbanlar elektrikle idam ediliyorlardı. Daha sonra asansör yukarı çıkartılıyor, elektriğin etkisiyle metal zemin akkor haline dönüşüyor ve herkes yanıp, kül haline dönüşüyordu. En son da zemin eğiliyor ve küller aşağı kayıyordu.

Üzerinde herhangi bir kritik yapmaya değmeyecek kadar komik ve akılcılıktan uzak, saçma bir hikaye... Bu fantastik senaryonun kahramanı olan o müthiş makinanın izine hiçbir yerde rastlanmadı, çünkü hiçbir zaman böyle bir makina var olmadı. Ancak, bu hikaye ile ilgili olarak üzerinde durulması gereken tek ilginç nokta, soykırımcı propagandacıların daha savaş sona ermeden ortaya çıkıp, yalan söylemeye başlamış olmalarıdır.

Ölü yakma fırınları olan krematoryumların ve ölü yakma çukurlarının içyüzü

Bilindiği gibi, bugün dahi birçok toplum, geleneksel kültürleri gereği ölülerini gömmek yerine, onları yakarak yok etmeyi tercih ediyor. Bu yüzden, II. Dünya Savaşı sırasında uygulanan, cesetlerin yakılması işleminin pek de gayri ahlaki olduğu söylenemez. Kaldı ki, II. Dünya Savaşı öncesinde de uygulanan bir yöntem olan "ölü yakma geleneği"nin birkaç bin yıl gibi uzun bir süre öncesine de dayandığı biliniyor. Bununla birlikte, 18. yüzyılın ikinci yarısında, Katolik Kilisesi'nin gösterdiği muhalefet neticesinde, cesetlerin yakılması işlemine ara verilmiştir.

II. Dünya Savaşı dönemine geldiğimizde, toplama kamplarında cesetlerin tekrar yakılmaya başlandığını görüyoruz. Ancak, bu dönemde cesetlerin yakılması, ne gelenek ve kültür için uygulanan bir işlemdi, ne de Nazilerin yahudi toplumuna yönelik sistemleştirdiği siyasi bir politikaydı. Bu işlem, savaş dönemindeki teknik imkansızlıklar ve toplama kamplarının elverişsiz koşullarından kaynaklanan kaçınılmaz bir uygulamaydı. Sıhhi şartlar ve teknik olanaksızlıklardan ötürü, cesetlerin yakılarak yok edilmesi, sadece yahudilere yönelik olmayan, genel olarak uygulanan zorunlu bir işlemdi.

Bu işlemi zorunlu kılan şey ise, toplama kamplarındaki çok sayıda tutuklunun hayatına mal olan tifüs salgınıydı. Tifüs yüzünden ölen cesetlere bulunacak en pratik çözüm ise onları yakmak oldu. Bu sayede tifüs taşıyan bitler öldürülüyor ve hastalığın yayılması engelleniyordu. Kısacası, yoğun bir propaganda bombardımanına tutulup kandırılan pek çok insanın sandığının aksine, yahudiler canlı canlı fırınlara atılarak yakılmamışlardır. II. Dünya Savaşı'nda, fırınlar sadece cesetlerin ortadan kaldırılması için kullanılmıştır. Ünlü tarihçi Arthur Butz, Holokost efsanesini konu edinen "Yirminci Yüzyılın Aldatmacası" adlı kitabında, tifüs salgınından kaynaklanan toplu ölümlerden ötürü, toplama kamplarında ölü yakma fırınlarının inşa edildiğini anlatıyor:

"O zamanlar, tifüs salgını nedeniyle Auschwitz'de ölüm oranlarının çok yüksek olduğu bilinen bir gerçektir. Bu yüzden, hastalıktan kaynaklanan çok yüksek ölüm oranından ötürü Birkenau Kampı'nda ölü yakma fırını inşa edilmişti. Tifüs salgınının aralıksız devam ettiği göz önünde bulundurulursa, bu denli yoğun olarak ölü yakma fırınlarında bunların toplanmasının son derece doğal ve anlaşılabilir ölçülerde olduğu ortadadır." 38

Fransız tarihçi Prof. Robert Faurisson da toplama kamplarında kurulan fırınların kuruluş gerekçesini şöyle ifade ediyor: "Fırınlar, tifüs salgınına karşı önlem olarak kurulmuştur." 39

Auschwitz Kampı'nı ilk defa adli bir incelemeye alan Fred Leuchter, cesetlerin yakılarak yok edilmesinin teknik olarak sağladığı avantajları şöyle sıralıyor:

"Cesetlerin yakılarak yok edilmesi, salgın olan tifüs hastalığının kontrol altında tutulması, kalabalık alanlarda ihtiyaç duyulan alandan kazanma ve toprağın dahi donduğu kış döneminde cesetlerin gömülmesi külfetinden ve onları bu şekilde depolama işleminden kurtulma konusunda avantaj sağlar." 40

Kaldı ki, tifüs salgınında ölenlerin cesetlerinin fırınlarda yakılarak yok edilmesi o dönemde yaşayanların da bilgisi dahilinde olan bir uygulamaydı. Buna rağmen, soykırımcılar, cesetlerin fırınlarda yakılmasının Nazilerce sürekli örtbas edilmeye çalışıldığı ve insanların bu uygulamayı öğrenmemeleri için çaba sarfedildiği gibi bir hava vermeye çalıştılar.

Soykırımcılar bir kere 6 milyon yahudinin gaz odalarında öldürüldüğünü iddia edince, doğal olarak, bu öldürülenlerin fırınlarda yakıldığını da iddia etmek zorunda kaldılar. Yalnız bir kere daha evdeki hesap çarşıya uymadı: Çünkü iş bu sefer, o dönemdeki toplama kamplarında bulunan fırınların teknik olarak bu kadar cesedi yakıp yakamayacağını sorgulanmasına geldi. Sonuç bir kere daha soykırımcıların foyasını açığa çıkarıyordu. Çünkü, bu konuda yapılan akademik araştırmalar, tüm ölü yakma fırınlarının faaliyette olduğu dönemde, 24 saat "öldürme amaçlı" çalıştıkları farzedilse bile, yine de 6 milyon kişiyi, iddia edilen süre zarfında teknik olarak ortadan kaldıracak kapasitede olamayacağını gösterdi.

İşte, dün soykırımcıların ölü yakma fırınlarıyla ilgili olarak ortaya attıkları iddialar ve bugün bu konuyla ilgili ortaya çıkan gerçekler: "Bir SS Subayı olan Karl Bischoff'un, 28 Haziran 1943 tarihli raporuna göre, Birkenau Kampı'nda günlük ceset yakma kapasitesi toplam 4.756 idi." 41

Karl Bischoff'un yukarıda bahsettiğimiz raporu soykırımcı çevrelerde sık sık kullanılmasına rağmen, bu raporun güvenilir olup olmadığının denetlenebilmesi için gerekli olan bilgiler ortada yoktur. Örneğin, bu raporun kim tarafından, nerede bulunduğu dair hiçbir kaynaktan herhangi bir bilgi bulmak mümkün olamamıştır.

Bununla birlikte, konuyla ilgili teknik bilgiye sahip olduktan sonra, bu raporda iddia edilenlerin doğru olamayacağı ortaya çıkmıştır. Raporda, "bir günde toplam 4.756 cesedin yakıldığı" iddia edilse de, bu işlem gerçekte teknik olarak uygulanamaz; çünkü, bugünün teknolojisi ile dahi, bu fırınlarda "bir günde en fazla, toplam 529 cesedin yakılabilmesi" mümkündür. Reimund Schnabel, SS dokümanları üzerinde yaptığı çalışmada şöyle diyor: "Mauthausen Toplama Kampı'na gönderilen bir mektupta, Topf und Söhne firması ürettikleri fırınların yakma kapasitesinden bahsediyor. Kok kömürü kullanılan 'Topf' marka ölü yakma fırınlarında, 10 saatte 10 ile 35 ceset yakılabilmektedir." 42

Söz konusu mektubun, Topf und Söhne firmasından Birkenau Kampı'na değil de Mauthausen Kampı'na yollandığına dikkat edilirse, akla hemen şöyle bir soru takılabilir: Mauthausen Kampı'ndaki fırınlarla Birkenau Kampı'nda kullanılan fırınların ceset yakma kapasiteleri aynı mıdır? Çünkü, SS Subayı Bischoff'un raporunda, Mauthausen Kampı geçmektedir, Birkenau değil. Ancak, Topf und Söhne firmasının tek tip ölü yakma fırınları ürettiği göz önünde bulundurulursa, ortada herhangi bir sorun kalmaz: "Topf und Söhne firmasının ölü yakma makinaları tek tiptir ve tahmin edebileceğimiz gibi, Auschwitz, Mauthausen ve diğer kamplara aynı tip makinalar yollanmıştır. Ve firmanın yakma fırınları için aldığı Alman patent numarası 861.731'dir." 43

Birkenau'da bulunan 4 adet yakma makinesinin hepsinin en yüksek kapasiteyle, her gün 35'er ceset yaktığını kabul edersek, günlük ceset yakma kapasitesi 140 olabilir.

Arthur Butz'un hesaplarına göre, "her bir cesedin yakılması için 1 saate ihtiyaç vardır. Bu durumda, günlük yakma kapasitesi toplam 1058 ceset olabilir". 44

Aslında, bu sayı bile çok fazladır. Çünkü, "günümüzde, modern fabrikalarda bir cesedi kül haline getirebilmek için 1.5 ila 2 saate ihtiyaç duyulmaktadır". 45

Dolayısıyla, Butz'un dediğinin aksine, bir cesedin yakılabilmesi için 1 saat yeterli olmuyor ve bu işlem bugün dahi 2 saat sürüyorsa, bu durumda, Butz'un tespit ettiği 1.058 olan günlük ceset yakma kapasitesi, 529'a düşmektedir.

Bu durumda, insan 50 sene önceki bir teknolojiyle, nasıl daha iyi sonuçlar alındığını anlayamıyor!.. Soykırımcılara şu soruyu sormak gerekiyor: Günümüzün teknolojiyle bile sadece 529 ceset yakılabilirken, bugün için ilkel sayılabilecek, 50 sene öncesinin teknolojisinde 4756 cesedin yakıldığını iddia etmek komik olmuyor mu?

Soykırımcı tarihçilerin bu konuyla ilgili olarak getirdikleri bir diğer iddia ise, Nazilerin cesetleri fırınlarda 10 dakika gibi kısa bir süre içinde kül haline getirdikleri iddiasıdır. Bu da teknik olarak mümkün olamayacak bir iddiadır. Çünkü, değil 10 dakika, 50 sene öncesinin fırınları, bir cesedi ancak 3.5 ile 4 saat arasında kül haline getirebiliyordu. Fred Leuchter şöyle diyor: "Direk ateş uygulamalı olmayan, hava itmeli eski tip fırınlarda yakıt olarak kok kömürü kullanılmaktaydı ve her bir cesedin kül haline getirilerek ortadan kaldırılabilmesi için 3.5 ile 4 saat geçmesi gerekirdi." 46

Soykırımcıların yaptıkları önemli bir sahtekarlık, yanıltıcı bir siyasi propaganda ise, toplama kamplarındaki ölü yakma fırınlarının bugün gelen ziyaretçilere "gaz odası" olarak tanıtılmasıdır. Amerikan Savaş Bakanlığı'nın dava vekili olarak savaştan sonra 17 Dachau Toplama Kampı'nda bulunan avukat Stephen F. Pinter, bu konuda şöyle diyor: "Dachau'da gaz odası bulunmadığını belirtirim. Ziyaretçilere gösterilen yakma ocakları gaz odası gibi tanıtılıyor." 47

Soykırımcılar, fırınların yanısıra kamplarda açılan birtakım özel çukurlarda da ölülerin yakıldığını iddia etmektedir. Fakat, olay yeri olarak iddia edilen bu çukurlarda yapılan gözlem ve incelemelerin ortaya çıkardığı sonuçlar, soykırımcıları bir kere daha yalanlamıştır. Fred Leuchter şöyle diyor:

"İçinde ölülerin yakıldığı öne sürülen çukurlara gelince, bu çukurların dibi 45 cm (1.5 feet) yüksekliğinde su ile kaplıdır. Bu çukurları yazar özel olarak incelemiş ve fotoğraflarını çekmiştir. Kitaplarda anlatılanlara bakılırsa, bu çukurlar 6 metre (19.55 feet) su ile kaplıdır. Cesetleri suni bir kimyasal madde (gaz) yardımıyla da olsa suda yakmak imkansızdır. Müzedeki haritalarda, resmi olarak gösterilen tüm çukurlar incelenmiş, tahmin edildiği gibi, Birkenau bataklık üzerine kurulduğundan, tüm çukur yerlerinin 60 cm (2 feet) su ile kaplı olduğu görülmüştür. Bu yüzden yazara göre, Birkenau'da hiçbir zaman yakma çukuru bulunmamıştır." 48

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Nazi toplama kamplarında yer alan yakma fırınları birer "krematoryum", yani ölü yakma fırınıdır. Bunlar insanları yakarak öldürmek için değil, tifüs sonucu ölmüş ve hastalık taşıyan ya da gömülemeyen cesetleri yakmak için kullanılmıştır. Kaldı ki, eğer bunların insanları yakarak öldürmek için kullanıldığını düşünsek bile, bu fırınlarda soykırımcıların iddia ettiği sayıda insanın öldürülmüş olması kesinlikle mümkün değildir.

Soykırımı uğramayan 6 milyon yahudinin savaş sonrasında sağ salim ortaya çıkışı

Toplam 50 milyon insanın öldüğü II. Dünya Savaşı'nda yahudilerden başka kimsenin sesi çıkmadı. Bununla birlikte, dünya siyasi tarihinin belki de en büyük yalanlarından biri olan, 6 milyon yahudinin öldürülerek soykırımı tabii tutuldukları iddiası, yoğun bir yanıltıcı propagandayla dünya kamuoyunun bilinçaltına kazındı. Siyonist endişelerle birbiri ardınca çevrilen, tamamen hayal ürünü, duygu sömürsü yapmaktan öteye gitmeyen, Holokost hezeyanlarının sergilendiği filmlerle, sokaktaki insan "6 milyon yahudinin soykırımı

uğradığına" ikna edildi. Ancak bunlar sadece birer film; tarihi gerçek ise anlatılanlardan tamamen farklıydı.

II. Dünya Savaşı öncesinde, Avrupa'da yaşayan 6 milyon yahudinin esrarını çözmek için yapılması gereken tek şey vardır: Savaş öncesi ve sonrasında, yahudilerin dünyadaki dağılımlarını, karşılaştırmalı olarak istatistikler aracılığıyla incelemek ve yorumlamak.

New York Times'ın 11 Ocak 1945 tarihli sayısında verdiği bir araştırmaya göre, 1933 yılında, Avrupa yahudilerinin toplam sayısı, Rusya'da yaşayanlar hesaba katılmadığı takdirde 5.6 milyon idi. Bu 5.6 milyon yahudinin, en az 1 milyonu, 21 Haziran 1941 tarihine kadar hiçbir olayın olmadığı Doğu Polonya'daki Molotov-Ribbentrop bölgesinde yaşıyordu.

Baseler Nachrichten İstatistikleri'ne göre de, Rusya'dakiler hariç Avrupa'da 5 milyon yahudi yaşıyordu. Fakat bu 5 milyonun içinde bulunan, tarafsız ülkelerde yaşayan yahudiler hesaba katılmamalıdır. Çünkü, savaş sırasında bu yahudilere herhangi bir şey olmamıştır. 1942 Dünya Yıllığı'nın istatistik rakamlarına göre ise, Cebelitarık, İngiliz Adaları, Portekiz, İspanya, İsveç, İrlanda ve Türkiye'de yaşayan yahudilerin toplam sayısı 4.2 milyon idi. Sonuç olarak, Nazi barbarlığının ulaşabildiği yahudilerin sayısı, asla 4.5 milyondan fazla değildir.

Yine aynı tarafsız haber kaynağı, Baseler Nachrichten, 1933 ve 1945 yılları arasında hazırlanan yahudi istatistik bilgilerine dayanarak, İngiltere, İsveç, İspanya, Portekiz, Avusturya, Çin, Hindistan ve Filistin'e 1.5 milyon yahudinin göç ettiğini bildirir. Bunların yanısıra, Baseler Nachrichten'in istatistiksel raporu, Hitler'in Rusya'ya karşı harekete geçmesinden önce, 500 bin yahudinin Sibirya'ya kaçtığını da bize haber verir.

Yukarıda bahsettiğimiz tüm istatistik değerlerin analizi yapıldığında ortaya çıkan son tabloya göre, Naziler'in ortadan kaldırdıkları iddia edilebilecek yahudi sayısı 2.5 milyonu geçemez.

Peki, bu 2.500.000 yahudinin tamamı Naziler tarafından öldürülmüş müdür? Bu soruya verilebilecek cevap, kesinlikle hayırdır. Çünkü, 1948 yılında, yani Hitler'in ölümünden ve II. Dünya Savaşı'nın bitiminden 3 sene sonra yapılan sayımlarda, Rusya hariç olmak üzere, Avrupa'da 1.559.600 yahudinin yaşadığı anlaşılmıştır. Nokta dergisi de, 19 Mayıs 1985 tarihli sayısında 1945 yılında Avrupa'da 1.5 milyon yahudinin hayatta kaldığını yazmıştı.

Öte yandan, Amerikalı bazı yetkililer, toplama kamplarında kesin olarak kaç kişinin kaybolduğunu ortaya çıkarmak amacıyla, savaştan sonra bir araştırma yaptılar. 1951 yılında yayınlanan sözkonusu araştırmanın raporlarına göre, bu kamplarda 1.2 milyon insan ölmüştür. Ancak bu sayı, sadece yahudileri içermemekte, Çingeneler, Ukraynalılar, homoseksüeller ve diğer bazı grupları da içine almaktadır. Tüm bu istatistiksel oranlar değerlendirildiğinde, II. Dünya Savaşı sırasında kaybolan (ölen) yahudi sayısı 500 bin dolaylarındadır. Bu kadar suçsuz insanın toplama kamplarında ölmüş olmaları elbette üzücü bir durumdur. Ancak II. Dünya Savaşı'nda toplam 50 milyon insanın yaşamını yitirdiği düşünülürse, Yahudi ölümlerinin diğer toplumlardan daha yüksek olmadığı, bir "Yahudi soykırımı" yaşanmadığı ortaya çıkar.

II. Dünya Savaşı'nda 500 bin civarında yahudi öldüğüne göre cevap bekleyen soru, savaş öncesinde sayıları 5.6 veya 5 milyon olan Avrupalı yahudilerin, savaş sonrasındaki ayrıntılı dağılımlarıdır.

Bu sorunun cevabı savaş sonrası ortaya çıktı. Savaş sona erdiğinde kalabalık yahudi toplulukları, dikkat çekici bir şekilde daha önce تنها olan bölgelerde birdenbire ortaya çıkmaya başladılar. 1945 sonbaharı ile 1946 ilkbaharında, Çekoslovakya, Polonya, Macaristan ve Bulgaristan yeni bir işgal beklerken, nasıl oluyor da o kadar büyük yahudi toplulukları buralarda bulunabiliyorlardı? 2 milyon kadar yoğun yahudi topluluğu buralara ne zaman, nereden gelmişlerdi? Kısa bir zaman önce buralarda olmadıklarına göre...

Bu sorulara, eski Amerikan Yahudi Komitesi'nin Başkanı Louis Levine doyurucu cevaplar vermekte. Louis Levine, savaştan sonra tüm Rusya'yı dolaşmış ve buralardaki yahudilerin durumunu anlatan bir rapor hazırlamıştı. 30 Ekim 1946 günü Şikago'da şu açıklamalarda bulunuyordu: "Hitler tehdidi altında bulunan batı bölgelerinden ilk boşaltılanlar arasında yahudiler de vardı. Ve bu yahudiler Ural'ların doğusuna sağ salim gönderildiler. 2 milyon yahudi böylelikle kurtuldu."

Dünya kamuoyuna duyurulan ve Nuremberg Mahkemeleri'nde "delil" olarak ileri sürülen 6 milyon hayali ölü yahudinin somut olarak izine rastlanan 2 milyonu, işte Louis Levine'in bahsettiği "sağ salim olarak kurtulan yahudilerdir". Bu 2 milyon yahudi Uralların arkasından ve Rusya'da saklandıkları diğer emin yerlerden çıkmışlardır.

Peki geri kalan 4 milyon yahudiye ne olmuştur? Diğer "ölü" yahudiler neredeydi? Amerika, Kanada ve Güney Amerika'da inanılmaz bir hızla sonradan türeyen, nereden geldikleri hep merak konusu olan, hızla büyüyen yahudi nüfusu bu soruya net bir şekilde cevap vermekte. Avrupa'dan 1945'te göç eden 1.5 milyon yahudiden daha önce söz etmiştik. II. Dünya Savaşı boyunca ve daha önce ABD'ye göç edenlerin %27 ile %50'sini yahudiler oluşturuyordu. II. Dünya Savaşı'nı takip eden ilk beş yıl boyunca Amerika'ya yahudi seli devam etti. Amerika'daki yahudi nüfusunda savaştan sonra birdenbire 2 milyonluk bir patlama yaşanmıştır.

1950 Dünya Yahudi Kongresi'ne göre dünyadaki yahudilerin sayısı sadece 11.473.353 idi. Yahudi tarihçi ve Oxford Üniversitesi hocalarından olan yahudi lider Dr. Cecil Roth, 18 Mart 1952'de Cansas City B'nai B'rith Jehuda Sinagogu'nda verdiği konferansta, dünya yahudi nüfusunun sanılanın aksine çok olmadığını şöyle açıklıyordu: "Bugün, (1952 yılı itibariyle) dünyadaki toplam yahudi nüfusu sadece 10 milyondur."

Peki, bu yahudi nüfusunun ne kadarı Almanlar'ın kontrolü altındaki bölgelerde yaşıyordu? Did Six Million Really Die? (Altı Milyon Gerçekten Öldü mü?) kitabının yazarı Barbara Kulazska, bu sorunun cevabını şöyle veriyor: "Naziler'in 6 milyon yahudiyi imha ettiklerini iddia etmek mantıksızlık; çünkü Alman Hükümeti'nin böyle bir olanağı yoktu." Çünkü, Barbara Kulazska'nın gösterdiği gibi, "Almanlar'ın kontrolü altında yaşayan yahudi nüfusu, o dönemde 3 milyondan fazla değildi". 49

Ünlü Amerikalı tarihçi Arthur R. Butz, The Hoax of the Twentieth Century (Yirminci Yüzyılın Aldatmacası) isimli kitabında, 6 milyon yahudinin gerçek hikayesini şöyle anlatıyor:

"İtalyan, Fransız, Belçikalı ve Danimarkalı yahudiler, hiçbir zarar görmemişlerdi ve halen 1946 yılı sonlarında kendi yerlerinde bulunuyorlardı. Öte yandan, çoğunluğunu Lüksemburg, Hollanda ve Çekoslovakya yahudilerinin oluşturduğu bir topluluk savaş öncesindeki yerlerinde bulunmuyorlardı, bu yahudileri batıda bulmak mümkündü. Çoğu savaş öncesinde göç eden, ancak kesin olarak hangi sayılarda göç ettiklerinin tespiti güç olan Alman ve Avusturya yahudileri konusunda iş karışmıştı. Buralardaki yahudilerin çoğunluğu artık eskiden kaldıkları yerlerde kalmıyorlardı. 'Yer Değiştiren İnsanların Kampları' tamamen bu Alman ve Avusturya yahudileri ile doluydu. Ayrıca, pek çok Avrupalı yahudi de savaş başladığı anda Amerika'ya, Filistin'e ve başka yerlere göç etmişlerdi. 1946 yılı sonlarındaki bu tablo, Nuremberg Mahkemeleri sırasındaki yaygın katliam iddialarını yalanlamaktadır." 50

25 milyon ile başlatılıp 750 binlere düşürülen ölü sayısı

"Holokost tanığı" olarak Frankfurt Mahkemeleri'nde "itiraflarda" bulunan SS Subayı Kurt Gerstein, doğru söylediğine dair yemin ederek, soykırıma uğrayan yahudilerin sayısını 25 milyon olarak ilan etmişti. Ancak bu iddia, insanları güldürürken soykırımcıları da zor durumda bıraktı. Çünkü, o dönemde değil Avrupa'da 25 milyon, tüm dünyada dahi bu sayıda bir yahudi topluluğu yaşamamaktaydı. II. Dünya Savaşı öncesinde, Avrupa'da sadece 6 milyon yahudi yaşarken, tüm dünyada toplam 16.6 milyon yahudi bulunmaktaydı. 51

Ama, her ne kadar o dönemde, dünyada sadece toplam 16.5 milyon yahudi yaşıyorsa da, "Holokost tanığı" Gerstein, sadece savaşın yaşandığı bölgede 25 milyon yahudinin "soykırıma" uğradığına şahit olabilmisti!.. Soykırımcılar her ne kadar Kurt Gerstein'ı Holokost için bir "referans" olarak kabul etseler de, 25 milyonlu bir soykırımı savunamayacakları için, bu iddianın peşinden uzun süre gitmediler. Ve 25 milyondan 12 milyona inmeyi tercih ettiler!..

II. Dünya Savaşı sırasında ölen yahudilerin sayısını tespit etmek üzere, 1945 yılında bir "soruşturma" başlatıldı. Ancak, kısa bir süre sonra bu araştırmanın tarafsız kimseler tarafından yürütülmediği anlaşıldı. Ve Der Weg gazetesi, "soruşturmanın" Alman ve Amerikan yahudileri tarafından yapıldığını ortaya çıkardı. "Soruşturmayı" yapan bu yahudiler araştırmalarını tamamladıklarında, 12 milyon yahudinin Alman gaz odalarında öldürüldüğünü iddia ettiler! Bu sonuç, yahudi gazeteci Walter Lippmann'a bile abartılı göründü ve ünlü köşeyazarı New York Herald Tribune sütunlarında, "böyle uydurma şeylerle ancak kendilerine zarar verebileceklerini", yahudilere hatırlattı. Bu ikaz edici makaleden sonra, sözkonusu "soruşturmacı" yahudiler, 12 milyona ufak bir rötuş yaptılar ve Almanlar tarafından öldürüldüğü iddia edilen yahudi sayısını 6 milyona indirmeyi uygun gördüler!..

Soykırımcılar Auschwitz Toplama Kampı'nda öldürülen yahudilerin sayısını da 4.1 milyon ile açtılar. Ancak, bu 4.1 milyon, aynı soykırımcı ekolün ağızlarıyla, önce 2.5 milyona, sonra da 1.35 milyon civarına düşürüldü. Ancak Moskova'da ortaya çıkan belgeler, bu rakamın da çok fazla olduğunu ortaya çıkaracaktı. Amerikan Spotlight dergisi şöyle yazıyor:

"Auschwitz'deki gaz odalarındaki ölümler yıllarca 4.1 milyon kişi olarak bilinmekteydi. Ne var ki, araştırmacılar bu rakamları göz önüne alınca resmi olarak 1.1 milyona indirildi. Polonya Hükümeti rakamları indirdikten sonra, uzun zamandır kayıp olan 'ölüm defterleri' Moskova'da bulundu ve tarih boyunca Auschwitz'de ölenlerin gerçek sayısı ortaya çıktı. İki yıllık kayıtlar bulunamamasına rağmen, araştırmacılar ortalama 150.000 kişinin öldüğünü ve bunların hiçbirinin gaz odalarında ölmediğini ortaya çıkardı." 52

Kamplardaki gerçek ölüm nedeni: Tifüs salgını

Savaş boyunca yaygın tifüs salgını tüm Avrupa'yı kasıp kavurdu. Ağır savaş şartlarının getirdiği imkansızlıklar ve bununla birlikte gelen yaygın bakımsızlık, toplama kamplarındaki tifüs salgınının sebep olduğu ölümleri çığ gibi artırdı. Tüm bunların üstüne, müttefikler tarafından tüm yollar ve demiryolu rayları da bombalanınca, savaşın sonuna doğru yemek ve tıbbi erzak nakliyatı felç oldu. Bunun sonucu olarak, toplama kamplarında baş gösteren açlık ve ilaç yokluğu, tifüs salgınıyla birleşince, toplama kamplarında bulunan diğer savaş esirleriyle beraber, aynı kaderi paylaşan yahudiler de toplu ölümlerle karşı karşıya kaldılar. Bu ağır şartlar altında yaşam mücadelesi veren 500.000 dolayında yahudi, maalesef, açlık, bakımsızlık ve tifüs gibi nedenlerden ötürü yaşamlarını kaybetmiştir.

Meydan Larousse, tifüs hastalığı hakkında şu bilgileri veriyor:

"Bulaşıcı salgın bir hastalık olan tifüs, bitle geçen, vücutta pembe lekelerle beliren ateşli ve tehlikeli bir hastalıktır. Tifüsün sadece bitle geçmesi ve yorgun, kötü beslenmiş kişilerin enfeksiyonlara daha az dayanıklı olması tifüsün savaş sırasında ortaya çıkmasına yol açar. Birinci Dünya Savaşı'nda, özellikle Almanya'daki esir kamplarında en büyük tahribatı yapıp Romanya'ya kadar yayılmıştır. II. Dünya Savaşı sonlarında, 1944 ve 1945'de geri çekilen Alman ordularının ve toplama kamplarının korkunç durumu tifüs afetinin Almanya ve Polonya'da yeniden alevlenmesine sebep oldu. Bazı salgınlarda ölüm oranı %30'a kadar yükselir. Amerikan ordusu böcek öldürücü yeni ve güçlü bir ilaç (DTT) ile sistematik bir şekilde afetin önünü aldı." 53

Tifüs, uzun süre banyo yapmayan ve içiçe yaşayan insanların arasında görülür. Özellikle saçları ve elbiseleri istila eden bitler aracılığıyla tifüs mikrobu taşınır. Toplama kamplarının şartlarında daha bir yaygın hale dönüşen tifüs salgınına karşı Almanlar büyük bir mücadele veriyorlar, sürekli olarak elbiseleri Ziklon B gazı ile dezenfekte ederek tifüs taşıyıcısı bitleri

ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Ancak tüm bunlara karşın, yine de çok fazla sayıda yahudi ve diğer milletten insanlar, bu tifüs salgınında yaşamlarını yitirmişlerdir.

Yahudi revizyonist David Cole şunları söylüyor: "İnsanların kampta hasta olduğunu ispatlayan, her zamanki hasta tutukluların fotoğrafı var. Bir kere daha ekleyelim; kimse pek çok insanın ölümüyle sonuçlanan tifüs salgınına inkar etmiyor." 54

Lyon 2 Üniversitesi Profesörlerinden Robert Faurisson, kendisiyle yapılan röportajda "Tifüs Avrupa'nın büyük bir kısmını kaplamıştı. Bize gösterilen ceset resimlerinin çoğu bu tür ölümlerdir" diyor. Arthur R. Butz ise 20. Yüzyılın Yalanı adlı kitabında şöyle diyor: "O zamanlar tifüs salgını nedeniyle Auschwitz'de ölüm oranının çok yüksek olduğu bilinen bir gerçektir." 55

Soykırımcıların ağızından gaz odası bulunmadığı ispatlanan toplama kampları

Soykırım mitolojisinin son derece büyük bir hızla eridiğinin göstergesi olan bazı önemli gelişmeler yaşandı son yıllarda. Dün soykırımcılar tarafından pervasızca ortaya atılan komik iddiaların geçersiz oldukları, bugün revizyonist tarihçilerin yaptıkları akademik çalışmalar ve adli soruşturmalara ortaya kondu. Bu gelişme karşısında soykırımcı yahudi akademisyenler tamamen köşeye sıkıştılar. Ve 25 milyonla açılışı yapılan soykırım kurbanlarının sayısını bugün yüzbinlere indirmek zorunda kaldılar.

Öte yandan, "soykırımcıların itirafları" hükmünde yaşanan bir diğer önemli gelişme de, toplama kamplarındaki gaz odaları iddialarının, yine eski iddia sahiplerince bugün birer ikişer geri alınması oldu. Artık, soykırım iddialarının başları önlerine düştü ve "aslında bu kamplarda hiçbir zaman gaz odaları olmamıştı" diyerek itiraflarda bulunup, adeta günah çıkartıyorlar.

Dachau, Bergen-Belsen, Buchenwald, Oranienburg, Mauthausen, Theresienstadt, Gross-Rosen gibi toplama kamplarında ve bunlarla birlikte Alman topraklarında kurulmuş olan diğer toplama kamplarının hiçbirinde tek bir gaz odasının dahi hiçbir zaman kurulmadığını bugün soykırımcılar bile kabul ediyor, itiraf ediyorlar.

19 Ağustos 1960 tarihi, gaz odaları mitolojisinin çöküş tarihinde önemli bir yere sahip. Zira, o gün Die Zeit gazetesi, dünya kamuoyuna "Alman topraklarının hiçbir noktasında, tek bir gaz odası dahi bulunmadığını" bildirdi, hem de ünlü bir soykırımcı olan Martin Broszat'ın ağızından. 1972 yılından beri Münih Çağdaş Tarih Enstitüsü Müdürü olan Martin Broszat, yazdığı birçok soykırım kitabıyla ünlenmişti. Ancak ilerleyen yıllarda resmi ve geleneksel tarihin Holokost söyleminin gerçek yüzü ortaya çıkmaya başlamış ve yapılan bilimsel, akademik araştırmalar gerçek tarihi bilgileri ortaya koymuştu. Ve tüm bu gelişmeler, Martin Broszat gibi katı bir soykırımcı tarihçiyi bile "tarihi gerçekleri" itiraf etmek zorunda bıraktı. Böylece, Martin Broszat 19 Ağustos 1960 tarihinde Die Zeit'e yazdığı mektup ile, ne Dachau Kampı'nda, ne de Alman topraklarının hiçbir yerinde tek bir gaz odasının dahi bulunmadığını itiraf ediverdi.

Düzmece tutanaklar, yalancı şahitler, masal gibi kitaplar ve tarihi-kurgu filmlerle şişirilen Holokost balonunun patlamaya başladığını haber veriyordu soykırımcıların bu itirafları. İtirafçı soykırımcılar kervanına Nazi avcısı ve ünlü soykırımcı Simon Wiesenthal dahi katılacaktı ilerleyen yıllarda. 1975 yılının Nisan ayında yayınladığı Books and Bookmen isimli kitabında, Simon Wiesenthal "Alman topraklarının hiçbir noktasında, tek bir yahudinin dahi gaz odalarında öldürülmediğini" kabul etti.

Ünlü soykırımcı Martin Broszat ve Simon Wiesenthal'ın yanısıra birçok kaynakta da Dachau Toplama Kampı'nda hiçbir zaman gaz odası olmadığı anlatılmakta, dolayısıyla biz de bu kampta gaz verilme suretiyle tek bir yahudinin dahi öldürülmediğini öğreniyoruz. Örneğin, Stephen F. Pinter isimli bir avukat, 1959 yılında Amerika'da yayınlanan bazı gazetelere

yaptığı açıklamada, "Dachau Toplama Kampı'nda gaz odası bulunmadığını" gözlemlerine dayandırıyor:

"Amerikan Savaş Bakanlığı'nın dava vekili olarak, savaştan sonra 17 ay Dachau'da buldum ve Dachau'da hiç gaz odası bulunmadığını belirtirim. Ziyaretçilere gösterilen yakma ocakları gaz odası gibi tanıtılıyordu. Almanya'daki toplama kamplarının hiçbirinde gaz odası yoktur." 56

Soykırımcıların 1960'lardan başlayarak Alman topraklarındaki toplama kamplarında gaz odası olmadığını itiraf etmelerinin nedeni, bu kampların "göz önünde" bulunmasıydı. Federal Almanya toprakları içinde bulunan Dachau, Buchenwald, Bergen-Belsen, Flossenburg gibi kamplar ya da Avusturya toprakları içindeki Mauthausen kampı, "demir perde"nin dışındaydılar ve rahatlıkla incelenebilir ve dolayısıyla içlerinde gaz odası olmadığı görülebilir durumdaydılar. Buna karşın, "demir perde"nin öteki yanında, Komünist Polonya topraklarında yer alan Auschwitz, Birkenau, Majdanek, Treblinka, Sobibor, Belzec gibi kampların Batılı araştırmacılarca özgürce incelenmesi mümkün değildi. Bu nedenle soykırımcılar asıl bu kampların birer "ölüm kampı" olduğunu öne sürdüler. II. Leuchter Raporu'nda vurguladığı gibi "garip bir tesadüf sonucu, tüm 'ölüm kampları' komünist topraklardaydı".

Nitekim Fred Leuchter'in 1988'de Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de yaptığı incelemeler, zor şartlar altında ve önemli bir bölümü gizlice gerçekleşti. Buna rağmen Leuchter, bu kamplarda da "gaz odaları" olmadığını gösteren yeterince delil elde etti. Bu, "demir perde"nin Soykırım efsanesini ayakta tutmaya yetmediğinin resmiydi.

Aslında Auschwitz'deki "gaz odaları" Leuchter'den çok daha önce, savaş yıllarında çürütülmüştü. Henüz savaşın sona ermediği dönemde başlatılan soykırım dedikoduları üzerine Uluslararası Kızıl Haç Örgütü hemen harekete geçmiş, ortaya atılan bu iddiaların gerçek olup olmadığını ortaya çıkarmak için olay yerinde incelemelerde bulunmuş ve bu konuda hazırladığı bir rapor ile Auschwitz Toplama Kampı'nda gaz odası bulunmadığını bizzat gözlemlediklerini ilan etmiştir.

"Auschwitz Toplama Kampı'nda 'gaz odaları'nın olmadığını en önemli ayrıntılı delili, Kızıl Haç delegeler heyetinin raporudur. Kızıl Haç 1944 Eylül'ünde Auschwitz Toplama Kampı'nı teftiş etmiş ve gaz odaları iddialarına ele atmıştır. Ancak, Uluslararası Kızıl Haç Örgütü, gaz odaları söylentisinin doğruluğunu kanıtlayacak tek bir şey dahi bulamamıştır." 57

Savaş sonrasında Kızıl Haç Örgütü'nün toplu olarak yayınladığı tüm dokümanlar, 1974 yılında Arolsen Tracing Service tarafından Almanca'ya tercüme edilmiştir. Bu dokümanlar topluca Almanca'ya tercüme edilirken orijinal ismine sadık kalınmıştır: Die Tätigkeit des IKRK zu gunsten der in den deutschen Konzentrationslagern inhaftierten Zivilpersonen 1939-1945.

Bergen-Belsen, Birkenau ve Oranienburg Toplama Kampları'nda da gaz odaları bulunmadığı ilerleyen yıllarda yapılan adli gözlemlerle ortaya çıktı ve birçok kaynak da bu yeni tespiti dile getirdi. Wilhelm Staeglich şöyle yazıyor: "Oranienburg ve Bergen-Belsen Kampları'nda gaz odaları olmadığı kanıtlanmıştır... Birkenau Kampı'nda gaz odalarının bulunduğunu hiçbir araştırmacı delillerle kanıtlayamamıştır." 58

Bizzat toplama kamplarında esir olarak yaşamış olan Fransız tarihçi Paul Rassinier ise, "ne Dachau Kampı'nda, ne Bergen-Belsen Kampı'nda, ne de Buchenwald Kampı'nda yahudi tutuklulara gaz verilmiştir" diyor. 59

Buchenwald Kampı'nda da gaz odası bulunmadığı, savaş sonrasında yayınlanan ve içinde soykırımcı iddialarının bulunduğu bir kitapta ortaya kondu. Söz konusu kitabı, De l'Universite au Camp de Concentration: Temoignages Strasbourgeois adı altında yayınlayan Romen dili profesörü George S., konuyla ilgili şunları naklediyordu: "Buchenwald Kampı'nda gardiyan

olan Lagerschutz isimli mahkumun bize söylediğine göre, görev yaptığı kampta gaz odası bulunmamaktadır."

Mason locasının hazırladığı rapor ile başlayan Auschwitz Mahkemeleri...

"Yahudi soykırımı" efsanesini "resmi" olarak yaratan ve dünya kamuoyunun dikkatlerini bu olaya yönelten olay, şüphesiz Auschwitz Mahkemeleridir. "Savaş boyunca yahudilere yapılan haksız uygulamaların hesabını sormak ve bu mazlum insanların mağduriyetlerini bir ölçüde telafi etmek adına, adaletin gecikmeli de olsa sağlanabilmesi" gibi son derece etkileyici bu mahkemeler kuruldu. Ve dünya kamuoyuna hep bu yönde bir hava verildi.

Auschwitz Davaları'nın başlamasına sebep olan olayın hikayesi de oldukça ilginç. Anlatılanlara göre herşey, başsavcı olan Fritz Bauer isimli bir yahudinin savaş sonrasında Almanya'ya dönmesiyle başlamıştı. İlerleyen günlerde Bauer'in evine içinde imzalı dokümanların bulunduğu bir paket gönderildi. Bu dokümanlar, Auschwitz'dekilerin "katillerinin" kimler olduğunu ortaya koyan bir rapor görünümünde hazırlanmıştı. Kahramanımız Fritz Bauer, bu nadide belgeleri(!) hiç vakit kaybetmeden koşu koşu Federal Mahkeme'ye teslim etti.

Tabii olaylar hızla gelişti. Sahneye bu sefer yeni bir kahraman daha çıktı: Emil Wulkan. Bir gazeteci olan Emil Wulkan, "şans eseri" bu dokümanları "keşfetti". Buraya kadar bile son derece garip olan hikayemiz, Wulkan'ın bu "dokümanların" kaynağı ile ilgili olarak yaptığı açıklamalar ile daha da garip bir hale büründü. Bernd Naumann, şöyle yazıyor: "Auschwitz Kampı'ndaki tutukluların ve burada görevli olan SS'lerin tam listesinden meydana gelen bu dokümanlar, yakın bir arkadaşım tarafından Breslau'daki Lessing Mason Locası'ndan gönderilmiştir." 60

Anlatılan tüm bu hikayeler pek inandırıcı değil. Bir an için bu dokümanları doğru kabul etsek bile, Auschwitz Kampı'ndaki bu dosyalar, nasıl olur da Breslau'daki bir mason locasına gidebilir? Bu soruyu da pek kurcalamasak, nasıl olur da kaynağı ile, ele geçirilişle, kısacası herşeyiyle son derece şaibeli olan bu dosyalar, Federal Mahkeme gibi ciddi olması gereken bir kurum tarafından "kesin bir delil" olarak kullanılabilir ve son derece büyük bir sansasyonla dünya kamuoyunun karşısına çıkartılabilir?

Bugüne kadar birisi ortaya çıkıp da, bu "dokümanların" ne denli güvenilir olup olamayacağı konusunda bir inceleme yapma gereği dahi duymadı. Doğal olarak, bu "dokümanlar" da, diğerleri gibi, soykırım masalına yakışacak kadar "kirli" bir belge olarak, bugün de karşımızda durmakta.

Düzmece belgeler, tahrif edilmiş tutanaklar

Yahudilerin toplu olarak Nazilerce katledildiklerine dair soykırımcıların elinde somut olarak herhangi bir belge yoktur. Bu yüzden, soykırımcıların "kanıt" adı altında ileri sürdükleri şeyler, son derece zorlama ve ilgisiz, dolaylı iddialardır. Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich şöyle diyor: "Alman resmi makamlarında, Auschwitz'de gaz odalarının olduğuna dair, tek bir doküman dahi bulunmadığı için, imha mitolojisine inananlar, başka dokümanlardan dolaylı olarak, gaz odalarının varlığını kanıtlamaya çalışıyorlar." 61

Ancak, bu yöntemin yeterince ikna edici olamayacağından endişe eden soykırımcılar, işi şansa bırakmadılar. Bu "talihsiz" durum, Holokost'u "kanıtlama" adına, soykırımcıları birtakım kirli arayışlara sevketti. Nitekim, bu yöntemi uygulamada kısa sürede başarı sağlayan soykırımcılar, birçok hayali Holokost sahnelerinin olduğu filmleri, birçok yalancı şahidi, düzmece belgeleri ve tahrif edilmiş tutanakları alelacele propaganda sahnesine sürdüler. Ancak, konuyla ilgili akademisyenlerin yürüttükleri çok yönlü araştırmalar, soykırımı ispatlama adına yapılan bu sahtekarlıkları adeta suçüstü yakaladı. Wilhelm Staeglich, "bazı raporlarda Birkenau'da gaz odalarına tanık olduğu iddia ediliyor. Fakat bu raporlar çok çelişkili ve delil olarak sunulması zor" diye yazıyor. 62

Söz konusu çelişkili ifadelerin biri, Auschwitz'e ısmarlanan krematoryumlar ve sözde gaz odaları ile ilgili olmaktadır:

"Nuremberg IMT davasında, Sovyet Savcı Alexander Smirnov, Auschwitz Kampı kayıtlarında, Kamp yönetimiyle 'Topf und Sönhe' firmasının karşılıklı yazışmalarına rastladığını iddia etti. Bu yazışmaların konusu, 'Birkenau Kampı için, dört adet fırın ile gaz odalarının yapılması ve bu siparişlerin ise, 1943 başlarında tamamlanması' idi. Sovyet Savcısı Smirnov'un kaynak aldığı dokümanın tarihi ise, 12 Şubat 1943 idi." 63

Nuremberg IMT davasında geçen Birkenau Kampı'nda gaz odalarının yapılmasıyla ilgili iddia, bir "dokümana" dayandırılmakla birlikte, sözkonusu "belge" düzmedir. Çünkü, "12 Şubat 1943 tarihinde, Birkenau savaş tutukluları kampı değildi". 64

Ayrıca, sözkonusu "belgenin" güvenilir olmadığı, hatta sahte olduğu yönünde başka deliller de vardır:

"Bu dokümanda, 'beş tane üçlü ocak aleti ile kömürlü ısıtma tesisatı' siparişi veriliyordu. 6 Mayıs 1945'de, 'Sovyet Savaş Suçluları Komisyonu', bu dokümanın diğer bir örneğini buldu. Ancak, bu örnekte, 'beş tane ocak aleti ile kömürlü ısıtma tesisatı' kelimeleri geçmiyordu. Öte yandan, söz konusu dokümanın kopyasında, 'tertibat 10 Nisan 1943'de kullanıma hazır olmalıdır' şeklinde bir talimat geçiyordu. Oysa, bu talimat cümlesi, Sovyet Savcısı Smirnov'un elinde bulunan dokümanda bulunmuyordu." 65

Şimdi, tüm bunlar göz önünde bulundurulursa, Sovyet Savcısı Alexander Smirnov'un iddiasının aksine, söz konusu doküman son derece şüpheli ve şaibelidir.

Soykırım literatüründe önemli bir yere sahip olan Wannsee Tutanakları'nın da güvenilirlikten son derece uzak oldukları ilerleyen yıllarda ortaya çıkmıştır. Oysa, soykırımcılar, yahudilerin topluca imha edilerek bir soykırıma tabii tutulmalarına delil olarak bu Wannsee Tutanaklarını gösteriyorlardı.

Wannsee Tutanakları'nın öyküsü ilginçtir. Tutanaklar, 20 Ocak 1942'de, Berlin'in Gross Wannsee Caddesi'nde, 56/58 numaralı binada, Heydrich'in başkanlığında yapılan bir toplantı sırasında tutulmuştur. Soykırımcılar bu konferansın tutanaklarında yahudilerin imha edilmesine dair alınan sözde kararın delillerinin yer aldığını söylerler. Bu konferansın tutanakları, Wannsee Protokolü adı altında, Başsavcı Robert M. W. tarafından, NMT Wilhelmstasse davasında, NG - 2586 Dokümanı adı altında, delil olarak sunulmuştur.

Oysa Wannsee Tutanakları hiçbir şekilde belge sayılabilecek nitelikte değildir. Herşeyden önce, bunlar tutanak değil, sadece birtakım notlardır, hem de daha geç bir tarihte kaleme alınmış notlar: "Bu tutanakların aslında gerçek manada bir tutanak olmadıklarının farkedilmesi gerekir. Institut für Zeitgeschichte'e göre, bunlar Eichmann ve meslektaşısı Rolf Gunther tarafından sonradan alınan notlardır." 66

Wilhelm Staeglich ise şöyle yazar: "Sadece birtakım hatırlamalardan oluşan ve tutanak olarak ileri sürülen bu bilgi, hiç kuşkusuz Wannsee Konferansı'nın içeriğini ve sonuçlarını inanılır kılmak için ortaya atılmıştı. Yine de, söz konusu bu dokümanların Eichmann veya konferansa katılan bir kişi tarafından yazılıp yazılmadığı cevap bekleyen bir soru." 67

Üstünde herhangi bir antet bulunmayan, seri numarası, dosya numarası, resmi damgası, tarihi, imzası olmayan, ilave ve iptal edilen paragraflarıyla tahrif edilmiş bir görünüme sahip, küçük kağıt parçalarından meydana gelen, dolayısıyla resmi belge özellikleri taşımayan, adına Wannsee Tutanakları denilen kağıtlar duruyor karşımızda. Ve 6 milyon yahudinin soykırıma uğraması gibi dev bir iddiayı, soykırımcılar işte bu çürük dayanak ile delillendirmeye çalışıyorlar: Profesör Paul Rassinier'nin de belirttiği gibi, Wannsee Tutanakları'nda resmi bir damga, tarih ve imza yoktur, bu "tutanaklar" bir daktilo ile küçük kağıtlara yazılmıştır. Hatta, dokümanın bazı paragrafları eklenmiş, bazıları çıkarılmış veya değiştirilmiş gibi

gözükmektedir. Yani, dokümanlar üzerinde sahtekarlık yapılmış olabilir. Bir başka uzman ise tutanaklar hakkında şunları yazıyor:

"Wannsee Dokümanı'nın üzerinde herhangi bir ajansın ismi bulunmadığı gibi, herhangi bir seri numarası da bulunmamaktadır. Bu sebepten ötürü de, alışlagelen resmi evraklara benzememektedir. Ayrıca, tüm bu eksikliklere rağmen, bunların 'çok gizli' damgasıyla mühürlenmesi de anlaşılabilir bir durum. Bir dosya numarası dahi olmayan, hükümete ait olduğunu belli edecek bir belge özelliği taşımasına rağmen, bu kağıtlar çok gizli olarak tanımlanıyorsa, bu duruma son derece büyük bir şüpheyle bakmamız gerekiyor. Başsavcı Kempner'in elindeki Wannsee Tutanakları'nın kopyasında bulunan 'D. III. 29 g. Rs' bir çeşit resmi kayıt gibi gözükabilir. Ancak, bu hiçbir şeyi ifade etmiyor, çünkü, hükümet dokümanlarını bu şekilde numaralandırmıyordu. Baştan beri bahsettiğimiz bu noktalar, Wannsee Tutanakları'nın şüpheli, şaibeli olduğunu göstermektedir." 68

Wannsee Tutanakları böylesine şüpheli bir yapıya sahip olmasına karşın, Alman resmi makamları, güvenilirliklerini incelemek için bu tutanakları bir teste tabi tutmamışlardır. Ancak bu tutanaklar gerek Nuremberg mahkemelerinde, gerekse daha sonra büyük bir delil olarak işlem görmüştür. Üstteki bilgiler, 6 milyon yahudinin öldürüldüğü iddiasını kanıtlayarak dünya kamuoyunda soykırımı "resmileştirme" amacıyla kurulmuş olan Nuremberg duruşmalarında, ne tür "belge"lerin "kanıt" olarak kullanıldığını gözler önüne seren bir kaç örnek. Bununla birlikte, 42 ciltlik Nuremberg mahkemelerinde ve 15 ciltlik Amerikan mahkemelerinde ileri sürülen "dokümanların" ne denli sağlıklı oldukları, tek başına ayrı bir kitap konusudur.

Sonuç olarak söylenecek olan, II. Dünya Savaşı sırasında bir "yahudi soykırımı" yaşandığını gösteren tek bir belgenin var olmadığıdır. Savaş sonrasında onyıllar süren araştırmalar sonucunda da soykırımcılar bu konuda hiçbir şey bulamamışlardır. 1990 Şubat'ında ilk defa gün ışığına çıkan Doğu Alman gizli arşivlerini de didik didik etmişler ama bu konuda tek bir delil dahi bulamamışlardı. Bu tarihi gelişmeyi, Türk yahudilerinin yayın organı olan Şalom, şöyle bildiriyor:

"Geçtiğimiz ay Doğu Almanya'nın arşivlerini İsrail'e açmasıyla bu konudaki çalışmaların temeli atılmış oldu. Yaklaşık 40.000 sayfalık belge Yad Vashem'e gönderildi. Bunlar kataloglandıktan sonra, araştırmacılar için çok değerli birer belge haline gelecekler... Yad Vashem arşivinin yöneticilerinden olan Dr. Esther Aran şöyle diyor: Hitler'in yahudilerin yok edilmesi hakkında verdiği kesin bir emire rastlamadık." 69

Soykırımcıların "delil" olarak kullandıkları fotoğraflar

Toplama kamplarında çekilmiş, sıksa ceset yığınlarını gösteren birçok fotoğraf, soykırımcılar tarafından "delil" olarak kullanılmaktadır. Soykırımcılar bu fotoğrafları insanlara gösterirken, "işte soykırımı uğramış 6 milyon yahudiden geriye kalanlar" demekte ve doğal olarak, bu fotoğraflar insanların üzerinde oldukça etkili olmaktadır. Bu durumda, cevap verilmesi gereken soru, ceset yığınlarını gösteren bu fotoğrafların, gerçekten de soykırımın delili olup olamayacağı sorusu olmalıdır.

Herhangi bir fotoğrafın üstüne veya altına bir başlık veya bir yorum ekleyerek, fotoğrafın gerçekte verdiği mesajdan tamamen farklı, hatta zıt bir mesaj verebilmek son derece kolaydır. Örneğin, savaşta ölmüş bir asker fotoğrafının altına, "düşmanla çarpışırken öldürüldü" gibi bir yorum yazabileceğiniz gibi, aynı fotoğrafın altına, "düşmandan kaçarken vuruldu" da yazabilirsiniz; birinci yorumda kahraman olan asker, aynı fotoğrafın altındaki ikinci yorumla hain konumuna sokulmuş olur. Demek istediğimiz, soykırımcıların gösterdiği fotoğrafların sahte olup olmadıklarından ziyade, bu fotoğraflarla ilgili yapılacak yorumların ne oldukları önemlidir.

Şimdi, ortada birtakım ceset yığınları vardır, ama önemli olan bu insanların ne şekilde öldükleri. Diğer bir deyişle, bu insanlar öldürülmüşler midir? Yoksa ecelleriyle mi

ölmüşlerdir? Bu soruların cevabını aramadan, bir fotoğrafın altına hemen bir yorum koymak, sadece politik bir propaganda arayışını gösterir.

Soykırımcıların kendi ideolojilerini doğrulamak amacıyla kullandıkları bu fotoğraflarda yeralan cesetler, dikkat edilirse son derece zayıf insanlara aittir. Bu, sözkonusu insanların gaz odalarında öldüğünü göstermez (gaz odasının "zayıflatma" gibi bir etkisi yoktur). Aksine bu durum, ölen insanların savaş döneminde ortalığı kasıp kavuran yaygın tifüs salgını ve savaşın sona ermesine yakın dönemde baş gösteren açlık sonucunda öldüklerini göstermektedir.

Üzerinde önemle durulması gereken bir diğer nokta da, soykırımcıların gösterdiği ceset yığınlarının bulunduğu fotoğrafların hepsinin toplama kamplarında çekilmiş fotoğraflar olmamasıdır. Başka mekanlarda çekilmiş fotoğraflar da diğer fotoğraflarla birlikte kullanılmakta ve dolayısıyla, kasıtlı olarak, bu cesetlerin de yahudilere ait olduğu şeklinde bir izlenim yaratılmaya çalışılmaktadır. Ayrıca Alman kadın ve çocuklara ait olan ceset yığınları da, kasıtlı olarak, soykırımı uğramış yahudiler olarak gösterilmektedir.

Soykırımcılar için yüz karası bir "şahit": Kurt Gerstein

Önceki sayfalardan da hatırlayacağınız gibi, Kurt Gerstein isimli SS Subayı yaptığı tanıklık ifadesinde, gaz odalarına şahit olduğunu iddia etmişti. Ancak bu SS Subayı, 25 m²'lik son derece küçük bir alana sahip olan bu odalara 700-800 yahudi gibi kalabalık bir kitlenin gaz verilmek üzere sokulduklarını ifade edince, insanları güldürmüş, öte yandan da kendisini, soykırımın bir numaralı tanığı olarak lanse eden soykırımcıları da son derece zor duruma sokmuştu. Çünkü, Kurt Gerstein'in "gaz odalarını ispatlayan bu tanıklığına(!)" göre, her m²'ye 32 insan düşmekteydi!..

Kurt Gerstein'in matematiksel olarak uygulanabilmesi imkansız iddiaları bitmek tükenmek bilmedi. Ve itiraf adı altında, ortaya öylesine komik yeni bir iddia attı ki, "m²'ye 32 yahudi" iddiası neredeyse gölgede kaldı. İşte Gerstein'den yeni bir "itiraf":

"Tarih 20 Ağustos 1942. Birinci tren Lemberg'den geldi. 45 vagona toplam 6700 kişi vardı ki, bunların 1450'si daha önce ölmüştü... Kaybolmuş üç yaşında bir yahudi çocuğun kolunun altında bir avuç ip vardı ve bu üç yaşındaki çocuk, ipleri hayatta kalmış 5250 insana dağıtıyordu. 35-40 metrelik ayakkabı yığnında, kimse ayakkabısının tekini bulamayacağı için, ipleri ayakkabıları birbirine bağlamaları için veriliyordu." 70

3 ve 5 numaralı Frankfurt Mahkemeleri'nde Kurt Gerstein tanıklık için aynen bu ifadeleri kullanıyordu. 5250 insana ait olan 35-40 metrelik bir ayakkabı dağıtı.. Evet, yanlış okumadınız. 10-12 katlık bir apartman yüksekliğinde bir ayakkabı kulesi!.. Ne de olsa ortada bir "soykırım" vardır ve anlatılacakların da bu "faciaya" yakışacak denli, alabildiğine dramatik olması gerekmektedir!.. Ancak, bu sefer de, yani Gerstein'in anlattığı bu "ayakkabıdan gökdelen" hikayesinde de, soykırımcılar izah edilemeyecek denli bir yalanla tekrar kamuoyunun karşısına çıkabilmişlerdir. Gerstein'in verdiği rakamın iki-üç katı ayakkabı da toplasanız, böyle bir "kule" oluşmaz. Çünkü ayakkabıları birbiri üzerine atarak en fazla 4-5 metrelik bir yükseklik elde edilebilir. Sayı, ancak alanı genişletir. Gerstein'in ifadesini okuyunca, ayakkabıları o kadar yükseğe çıkarmak için vinç mi kullandılar, diye sormak geliyor insanın aklına!..

"Holocaust tanığı" Kurt Gerstein, doğru söylediğine dair yemin ederek, soykırımı uğrayan yahudilerin sayısını 25 milyon olarak ilan edince, bir defa daha insanlar güldü ve böylece, soykırımcıların ipliği bir kere daha pazara çıkmış oldu. Çünkü, o dönemde değil Avrupa'da, tüm dünyada 25 milyon yahudi yoktu. II. Dünya Savaşı öncesinde, Avrupa'da sadece 6 milyon yahudi yaşarken, tüm dünyada toplam 16.6 milyon yahudi bulunmaktaydı.

Ama, her ne kadar o dönemde, dünyada sadece toplam 16.5 milyon yahudi yaşıyorsa da, "Holokost tanığı" Gerstein, sadece savaşın yaşandığı bölgede 25 milyon yahudinin "soykırımı" uğradığına şahit olabildiği!.. İşte, "soykırımın" gerçek diye tanıtılan inanılmaz boyutunun, Gerstein'in ağzından "ispatı"!..

Kurt Gerstein'in soykırımı ispatlama uğruna kıldığı potlar, bunlarla sınırlı kalmayacaktı. Bu "soykırım şahidinin" hemen her iddiası bir skandala dönüştü. Kısacası Gerstein yalan söylemeyi dahi beceremedi. Bu yalanlar, soykırımcıların ne tür "tanıklıklarla" soykırım masalını ispatlamaya çalıştıklarını göstermektedir. İşte bu yüzden, Kurt Gerstein'in "itiraflarındaki" tutarsızlıklara, çelişiklere daha yakından bakmakta yarar var.

SS Subayı Kurt Gerstein'in gaz odası ve soykırım tanığı olarak anlattıklarının bir de uzun bir hikayesi vardır. Gerstein, Mart 1941'de SS'e gönüllü olarak katılır; amacı, Nazilerin yahudilere yönelik uyguladıklarına bizzat şahit olup, tüm gördüklerini dünyaya anlatmaktır. Sağlık ve Hijyen Servisi'nde başarılar gösterip, 1941 Kasım'ında "Untersturmführer F" düzeyine yükselir. 1942'de Dezenfekte Servisi'nin başına getirilir. 8 Haziran 1942 tarihinde, yerini sadece kamyon sürücüsünün bildiği prüsik asidi Polonya'ya sevk etmekle görevlendirilir. Gerstein büyük sayılarda elbise dezenfekte edecek ve dizel motorları prüsik asit ile çalıştıracaktır. Belzek, Treblinka ve Majdenek Kampları'nı dolaşır, Sobibor'a gitmez. Gerstein 3 kampta günde toplam 60.000 insanın infaz edildiğini söyleyecektir. Diğer gün, 18 Ağustos 1942 tarihinde, Belzek Kampı'na gider ve bütün tesisatı yerinde görür. 19 Ağustos 1942 tarihinde, bir trenin kampa ulaşmasına şahit olur. Gelenlerin elbisesiz olduğuna, değerli eşyalarını ellerinde taşıdıklarına, kadınların saçlarının kesildiğine ve 25 m²'lik odaya 700-800 kişinin sıkış-tıkış sokulduğuna "şahit" olur. Anlattığına göre gaz odasındaki dizel motor çalışmaya başladıktan 32 dakika sonra iş bitiyor, kadavraları görevli yahudiler dışarı çıkartıyor ve altın dişleri, değerli eşyaları vücudun belirli bölgelerine saklanan yerlerden çıkarıyorlardı.

Gerstein'in yaptığı "itiraf"ların en şaibeli, Almanlar'ın kendisine verdikleri "son derece gizli görev"le ilgili olanıdır. Mahkeme tutanaklarında sürekli olarak "çok gizli görev" olarak geçen bu talimata göre, Almanlar Gerstein'a yüksek oranda hidrosiyamik asidi Belzec Kampı'na nakletmesini emretmişlerdir.

Ancak Gerstein'in bu konuyla ilgili olarak Frankfurt Mahkemeleri'ne verdiği ifadeler birbiriyle çelişiktir. 1. Frankfurt Mahkemesi'ne "bana çok gizli bir görev için, 100 kg. asit prüsik getirmem Gunther tarafından emredildi" diyen Gerstein, 4. Frankfurt Mahkemesi'nde birden ifade değiştirmiş ve "bana çok gizli bir şekilde, 260 kg. asit prüsik temin etmem Gunther tarafından emredildi" demiştir. 71

"İtiraflarının" çıkış noktası olabilecek kadar, böylesine önemli bir olayı anlatırken Gerstein'in tutarsız ifade vermesi anlattıklarının doğru olmadığını yeterince ortaya koyuyor.

Gerstein'in birer skandala dönüşen itirafları, bunlarla sınırlı kalmadı. Gerstein'in mahkemeye delil olarak sunduğu Degesch firmasının faturalarının düzmece olduğu ortaya çıkınca soykırımcı çevrelerde yeni bir şok yaşandı. Fransız akademisyen Henri Roques, The 'Confessions' of Kurt Gerstein (Kurt Gerstein'in 'İtirafları') adlı kitabında şöyle yazıyor:

"Gerstein'in Fransız araştırmacılara vermeyip Anglo-Amerikan araştırmacılara verdiği Degesch faturaları sahte gözüküyor. Degesch faturasının numarası yok. Öyleyse, Degesch faturaları hangi sıraya göre dosyalanıyordu? Ordunun satın alma sıra numarası yok. Hiçbir tren ve araba servisinin numarası yok. Hiçbir teslim numarası yok. Faturalarda, ne satıcı Degesch, ne de alıcı olarak Gerstein ya da başka birinin imzası var. Bu satış için Degesch ve askeriyede sorumlu konumunda kimse yok mu? Alman Ordusu'nda, bir kişinin kendi adı ve adresine yollanmak üzere, ordu adına bir şey satın alması kanuni değildir. Bu yüzden, Gerstein kendi adına Ziklon B'yi satın alamaz, bir generalin kendi adına bir tank satın alamayacağı gibi... Yoksa, Gerstein, bazı Degesch faturalarını çalıp onları kendi mi doldürmüştür?" 72

Kurt Gerstein'in "itirafları" bu kadarla da kalmadı... Soykırımı ispatlayan o kadar fazla delili vardı ki, Gerstein hepsini bir bir anlatmak istiyordu!.. Yalnız, her seferinde bir aksilik oluyor, anlattıkları Holokost'un varlığını kanıtlaması gerekirken, hep bir yerlerde hata yapıyordu! Gerstein öyle şeyler anlatıyordu ki, insanlar yahudilerin soykırımı uğradığına inanacakları yerde, soykırımın varlığından şüphe eder hale gelmişlerdi. Bu durumda, Gerstein, çok çarpıcı

olduğunu zannettiği yeni bir iddia ile ortaya çıktı. O ana kadar birçok şey anlatmasına anlatmıştı, ama soykırım edebiyatının en önemli kısmına şahit olma zamanı artık gelmişti: Gerstein, "gaz odalarında yahudilerin nasıl öldüklerine de şahit oldum" diyerek gördüklerini anlatmaya başladı:

"Diesel motorun şoförü, motoru çalıştırmaya çalışıyor. Fakat motor çalışmıyor! Hauptmann Wirth geliyor, benim manzarayı gördüğümü görünce korktuğu anlaşılıyor. Evet görüyor ve bekliyorum. Kronometrem hepsini tespit ediyor. 50 dakika, 70 dakika. Makina çalışmıyor!.. Adamlar gaz odalarında bekliyorlar. Kronometrenin tespit ettiğine göre, 2 saat 49 dakika sonra motor çalıştı... Yeniden 25 dakika geçiyor; doğru, birçokları öldüler. Elektrikli lambaların aydınlattığı odanın penceresinden, bir an için içerisi gözüküyor. 28. dakikanın sonunda yalnızca birkaçı yaşıyor, 32 dakika sonra hepsi ölüyorlar!" 73

Kurt Gerstein yukarıdaki ifadelerini, "bir gaz odası tanığının itirafları" olarak, 1. ve 3. Frankfurt Mahkemeleri'ne vermişti. Şimdi, Gerstein'in anlattıklarını kısaca özetliyeğim ve anlattıklarının ne denli gerçekçi olup olmadığına bir göz atalım.

Gerstein yahudilere gaz verilmesi sırasında olay yerinde bulunduğunu söylüyor. Uzun bir süre dizel motorun çalışmadığını, ancak 2 saat 49 dakika sonra motorun çalışmaya başladığını bildiriyor. 28 dakika sonra çoğu kurbanın, 32 dakika sonra da tamamının öldüğünü söylüyor. Oysa Gerstein'in iddia ettiği gibi, 25 m²'lik gaz odasında 700-800 kişi bulunuyorsa, bu yahudilerin 2 saat 49 dakika gibi uzun bir süre oksijensizlik nedeniyle hayatta kalamamaları gerekirdi. Hayatta kaldıklarını kabul etsek bile, küçük bir pencereden bakan Gerstein, bu kadar dar bir alanda balık istifi gibi durmaları gereken bu yoğunluktaki bir kitlenin içinden kaç kişinin yaşadığını, kaç kişinin öldüğünü nasıl tespit edebiliyordu? Ölüler yere düşecek bir alana dahi sahip olmadığına göre, nasıl oluyor da Gerstein, "28 dakika sonra birçoğunun öldüğünü" anlayabiliyor veya görebiliyordu?

Gerstein'in anlattıklarının doğru olmadığını ortaya koyan bir diğer nokta da, yahudilerin öldürülmeleri için kullanıldığını iddia ettiği dizel motorunun, 28 veya 32 dakika gibi kısa sayılabilecek bir sürede öldürücü etki yapamayacağının ortaya çıkmasıdır. Henry Roques şöyle diyor:

"Gerstein tüm 'itiraflarında', eski bir dizel motorun kullanıldığını söylüyor. Dizel, dahili bir tutuşturucu motordur ve kokusuz ve öldürücü bir gaz olan karbonmonoksidi (CO) bir miktar açığa çıkarır, fakat büyük oranda açığa çıkan gaz karbondioksittir (CO₂) ki bu gaz insanı sadece hasta eder, ancak çok uzun bir süre sonra ölüme sebep verir. Bu durumda, Gerstein'in öldürmek için kullanıldığını söylediği dizel motorun 28 veya 32 dakikada, gördüğünü iddia ettiği sonuçları doğurması mümkün değildir. 28 dakika sonra ölümün gelebilmesi için, dizel motor yerine, gazolin motorunun kullanılması daha mantıklı olacaktı." 74

Yalancı şahitler soykırımı "ispatlamak" için görev başında!

Nuremberg Mahkemeleri'nde belge olarak ileri sürülen dokümanların ne denli şaibeli olduklarını gördükten sonra, bu mahkemelere çağrılan "tanıkların" üzerinde de durmakta yarar var. Çünkü, "tanıklar" da en az yukarıda anlattığımız "belgeler" kadar inandırıcılıktan uzak.

Önceki sayfalarda krematoryumları (ölü yakma fırınları) konu edinirken, SS Subayı Karl Bischoff'a atfedilen şaibeli bir rapordan bahsetmiştik. Kısaca özetlemek gerekirse, bugünün modern teknolojisi ile günde toplam ancak 529 cesedin yakılabilmesi mümkün iken, 50 sene önce, bugün için ilkel sayılabilecek şartlarda 4756 cesedin yakıldığını iddia etmişti Bischoff.

Bunun yanında, ortada esrarengiz bir başka durum daha var: SS Subayı Karl Bischoff, Auschwitz Merkez Ofisi idarecisi olmasına rağmen, Savaş Suçluları Mahkemesi'ne "gaz odası tanığı" olarak çağrılmamıştır. Nuremberg Askeri Mahkemesi'nin Toplama Kampı Davası'na, SS Subayı Karl Bischoff gibi "tanık" özelliği taşıyabilecek birisinin değil de, Auschwitz'i hayatında görmemiş kişilerin tanıklığına başvurulmuş olması şüphe çekicidir. Paul

Rassinier'nin yazdığına göre, "SS Subayı Karl Bischoff'un yerine, Nuremberg Mahkemesi'ne tanık olarak Wolfgang Grosch çağrılmıştır. Ancak, bu 'tanık', 'kanıt' olarak ileri sürdüğü binaları hayatında bir kere dahi görmemiştir." 75

Bu durumda, olaylara şahit olmayan "tanıkların" mahkemelere çağrılmaları yüzünden, insanların aklına ister istemez şöyle bir soru takılıyor: Acaba, soykırımcılar, Auschwitz'i gerçekten gören kişilerin tanıklıklarının "gaz odalarını" doğrulamayacağından mı korkuyorlardı?

Auschwitz-Birkenau'da yahudi soykırımı yapıldığını iddia eden tanıklar, bu olaylara şahit olduklarını iddia ediyorlardı. Nitekim bu "şahit"lerden biri olduğunu ileri süren Sigismund Bendel şunları anlatıyordu:

"Kalın ve siyah bir duman çukurdan yukarı doğru yükseliyordu. Herşey o kadar çabuk oluyordu ki inanmadığım için hayal gördüğümü düşündüğüm oldu... Bir saat sonra herşey eski haline dönüyor, adamlar külleri topluyorlardı. Sonra başka bir grup 4. ölü yakma fırınına getiriliyordu." 76

Büyük ihtimal, Sigismund Bendel gerçekten de hayal görüyordu. Çünkü Bendel'in iddia ettiği gibi açıkta yakılan cesetlerin kül haline gelmeleri bir saat gibi kısa bir sürede gerçekleşemez.

Bendel daha da ileri giderek hayal ürünü olan yeni bir iddia ile "soykırım şahitliği"ne devam etti: "Tutuklular yakılan yerden akan yağları alıp cesetlerin üstüne dökerek onların daha iyi yanmasını sağlıyorlardı." (Langbein, s. 221) Oysa, yanan vücutlardan akan yağın alınması fiziksel ve teknik olarak imkansızdır.

Öte yandan şahit olduğu iddia edilen bir diğer olay ise, gaz verildikten yarım saat sonra görevlilerin gaz maskesi takmadan odaya girdikleri ve cesetlerden altın dişleri topladıkları iddiasıdır. Ancak, bu da bir önceki gibi gerçekleşmesi imkansız bir yalandır. Çünkü, gaz maskesi kullanmadan bunun yapılması mümkün değildir. Ziklon B verildikten sonra bu kadar kısa bir süre içinde gaz maskesi takmadan içeri girilemez.

"Gaz odalarına" tanık olduğunu iddia eden yalancı şahitlerden birisi de, 10 sene öncesine kadar Tel-Aviv'de berberlik yapan 70 yaşındaki Abraham Bomba idi. Savaş sırasında, Treblinka Toplama Kampı'nın berberi olduğunu ileri süren Abraham Bomba, şöyle diyordu kendisiyle yapılan bir röportajda:

"Gaz odasının içinde onları bekliyorduk. Sonra da 60-70 kadının saçlarını kesiyorduk. Bizi 5 dakika kadar gaz odasından dışarı çıkartıyorlardı. O zaman içeri gazı gönderiyorlar ve öldürüyorlardı. Gaz odasının öbür yanında bir komando cesetleri çıkartıyordu. İki dakikada heryer temizlenmişti. Bir sonraki grup girebilirdi artık." 77

Abraham Bomba isimli bu yalancı Holokost şahidinin anlattıklarının gerçek olması bilimsel olarak mümkün değildir. Çünkü, bu yalancı şahit, gaz verildikten 5 dakika sonra bu odaya girip, ikinci grubun saçlarını kestiğini iddia ediyor. Oysa, "Haşarat Yokedicisi Hidrosiyanid Asit olan Ziklon'un Kullanım Kılavuz Bilgileri" isimli tanıtım kitapçığına göre, Ziklon B'nin kullanımını sonrasında, havalandırma için en az 20 saat geçmesi gereklidir. 20 saat havalandırma gerektiren bu odaya 5 dakika sonra girmek, kesin ölümdür.

Bu yalancı şahidin tanıklığında söylediği ikinci yalan daha da tutarsızdır. Çünkü, "ölen 70 kadının cesetlerini, görevli komandonun iki dakikada odadan dışarı çıkarttığını" iddia edebilmektedir. Oysa iki dakika gibi son derece kısa bir süre zarfında, 70 cesedin tek bir görevli tarafından, bir odadan dışarı çıkartılabilmesi mümkün değildir.

Film yönetmeni Claude Lanzmann'ın, Abraham Bomba isimli bu yalancı soykırım şahidinin anılarından yararlanarak en ünlü Holokost filmlerinden biri olan "Shoah"ı çevirdiğini, yeri gelmişken hatırlatmakta yarar var. Claude Lanzmann, "kendisinin aslında bir film değil, bir belgesel çevirdiğini" iddia etmişti. Shoah filminin referansı olan anıların, gerçekleri anlatan

bir "tanığa" ait olmadığı anlaşılınca, sözkonusu filmin de yalanlardan bahsetmeye mahkum olduğu ortaya çıkıyor. Yalancı Holokost şahidi Abraham Bomba'nın bu yalan anıları ile, belki bir belgesel değil ama, çok güzel yalan bir Holokost filminin çevrildiğini kabul etmek gerekiyor.

Soykırımı ispatlama uğruna "şahitlik" yapan, ancak ilerleyen yıllarda anlattıklarının doğru olmadığı ortaya çıkan bir tanık daha vardı: Alman Protestan Kilisesi Konsey Başkanı Pasteur Martin Niemöller. Niemöller'in o günlerde, gerçekmiş gibi heyecanla anlattığı, ancak bugünün soykırımcılarının dahi artık kabul etmediği senaryolar şunlardır:

"Martin Niemöller, 3 Temmuz 1946'da söylediği, hatta 'Der Weg ins Freie' adı altında yayınlanan konferansında, Dachau'da 238.756 kişinin sürgünde olduğuna şahitlik etti, fakat bugün bu sayının 30.000 olduğu bilinmekte. Niemöller ayrıca, bu kampta bir gaz odasının varlığından bahsetmişti, fakat bugün bunun da var olmadığı bilinmektedir." 78

Son derece şüpheli bir başka "soykırım belgesi" de, Savaş Mültecileri Kürsüsü Raporu'dur. Rapor, 1944 Kasım'ında, WRB US War Refugee Board (Amerikan Savaş Mültecileri Kürsüsü) tarafından yayınlandı. Bu broşürün kapsamında, Auschwitz ve Birkenau toplama kamplarında, "görgü tanıklığı" etmiş kişilerin ifadeleri bulunuyordu. Bu yayın bütün dünyanın dikkatlerini üzerine çekti; ancak, kısa bir süre içinde, insanlar, rapora karşı yoğun bir şüphe beslemeye başladılar.

WRB Raporu'ndaki bütün iddialar isimlessiz olarak basılmıştı. Buna gerekçe olarak da, iddia sahiplerinin güvenliklerinin sağlanması olarak açıklandı. Olayın garip yönü, Nuremberg Mahkemesi davalarına, bu kişilerin hiçbirisinin çağrılmamasıydı. Ancak, 1960'larda ortaya birdenbire iki sürpriz kişi çıkacaktı: Dr. Rudolf Vrba ve Çekoslovak Hükümeti'nden Alfred Wetzler.

WRP Raporu'nun hazırlanmasının üstünden uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen, adalete yardımcı olma istekleri 20 sene gecikmeyle depreşen bu iki kişi, Frankfurt'taki Auschwitz Mahkemesi'ne çıktılar. Ancak, ne bu iki kişinin mahkemeye çıkmaları, ne de WRB'un "şaibeli" raporu, gaz odaları ve soykırım iddialarını delillendirmeye yetmeyecekti: "WRB Raporu, ne Nuremberg Uluslararası Askeri Mahkemesi duruşmalarında, ne de herhangi bir savaş sonrası duruşmada delil olarak kabul edilmedi." 79

Madem WRB Raporu ve bu iki kişinin şahitlikleri mahkemelerde delil olarak kabul görmemiş, öyleyse ortada sorun yok, diye düşünülebilir. Ancak, yine soykırımcıların propagandalarıyla gerçek çarpıtılmış ve WRB Raporu'nun gaz odalarını kanıtladığı, bunun da mahkemece tescillendiği, şeklindeki şaşırtıcı, pervasız bir yalan ile kamuoyu bir kere daha kandırılmıştır: "Auschwitz-Birkenau'da gaz odalarının bulunduğu, Frankfurt Auschwitz Duruşması'nca kanıtlanmıştır, şeklindeki bir görüşe bugün yaygın bir şekilde inanılmaktadır." 80

Soykırımcıların kamuoyu oluşturmak için başvurdukları bir yöntem daha vardı ki, insanları kandırmada etkili olabildi: Hayatta olmayan kişilere dayandırılan birtakım rivayetlerle soykırımı ve gaz odalarının gerçek olduğunu iddia etmek. Sözkonusu kimselerin gerçekte yaşayıp yaşamadıkları bile şüphelidir. Eğer gerçekten yaşamış olsalar bile, hayatta olmadıkları için ortaya atılan iddiaların sorgulanması sözkonusu değildir. Bu durumda, sayısız soykırım ve gaz odaları iddiaları havada uçmuş, bunları yalancılar da Nazilikle, ya da antisemitlikle suçlanmıştır. İşte, bu ve buna benzer yöntemlerle, soykırımcılar, Nuremberg Mahkemesi'nin ciddiye almadığı WRB Raporu'nu, "soykırımın bir numaralı delili" diye kamuoyuna lanse etmişlerdir.

Dr. Rudolf Vrba, WRB Raporu'nda geçen iddiaların tanığı olarak mahkemeye çıktığı dönemde, başından geçtiğini ileri sürdüğü olayları anlatan bir de kitap yazdı. 1964 yılında yazdığı bu kitaba dramatik bir isim koydu: I Cannot Forgive (Affedemem). Alfred Wetzler'in de katkılarının bulunduğu bu kitap, birçok çelişkilerle dolu olduğu için inandırıcılıktan uzaktır. Birazdan bu kitaba değineceğiz.

Herşeye rağmen, yine de bunca kişinin "tanık" olarak ortaya fırlamasının nedenini hala merak edenler için, Fransız tarihçi Robert Faurisson'un bu konuda söyledikleri önemlidir: "Şahitlik bir kanıt sayılamaz. Yanılmıyorsam 35 sene zarfında hiç kimse yalancı şahitlikten suçlanmadı, bu da herkese savaş cinayeti hakkında istediği gibi şahitlik etme garantisi verdi."

Öte yandan hemen hatırlatmakta yarar var ki, sözkonusu bu "şahitler", ilerleyen yıllarda birer ikişer, soykırım ve gaz odaları hakkında geçmiş yıllarda anlattıklarının gerçek olmadığını itiraf etmişler ve savaş sonrasında verdikleri "tanıklık" ifadelerini bizzat kendileri geri almışlardır. Örneğin, Clermont Ferrand Başpiskoposu Mgr Piguet, Polonyalı rahiplerin Dachau'daki "gaz odalarından" geçtiklerini yazmış olmasına rağmen bugün bu gaz odalarının hiçbir zaman var olmadığını kabul etmiştir.

Burada, gerçekte olup bitenlere hiçbir zaman "şahit" olmamış olan "tanık"ların nasıl birdenbire ortaya çıktıklarını ve bu kişilerin en ufak ahlaki bir tereddüt göstermeden tarihi gerçekleri nasıl saptırmaya çalıştıklarına değindik. Ancak, soykırımcıların kirli yöntemleri, ne belge ve tutanaklarda yaptıkları tahribatlarla, ne de yalancı şahitlikle sınırlı değildi. Madem yahudi soykırımının yaşandığının "ispatlanması" gerekiyordu, bu durumda sözkonusu amaca ulaşmak için her yol kullanılabilirdi. Şimdi sıra, sözkonusu karanlık "belgelerle" ve kirli "şahitliklerle" soykırımı anlatan yüzlerce kitabın kaleme alınmasına gelmişti.

Propaganda amaçlı kaleme alınan soykırım kitaplarında sergilenen hezeyanlar

Dr. Rudolf Vrba, WRB Raporu'nda geçen iddiaların tanığı olarak mahkeye çıktığı dönemde, başından geçtiğini ileri sürdüğü olayları anlatan bir de kitap yazmıştır. Dr. Vrba 1964 yılında yazdığı bu kitaba az önce değindiğimiz gibi etkileyici bir isim koydu: I Cannot Forgive. Alfred Wetzler'in de katkılarda bulunduğu bu kitap, çelişkilerle dolu olduğu için inandırıcılıktan uzaktır. Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich şöyle diyor:

"Vrba-Wetzler, her ne kadar kamplarda olup bitene şahit olduğunu iddia etseler de, kitap o kadar çok hatalarla doludur ki, insanın aklına 'acaba yazarlar hiç Auschwitz ve Birkenau'da bulundu mu?' sorusu geliyor... Zaten, Dr. Vrba ve Wetzler'in iddiaları hep kulaktan dolma şeyler... İddiacılar Auschwitz ana kampının eski ordu barakalarından meydana getirilmiş tuğla binalar olduğunu bile bilmiyorlar..." 81

Dr. Vrba ve Wetzler ikilisinin yazdığı kitap hakkında, Alman revizyonist Hermann Langbein de şöyle diyor:

"Çeşitli iddialarda bulunan Polonyalı Binbaşı, Birkenau Kampı'nın bir diğer isminin Raisko olduğunu söylüyor. Oysa, Raisko, Birkenau'ya 5 kilometre uzaklıkta bulunan bir başka kampın ismidir. Bu 'otorite', bize, 'Birkenau'nun Polonya dilindeki karşılığı, Raisko'dur' dediği zaman, bu kişinin gerçekler karşısında gösterdiği cehaleti görebiliyoruz." 82

Dr. Vrba'nın kitabında yaptığı acemice yanlışlıklar bunlarla sınırlı değildi. Dr. Vrba'nın kitabında yaptığı büyük tarihi gaflar kendisini ele veriyordu ve eline ayağına dolaştırdığı yalanlarıyla sürekli suçüstü yakalanıyordu. Bu "suçüstü" hatalardan biri de, Himmler'in Birkenau'ya yaptığı ziyaretin tarihini yanlış bildirmesiydi. Dr. Vrba kitabının birinci bölümünde, Himmler'in Birkenau'ya yaptığı ziyaretten uzun uzun bahsediyor ve bu sözde ziyaretin 1943 yılının Ocak ayında gerçekleştiğini iddia ediyordu. 83

Oysa gerçekte, Himmler Birkenau'ya 1943 Ocak'ında kesinlikle gelmemişti. Himmler hayatında sadece iki defa Birkenau'ya gelmişti: İlk defa 1 Mart 1941 tarihinde, ikinci ve son olarak da, 17 Temmuz 1942'de. Ancak bu tarihi gerçeğe rağmen Himmler'in 1943 Ocak ayında Birkenau'ya geldiğini iddia edebilen Dr. Vrba, bu sözde ziyaret sırasında, 3.000 Polonya yahudisinin yakıldığını Himmler'in gördüğünü de iddia etmektedir. Bu gerçekdışı iddiası ile Dr. Vrba'nın doğruları söylemediği bir kere daha ortaya çıkmıştır. Çünkü tüm kaynakların ittifaken bildirdiğine göre, 1943 Ocak'ında tek bir ölü yakma fırını dahi henüz

faaliyete başlamamıştır: "Birkenau'da ilk ölü yakma fırını, 1943 yılının Mart ayının sonunda dahi henüz tamamlanabilmiş değildir." 84

Dr. Vrba'nın kitabındaki gerçekdışı bilgiler bunlarla sınırlı değildir. Dr. Vrba kitabında birkaç kez, Höss'ün halen 1944 yılında da Auschwitz'in kumandanı olduğunu ileri sürmüştür. 85

Oysa "gerçekte, Höss 1943 yılının Kasım'ında Auschwitz'i terkederek Berlin'e transfer olmuştur". 86

Yani Dr. Vrba, hem Birkenau Kampı'nda bir yıldan fazla kaldığını iddia ediyor, hem de kaldığı kampın komutanının ne zaman kamptan ayrıldığını dahi bilmiyordu!.. Bununla birlikte, yine kampta bir yıldan fazla kaldığını iddia eden aynı Dr. Vrba, daha kampı doğru dürüst tarif dahi edemiyordu. Örneğin, Erkekler Kampına "A Kampı", Aile Kampına ise "B Kampı" diyen Vrba, bu kampların arasında bir tel örgü olduğunu iddia ediyordu. Oysa, gerçekte erkeklerin ve ailelerin kamplarını ayıran herhangi bir sınır hiçbir zaman olmamıştı. Tüm bunların yanısıra, Dr. Vrba ölü yakma fırınının yerini dahi bilemiyordu.

Dr. Vrba'nın kitabında yaptığı tüm bu yanlışlıklar, ortaya çıkan yalanları aslında net bir şekilde tek bir şeyi ortaya koyuyordu: Dr. Vrba Birkenau Kampı'nda hiçbir zaman bulunmamıştı. Yazdığı bu kitap ile de Vrba'nın bir "yalancı-şahit soykırım yazarı" olduğu ortaya çıkmış oluyordu.

Soykırımı sözde ispatlamak için ortaya fırlayan "soykırım yazarları", Dr. Vrba ve Wetzler ile sınırlı kalmayacaktı. Bu sefer de Avusturyalı sosyalist yahudi lider Benedikt Kautsky sahneye yeni bir "soykırım şahidi" olarak çıktı ve yazdığı kitabında birbirinden ilginç açıklamalarda bulundu. Bir keresinde şöyle diyordu:

"Kurbanlar özel bir odada soyunduruluyor, sonra da tavanında duş başlığı aletleri bulunan bir odada toplanmaya zorlanıyorlardı. Bu duş başlıklarından su değil, insanları birkaç dakika içinde boğan karbon-monoksit gazı veriliyordu. Bulunan cesetler mavi dudaklıydı ve ağız, burun, kulak ve gözleri kanlıydı... Gaz odalarının kapasitesi 2.000 kişilikti. Günde, maksimum 6.000 ila 8.000 arasında insan bu odalara konabiliyordu." 87

Kautsky'nin çizdiği bu son derece dramatik tablo propaganda aşamasında etkili oldu. Kautsky'nin şahit olduğunu iddia ettiği bu tasvirler, ilerleyen yıllarda propaganda amaçlı çevrilecek olan Holokost filmlerinin birçok sahnesinde defalarca kullanıldı. Bu film sahnelerini seyreden milyonlarca seyirci, bir yandan Nazilerin ne denli acımasız olduğunu düşünürken, öte yandan da soykırımı uğrayan o yahudilerin de ne denli mazlum ve mağdur konumunda bırakıldıklarını yaşlı gözlerle seyretiler durdular.

Ancak, Kautsky'nin iddiaları duygusal yaklaşımlarla değil de, bilimsel yöntemlerle sorgulanınca ortaya bambaşka sonuçlar çıktı. Ve Avusturyalı sosyalist yahudi lider Benedikt Kautsky'nin de yeni bir "yalancı şahit" olduğu anlaşıldı. Her ne kadar Kautsky, verilen gazın insanları birkaç dakikada boğduğunu ve cesetlerin çeşitli yerlerinde kanamaların olduğunu iddia etse de, ilerleyen yıllarda bu iddianın bilimsel olarak mümkün olamayacağı ortaya çıkacaktı:

"Duş başlıklarından verilen gazın kurbanlara ulaşması daha yavaş olur. Çünkü, karbon-monoksit gazı havadan daha hafiftir. Bu yüzden kısa sürede ölümlere sebep olamaz, ayrıca karbonmonoksit zehirlenmesi kanamaya neden olmaz. Bu nedenle Kautsky'nin raporunun katıksız bir hayal ürünü olduğu ortaya çıkmıştır." 88

Birkenau Kampı'nda gaz odalarının bulunduğu "ispatı" olarak ise malum çevrelerde tek bir kaynak gösteriliyordu: Eugen Kogon'un kaleme aldığı Der SS-Staat isimli kitap. Eugen Kogon bu kitapta gaz odaları ile ilgili olarak şunları kurguluyordu:

"Birkenau'da beş adet modern ölü yakma fırını ile ortalama kapasitesi 1200-1500 kişi olan ve yeraltında kurulmuş dört adet gaz odası bulunmaktaydı. Gaz odalarının içi bir banyoyu

andırmaktaydı. Bu gaz odalarında, ciğerleri ağır ağır yırtan hidrosiyanür asit kullanılıyordu." 89

Ancak ilerleyen yıllarda Eugen Kogon'un bu iddialarının da teknik olarak doğru olamayacağı anlaşılacaktı. Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich şöyle diyor:

"Hidrosiyanür asit gazı havadan hafiftir ve bu yüzden de kurbanlarının üstlerine yukarıdan aşağıya doğru akamaz; hatta basınçla dahi onlara ulaşamaz! Çok dramatik bir ifade olan 'ciğerlerin yırtılmasının' da hiçbir anlamı yoktur." 90

Propaganda amaçlı kaleme alınan soykırım kitaplarında sergilenen hezeyanlar bu anlattıklarımızla sınırlı değildir. Burada yalnızca bir kaç çarpıcı örneği aktardık. Ancak bunlar bile soykırımın bir masaldan başka bir şey olmadığını göstermek için yeterlidir. Çünkü eğer gerçekten bir soykırım olsaydı, bunun binlerce gerçek şahidi olur ve bunlar da gerçeğe uygun ifadeler verirlerdi. Ortada bu kadar çok yalancı şahidin yer alması, soykırımın bir tarih sahtekarlığı olduğunun kuşkusuz çarpıcı bir delilidir.

"Gaz odaları" olarak ileri sürülen yerlerde mimari tahrifatlar

Önceki sayfalarda toplama kamplarında "gaz odası" olarak tanıtılan bazı binalara değinmiş ve konunun uzmanlarının bu konudaki tespit ve yorumlarına yer vermiştik. Bu tespit ve yorumlar, açıkça sözkonusu "gaz odaları"nın gerçek birer gaz odası olamayacağını ortaya koymaktadır. Çünkü sözkonusu binaların hiçbirinde bir gaz odasında bulunması gereken teknik donanım yoktur.

Ancak olayın bundan daha da ilginç bir yönü var: Gaz odası olarak tanıtılan sözkonusu binalar üzerinde birtakım oynama ve kasıtlı tahrifatlar yapılmıştır. Bu yolla bu binalara gaz odası süsü verilmeye çalışılmıştır. Bugün bilim adamlarının bu sözde gaz odalarında tespit ettikleri teknik eksiklikler, sözkonusu odalarda yapılan "rötuş"lara rağmen varlığını sürdüren eksikliklerdir. Eğer bu odaların orijinal hallerini görseydik, bunların "gaz odası" olmadıklarını çıplak gözle bile anlayabilirdik büyük olasılıkla.

Ünlü Fransız revizyonist tarihçi Henri Roques, gaz odası olarak gösterilen yerlerin "orijinal" olmadığını, savaş sonrasında propaganda amaçlı birtakım mimari düzenlemelere gidildiğini şöyle bildiriyor:

"Gaz odası olarak kullanıldığına dair hiçbir delil olmamasına rağmen, hala bu mekanlar 'gaz odası' olarak halka tanıtılıyorlar. Daha uygun bir görüntü olsun diye de, odalarda savaştan sonra birtakım değişiklikler yapılmış. Aslında bu mekanlar savaş döneminde depo, bazen de garaj olarak kullanılmışlardır." 91

Kendisi bir yahudi olmasına karşın, soykırım konusunda Revizyonist görüşü benimseyen genç araştırmacı David Cole, toplama kamplarına gelen turistlere "gaz odası" olarak gösterilen mekanların savaş sırasındaki gerçek kullanım amaçlarını şöyle ifade ediyor:"Burası gerçekte krematoryum ve morgdu. Aynı zamanda, caddenin tam karşısında restoran ve hastanedeki SS askerleri için hava saldırılarına karşı sığınak olarak da kullanılabilirdi." 92

Gaz odası uzmanı Fred Leuchter ise şöyle diyor:"Elde bulunan tarihi dokümanlar ve araştırmalara göre görünen şudur ki; birçok gaz odası başka bir amaçla önceden yapılmış bir yapıdan çevrilmiştir. Auschwitz Devlet Müzesi'nde anlatılan Bunkers I ve II, birçok odası olan bir çiftlik evinden dönüştürülmüş ve pencereleri mühürlenmiştir. Bunlar orijinal halinde bulunmamaktadırlar ve orijinal halleri de incelenmemiştir. Yapılan araştırmaya ve anlatılanlara göre, morglardan dönüştürülmüş olan Kremas I, II, III, IV ve V birbirine bağlı yapılardır." 93

Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich şu yorumu yapıyor:

"Bugün bile, Auschwitz Müzesi ziyaretçilerine, kampın eski krematoryumu bir 'gaz odası' olarak gösterilmekte. Fakat, -Fransız akademist Robert Faurisson'un keşfettiği gibi- bu sadece bir 'rekonstrüksiyon'dur, yani bu sonradan tasarlanan bir ilaveden ibarettir. Ancak, tabii ki, Auschwitz Müzesi'ne gelen turistler, bu konuda bilgilendirilmiyorlar." 94

"1943 Temmuz'unda yakma ocakları yıkılmıştı. Aynı tarihte, bu binanın bacası da yıkılıp yerle bir edilmişti. Elimde henüz yayınlanmamış olan ve binanın bugünkü durumunu gösteren bir fotoğraf var. Bu fotoğrafta "restore edilmiş" bacaya cam bir bölüm ilave edildiğini herkes rahatlıkla görebilir. Ancak bu ilave, yapıya uygun değildir. Bu durumda, 'gaz odası' şovun tamamen bir dekoru görünümündedir." 95

David Cole da "restorasyona" uğramış baca hakkında Auschwitz Müzesi Müdürü ile yaptığı görüşmeye dayanarak şöyle diyor: "Geçmişte binanın yanındaki büyük tuğla bacanın sonradan yapılmış olduğunu kabul ettiler. Aslında bu anlaşılması zor olan bir sır da sayılmazdı, çünkü baca hiçbir şekilde binaya bağlı değildi." 96

Tüm bunların yanısıra, Birkenau Kampı'nı görmek için gelen ziyaretçilere sunulan ayrı bir "yanıltıcı-delil" daha var: Gaz odaları kalıntıları olduğu ileri sürülen harabeler:

"Her biri 2000-3000 kişilik bir kapasiteye sahip olduğu iddia edilen bir veya daha fazla 'gaz odasının' kalıntıları olamayacak kadar az bir hacime sahiptir bu harabeler. Birkenau'da gerçekten dört adet yakma fırını bulunmuş olsaydı, buna orantılı olarak ardında oldukça büyük bir kalıntı bırakmış olmalıydı. Henüz böylesine büyük bir kalıntının var olduğunu gösteren bir fotoğrafa rastlanmamıştır!" 97

Yeri gelmişken bir kere daha hatırlatmakta yarar gördüğümüz nokta, nasıl olup da 2000 kişinin gaz verilmek üzere 210 m2'lik bir odaya sığdırılabildiğidir. Bu durumda, her m2'ye 10 [21?] kişinin düştüğünü iddia etmek, soykırım yalanlarının belki de an talihsizi olarak tarihte yerini almış oldu.

Soykırımcılardan ucuz tercüme sahtekarlıkları

İncelediğimiz bilgilerin bize gösterdiği; soykırımcıların iddialarını kabul ettirmek için her türlü sahtekarlığı kullanmaktan geri durmadıklarıdır. Soykırımcıların bu tür "usulsüz" çıkışlarından birisi de, Almanca tutanaklarda "karbüratör odası" olarak geçen ifadenin, kasıtlı olarak "gaz odası" olarak tercüme edilmesidir. Ancak, eldeki belgelerde tercüme tahrifatı yapacak denli ileri giden soykırımcıların foyası, her zamanki gibi ilerleyen günlerde bir kere daha ortaya çıkmıştır:

"Alman resmi dosyalarında Birkenau ile bağlantılı olarak geçen ve yahudilerin gaz odalarında öldürüldüğüne delil olarak gösterilen 'gaz odası' kelimesinin bir yanlış tercüme olduğu açığa çıktı. Arthur Butz'un da dediği gibi, 'karbüratör odası' (Vergasungskeller) İngilizce'ye gaz odası olarak tercüme edilmiştir." 98

İKİNCİ BÖLÜM (Part 2c : 3/4)

Anna Frank'ın şaibeli günlüğü

Soykırımcı ekolün Holokost efsanesini zihinlere yerleştirmek için başvurdukları bir yöntem de, bazı dramatik görünümlü olayları simgeleştirmektir. Bu yönetime tipik bir örnek, toplama kamplarında yaşadığı söylenen küçük bir yahudi kız, yani Anna Frank ve yazdığı iddia edilen günlükleridir.

Anna Frank'ın savaş günlükleri öylesine abartılarak kamuoyuna evire çevire sunuldu ki, bu günlükler adeta "Holokostun bir numaralı kanıtı" olarak kullanıldı. Günlük kitap haline getirildi ve satışı yayınlandığı 30 ülkede 16 milyonu aştı. Daha sonra filmi çevrildi. Hemen arkasından tiyatro haline getirilerek Broadway'de sahneye kondu. Anna Frank'ın saklandığı ev müze haline getirilip halka açıldı. 1957 yılında kendi adına bir kurum bile kuruldu: Anna Frank Vakfı. Ve bu kurum aracılığıyla Anna Frank'ın adına sergiler, sempozyumlar, paneller,

konferanslar düzenlendi. Soykırımcı çevreler sayesinde, Anna Frank, bir efsane, bir sembol haline getirildi. Günlüğü soykırıma tanıklık eden canlı bir eser olarak kamuoyuna lanse edildi.

Sonuç olarak, Anna Frank'ın ismi soykırım ile özdeşleştirildi. 15 yaşındaki bu kız, yaşanmamış bir soykırımın bayraktarı haline getirildi. Aynı plak, yaratılan birçok bahaneyle milyonlarca insanın bilinçaltına çalındı durdu seneler boyunca. Anna Frank'a ait olduğu ileri sürülen bu günlüklerin, Siyonistlerin emellerine alet edilmek istendiği basınımızda bile gündeme gelmişti. 99

Peki kimdi bu Anna Frank?

Anna Frank, savaş sırasında yaşamış, 15 yaşında, Hollandalı bir yahudi kızıdır. Ailesi ile birlikte Amsterdam'daki apartmanlarının tavan arasında 29 ay süresince Nazilerden saklandığı ve bu zaman zarfında da sözkonusu günlüğü tuttuğu ileri sürülmektedir. Anna Frank tam günlüğünün son sayfasını tamamlamış, son satırlarını yazmıştır ki, 1944 Ağustos'unda Nazilerce tutuklanıp, ilk önce Auschwitz Kampı'na, sonra da 1944 Ekim'inde Bergen-Belsen Kampı'na gönderilmiş ve burada 1945 yılının Mart ayında tifüs hastalığından ölmüştür.

Soykırımcılar Anna Frank ile ilgili olarak bunları anlatırken bir kere daha kendi kendilerini ele verdiler ve klasik Holokost iddiaları ile çeliştiler. Farkına varmadan kendilerini yalanlamış oldular. Niçin mi?

Çünkü, soykırım literatürüne geri döndüğümüzde, Auschwitz Kampı'nın bir ölüm-soykırım kampı olduğu ve bu kampa getirilen çocuk ve kadınların hemen gelir gelmez gaz odalarına atılarak öldürüldükleri iddiasıyla karşılaşıyoruz. Oysa Anna Frank ve kızkardeşi, 1944 Ağustos'unda getirildiği Auschwitz Kampı'nda, 1944 Ekim'ine kadar tam tamına iki ay boyunca kalabiliyor ve sonra da sağ salim bu kamptan ayrılabilir. Anna Frank ve kızkardeşi birer çocuk olmakla birlikte, öyle iddia edildiği gibi gaz odasına falan atılmıyor. Ölüm kampı dedikleri Auschwitz'ten, öldürülmeden sağ salim ayrılabilir. Üstelik daha sonra da, bir başka ölüm kampı olduğunu iddia ettikleri Bergen Belsen Kampı'na sevk edilen Anna Frank, 1944 Ekim'inden 1945 Mart'ına kadar da, bu kampta toplam 5 ay boyunca sağ salim yaşamını sürdürebiliyor. Yine bir çocuk olmakla birlikte, soykırımcıların iddialarının aksine bu ikinci kampta da gaz odasına falan atılmıyor.

Anne Frank'ın yaşadığı bu süreç, Auschwitz ile ilgili olarak anlatılanlarla çelişmektedir. Öte yandan, Anna Frank'ın Bergen Belsen Kampı'nda ölüm sebebinin tifüs hastalığı olması bile, bizim, toplama kamplarında yahudileri tehdit eden yegane ölüm sebebinin tifüs hastalığı olduğu görüşümüzü doğrulamaktadır.

Tekrar Anna Frank'a geri dönersek, bu küçük kıza ait olduğu iddia edilen günlüğün ele geçirilişi hikayesinin de çok şaibeli olduğunu görüyoruz. Buna göre, İkinci Dünya Savaşı sona erdiğinde, Frank ailesini Nazilerden saklayan Miep Gies, bir gün ailenin kaldığı odaya bakmak ister. Tam odadan ayrılmak üzereyken, bir de görür ki, Anna'nın günlüğü oracıkta duruyor, tutuklanırken "kaza" ile düşürdüğü o yerde!..

Tabii, günlüğün bulunuşu bu kadar sade değil. Anna Frank'ın günlüğünün ele geçirilişi, bazı duygusal efektlerle de süslenerek aktarılıyor bizlere. Şalom'un olayı anlatışı şöyle:

"Frank ailesini Nazilerden saklayan Miep Gies, çok sevdiği dostlarının götürülüşünden sonra hayatı pahasına sığınağı ziyaret eder. Miep Gies defteri, sayfaları yere saçılmış bir vaziyette bulur. Onları özenle toplar ve okumadan olduğu gibi muhafaza eder. Herhalde henüz çok taze olan acısını daha fazla deşmemek için..." 100

Anna Frank'ın günlüğü yüzünden duygulanmamız beklenirken bizlere aktarılanlar bunlarla sınırlı değil. Garip bazı detaylar da anlatılıyor. Ama olay akılcı değerlendirildiğinde, bu detaylar garip bir şekilde sırtmaya başlıyor. Nasıl mı? Şalom'u okumaya devam ediyoruz: "Baba Otto Frank savaş sonrasında Miep Gies'i ziyaret eder. Ve Miep Gies, Otto Frank'a

kızının günlüklerini verince, babası ilk defa o zaman kızının el yazısıyla kaplı hatıra defteri ile tanışır."

Yani, iki seneden daha uzun bir süre, küçük bir mekanda, Frank Ailesi üyeleri hiç dışarı çıkmadan iç içe yaşıyor ve Anna Frank düzenli olarak bu 29 ay zarfında, babasının burnunun dibinde günlük tutuyor ama babası Otto Frank'ın kızının tuttuğu bu günlükten haberi bile olmuyor. Ancak, savaştan sonra ev sahipleri kızının el yazısıyla kaplı hatıra defterini eline tutuşturunca, baba Frank'ın ilk defa bu günlükten haberi oluyor... İnanırcı mı sizce?...

Anna Frank'ın günlüğü ile ilgili şaibeli noktalar bunlarla da kalmamaktadır. Anna Frank'a ait olduğu ileri sürülen günlükler, bugün iki farklı ülkenin iki kütüphanesinde bulunmakta. Ancak, ne ilginçtir ki, bu iki günlük sanki iki farklı insanın kaleminden çıkmış gibi. Çünkü, uzmanlar bu iki el yazısının tamamen farklı kaligrafik özellikler taşıdığını bildirmekteler: "Anna Frank'ın günlüğü bugün İsrail ve Polonya Kütüphaneleri'nde bulunmakta. Ancak Frank'a ait olduğu söylenen iki farklı yazıda değişiklikler var. Bu iki yazının aynı insana ait olduğuna inanmak oldukça güç." 101

Soykırım efsanesi, işte Anna Frank'ınki gibi son derece şaibeli hikayelerle ayakta tutulmaya çalışılıyor.

Bu arada son dönemlerde yahudi örgütleri soykırım efsanesini ayakta tutmak için gerçek bir "soykırım"ı, Bosnalı müslümanlara karşı girişilen "etnik temizlik" vahşetini suistimal etmeye başladılar. Bosna'daki müslüman katliamına timsah gözyaşları dökerken sürekli olarak kendi hayali soykırımlarının reklamını yapmaya çalışan yahudi örgütleri, "gerçek" bir savaş günlüğü olan Saraybosna'dan Zlata Filipoviç isimli 13 yaşındaki kız çocuğunun tuttuğu günlüğü de, "ikinci Anne Frank olayı" adı altında lanse ettiler. Söz konusu yahudi örgütlerinin müslümanlara karşı geleneksel düşmanca tutumları düşünüldüğünde ise, bu propagandanın arkasındaki samimiyetsizlik rahatlıkla sezilebiliyordu. Nitekim, Alia İzzetbegoviç'in danışmanlarından Osman Brka da aynı yorumu yapmıştı. Brka, Türkiye'de bulunduğu dönemde, "Yahudilerin mazlum ve mağdur durumdaki Bosnalılar aracılığıyla soykırım iddialarını canlı tutmaya, Bosna'nın sırtından kendi reklamlarını yapmaya çalıştıklarını" bildirdi.

Holokost filmleri ile aldatılan milyonlar

Yahudi soykırımı denildiğinde hemen akla gaz odaları gelir. Gaz odaları denilince de, insanlar doğal olarak yahudilerin ne denli hazin ve dramatik bir şekilde soykırıma uğradıklarını düşünür. Sokaktaki insanlarda oluşturulan bu kanaat kuşkusuz bir anda yaratılmadı. Soykırım filmlerini neden sürekli yahudilerin çevirdiklerinden bir kere olsun şüphelenmeyen sokaktaki adam, hiç farkına varmadan yoğun bir eğitimden geçirildi. Gaz odaları ihmal edilmeden çevrilen soykırım filmlerinden herhangi birini seyreden seyirci, o gaz odası sahnelerinin II. Dünya Savaşı'nda gerçekten yaşanmamış olabileceğine, bir an olsun küçük bir ihtimal verme şansını dahi bulamadı. Seyirciler, soykırım filmlerini duygularıyla izlediler, yine aynı duygularla "yahudi soykırımını" yorumladılar. Soykırım filmi izleyicisi için, seyrettiği hayal ürünü bir film değildi de, adeta gerçekleri anlatan tarihi bir belgeseldi.

Kısacası "yahudi soykırımı" safatasını, propaganda yoluyla kamuoyunun zihnine enjekte eden büyük aracı kuşkusuz Hollywood oldu.

Holokost filmlerini ard arda sıralayan soykırımcı yönetmenler, "siyaset için sanat" düsturunu benimsediler. Nitekim, Şalom'dan Nana Tarablus da 22 Kasım 1989 tarihinde yazdığı bir yazısında, "soykırımın genellikle yahudi insanlar tarafından, özellikle filmcilik için malzeme olduğunu" kabul ediyor.

Nasıl etmesin ki!.. Hollywood dünyası zaten yahudilerin el ele vermesiyle kurulmuş ve 20. yüzyılın siyasi propagandalarının mimarlığında son derece etkin bir rol oynamıştır. Adolph Zukor, Carl Laemmle, Louis B. Mayer, Warner kardeşler ve Harry Cohn gibi yahudi olan film yapımcılarıyla kurulan Hollywood dünyası sayesinde, bir Holokost mitolojisi

yaratılabilmiştir. Sinema dünyası ile ilgili Amerikan basınında sürekli makaleleri yayınlanan Neal Gabler isimli araştırmacının yazdığı kitap, konumuz açısından son derece çarpıcı. Bahsettiğimiz kitabın ismi, "An Empire of Their Own; How the Jews Invented Hollywood" (Kendilerine Ait Bir İmparatorluk - Yahudiler Hollywood'u Nasıl İcad Etti).

Hollywood'un gerçek mimarlarının yahudiler olduğu gerçeği, bir Siyonist propaganda kitabında da "Hollywood Yapımcıları" maddesi altında şöyle dile getiriliyor:

"İlk günden beri, yahudiler sinema endüstrisinin ticari, üretim ve yönetim aşamalarında büyük bir rol oynadılar. Öncü film yapımcıları ağırlıklı bir oranda yahudilerden meydana gelmiştir: Sigmund Lubin, Carl Laemmle, dört Warner kardeşler, William Fox, Marcus Loew, Adolph Zukor, Jack ve Harry Cohn, Louis B. Mayer, Jesse Lasky, Samuel Goldwyn, Louis J. Selznick, Nicholas ve Joseph M. Schenck gibi." 102

Bu durumda "şıracının şahidi bozacı" misali, soykırımcı yönetmenler ile Hollywood'un köşebaşlarını tutan bir takım yahudiler el ele verdiler, ve ortaya düzinelerce Holokost filmi çıktı. Hayal mahsulü, abartılı duygusallıklarla kurgulanan senaryolar, birer tarihi belgesel ambalajıyla vizyona sokuldu. Ve, tarihi aktarma adı altında, büyük bir yalan olan soykırım safsatası, milyonlarca sinema izleyicisinin bilinçaltına kazındı durdu.

Şalom'dan Dalia Sayah'ın hazırladığı "Holokost ve Filmler" isimli yazı dizisinde, Hollywood'un soykırım düşüncesine nasıl kucak açtığı şöyle dile getiriliyor: "Mezarları yok, ama anıları zamanın sonuna dek yaşayacak... Hollywood ve sinema dünyası, bu sözleri öylesine benimsemiş olmalı ki, II. Dünya Savaşı'nı tüm kamplarda gerçeğe dönüşmüş abartılı uygulamaları irdeleyen aktaran filmlerle dolu." 103

Şalom'un 13 Eylül tarihli sayısında ise şöyle deniliyor: "Beşinci Yahudi Film Festivali'nde tüm dünyadaki bağımsız yahudi film yapımcılarının önlenemeyen yükselişi kutlanıyor... Geçen senelerdeki gibi, Holokost ile ilgili filmler baş sırada yer alıyor."

İşte Warner Bros., Golan-Globus, Metro Goldwyn Mayer, Twentieth Century Fox, Paramount Pictures, Columbia Pictures gibi yahudi film şirketleri tarafından çevrilen ve milyonlarca insanı sinema koltuklarında avlayarak kandıran Holokost filmlerinin belli başlıları:

Genocide (Soykırım): Elizabeth Taylor'un başrolünü oynadığı, Orson Welles'in anlatımı ile hazırlanan bu film Simon Wiesenthal Merkezi yapımı. 6 dilde alt yazılı olarak gösterime sokuldu.

Holocaust: In Dark Places (Karanlık Yerlerde Soykırım): "Survivors" adı altında sahneye de uyarlanan filmin yapımcısı Gina Blumfeld. 1978 yapımı, 60 dakikalık bir film.

Memorandum (Günlük): Kanada yapımı olan film Bergen Belsen Kampı ile ilgili bir takım iddialarda bulunuyor. Simon Wiesenthal ile bir söyleşinin de yer aldığı bu film 59 dakika, siyah beyaz ve 1966 yapımı.

Night and Fog (Gece ve Sis): Fransız yönetmen Alain Resnais'in çevirdiği bir film.

Tom Blott from the Ashes: Sobibor Kampı'nı konu alan bir Holokost filmi.

Past and Present (Geçmiş ve Bugün): Sobibor Kampı ile ilgili bir takım iddialar üzerine kurgulanan bir soykırım filmi.

Shoah (Soykırım): Claude Lanzmann'ın direktörlüğünü ve prodüktörlüğünü yaptığı bu film, 1978 Şubat'ında Londra'da vizyona girdi. Filmin süresi 9.5 saat.

En ünlü soykırım filmlerinden biri olan "Shoah"un, Abraham Bomba isimli bir yalancı Holokost şahidinin anılarından yararlanılarak çevrildiğini hatırlatmakta yarar var. Öte yandan, filmin yönetmeni Claude Lanzmann'ın, filmini kamuoyuna tanıtırken "kendisinin aslında bir

film değil, bir belgesel çevirdiğini" iddia etmişti. Shoah isimli bu filmin referansı olan anıların, gerçekleri anlatan bir "tanığa" ait olmadığı anlaşılınca, sözkonusu filmin de yalanlar üzerine kurulu olduğu ortaya çıkıyor.

Kitty-Return to Auschwitz (Kitty-Auschwitz'e Dönüş): Auschwitz Kampı ile ilgili hezeyansal iddialarla süslü bir drama.

The Lonely Struggle (Yalnız Savaş): Hollandalı filmci Willy Lindwer tarafından hazırlanan bu film, 1943 Varşova Gettosu Ayaklanması'nı konu alıyor.

Warsaw Getto (Varşova Gettosu): Siyah beyaz, 51 dakikalık, 1969 yapımı olan bu film, 500.000 yahudinin Varşova Gettosu'nda Nazilere karşı ayaklanmasını anlatıyor.

War and Love (Savaş ve Aşk): Abby Mann'in kaleme aldığı ve Moshe Mirashi'nin yönettiği bu film, 112 dakikalık, renkli ve 1984 yapımı.

Reunion (Birleşme): Senaryosu Harold Pinter tarafından yazılan, başrolünü de Jason Robards'in oynadığı bu filmi Jerry Schatzberg çevirdi.

War and Remembrance (Savaş ve Anılar): 1988 yılında televizyonlarımızdan da seyrettiğimiz bu filmin başrolünü "Natalie" rolü ile Jane Seymour oynamıştı.

Debajo del Mundo (Dünyanın Altında): Duygu sömürücülüğüne dayalı tipik bir Holokost filmi.

The Boat is Full (Gemi Doldu): Siyah beyaz, 100 dakikalık bu film 1983 yapımı.

Escape from Sobibor (Sobibor'dan Kaçış): Jack Gold'un çevirdiği bu film de diğerlerinden farksız tipik bir Holokost filmi.

The Smashing of the Reich (Reich'in Çatırdaması): Perry Wolff'un yapımcılığını üstlendiği 1962 yapımı bu film de 84 dakikalık ve siyah beyaz.

The Rightous Enemy (Dürüst Düşman): Bu Holokost filminin yönetmeni de Joseph Rochlitz.

Voices from the Attic (Çatıkatından Sesler): Debbi Goodstein tarafından yönetilen bu film de diğerlerinden farklı olmayan tipik bir soykırım filmi görünümünde.

Au Revoir les Enfants (Allahaismarladık Çocuklar): Louis Malle'nin yönettiği bu filmde de klasik soykırım iddiaları tekrarlanıyor.

The Twisted Cross (Gamalı Haç): 1956 yapımı olan bu film, 53 dakika ve siyah beyaz.

Hanna's War (Hanna'nın Savaşı): Başrolünü "Hanna" rolü ile Marushka Detmers canlandırıyor.

The Wannsee Conference (Wannsee Konferansı): 1984 yapımı olan bu Holokost filmi 84 dakikalık.

Mephisto (Şeytan): 1981 yapımı olan bu film, 135 dakikalık ve siyah beyaz.

Weapons of the Spiret (Maneviyatın Silahları): Yazar, film yönetmeni ve prodüktör olan Pierre Sauvage tarafından çevrilen bu film, 1987 yılında Los Angeles'ta AFI (American Film Institute) tarafından düzenlenen bir festivale alınarak lanse edildi. Ayrıca yine aynı yılda, 1987'de Cannes Film Festivali'ne sokularak Fransa'da da vizyona sokuldu.

Jacoba: Jarom Ten Brink filmin yönetmenliğini üstlenmiş.

Das Spinnenetz (Örümcek Ağı): Avusturyalı gazeteci yazar Joseph Roth'un Örümcek Ağı adlı romanından, aynı isim altında beyaz sahneye aktarıldı. 1989 yılında 42. Cannes Film Festivali'nde gösterime girdi. Avusturya doğumlu İsviçreli Bernhard Wicki filmin yönetmeni.

Murderers are Among Us (Katiller Aramızda): "Nazi avcısı" kimlikli Simon Wiesenthal'ın yönettiği ve kendi yaşamını konu alan bu filmin başrolünü, Wiesenthal rolü ile Ben Kingsley canlandırıyor. İngilizce, İspanyolca ve Fransızca olan bu film, 1989 yapımı ve 3 saat sürüyor.

The Tin Drum: (Teneke Sesi): 1979 yapımı olan, renkli ve 142 dakikalık bu Holokost filmi de diğerlerinden farksız. Aynı soykırım senaryosu tekrar sergileniyor.

Yıllardır birer belgesel havasında milyonlarca insana gösterilen, duygu sömürücülüğüne dayalı hayali Holokost hezeyanlarının sergilendiği filmler yukarıda sıraladıklarımızla sınırlı değil.

1990 Nisan'ında soykırım ile ilgili bilinen tüm filmlerin filmografisi, İbrani Üniversitesi'nde Yahudi Filmleri Arşivi'nde gerçekleştirilmiştir. Films of the Holocaust (Soykırım Filmleri) başlıklı kitap, İsrail Filmografi Enstitüsü yöneticisi Sheba F. Skirball tarafından derlendi, daha sonra da ABD'de yayınlandı. Filmlerin çoğu Yad Vashem ve Beit Lohamei Hagetaot'dan (Getto Savaşçıları Müzesi'nden) toplanmıştır. Toplam olarak 24 dilde filmin bulunduğu filmografi 1000 başlıktan oluşuyor ve alfabetik olarak sıralanan her film hakkında genel bir bilgi veriliyor. Filmografiyi gerçekleştiren Spielberg Yahudi Filmleri Arşivi ise, Dünya Siyonist Organizasyonu'nun bir kolu.

Evet belki II. Dünya Savaşı'nda yahudiler gruplar halinde gaz odalarında soykırıma uğramadılar, ama daha sonraki yıllarda, sinema salonlarına doldurulan kalabalıklar kitlevi olarak, o gaz odalı soykırım filmleriyle kandırıldılar. Milyonlarca izleyici, soykırım filmlerini dehşet içinde seyrettiler. Filmin sona ermesiyle birlikte, sokağa adımlarını atarken, artık "yahudilerin gaz odalarında öldürüldüklerinden" adları gibi emindiler!.. Belki 6 milyon yahudi gaz odalarında öldürülmemişti, ama milyonlarca sinema izleyicisi koltuklarında otururken kandırılmışlardı.

Peki 6 milyon yahudinin öldürülmüş olması efsanesinin kabul görmesinin sonucu nedir? Çok basit: Bu efsanenin kabulü, İsrail'in Filistin'de uyguladığı işgali bir anlamda meşrulaştırmaktadır. İsrail, masum insanların toprağını gasp etmiş bir çete devleti, bir terör devleti iken, masum ve mazlum insanların yurdu olarak algılanmıştır. İsrail'e karşı meşru bir direniş başlatanlar ise kolaylıkla hayali gaz odalarındaki hayali cellatlarla özdeşleştirilmişlerdir.

Soykırım efsanesinin kabulü, yalnızca İsrail'i değil, başka ülkelerdeki "yahudi gücü"nü de meşrulaştırmak için kullanılır. Amerikan politikası üzerinde yahudilerin olağanüstü bir etkisi olduğunu söylemek ve bunu eleştirmek isteyenler, kolaylıkla "Nazi"likle suçlanabilir. Dünyanın resmi tarihini yazabilecek kadar büyük bir güç, yazdığı bu resmi tarih sayesinde kendi gücünü de gizleyebilmektedir.

Schindler's List'teki gariplikler

En son çevrilen "soykırım" filmi Schindler's List'in diğer soykırım filmlerinden önemli bir farkı vardı. Yahudi yönetmen Steven Spielberg'in çevirdiği film, içinde gaz odası sahnesi olmayan, hatta gaz odalarını üstü kapalı da olsa reddeden yapımdı çünkü.

Filmi izleyenler ilginç bir anlatımla karşı karşıya kalıyorlardı. Filmin başlarında, çalışma kampına toplanan bir grup yahudi kadının arasında ilginç bir diyalog geçiyordu. Kadınlardan biri, "Nazilerin kendilerini çalıştırmakla kalmayıp ileride Auschwitz isimli bir ölüm kampına yollayacaklarını duyduğunu" ileri sürüyor ve "Nazilerin bu kampta kendilerine tuzak kurduklarını, yıkanmaları için ellerine birer sabun tutuşturarak banyoya sokacaklarını, ancak daha sonra burada kendilerine su yerine gaz verilerek topluca imha edeceklerini" iddia ediyordu. Bunun üzerine bir diğer yahudi kadın söze giriyor ve bu endişenin yersiz olduğunu,

"Nazilerin savaşı devam ettirebilmek için yahudilerin iş gücüne ihtiyaç duyduğunu, ve yahudileri imha etmek yerine çalıştırmaya devam edeceklerini" ileri sürüyordu.

Filmin sonuna yaklaşıldığında ise yahudiler gerçekten de aynen filmin başında yahudi kadının ileri sürdüğü gibi Aschwitz Kampı'na yollanıyordu. İlerleyen karelerde sinema seyircisi ekranda yahudilerin kapısında "Bath and Desinfection" (banyo ve dezenfeksiyon) yazılı bir odaya yıkanmaları için sokulduklarını da görüyordu. Bunun üzerine de tüm izleyiciler bir gaz odası sahnesi seyredeceklerini sanıyorlardı. Tam bu anda fondaki müziğin ritminin artması, birden şalterlerin aşağı indirilip elektriğin kesilmesi ve yahudilerin avaz avaza çığlıklar atması gerilimi öylesine artırıyor ki, artık herkes yahudilere gaz verileceğini anı beklemeye başlıyordu.

Ancak, bundan önce çevrilen tüm soykırım filmlerinde yer alan gaz verme sahnesi Schindler's List'te tekrarlanmadı. Sözkonusu sahnede, borulardan gaz yerine su verildi ve yahudilerin duyduğu ölüm korkusu birden mutluluğa dönüştü.

Kısacası Steven Spielberg, Schindler's List'te, beklenenin aksine gaz odası sahnelerine yer vermemiştir. Aksine, soykırımcı literatüre göre gaz odasında öldürülmüş olmaları gereken yahudiler, Spielberg'in filminde rahat rahat duş yapıyorlardı. Nitekim Shoah isimli ünlü soykırım filminin yaratıcısı Claude Lanzmann, filmin vizyona girmesinin ardından Spielberg'i şiddetle protesto etti ve gaz odası sahnesi içermeyen bir filmin soykırım filmi olamayacağını ileri sürdü.

Peki bunun anlamı neydi? Neden Spielberg filminde gaz odalarına yer vermemiştir?... Bunun tek bir cevabı olabilir. Spielberg, gaz odası yalanının son yıllarda yediği darbelerin bilincindeydi ve filmini böylesine şaibeli bir iddia ile lekelemek istemiyordu. Gaz odası gibi gerçek dışı olduğu her geçen gün daha çok ortaya çıkan iddialar yerine, filminde yalnızca bazı duygusal sahneler kullanmayı, "psikopat" Nazi tiplerini çizmekle yetinmeyi yeğlemiştir.

Elbise ve saç yığınlarının gerçek öyküsü

Bu bölüme kadar tüm anlattıklarımız defalarca gösterdi ki, soykırımcıların elinde, soykırım efsanesini kanıtlayabilecek herhangi bir somut delil bulunmamaktadır. Bu durum karşısında, soykırımcılar duygu istismarcılığına giriştiler. Ve çok fazla sayıda elbise, ayakkabı ve insan saçını bir araya toplayıp, "işte soykırıma uğrayan 6 milyon yahudiden geriye kalanlar" diyerek dünya kamuoyuna "delillerini" sundular.

Medya birbiri ardına bu konuyla ilgili haberler yaptı, soykırım müzeleri açıldı ve gelenlere bu elbise ve saç yığınları gösterildi. Gösteri duygusaldı, "sokaktaki insan" içinse tüm bunlar yeterliydi. Artık kimsenin şüphesi kalmamıştı, "6 milyon yahudi soykırıma uğramıştı."

Peki, duygusal açıdan değil de, akılcı, akademik ve adli açıdan tüm bu gösterime sokulan elbise, ayakkabı ve saçlar soykırıma delil olabilir miydi? Tüm bu gösterilenler kimlere aitti?

Bu sorunun cevabını bulmak için toplama kamplarının şartlarını hatırlamak gerekir. Yahudiler toplama kamplarına gelir gelmez bir takım zorunlu uygulamalara tabi tutuluyorlardı. Bu dönemde yaygın bir tifüs salgını vardı ve bu salgına karşı da bir takım sıhhi önlemler alınması gerekiyordu. İlk etapta, kampa getirilenlerin saçları kesiliyor, duş aldırılıp yıkanmaları sağlanıyor ve daha sonra da giymeleri için yeni kamp elbiseleri veriliyordu. Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich şöyle diyor: "Hiç bahsedilmeyen bir şey ise, tutukluların duş almadan önce sağlık nedenleriyle saçlarının kesilmesiydi. Sonra herkese bir üniforma veriliyordu. Her hapishanede olduğu gibi, tutuklular özel elbiselerini yetkililere teslim ediyorlardı." 104

Tifüs salgınına karşı alınan bu önlemlerin gerekçesi bu hastalığın bulaşma şeklidir. Tifüs mikrobi, özellikle saçları ve elbiseleri istila eden bitler aracılığıyla taşınır ve bu hastalık, uzun süre banyo yapmayan ve iç içe yaşayan insanların arasında görülür. İşte bu yüzden toplama kamplarında, saçlar kesiliyor, elbiseler değiştiriliyor ve duş alınıyordu. Dolayısıyla bugün

müzelerde özel camekanlı büyük bölümlerde ziyaretçilere gösterilen bu elbise ve saçlar, soykırımı uğramış yahudilerden geriye kalanlar değildir. Aksine, bu elbise ve saçlar, sıhhi önlemler alınarak tifüs salgınından kurtarılmaya çalışılan yahudilere aittir. Bu konuyla ilgili olarak, Auschwitz'i ziyaret eden genç yahudi revizyonist David Cole, şunları söylüyor:

"Holokost'un delili olarak kullanılan herşeyin mükemmel derecede normal bir açıklaması var. Örneğin, bu (soykırım) sergilerinin, 'imha' olayının maddi delilleri olduğu söyleniyor. İnsan saç yığınları sıkça kullanılıyor. Oysa her tutuklunun bit problemi yüzünden saçlarının traş edildiği biliniyor. Ayakkabı ve elbise yığınlarına ne demeli? Bu bir delil mi? Geldiklerinden itibaren tutuklulara, ayakkabı dahil üniforma dağıtıldığı bilinen bir gerçek. Öyleyse neden elbise yığını olmasın? Bu kimsenin öldürüldüğünü göstermiyor ki." 105

Akılcı olarak düşünüldüğünde, aslında soykırımcıların "delil" olarak gösterdikleri saç yığınlarının birer "karşı-delil" olduğu görülebilir. Çünkü eğer kampa getirilen yahudilerin saçları kesilmişse, bu, onların yaşatılmak, hem de temiz bir biçimde yaşatılmak istendiklerinin göstergesidir. Buna karşın, gaz odasına yollanacak insanların saçlarının kesilmesinin ne anlamı olabilir ki? Naziler 6 milyon insanı "gaz odaları"nda imha etmeden önce, neden oturup hepsinin tek tek saçlarını kessinler?

"Yahudi sabunu" masalının içyüzü

II. Dünya Savaşı sırasında yaşandığı iddia edilen "yahudi soykırımı"nın en ilgi çekici, en fantastik öykülerinden biri, Naziler'in gaz odalarında öldürdükleri yahudilerin yağlarıyla sabun ürettikleri yönündeki iddiadır. Bu iddia son derece yaygındır ve insanlarda uyandırdığı psikolojik etki nedeniyle de oldukça akılda kalıcı, çarpıcı bir konudur. Bugün pek çok insan, Naziler'in yahudileri "sabun yaptıkları"na adı gibi emindir.

İnsan cesetlerinden sabun üretildiğine dair söylentiler I. Dünya Savaşı sırasında da yayılmış, ancak savaşın hemen ardından bu söylentilerin bir aldatmaca olduğu ortaya çıkmıştı. II. Dünya Savaşı'nda yahudilerin sabuna dönüştürdükleri iddiası ise daha genel bir kabul gördü. Savaş sonrasında kurulan Nuremberg Mahkemeleri'nde sabun iddiaları "ispatlandı" ve yıllar boyu pek çok tarihçi bu tüyler ürpertici olayı yazdılar.

Yahudilerin sabuna dönüştürüldüğüne dair söylentiler, savaş sırasında yahudi gettolarında ya da toplama kamplarında Almanlar tarafından dağıtılan ve üzerlerinde "RIF" kısaltmasının yer aldığı sabun kalıplarıyla birlikte ortaya çıktı. Bu sabunların dağıtılmasından kısa bir süre sonra korkunç bir "buluş" yapıldı: RIF harfleri, Rein jüdisches Fett, yani "Saf Yahudi Yağı" anlamına geliyordu!.. Naziler, yahudileri gaz odalarında öldürmekle kalmamış, bir de bu zavallıların yağlarından sabun imal etmiş ve belki daha da tiksindiricisi, bu sabunları kullanmaları için yahudilere dağıtmışlardı!..

Aslında sabun üzerindeki ibarenin anlamı Rein jüdisches Fett (Saf Yahudi Yağı) olsaydı, RIF değil, RJF harflerinin kullanılması gerekirdi. Ama hemen hiç kimse bu ufak ayrıntıya dikkat etmedi. Sabun söylentisi 1941 ve 42 yılları içinde kısa sürede hızla yayıldı. Söylentiyi yayanların başında da Siyonistler geliyordu. Amerika'daki Siyonist hareketin lideri ve Amerikan Yahudi Kongresi'nin (AJC) başkanı olan Stephen Wise, 1942 yılında resmi bir açıklama yaparak, "yahudi cesetlerinin Almanlar tarafından sabun, yağ ve gübreye dönüştürüldüğünü" duyurdu. Aynı yılın sonlarında AJC'nin yayın organı Congress Weekly, yahudilerin "bilimsel yöntemlerle yağ, sabun, zank ve gübre haline getirildikleri" gibi tüyler ürpertici haberler yayınladı. Aynı sayıda bir kısım yahudilerin de "tren yağına" dönüştürdükleri ve Fransa'dan Hollanda'ya kadar uzanan tren yollarında kullanıldıkları haber veriliyordu. 1943 başlarında yahudi sermayeli dergilerden New Republic, Almanlar'ın Siedlce'de açtıkları bir fabrika ile yahudi cesetlerinden sabun imal ettiklerini yazdı.

1943 yılında önde gelen Sovyet yahudisi Solomon Mikhoels Amerika'nın farklı kentlerinde mitingler düzenledi ve kitlelere, "yahudilerden imal edilmiş" sabunları gösterdi. Savaş sonrasında, üzerinde "RIF" harfleri yer alan bu "yahudi sabunları" özenle toplandılar. Bu sabun kalıplarının bazıları Nuremberg mahkemelerine getirildi ve USSR-393 koduyla delil

olarak tescillendi. Nuremberg hakimleri, yahudi cesetlerinin "endüstriyel sabun üretimi için" kullanıldıklarını kabul etti.

İlerleyen yıllarda sabunlarla ilgili ilginç törenler yapıldı. 1948 yılında İsrail'deki Hayfa mezarlığında çok sayıda "RIF" sabun kalıbı yahudi dini törenleri ve yaşlı gözler eşliğinde gömüldü. Çok sayıda "yahudi sabunu", başta İsrail'deki Yad Vashem Soykırım Müzesi olmak üzere çeşitli merkezlerde, Avrupa'nın farklı soykırım müzelerinde ziyaretçilere sergilendi. Toplama kamplarından kurtulmuş olan yahudiler de "yahudi sabunu" hikayesine dramatik eklemeler yaptılar. Yahudi yazar Ben Edelbaum, Growing Up in the Holocaust adlı kitabında, yıkandığı sabunun sevdiği insanların yağlarından yapıldığını öğrendiğinde neler hissettiğini uzun uzun anlattı. Toplama kamplarında yaşamış olan bir başka yahudi, Nesse Godin, kullandıkları sabunların babalarının yağından yapılmış olduğunu öğrendiklerinde geçirdikleri sinir krizlerini aktardı. Auschwitz'de kalmış olan Mel Mermelstein, 1991 Nisan'ında Never Forget (Asla Unutma) adlı televizyon programında, yahudilerin sabuna dönüştürülmelerinin tartışılmaz bir gerçek olduğunu söyledi. Konuyla ilgili "anı"larda, SS'lerin de bu sabunları kendi temizlikleri için kullanmaktan özel bir zevk aldığı anlatılıyordu. Pek çok ünlü tarihçi "yahudi sabunu" konusunu yazdı. Ünlü tarihçi William L. Shirer'ın çok satan The Rise and Fall of the Third Reich adlı kitabında ve konuyla ilgili daha pek çok yayında "yahudi sabunu" hikayesi kesin bir gerçek olarak anlatıldı.

Ama gerçekler çok farklıydı. Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber, Journal of Historical Review dergisinin Yaz 1991 sayısında yayınlanan "Jewish Soap" (Yahudi Sabunu) başlıklı makalesinde konuya değiniyor. Weber'in belirttiği gibi, savaş sırasında ortaya çıkan sabunların üzerindeki "RIF" kısaltması, Rein Jüdisches Fett (Saf Yahudi Yağı) anlamına gelmiyordu. Sabunlar, Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung, yani Endüstriyel Yağ Üretimi için Reich Merkezi tarafından üretilmişti ve RIF harfleri de bu isimden geliyordu. Bu merkez, savaş döneminde sabun ve benzeri temizlik maddelerini üretmek ve dağıtmak için kurulmuş Alman hükümetine bağlı bir birimdi. RIF sabunları oldukça düşük kaliteli sabunlardı ve insan yağı bir yana, herhangi bir yağ bile içermiyorlardı. 106

Aslında RIF sabunları ile ilgili gerçekler savaş sonrasında ortaya çıkmaya başlamıştı. Savaştan hemen sonra Flensburg savcısı, RIF şefi Dr. Rudolf Spanner hakkında Danzig Enstitüsü'nde insan yağından sabun imal ettiği konusunda soruşturma başlattı, ama kısa bir süre sonra soruşturma sessizce sona erdi. Sonuçta 1968 yılında savcılık soruşturmanın tamamlandığını ve savaş sırasında insan yağından sabun imal edildiğine dair hiç bir delil bulunamadığını açıkladı. 107

Ancak "yahudi sabunu" yalanının çöküşü, hiç kuşkusuz soykırımcı tarihçilerin bu konudaki itirafları ile oldu. Ünlü soykırım savunucusu yahudi tarihçi Walter Laqueur, 1980 yılında yayınlanan The Terrible Secret adlı kitabında, yahudi sabunu söylentisinin hiç bir gerçek yanı olmadığını açıkça kabul etti. Bir diğer yahudi tarihçi Gitta Sereny, Into That Darkness adlı kitabında aynı itirafı yaptı ve "büyük bir kabul görmüş olan yahudilerin sabuna dönüştürüldüğü hikayesi, Ludwigsburg Nazi Suçları Araştırma Merkezi gibi güvenilir bir kurum tarafından reddedilmiştir" diye yazdı. Bir başka yahudi tarihçi Deborah Lipstadt, 1981 yılında "gerçek şu ki, Naziler hiç bir zaman yahudilerin cesetlerini sabun imali için kullanmamışlardır" açıklamasını yaptı. En son olarak da, 1990 yılında, İsrail'deki İbrani Üniversitesi'nde görev yapan ünlü Holokost uzmanı profesör Yehuda Bauer, "yahudilerin sabun yapıldığı iddialarının doğru olmadığını" itiraf etmek zorunda kaldı. 108

Peki neden önde gelen soykırımcılar uzun yıllardır hararetle savundukları bir yalanı 1980'li yıllardan itibaren terketmeye başlamışlardı? Mark Weber, bu sorunun cevabını veriyor: "Yahudi sabunu iddiası, hiçbir delile dayanmayan ve belki de gaz odaları iddiasından bile daha mantıksız bir iddiaydı. Revizyonist tarihçilerin başta 'gaz odaları' olmak üzere, soykırım iddiasının bütün unsurlarını birer birer çürüttükleri bir dönemde, 'yahudi sabunu' gibi uçuk bir iddiayı savunmanın yanlış olduğu düşünülmüştü. Zaten Krakowski de bu gerçeği itiraf etmiş ve 'yahudi sabunu'nu savunmanın, revizyonistlerin eline güçlü bir koz vermekten başka bir işe yaramayacağını yazmıştı. Mark Weber'in ifadesiyle, soykırımcılar batmakta olan soykırım

gemisini kurtarabilmek için, güvertedeki en belirgin ve bariz yalanları denize atmaya karar vermişlerdi.

Soykırım masalındaki kritik bir iftiranın perde arkası: "Nihai Çözüm" ile hedeflenen, "toplu imha" değildir

Önceki sayfalarda değindiğimiz, 20 Ocak 1942 tarihli Wannsee Konferansı'nın şaibeli tutanaklarına soykırımcılar büyük önem verirler. Çünkü, bu tutanaklara dayanarak, yahudilerin toplu olarak imha edilmesine karar verildiğini iddia ederler. Soykırımcılar açısından bunu delillendiren kilit ifade ise, tutanaklarda geçen, ünlü "Nihai Çözüm" ifadesidir. Oysa tutanaklar dikkatli olarak incelendiğinde görülmektedir ki, Nihai Çözüm (Final Solution) ifadesi ile kastedilen hedefin, toplu imha ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Wannsee Tutanakları'nın üçüncü bölümünün ilk paragrafında, Nihai Çözüm ile ilgili bilgi verilir. "Yahudiler doğuya transfer edilmelidir" görüşü bir seçenek olarak ileri sürüldükten sonra, aynı bölümün ikinci paragrafında, "bu transfer politikasının Nihai Çözüm'e ulaşmak için önemli olduğu" vurgulanır.

Wannsee Tutanakları'nın ikinci bölümü ise, "yahudilerin doğuya transferi"nin gerekçesini bize bildirir. Paul Rassinier'nin Was ist Wahrheit adlı kitabında bildirildiğine göre, Wannsee Konferansı'nı toplayan Gestapo Şefi Heydrich, yahudilerin doğuya transferinin asıl amacının, onları Almanlar'ın yaşadığı bölgelerden uzaklaştırmak olduğunu belirtmişti. Soykırımcılar yahudilerin doğuya transferinin, imha etme işleminin başlangıcı olduğunu söylerler. Çünkü "ölüm kampı" süsü verdikleri toplama kampları Almanya'nın doğusundadır. Oysa biz bu kampların ölüm kampı olmadıklarını biliyoruz. Dolayısıyla yahudilerin doğuya transfer edilmesinin asıl amacı, Heydrich'in dediği gibi, onları Almanlar'dan ayırmaktır. Bu ise, kitabın ilk bölümünde incelediğimiz gibi, Siyonistler ve Naziler'in on yıldır elele vererek gerçekleştirdikleri "yahudileri Almanlar'dan, Almanlar'ı da yahudilerden ayırma" politikasının yeni bir uygulamasıydı.

Ancak bu yahudiler doğuya transfer edilip tecrit edilmekle kalmayacaklardı. Bu, savaş şartlarının gerektirdiği geçici bir çözümdü. Asıl çözüm (Final Solution) ise, bu yahudileri bir yahudi devlete yollamaktı. İşte bu dönemde Alman Hükümeti, "Madagaskar Planı" adını verdikleri bir proje ile Madagaskar'da bir Yahudi Devleti kurmayı planlamaktaydı. Bu plan çerçevesinde "yahudilerin doğuya transfer edilmesi" kararlaştırıldı. Ancak, Alman Hükümeti'nin planladığı bu proje ile ilgili bölümlerin, tutanaklardan her ne hikmetse atılması uygun görülür: 'Nihai Çözüm' olarak görülen yeni yahudi vatanı hakkındaki 'Madagaskar Planı'na ait bölümler, Wannsee Tutanakları'ndan sonradan çıkarılmıştır." 109

Nitekim, sözkonusu tutanaklarda, Nihai Çözüm ile ilgili aktarılan bilgilerde önemli mantık boşlukları vardır. Örneğin tutanaklarda birbiri ardına "yahudiler, doğuya transfer edilebilmeleri için, gruplar halinde transit yahudi bölgelerine getirildiler" ve "yahudiler doğuya yol yapımında çalıştırılmak için getirildiler" ifadeleri geçmektedir. Tutanaklar, anlaşılabilir yahudilerin hangi amaçla doğuya götürüldüklerine karar verememiş. Bu yahudiler yalnızca transfer edilmek için mi, yoksa yol yapımında çalıştırılmak için mi doğuya sevk edildiler, bir türlü anlaşılabilir. Wilhelm Staeglich, konu hakkında şunları yazıyor:

"Bir konferansta Dışişleri Bakanı Bühler, transfer problemini ikinci defa gündeme getirdi. Eğer yahudiler doğuya yol yapımına gidiyorsa, bu transferin bir problem olmaması gerekirdi. Bütün bunlardan, Wannsee Tutanakları'nda imha tezine delil olarak sunulan iki paragrafın orijinal dokümanda olmadığı kanısına varabiliriz. Tüm bunların yanısıra, Wannsee Tutanakları'nın başka hiçbir bölümünde bu projeden bahsedilmiyor." 110

Wannsee Tutanakları'nın hiçbir yerinde "imha" kelimesine rastlanmamaktadır. Bununla birlikte, soykırımcılar, Nihai Çözüm ifadesine "toplu imha" gibi hayali bir anlam yüklemişlerdir. Oysa, yukarıda bahsettiğimiz tüm tutanak çelişkilerini bir an için unutsak ve herşeye rağmen bu tutanakların doğru olduğunu farzetsek dahi, bu dokümandan

çıkartılabilecek tek sonuç, yahudilerin Almanlardan tecrit edilmek ve yol işçisi olarak çalıştırılmak üzere doğuya transfer edildikleridir. Bu uygulama ise, savaş ekonomisinde insan gücüne duyulan ihtiyaç ile hareket edildiğini ortaya koyar ki, bu da savaş şartlarında doğal olarak başvurulan bir yöntemdir ve "toplu imha" gibi mesnetsiz bir yakıştırma ile ilgisi yoktur.

Nitekim Wannsee Tutanakları'nda geçen Nihai Çözüm ifadesinin "toplu imha" anlamına gelemeyeceğini, bugün bazı soykırımcı yayınlar bile satır aralarında itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Örneğin, Türk yahudilerinin sesi olan Şalom, 10 Nisan 1991 tarihli sayısında şöyle diyor: "... Bu karardan sonra ikinci önemli adım, elimizde belge No:117 olarak belirlenmiş, 20 Ocak 1942 tarihli 'Wannsee Konferansı' protokolüdür. Bu protokolün en ilginç yanı içinde 'Nihai Çözüm'ün 'toplu imha' anlamına geldiğini belirten hiçbir kayıt içermemesidir."

Yine aynı Wannsee Tutanakları'nda, soykırımcıların Nihai Çözüm gibi dillerine doladıkları ayrı bir ifade daha vardır: "Özel muamele". Tutanaklarda hakkında açıklayıcı hiçbir delil olmamasına rağmen, soykırımcılar bu "özel muamele" ifadesine "gaz odaları" manası yüklediler. Ancak, bu hayali yakıştırma da, diğeri gibi kuru bir iddiadan öteye gidememiştir. (Bu yahudilere kamplarda iyi davranılması anlamına da geliyor olabilir; çünkü kamplarda Çingeneler gibi başka azınlıklar da vardı.)

Revizyonist tarihçi Arthur R. Butz, The Hoax of the Twentieth Century adlı kitabında şöyle der: "Dokümanda 'imha' kelimesi, ya da 'gaz' geçmemektedir. 'Özel muamele'nin 'gaz vermek' olduğunu düşünenler için ise, bu görüşlerine delil olabilecek hiçbir kaynak yoktur." 111

Nihai Çözüm konusunda Fransız akademisyen Robert Faurisson da şunları söylemekte: "Hitler, Avrupa'nın dışında milli bir yahudi merkezi oluşturmayı istiyordu. Madagaskar Projesi, Almanlar'ın sorumluluğu altında bir Yahudi Merkezi Projesi olarak algılandı. Fakat savaş bu projenin gerçekleşmesini engelledi. Almanya için ilk hedef savaşı kazanmaktı. İkinci bir hedef de yahudi sorununa çözüm bulmaktı. Savaş yüzünden bu çözüm doğudaki kamplara doğru kaydı. Çözüm Avusturya kamplarındaydı. Avusturya endüstri alanında çok gelişmiş bir ülkedydi. Bir merkez üzerine 3 ana kamp ve yaklaşık 40 kampçıktan oluşan Haute-Silésie ile önemli bir endüstri merkeziydi. Maden ocakları, endüstri, tarım, kömür madenleri, petrokimya, silah sanayi, petrol, sentetik kauçuk, hayvancılık ve balıkçılık alanlarında çalışılıyordu." 112

Kısacası, soykırım masalının belki de en kritik iftirası olan, Nihai Çözüm'ün "yahudileri toplu imha planı" olduğu iddiası, tamamen hayal ürünüdür... Bu konuyla ilgili son bir söz söylemek gerekirse, o da şu olmalıdır: "Eğer dikkat edilirse, Alman Hükümeti'nin 'Nihai Çözüm' ile imha etmeyi düşünmediği, bunun bağımsız bir Yahudi Vatani'nin amaçlayan Madagaskar Planı'nın bir başlangıcı olduğu açıkça farkedilir." 113

Bu konuyla ilgili olarak ortaya çıkan bir takım yeni gelişmeler de, Nihai Çözüm'den kastedilenin toplu kıyım olmadığını gün ışığına çıkarmıştır. Ünlü İngiliz tarihçi David Irving, geçtiğimiz yıllarda Adolf Eichmann'ın hatıralarını elde etmiş ve bu çıkışıyla büyük fırtınalar koparmıştı. Çünkü, Arjantin'le kurduğu temaslar sonucunda, binbir güçlkle ele geçirdiği bu 1000 sayfalık Eichmann'a ait hatıralar, soykırım masalının belkemiğini teşkil eden Nihai Çözüm konulu kritik iddianın içyüzünü açıklıyordu: "Eichmann, anılarında yahudi problemine çözüm bulunması için... 'bu ırkı olduğu gibi Madagaskar Adası'na yollamaktan yana olan fikri benimsediğini' belirtiyordu." 114

"Soykırım" yıllarında Siyonistler

Şimdiye dek incelediğimiz tüm deliller göstermiştir ki, II. Dünya Savaşı'nda Nazi toplama kamplarında kesinlikle bir "yahudi soykırımı" yaşanmamıştır. Ancak savaş sırasında ve savaş sonrasında, "birileri", eldeki verileri çok ustaca bir biçimde çarpıtmış, son derece ince planlanmış ve iyi organize edilmiş bir soykırım masalı uydurmuştur. Masalı uyduranların geniş bir hayal gücüne ve pratik zekaya sahip olduklarını kabul etmek gerek. Örneğin toplama kamplarındaki yahudileri tifüsten korumak için Almanların bol miktarda satın aldıkları

dezenfektan ilaç Ziklon B'yi bir insan öldürme aygıtı olarak düşünmek ve öyle tanıtmak doğrusu zekice bir yalandır. Aynı şekilde savaş sonrası bir takım mimari tahrifatlar yaparak bu Ziklon B için "gaz odaları" üretmek de iyi becerilmiş bir tezgahdır. Savaş sırasında üretilen çeşitli hikayeler -"yahudi sabunu" gibi fantaziler- ya da savaş sonrasında üretilen, kiralanan sahte şahitler, doğrusunu söylemek gerekirse profesyonelcedir. Belki bugün bu yalanların içyüzü birer birer ortaya çıkıyor ama, bir süre için de olsa bu denli büyük bir yalanı dünya kamuoyuna kabul ettirebildikleri için o "birileri"nin becerisini kabul etmek gerekir.

Peki ama bu "birileri" kimlerdir? Son derece titiz ve kapsamlı bir çalışma ile Holokost masalını ortaya atan, bu masalı desteklemek için sayısız sahte deliller üretenler kimlerdir? Bu denli masraflı bir işe giriştiklerine göre, iyi bir nedenleri olmalıdır.

Bu noktada karşımıza çıkan adres, ister istemez Siyonistlerdir. Çünkü Holokost efsanesi en çok -belki de yalnızca- onların işine yaramıştır. Çünkü ancak bu efsanenin oluşturduğu psikolojik baskı ile Batı kamuoyunu Filistin'de egemen bir Yahudi Devleti kurmaya ikna etmişlerdir. Holokost ayrıca asimilasyonist yahudilere karşı da Siyonizm için çok güçlü bir dayanak oluşturmuş, yahudilerin "goyimler" (yahudi-olmayanlar) arasında kesinlikle güvende olmadıklarının olabilecek en büyük ispatı haline sokulmuştur. (Asimilasyonist ve Siyonist yahudiler arasındaki ayrıma birinci bölümde değinmiştik.) Kısacası, Holokost masalını titiz ve planlı bir biçimde üretenler, Siyonistlerden başkası olamaz.

Siyonistlerin savaş yıllarında izledikleri politikaya baktığımızda, bunun açık işaretlerini görebiliyoruz. Amerikalı yahudi tarihçi Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators* adlı kitabında, II. Dünya Savaşı sırasında ortada dolaşmaya başlayan soykırım söylentileri karşısında asimilasyonist yahudi organizasyonlarının büyük bir tepki gösterdiklerini ve Reich topraklarında bulunan soydaşlarını "kurtarmak" için ellerinden gelen herşeyi yaptıklarını yazar. Ancak, Brenner'ın özellikle vurguladığı gibi, Siyonistler Naziler'in elindeki yahudilerin "kurtarılması" konusu ile hiç ilgilenmemişler, hatta bu konudaki çabaların bir kısmını engellemişlerdir. Brenner, WZO'nun (Dünya Siyonist Örgütü) bu konudaki tepkisizliği karşısında, pek çok yahudinin "Avrupalı kardeşlerimiz katledilirken, siz nasıl buna sırt çevirebilirsiniz?" mantığı ile isyan ettiğini yazar. 115

Polonyalı Siyonist lider Izak Gruenbaum, bu konuda Siyonistlere yöneltilen suçlamaları ve kendilerinin cevabını 1943'teki bir yazısında şöyle anlatır: "Şu içinde bulunduğumuz dönemde, Erez İsrail'de bazı yorumlar yapılıyor. Bize, 'Erez İsrail'i (İsrail topraklarını) şu zor günümüzde öncelikli hedef yapmayın, yahudiler yok edilirken yalnızca Filistin ile ilgilenmeyin' diyorlar. Ben bunu kabul etmiyorum. Ve insanlar bize 'Keren Hayesod'dan (Filistin'deki Siyonist fon) Avrupalı yahudileri kurtarmak için para ayıramaz mısınız' diye soruyorlar. Ben de 'hayır' diyorum. Tekrar ediyorum, 'hayır'... Bence Siyonist hareketi ikinci sıraya koymaya çalışan bu eğilime karşı çıkmalıyız. Ve bu yüzden insanlar bize 'antisemit' diyorlar, yahudileri kurtarma işlerine öncelik tanımadığımız için." 116

Gruenbaum, yazısının sonunda ise "Siyonizm herşeyin üzerindedir" diyordu. Siyonistlerin mantığı açıktı: Onlara göre, Avrupalı yahudileri kurtarmakla uğraşmak Siyonizm'e ihanet olurdu. Ellerindeki tüm güç ve imkanı Filistin'de bir yahudi devleti kurmak için kullanıyorlardı ve Avrupalı yahudileri Naziler'in elinden kurtarmak için kollarını bile kıpırdatmayacaklarını açıkça ifade ediyorlardı.

İşte bu noktada, önceki sayfalarda incelediğimiz bilgilere dayanarak, bir yahudi soykırımının asla yaşanmadığını hatırladığımızda Siyonistlerin tavrının nedenini çözebiliyoruz. Evet, Siyonistler Avrupalı yahudileri toplama kamplarından kurtarmak için kollarını bile kıpırdatmıyordu, çünkü bu yahudiler toplama kamplarında hiç bir şekilde Naziler tarafından imha edilmiyorlardı. Naziler bu yahudileri işçi olarak çalıştırıyorlar ve ellerinden geldiğince de sağlıklarına özen gösteriyorlardı. Yahudileri tifüsten korumak için tonlarca Ziklon B sipariş etmişlerdi. Yahudiler, içinde sportif ve kültürel etkinlikler de yapabildikleri - Auschwitz'in spor sahalarını, anfitiyatrosunu, yüzme havuzunu hatırlayın- bu kamplarda hastalık dışında bir tehlikeyle karşı karşıya değildiler. Siyonistler bunu biliyorlardı ve bu

yahudiler için endişelenecek bir şey olmadığını bilincindeydiler. Soykırım hikayelerinin yalan olduğunu da biliyorlardı; çünkü bu hikayeleri uyduranlar kendileriydi!..

Peki neden böyle hikayeler uydurmuşlardı? Siyonist HeChalutz örgütünün İsviçre temsilcisi Nathan Schwalb'ın Siyonist dostlarına yazdığı bir mektup bu sorunun cevabını bulmak açısından oldukça değerlidir. Söyle yazmıştır Schwalb:

"Aynı I. Dünya Savaşı'ndan sonra olduğu gibi, bu savaş bittiğinde de galip devletler dünya coğrafyasını yeniden belirleyeceklerdir. Dolayısıyla, savaş sonunda Erez İsrail'in İsrail Devleti'ne dönüşmesi için elimizden gelen herşeyi yapmalıyız. Ancak şunu bilmeliyiz ki, savaş sırasında müttefik ülkelerin çok kanı dökülmüştür ve dökülmektedir. Bu durumda, eğer bizim hiç kanımız dökülmezse, savaş sonunda kurulacak pazarlık masasında nasıl ne hakla toprak isteyebiliriz?.. Yalnızca kanımızı akıtarak toprağa sahip olmamız mümkündür." 117

Kısacası Siyonistler yahudilerin topluca öldürülmesinin, savaş sonrasında Filistin'i isterken kendilerine büyük bir haklılık kazandıracaklarını düşünmüşlerdi. Ancak yahudilerin topluca öldürülmesi gibi bir durum yoktu ortada. Zaten Siyonistler yahudi kanının akmasını değil, yahudi kanının aktığının sanılmasını ve bunun kendilerini "hak sahibi" yapmasını istiyorlardı. İşte Holokost masalını bu yüzden uydurdular. Savaşın son iki yılında toplama kamplarındaki çok sayıda yahudinin -yaklaşık 500 bin- tifüs ve savaş şartlarının doğurduğu bakımsızlık sonucunda yaşamlarını yitirmiş olmasından yola çıktılar. Bu yahudilerin hastalık nedeniyle ölmedikleri, Naziler tarafından kasıtlı olarak öldürüldükleri yalanını ortaya attılar. Ölen yahudilerin sayısını en az on kat abarttılar ve bu "toplu öldürme" masalı için de başta "gaz odaları" olmak üzere senaryolar ürettiler. Savaş sırasında bu masalı fısıltı gazetesi ile yaydılar. Savaş sonrasında ise hummalı bir yalan üretme kampanyası başladı.

İşte Siyonistlerin, yahudilerin gaz odalarında öldürüldüğü, sabuna dönüştürüldüğü gibi söylentilere hiç kulak asmayıp, Filistin'deki yahudi devleti kurma çabalarıyla ilgilenmeye devam etmelerinin nedeni buydu.

Amerika'da Siyonist hareketin önderi olan Stephen Wise, asimilasyonist yahudiler ve insan hakları savunucuları tarafından kurulan Avrupa Yahudilerini Kurtarmak İçin Acil Komite (Emergency Committee to Save the Jewish People of Europe) adlı kuruluşun Nazi topraklarındaki yahudileri bir an önce güvenli bölgelere kaçırma çabalarına şiddetle karşı çıkmıştı. Çünkü bu "kurtarılacak" yahudiler Filistin'e değil, başka herhangi bir yere transfer edilecekti. Bunun üzerine çileden çıkan Komite yöneticilerinden Peter Bergson, Wise'a söyle demişti: "Eğer yanan bir evin içinde olsaydınız, dışarıdaki insanların ne diye bağrımlarını isterdiniz; 'şu yananları kurtarın' diye mi, yoksa 'şu yananları Waldorf Astoria oteline götürerek kurtarın' diye mi?" 118 Bergson elbette kendi mantığı içinde haklıydı. Ama Wise'ın bildiği bir şeyi bilmiyordu; ortada yanan bir ev yoktu ki...

Savaş sona erdi ve yahudiler kamplardan kurtarıldılar

Savaşın sona ermesiyle Amerikan Ordusu ile Kızılordu toplama kamplarına girdiler. Amerikan ve Rus askerlerinin bu kamplarla ilgili ilk gözlemleri ise oldukça ilginçti. İlerleyen yıllarda soykırımcıların ileri sürecekleri iddiaları kesinlikle yalanlayacak tespitlerde bulunmuştu bu askerler. Bu yüzden, bu askerlerin gözlemleri ile soykırım iddialarını karşılaştırmalı olarak inceleyip yorumlamakta yarar var.

Bilindiği gibi, soykırımcıların ileri sürdüğü iddialardan birisi, yahudi kadın ve çocukların toplama kamplarına getirilir getirilmez düzenli olarak gaz odalarında öldürüldükleri iddiasıdır. Eğer bu iddia doğru olmuş olsa idi, Rus askerlerinin bu kamplarda tek bir yahudi çocuk ve kadına rastlamamış olmaları gerekirdi. Ancak, durum hiç de böyle değildi. Rus askerleri Auschwitz Kampı'nı ele geçirdiklerinde son derece sağlıklı çok sayıda kadın ve çocuğu gözlemlədiler:

"Sovyet Ordusu Auschwitz Kampı'nı ele geçirdiklerinde canlı olarak çocuk tutsaklara rastladılar. Oysa bu durum Auschwitz duruşmalarında sürekli olarak ileri sürülen bir iddiayı

çürüten çok önemli bir delildir. Çocuklara anneleri ile birlikte düzenli olarak, Birkenau'ya gelişlerinden itibaren gaz verildiği, bu duruşmalarda sürekli iddia edilmekteydi." 119

Nitekim daha önce de incelediğimiz gibi, Anna Frank da getirildiği Auschwitz Kampı'nda 2 ay, daha sonra sevk edildiği Bergen Belsen Kampı'nda da toplam 5 ay sağ salim kalmış, yani soykırımcıların iddia ettikleri gibi, toplama kampına getirilir getirilmez "gaz odası"na atılmamıştır.

Ancak savaş sırasında ortaya atılan "gaz odası" efsanesi, savaşın bitimiyle birlikte daha da yoğun bir propaganda ile kitlelere kabul ettirildi. Yahudi medyasının yoğun telkini ve üretilmiş sözde deliller sayesinde, tüm dünya altı milyon yahudinin Nazi terörüne kurban gittiğini kabul etti. Bu durumda, bu mazlum halkın Filistin'de bir devlet kurmasına kimse karşı çıkamazdı, çıkmadı da. İsrail, savaşın bitiminden üç yıl sonra, 1948 yılında kuruldu. Ve bu kez gerçek bir soykırım başladı; Filistinlilere karşı...

Savaş boyunca toplama kamplarında kalmış olan yahudilerin dramı ise asıl savaşın bitmesiyle başladı. Çünkü bu insanlar, gidecek herhangi bir yerleri olmadığından kendileri için açılan Yersiz İnsanlar Kamplarına (Displaced Persons Camps) yerleştirildiler. Bu yeni kampların yönetimi ise Siyonist örgütlerin elindeydi. Ve bu kamplar yahudiler için adeta bir cehenneme dönüştü. Çünkü kampları yöneten Stern, Irgun, Haganah, Betar gibi radikal Siyonist örgüt militanları, yahudileri bir an önce Filistin'e göçe zorlamaya başladılar. Oysa bu yahudilerin büyük bölümü Filistin'e gitmek istemiyor, çoğu Amerika'yı hedefliyordu. Siyonist militanlar buna izin vermediler ve Haham Klausner'in o dönemde verdiği "İsrail dışındaki yahudiler, ne yapacakları kendilerine sorulacak değil, kendilerine söylenmesi gereken hasta insanlardır" hükmü uyarınca bu "hasta" yahudilere büyük bir baskı uyguladılar. İlerleyen sayfalarda bu konuya yeniden değineceğiz.

Soykırımcılar'dan "ispat" fiyaskosu: J. C. Pressac'ın skandal kitabı

Tüm bu bölüm boyunca incelediğimiz bilgiler, asıl olarak Batılı revizyonist tarihçilerin son 20 yıldır yaptıkları çalışmalara dayanıyor. Sözkonusu tarih ekolü, Fred Leuchter gibi uzmanların da katkılarıyla, II. Dünya Savaşı'nda yahudilerin imhasına yönelik bir Nazi politikası olmadığını son derece objektif ve sağlam delillere dayanarak ortaya koymuştur. Buna karşın soykırımcımlar revizyonistlere karşı hiç bir ciddi bilimsel cevap verememişler, gerçeği ortaya çıkaran bu tarihçileri ancak antisemitizm suçlamaları ve birazdan değineceğimiz hukuki baskılarla susturmaya çalışmışlardır. Araştırmacı Jim Redden de bu noktaya dikkat çekiyor ve "soykırım olaylarına inanan yahudi kuruluşları, revizyonistlerle herhangi bir açık oturuma katılmayı kesinlikle kabul etmemektedirler. Soykırımın tartışılmayacak bir gerçek olduğunu iddia etmektedirler" diyor.

Bu noktada bir istisnadan söz edilebilir. Soykırımcı ekolün revizyonistlere bilimsel cevap verebilme yönünde bir tek çalışması oldu: Fransız eczacı Jean-Claude Pressac'ın 1989'da yayınladığı Auschwitz: Technique & Operation of the Gas Chambers (Auschwitz: Gaz Odalarının Tekniği ve Çalışımı) adlı kitabı. Kitap, revizyonistlere cevap verme ve Auschwitz'deki "gaz odaları"nın varlığını ispatlama amacıyla yazılmıştı. Ama bu denli büyük bir yalanı savunmak son derece zordu ve Pressac'ın çalışması da kısa sürede yeni bir skandala dönüştü. Kitapta o denli büyük mantık hataları ve tutarsızlıklar vardı ki, bazıları Pressac'ın revizyonistler tarafından kiralanan bir "ajan-provokatör" olduğunu bile düşünmeye başladılar.

Revizyonistlerin ünlü isimlerinden Robert Faurisson, The Journal of Historical Review dergisinde birkaç sayı üstüste yazdığı uzun makaleler ile Pressac'ın açıklarını ve aslında revizyonist argümanı güçlendiren sözde delillerini ayrıntılı bir biçimde ortaya koydu. Ünlü tarihçiye göre, Pressac, "yalnızca kendisinden beklenen ispatları yapamamakla kalmamış, aynı zamanda istemeden revizyonistleri güçlendiren açıklar vermişti. 120

Fourisson'un büyük bir ustalıklarla sıraladığı Pressac fiyaskoları oldukça uzundur. Burada yalnızca en çarpıcı birkaç tanesini aktaracağız.

Örneğin Pressac, Ziklon B'nin ne denli güçlü bir öldürücü olduğunu anlatırken, delil olarak Auschwitz'de kalmış olan Rablin adındaki yahudi bir tutukludan söz ediyordu kitabında. Yazdığına göre, Rablin dezenfekte departmanında çalışıyordu ve Ziklon B ile elbise dezenfekte ederken kısa bir süre gaza maruz kalmış ve bu nedenle de iki ay kamp hastanesinde tedavi görmüştü. 121

Belki Pressac farkında değildi, ama yazdığı bu olay aslında gaz odalarının hiçbir zaman var olmadığını gösteren bir delildi. Çünkü eğer söylendiği gibi Naziler Auschwitz'deki "gaz odaları"nda 1.5 milyon yahudiyi öldürmüşlerse, bu yahudilerden bir tanesini Ziklon B yüzünden yaralandığı için 2 ay hastanede tedavi etmezlerdi elbette. Ziklon B ile öldürülecek bir adamı neden biraz Ziklon B'ye maruz kaldı diye, hem de iki ay hastaneye koyup tedavi etsinlerdi? Bu olay, Naziler'in yahudileri öldürmek değil, aksine sağlıklı bir biçimde hayatta tutmak istediklerinin bir delilinden başka bir şey olamazdı kuşkusuz.

Pressac, kitabının 80. sayfasında, kampın Zentral Sauna adlı banyo merkezinde çekilmiş bir resim yayınlamıştı. Resimde, oldukça sağlıklı görünen çıplak yahudi tutuklular, ellerinde ayakkabıları ile, içinde 50 duş başlığı yer alan bir duş odasından çıkıp, hemen yakındaki "kuruma odası"na giderken görünüyordular. Bu manzara, bir 'imha kampı'nda düşünülemeyecek bir manzaraydı elbette. Soykırımcılar, Naziler'in duş başlıkları aracılığıyla yahudilere Ziklon B verdiklerini iddia etmişlerdi hep. Ama bu resimde yahudilerin duş başlıkları ile öldürülmedikleri, aksine gayet rahat bir şekilde banyo yaparak "kuruma odası"na geçtikleri görülüyordu.

Pressac, kitabının 512. sayfasında ise, önemli bir gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştı. Bu gerçek, Naziler'in Birkenau'daki tüm tutuklulara hizmet verebilecek olan "Mexico" adlı dev bir sağlık merkezi inşa etme yönündeki projeleriydi. Bir "imha kampı"na hastane yapılması elbette büyük bir çelişkiydi ve zaten Pressac da "krematoryumlardan birkaç yüz yarda ilerde bir sağlık merkezinin yapılacak olmasında açık bir uyuşmazlık" olduğunu yazıyor, "bu, revizyonistler için Tanrı'nın bir armağanı olabilir" diyordu. Peki Pressac'ın bu delile karşı getirdiği açıklama neydi? Faurisson şöyle diyor: "Hastane planı ile ilgili olarak yazdıklarının ardından doğal olarak Pressac'ın açıklamalarını bekliyoruz, ama sayfalar geçiyor ve böyle bir açıklama gelmiyor". Pressac'ın bu konudaki tek söylediği şey, "SS'lerin çok ilginç bir 'çift-düşünce' tekniğine sahip oldukları ve kendilerine verilen emirleri ne kadar çelişkili olursa olsunlar aynen uyguladıkları"ndan başka bir şey değildi. Yani SS'lerin insanları topluca imha ederken -hem de savaşın en zorlu ve masraflı günlerinde- bir yandan da onlar için dev bir hastane inşa edecek kadar geri zekalı olduklarını kabul etmemiz gerekiyordu. Oysa bu saçmalığa inanan ve bizim de inanmamızı bekleyen Pressac'ın zekasından kuşkulanan belki daha mantıklı olacaktı...

Sonuç olarak, Pressac'ın kitabı, soykırımcıların iddialarının ne denli çürük olduğunu ve bilimsel yöntemleri kullanarak asla soykırım yalanını ispatlayamayacaklarını ortaya çıkardı. Ancak zaten soykırımcılar uzun zamandır bilimsel yöntemlere pek rağbet etmiyorlardı. Onların yöntemi, her zaman için sahtekarlık, baskı, tehdit ve hatta saldırı oldu. Bugün de hala öyledir. Revizyonistlere karşı düzenledikleri hukuki ve hatta fiili saldırılara bir göz atmak bu noktada oldukça aydınlatıcıdır.

Gerçekleri söylemenin bedeli...

Kitabın başından bu yana incelediklerimiz, son derece şaşırtıcı, son derece çarpıcı bir gerçeği ortaya koymaktadır: Naziler II. Dünya Savaşı öncesinde ve savaş sırasında Siyonistlerle işbirliği yapmışlardır ve savaş sırasında da "yahudi soykırımı" diye bir şey yaşanmamıştır.

Bu gerçeği öğrenmek şaşırtıcıdır kuşkusuz, ancak belki bundan daha şaşırtıcı olan şey, soykırım gibi bir yalanın tüm dünyaya "yutturulmuş", tüm dünyanın resmi tarihinin önemli bir parçası haline gelmiş olmasıdır. Kuşkusuz bunu yapan, yani soykırım masalına tüm dünyayı inandıran güç, oldukça etkili bir güç olmalıdır. Uluslararası kurumları, büyük medyayı, uluslararası mahkemeleri, hatta hükümetleri etki altına alabilecek, onları yönlendirebilecek bir güç olmalıdır. Bu gücün kullandığı yöntemler ise, açıkça gördüğümüz gibi, oldukça kirli

yöntemlerdir: Yalan, yanıltıcı propaganda, beyin yıkama, sahte delil ve şahit üretme, hayali senaryolar yazma, hatta sahtekarlık üzerine kurulu "müze"ler kurma gibi.

Bu durumda bu gücün -bu güce isterseniz yahudi lobisi, yahudi sermayesi, uluslararası Siyonizm gibi isimler verebilirsiniz- soykırım efsanesini yıkmak üzere olan revizyonist tarihçilere karşı nasıl bir tavır takındığına dikkat etmek gerekir. Madem bu güç, basına, uluslararası kuruluşlara, hatta hükümetlere etki edebilmekte ve her türlü kirli yöntemi kullanabilmektedir, dolayısıyla revizyonistlere karşı tüm bu imkan ve yöntemlerini kullanacaktır.

Nitekim öyledir de. Soykırım efsanesini üreten güç, onun yıkılmaması için hükümetleri kullanmakta ve olabilecek en kirli yöntemleri devreye sokabilmektedir. Önceki sayfalarda revizyonist pek çok tarihçi ya da bilim adamının eserlerinden alıntılar yaptık. Biz bu çalışmayı yaparken, siz de okurken bir zorlukla karşılaşmadık. Ancak bu kişiler sözkonusu kitaplarını yazarken, oldukça büyük tehlikeleri göze alıyorlar. Başta ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya olmak üzere çoğu Batılı ülkede soykırımı tartışmaya açmadan önce peşinen hapse girmeyi göze almak gerekiyor. Çünkü soykırımı yalanlamak, bu ülke kanunlarına göre suç. Bu suçu kanunlaştıran ifade, "yanlış bilgi vermek", cezası da hapis. Eğer bir de, bu görüşünüzü bir kitap haline getirip yayınlamışsanız, akademisyen de olsanız, üslubunuz son derece yumuşak ve yönteminiz de bu konudaki kaynaklara bol bol göndermeler yapan ciddi akademik bir araştırma görünümünde de olsa, yine de ceza değişmiyor.

Soykırım ve gaz odaları konusunda araştırma yapan bilim adamlarının karşı karşıya kaldıkları baskıların neler olduğuna bir göz atmak, "uluslararası düşünce polisi"nin gücünün hangi boyutlarda olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Soykırımı reddeden ve gaz odalarını yalanlayan bilim adamları, iftira kampanyalarıyla yıpratılmaya çalışılmış, üniversitelerden atılarak akademik hayatlarına son verilmek istenmiş, ekonomik bir baskı unsuru olarak üniversiteden aldıkları ücretler düşürülmüş, bir takım karanlık saldırılarla şahsi mallarına zarar verilmiş, psikolojik olarak yıpratmak amacıyla evlerine ölüm telefonları açılmış, hem kendileri hem ailelerindeki yakınları fiziki saldırılara uğrayarak taciz edilmiş, adli soruşturmalara tabii tutularak mahkeme kapılarında mağdur bırakılmış ve araştırma yaptıkları konularla ilgili ellerinde bulunan özel arşivler bir takım karanlık kundaklamalarla ortadan kaldırılmıştır...

Revizyonist tarihçilere karşı girişilen bu baskı politikası için ülke ülke örnek vermemiz gerekirse, soykırımı sorgulayan veya gaz odalarını akademik olarak yalanlayan bilim adamlarının Avrupa ve Amerika'da son derece büyük bir baskıyla karşı karşıya olduğunu söyleyebiliriz. Fransa ve Almanya gibi ülkelerde ise soykırım ve gaz odaları, düzenlenen kanunlarla özel olarak korunmaya alınmış durumda. Kısacası, soykırımı reddeden veya gaz odalarını yalanlayanların karşısına, devlet tarafından düzenlenmiş kanunlar çıkıyor.

Örneğin Fransa'da Gaysoot Kanunu 1990 yılında onaylanmıştır. Bu kanuna göre, II. Dünya Savaşı'nın gaz odalarını sorgulamak hapis cezası veya büyük para cezalarını beraberinde getirir. Şalom, 9 Mayıs 1990 tarihli sayısında bu "olumlu" gelişmeyi şöyle haber vermişti: "Fransa'da tasarlanan yeni kanun soykırımı inkar etmeyi yasadışı sayıyor. Fransız Milli Asamblesi, 3 Mayıs 1990 günü soykırımı inkar etmeyi kanunla yasadışı ilan etti."

Demokratik ülkelerde kimsenin ağzından düşürmediği bir ilke var: Düşünce suçu olamaz ilkesi. Ancak ne hikmetse bu ilke yahudi soykırımı iddialarının aslında büyük bir tarihi yalan olduğunu ortaya koyunca işlemiyor.

Bunun bir örneği kısa süre önce Almanya'da yaşandı. Milli Demokrat Parti Lideri Günter A. Deckert, soykırım iddialarının tarihi bir yalan olduğunu ifade eden demecinden sonra apar topar tutuklanarak bir yıl hapse mahkum edildi. Oktay Ekşi -düşünce suçu kavramını savunmak amacıyla- Hürriyet'teki köşesinde konuyla ilgili şunları yazmıştı:

"Avrupa demokrasilerinde bir yazı, bir demeç, yahut bir eylem eğer 'yahudilik aleyhtarı' ise, ortada 'şiddet ve tehdit' olmasa da fail cezalandırılıyor. Üstelik bunu Avrupa Konseyi de onaylıyor. Nitekim geçenlerde Almanya'da Milli Demokrat Parti Lideri Günter A. Deckert'in

sırf 'Naziler döneminde yahudilere karşı soykırım yapılmadığını, bu yoldaki iddiaların Alman Milletini baskı altına alıp sömürmek amacıyla uydurulmuş bir senaryo -tarihi bir yalan- olduğunu' söyledi diye suçlu bulunarak Manheim Mahkemesi tarafından bir yıl hapse mahkum edildi. Kimse de 'Bu sözün içinde ne şiddet var, ne de tehdit!' demedi." 122

"Soykırımın yalanlanması" tehlikesine karşı bir önlem olarak Holokost ekolünün güçlü lobilerince Almanya'da yürürlüğe sokulan zorba kanunların hışmına uğrayan ilk kişi Günter A. Deckert değildi. Ünlü İngiliz tarihçi David Irving de daha önce bu kanunlardan payını almıştı. İşte David Irving'in işlediği korkunç suçtan ötürü cezalandırılışının kısa öyküsü:

Irwing, önceki sayfalarda sıkça başvurduğumuz Leuchter Raporu'nu, kendi yazdığı girişi ile tekrar basar. Bu giriş bölümünde Irving, "soykırım iddialarının çok iyi finanse edilmiş akıllı ve başarılı bir savaş sonrası reklam kampanyası" olduğunu ifade etme gafletinde bulunur!..

Ancak Avrupa'da Leuchter Raporu'nun basılması Irving'in hapse girmesine neden olur. Auschwitz gaz odalarının, savaşta sonra yapıldığını iddia etmesi, Alman Kanunlarına göre büyük bir suç sayılmaktadır. 1992 yılının Mayıs ayında Irving, Münih'te mahkeme tarafından "ölülerin anılarını küçük düşürücü davranışlar" yasalarına karşı çıktığı için 7.000 dolar tutarında cezaya çarptırılır.

Ancak David Irving para cezasıyla da kurtulamaz. Özgürce seyahat etme özgürlüğüne de çengel atılacaktır. Bugün David Irving çeşitli Batı ülkelerine kabul edilmemekte, ülkeye girişi engellenmektedir. David Irving'den sonra bir başka "suçlu", Leuchter Raporu'nun sahibi Fred Leuchter de nasibini alır soykırımcı kanunlardan. "Toplum güvenliğini rahatsız etmek" gibi garip bir gerekçe gösterilerek, Leuchter'in İngiltere'ye girişi yasaklanır. Şalom konuyla ilgili haberinde şöyle diyor:

"İngiliz Hükümeti soykırımı inkar eden raporuyla Fred Leuchter'in ülke topraklarına girişini yasakladı. İngiliz İçişleri Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada toplama kamplarını ve gaz odalarını inkar eden Leuchter'in ülkeye gelişinin toplum güvenliğini rahatsız edeceği ve bu yüzden İngiltere'ye girişinin yasaklandığı belirtildi." 123

Sınırsız düşünce hürriyeti ve demokrasi ile tanınan Kanada'da da hiçbir siyasi görüş suç değil, ancak soykırımı yalanlamak kanunen "suç"tur. İş soykırımı reddetmeye gelince, Kanada'daki demokrasi de sona erer. Kanada'da Did Six Million Really Die? (Altı Milyon Gerçekten Öldü mü?) isimli 28 sayfalık kitapçığının yeni baskısını yaptığı için, "yanlış haber" yasalarını çiğnediği gerekçesiyle Ernst Zündel mahkemeye çıkartılmış ve dokuz ay hapis cezasına çarptırılmıştır.

Tüm bu olaylar göz önünde bulundurulursa, Fransa, Almanya, İngiltere, Kanada gibi Batılı ülkelerdeki "demokrasi" kavramının da ne denli yanıltıcı olduğu anlaşılmaktadır. Noam Chomsky'nin "demokratik toplumlarda düşünce kontrolü" yapıldığı yönündeki düşünceleri doğrudur. Bu toplumların düşüncesi, Holokost efsanesini uyduran gücün kontrolü altındadır.

Bir diğer "demokrat" ülke olan Avusturya'da da "soykırımı reddetme hürriyeti" yasal dayatmalarla suç kapsamına sokulmuştur. Bir yahudi yayın organı, olayı "keyifle" aktarıyor: "50 yaşındaki Gerd Honsik, Viyana Mahkemesi tarafından soykırımı reddetmesi gerekçesiyle 18 ay hapis cezasına mahkum edildi. Bir önceki duruşmada ertelenen mahkumiyet buna ilave edilince, Honsik 3 senesini parmaklıklar ardında geçirecek." 124

Peki neden, soykırımcı karanlık güçler, Holokost ve gaz odalarının reddedilmesi "tehlikesine" karşı bu denli hassaslar, tahammülsüzler? Cevap basit; soykırım ve vitrinindeki dramatik destekçisi gaz odaları, yaşayan aktüel Siyonizmin temelini teşkil ediyor. Bu yüzden, gaz odalarını ve soykırımı eleştirmek, Siyonizmi eleştirmek anlamına geliyor ki, yapılan akademik bir araştırma da olsa kıyamet aslında bu yüzden kopartılıyor ve insanların karşısına kanunlar dikiliyor. Tüm bu sıkıntıları yaşamış olan Roger Garaudy, bu konuda şunları söylüyor:

"Dokunulmaz bir meseleyi ele alıyoruz: Siyonizm ve İsrail Devleti. Bugün Fransa'da Katolik inancı eleştirilebilir. Marksizm konuşulabilir. Allahsızlık tartışılabilir. Milliyetçilik ele alınabilir. Sovyetler Birliği'nin rejimi yerden yere vurulabilir. Birleşik Amerika'nın yönetim biçimleri suçlanabilir. Yahut anarşi veya monarşi taraflısı görünebilir. Bütün bunları yaparken insan, normal bir tartışma veya çekişmenin ötesinde hiçbir rizikoya katlanmak zorunda değildir. Ancak Siyonizm konusu ortaya çıktığında dünya bir anda değişmektedir. Bu çizgiden sonra düşünen insan, edebiyatı gerilerde bırakır, 'suç ve ceza' alanına girer. Fransa'da 29 Temmuz 1981 tarihli bir yasa, bir insanı, bir etnik gruba, bir ırka veya belirli bir dine mensup olduğu için kötülemeyi yasaklamaktadır. Dolayısıyla İsrail Devleti'nin politikasını veya siyasi Siyonizmi konu edinen bir kişi, mahkeme kapılarında beklemeyi de göze almalıdır. Bu araştırmanın yazarı böyle bir olayı bizzat yaşamıştır. Mahkeme takibine uğramış, 'Nazilikle' suçlanmış ve ölüm tehdidi almıştır." 125

Gaz odalarını ve soykırımı sorgulayanları "cezalandırmada" işini sıkı tutan ülkelerin başında az önce belirttiğimiz gibi Fransa geliyor. İşte, bu sakıncalı konuyu akademik olarak araştırmaktan başka bir "suçu" olmayan bilim adamlarının Fransa'da başına gelenler:

"Fransa'da Gaysoot Kanunu 1990 yılında onaylanmıştır. Bu kanuna göre, II. Dünya Savaşı'nın gaz odalarını sorgulamak hapis cezası veya büyük para cezalarını beraberinde getiriyor. Özel bir polis gücü soykırımdan şüphelenenleri tutuklamak için kuruluyor ve mahkeme kararı olmadan telefonlar dinlenebiliyor. Profesör Robert Faurisson gibi akademik revizyonistler, üniversitedeki görevlerinden atılıyor ve çeşitli yüklü miktarlarda cezalarla da maddi olarak yıpratılıyorlar. Mitterand Hükümeti'nin verdiği tam destekle, yahudi terörist örgütü Betar, bu kişilere evlerinde sürekli saldırılar düzenliyor. Fransa'nın önde gelen ekonomisti, Jean Moulin Üniversitesi'nden Prof. Dr. Bernard Notin de 6 milyon kişinin öldüğünü yalanladı... Mitterand Hükümeti hemen Bernard Notin'in üniversiteden kovulmasını emretti... Fransız basını, Prof. Dr. Bernard Notin ve bazı arkadaşlarına karşı iftira kampanyası başlattılar... Siyonist militanlar, Notin'in beş çocuğunu okuldan dönerken dövdü." 126

Soykırımcı tarihçiler değil Holokost'u yalanlamak, bu konuda araştırma yapılmasına dahi tahammül gösteremiyorlar. Örneğin, akademik araştırma yapma "suçu" isleyenlerden biri olan Fransız bilimadamı Profesör Robert Faurisson soykırımcıların hışmına uğrayanlardan sadece biri oldu. Faurisson şöyle anlatıyor:

"Ben, Çağdaş Yahudi Bilgi Merkezi C. D. J. C.'de uzun yıllar çalıştım. 1978 yılının başında, M. Georges Wellers tarafından kovuldum. Çünkü, gaz odaları ve soykırım konulu araştırmamı nasıl sonuçlandıracağım anlaşılıyordu. C. D. J. C. halkın malıdır, halktan para alır. Ancak, maalesef bu kurum, düşünülmesi gerektiği gibi düşünmeyenleri kovma prensibini benimsemiştir ve bunu uygulamıştır da..." 127

Holokost ve gaz odaları konularında araştırma yapmak isteyenlere karşı uygulanan engellenmenin bir sonraki aşaması, pek tabii ki bu konuda yayınlanan kitaplara karşı ambargo uygulamak. Nasıl mı? Yasaklayarak, sakıncalı kitap olarak ilan ederek... Örneğin, Amerikalı tarihçi Arthur R. Butz'un kaleme aldığı The Hoax of the Twentieth Century'nin çevirisi Almanya'da yasaklandı ve gençler için "sakıncalı" bölüme konuldu.

Gaz odalarını sorgulayan bilim adamlarını sindirmek için yaratılan psikolojik baskı, sürekli sıcak tutuluyor. Bu tarz baskının vazgeçilmez yöntemi ise, hakarete ve aşağılamaya dayalı taciz politikası. Örneğin, gaz odalarının var olmadığını, hazırladığı doktora tezi ile ortaya koyarak ünlenen Henri Roques da hakarete uğrayarak taciz edilenlerden biri oldu. 1986 Baharı'nda, başında, radyo ve televizyon kanallarında Roques'a karşı acımasız, yıpratıcı bir hakaret, küfür kampanyası başlatıldı. Henri Roques'a karşı yürütülen baskı politikası çok yönlüydü. Kazandığı akademik haklarının elinden alınmaya başlanması, Roques'u sindirmeye yönelik yeni bir soykırımcı atak oldu. Gaz odalarının hiçbir zaman var olmadığını ortaya koyan üniversite onaylı doktora tezi, yine üniversite tarafından sürpriz bir şekilde iptal edildi! 700 yıllık Fransız üniversitelerinde, normal ve yasal yollardan doktora verilen ve sonradan hiçbir gerekçe gösterilmeden, sebepsiz yere tezi iptal edilen ilk ve tek kişi olarak tarihe geçti Henri Roques.

İlginç bir sindirme yöntemi de, Ocak 1995'te Japonya'da yaşandı. 200 bin tirajlı Marco Polo adlı haftalık Japon dergisinde, dergi yazarı Masanori Nishioka, "Savaş sonrasının en büyük tabusu: Nazi gaz odaları yoktu" başlıklı bir yazı yazdı. Yazıda, önceki sayfalarda incelediğimiz türden deliller gösterilerek gaz odalarının çürük bir iddia olduğu savunuluyordu. Ancak soykırımcılar eyleme geçmekte gecikmediler. Yazı, Tokyo İsrail Büyükelçiliği, Simon Wiesenthal Merkezi, Amerikan Yahudi Komitesi ve Uluslararası Yahudi Duyarlılık Merkezi tarafından şiddetle kınandı. Dergiye bazı "yaptırımlar" uygulandı: Volkswagen ve Mitsubishi firmaları dergiden reklamlarını çektiklerini açıkladılar. Cartier ise derginin sahibi olan yayınevinin tüm yayınlarından reklamlarını çektiğini duyurdu (bu firmalar dergiye en çok reklam veren firmaların başında geliyordu). Daha başka kanallardan da gelen baskı sonucu, derginin yayıncısı Bungei Shunju, dergiyi kapattığını açıkladı ve satışta olan nüshaları da toplattı. Soykırım hakkında gerçeklerden bahsetmeye kalkmak, 200 bin tirajlı bir Japon dergisinin sonunu getirmişti...

Soykırımcıların revizyonist akademisyenler üzerinde oluşturdukları baskı her zaman psikolojik tacizle sınırlı kalmamakta, olayın boyutları çeşitli bombalama eylemlerine kadar uzanabilmektedir. Nitekim, Amerika'nın Kaliforniya Eyaleti'nde soykırım ve gaz odaları konusunda araştırma yapan bilim adamlarını çatısı altına alan Institute for Historical Review isimli kurum, soykırımcılar tarafından üç kere bombalanmıştır. Bu saldırıları yeterli görmeyenler, 4 Temmuz 1984 tarihinde, bu kuruma yönelik yeni bir kundaklama eylemine girişmişler, çıkan yangında, içinde çok değerli belgelerin bulunduğu arşiviyle birlikte, bu kurum tamamen yok edilmiştir.

Dünyanın resmi tarihine kafa tutmak, pek güvenli bir uğraşı değildir elbette.

İKİNCİ BÖLÜM (Part 2d : 4/4)

Ve soykırım efsanesinin son demlerine doğru...

İsrail Devleti ve onun batılı ülkelerdeki uzantıları, Holokost masalını canlı tutabilmek, onu kitlelere kabul ettirebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Holokost filmleri, Holokost müzeleri ile sürdürülen bu ilginç tiyatroya en son olarak, sahte "savaş suçluları" yöntemi de eklendi. Bunun en canlı örneği, uzun süre propaganda malzemesi olarak kullanılan "Korkunç Ivan" olayı oldu. Treblinka'daki sözde "gaz odaları"nın sözde gardiyanı olan Korkunç Ivan'a benzeyen bir kişi, 1986 yılında İsraililer tarafından tutuklandı ve yargı için İsrail'e götürüldü. 7 sene tutuklu kalan John Demjanjuk adındaki "Korkunç Ivan" taslağı, sonuçta serbest bırakıldı. Ancak bu arada Batılı medya sürekli olarak olayı gündemde tuttu, "Korkunç Ivan"ın sözde gaz odalarındaki canavarlığını tüm dünyaya defalarca duyurdu. Amaç yalnızca propagandaydı. Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Yehuda Bauer de "Demjanjuk davasının İsrail için önemi, genç nesle Holokost kavramını sunmuş olmasıdır" diyordu.

Ancak İsrail'in ve Batılı uzantılarının bu tür yollarla ayakta tutmaya çalıştığı efsane artık yıkılmaya yüz tuttu.. Holokost efsanesini büyük bir hızla son demlerine doğru yaklaştıran en önemli gelişme, şüphesiz resmi tarihe bayrak açan revizyonist çabalar oldu. Yalana dayanarak yazılan resmi tarihi bugün yargılayan revizyonist hareketin önemli kesitlerini sıralamakta yarar var:

İkinci Dünya Savaşı ile ilgili konularda uzmanlığı kanıtlanmış İngiliz tarihçi David Irving, 16 Ekim 1992 tarihinde Portland Oregon'da bulunan "Community Koleji"nde bir konuşma yaptı. Hitler'in Hükümet Başkanı olduğu dönemde, Avrupalı yahudilerin başlarına gelenlerle ilgili geniş kabul gören resmi tarih anlatımlarının gerçek olmadığını ileri süren Irving, "Holokostun tekrar gözden geçirilmesi" inancında olan revizyonistlerin önde gelen savunucularından biridir.

54 yaşındaki David Irving, İkinci Dünya Savaşı ile ilgili bir düzineden fazla kitap yazmıştır. Irving çalışmaları ile ilgili araştırmalar yaparken konu hakkında yazılan eski yazılara itibar etmekte, ısrarla ve bulabildiğince orjinal doküman aramaktadır. Bu konuda New York Times Book Review dergisi, David Irving'i şöyle tanımlıyor okuyucularına:

"Bay Irwing yorulmak bilmeyen bir anketçi, şirketlerin ve tüm endüstrinin bu konudaki olağanüstü dahisidir. Sürdürdüğü araştırmalarda kelimenin tam anlamıyla altına bakmadığı taş kalmaz. Daha önceki tarih yazarları tarafından yitirildiği, ya da hiç varolmadığına inanılan yazılar, mektuplar ve günlükleri büyük bir inatla ortaya çıkarır. Bu sabırlı ve sebatlı ısrarı, birçok ünlü tarih yazarlarını mahçup edecek gerçekleri bulmasına yol açmıştır."

Irwing, on yılı aşkın bir süre araştırdığı savaşla ilgili bütün belgeleri inceledikten sonra, Hitler'in Avrupalı yahudileri toptan yok etmeyi amaçlayan hiçbir yazılı dokümanına rastlamadığını, ya da Hitler'in gaz odalarının varlığı ile ilgili bilgisi olduğunu kanıtlayan herhangi bir yazışma bulunmadığını, müttefikler tarafından dinlenen "çok gizli" Alman radyo-telsiz görüşmelerinde de, Hitler'in yahudilerin öldürülmeleri konusunda bir emrinin bulunmadığını açıklamıştır.

Bu araştırmaların sonucuna göre, Irwing, yahudilerin toplu yok edilmelerini amaçlayan Nihai Çözüm konusunda herhangi bir emir verilmediğini, net bir şekilde ortaya koyarken, soykırımcıların sözde "belgelerinin" foyasını bir kere daha ortaya çıkardı. David Irwing, soykırımı, bir efsane olarak değerlendirirken, "tarih yazarları durmadan birbirlerinden alıntı yapmakla o kadar büyük çabalar gösterdiler ki, bu balona aralıksız sıcak hava pompalamaya devam ettiler. Sonunda balon giderek büyüdü ve güvenilirliğini yitirdi. Bu profesörler gerçeğin farkına varmışlardı ve bir gün sorumsuz bir ahmağın çıkıp o balona bir çomak sokacağından korkuyorlardı" diyor, ve ilave ediyor: "O çomağı sokan sorumsuz benim işte."

Holokost masalını ilk sorgulayan kişi David Irwing değildi. Soykırım iddiasının tekrar gözden geçirilmesi konusu ile ilgili olarak yazılan ilk kitaplar, bizzat toplama kamplarında tutsak olarak yaşamış ve bugün resmi tarihin anlattıklarının yalan olduğuna yasayarak şahit olmuş, Fransız tarihçi Paul Rassinier tarafından yazıldı.

Le Mensonge d'Ulyssee (Ulis'in Yalanı- 1949), Le Drame des Juifs Europeans (Avrupalı Yahudilerin Dramı- 1964), isimli kitaplarında, Paul Rassinier kamplarda yaşamış biri olarak, savaş sonrası ortaya atılan gaz odaları iddialarıyla ilgili hiçbir ize rastlanmadığını ve bu konuda tek bir kanıt bulunmadığını belirtti.

1970'li yıllarda, ABD'de soykırım konusu çok tartışıldı. Northwestern Üniversitesi profesörlerinden, Dr. Arthur Butz, The Hoax of the Twentieth Century (Yirminci Yüzyılın Aldatmacası) adlı bir kitap yazdı. Butz, yahudilerin Naziler tarafından eziyet gördüklerini kabul etmekle birlikte, bu yahudi aleyhtarlığının hedefinin, "bir toptan katletme planını" amaçlamadığını ortaya koydu. Butz, İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi toplama kamplarında 500 binden fazla insanın öldüğünü, ancak bunların hepsinin yahudiler olmadığını dile getirdi.

Soykırımcı ekolün o eski büyüsunü kaybetmesiyle birlikte, günümüzde bu durum doğal olarak halka da yansıdı. Dün büyük bir şevkle soykırımı "iman eden" Amerikalı yahudiler, bugün artık bu konudaki inançlarını kaybetme noktasına geldiler. New American View dergisi, Holokost efsanesinin bir çöküş sürecine girdiğini ve artık soykırımcı ekolün de bunu kabul ettiğini dile getiriyor ve "Holokost, Amerikalı yahudiler için artık sihirli yapısını kaybediyor... Amerika'da yetişen yeni nesillerin artık eskisi gibi Holokost'tan etkilenmediklerini yahudi komiteleri de artık farketmeye başladı" diyor. 127

Konuyla ilgili olarak soykırımcı ekolün ileri gelen yayın organlarından biri olan Jerusalem Post da, Holokost söyleminin artık halkın ilgisini çekmediğini haber yaptı. Türkiyeli yahudilerin sesi Şalom da, Jerusalem Post'un söz konusu haberini kaynak gösteriyor ve hayıflanarak, sızlanarak "Holokost Programları İlgi Uyandırmadı" başlıklı bir haber ile aynı itirafı tekrarlıyordu.

İşte Şalom'un söz konusu haberinden bazı satırlar:

"Holokost programları ilgi uyandırmadı. Geçtiğimiz sene boyunca Avusturya Hükümeti'nin halka Holokost konusunda bilgi verme amacıyla düzenlediği anma merasimleri, sempozyum, tartışma ve sergilerin maliyetleri 40 milyon şilini bulmakla beraber, tüm emeklerin boşa

gittiği ortaya çıktı. Son yapılan bir kamuoyu yoklaması her üç Avusturyalı'dan ikisinin soykırım konusunda artık hiçbir şey duymak istemediğini gösterdi. Bunun üzücü olan yanı ise, kampanyaların başlatıldığı 1988 yılı başında yapılan kamuoyu yoklamasında da aynı sonucun elde edilmiş olması. Bu durum, bir sene boyunca Holokost konusunda gazetelerde çıkan yüzlerce yazı ve özel ekin, televizyon filmleri ve belgesellerin Avusturyalılar üzerinde hiçbir etki bırakmadan geçmiş olduğunu gösteriyor. Araştırmaları yürüten 'Sosyal Bilimler Enstitüsü' IMAS'ın patronu Andreas Kirschofer sonuç olarak, kamuoyunu etkilemek için yapılan çabaların hepsinin boşa gittiğini belirtiyor." 128

Soykırım yalanı için bitiş saati çoktan gelmiştir. Bu yalanın yıkılması, hem tarihi bir gerçeği ortaya çıkaracak, hem de, daha önemlisi, bu yalanı bir kalkan olarak kullanarak kendi saldırganlığını meşrulaştırmaya çalışan Siyonizmi çaresiz bırakacaktır.

'Soykırım' hakkında 40 soruya 40 cevap

Soykırım efsanesi hakkında önceki sayfalarda incelediğimiz tüm bilgiler, aşağıdaki 48 soru ve cevap ile özetlenebilir.

1- Nazilerin 6 milyon yahudiyi öldürdüğüne dair herhangi bir delil var mıdır?

Hayır. Bu konuda ileri sürülenler delil niteliğine uygun şeyler değildir. 6 milyon yahudinin öldürüldüğü ile ilgili olarak soykırımcıların "kanıt" olarak kullandıkları, hayatta kalanların şahitliklerinden ibarettir. Ancak, bu şahitlikler arasında son derece büyük çelişkiler vardır. Bu yüzden bu kişiler, yaptıkları çelişkili tanıklıklar ile kendilerini birer "yalancı şahit" konumuna sokmuşlardır. Kaldı ki gaz odaları gibi son derece önemli bir konu için bile, bu "şahitlerin" tamamı ittifak edip, "toplama kamplarında gaz odaları vardı" diyememiştir. Ortada ne 6 milyon yahudiye ait ceset, ne bunlara ait kül yığınları, ne bu yahudilerden yapılmış "sabun", ne yine bu yahudilerin derisinden yapılmış "lambda kumaşı", ne tek bir kayıt, ne de bu iddiayı inanılır kılacak toplumsal bir bilgi istatistiği vardır. Ancak 6 milyon yahudinin öldürüldüğü ile ilgili olarak, ortada sadece -bugün propaganda için gösterilen- eskicilerin dahi kolayca toplayabileceği ayakkabı yığınları, kamplarda yaşanan tifüs salgınından ötürü sıhhi sebeplerle kesilmiş saç yığınları ve yine propaganda için çekilmiş bol bol hayal ürünü soykırım filmi vardır!..

2- Altı milyon yahudinin Naziler tarafından öldürülmediğine dair herhangi bir delil var mıdır?

Evet. Gözlemsel, demografik, analitik ve karşılaştırmalı olarak çok sayıda ortaya konan delil, böyle bir iddianın son derece abartılı ve akılcılıktan uzak olduğunu defalarca göstermiştir. Tüm bunlara sadece birkaç örnek vermek gerekirse, Alman ordusunun zaten 6 milyondan oluştuğu ve ağır savaş şartları içinde bulunan bu 6 milyonluk ordunun, onca sıkıntı ve imkansızlık içinde, 6 milyon gibi son derece kalabalık bir topluluğu, sevketmesi, belirli yerlerde toplaması ve bunların hepsini ortadan kaldırması teknik olarak imkansızdır. Ayrıca, yapılan çok yönlü demografik, nüfus dağılımlarının savaş öncesi ve savaş sonrasında, karşılaştırmalı olarak incelenmesi sonucunda yapılan analizler, 6 milyon yahudinin ne olduğu ile ilgili tüm spekülasyonlara son vermiştir: Savaş öncesinde tüm Avrupa'da bulunan 5.5 milyon yahudinin büyük bir kısmının, savaş sonrasında Amerika, Arjantin, Kanada, Polonya ve Çekoslovakya gibi ülkelerde ortaya çıkmasıyla bu yahudilerin soykırıma uğramadığı, sadece göç etme suretiyle Avrupa'dan ayrıldıkları anlaşılmıştır.

3- "Ölüm kampı" olarak tanıtılan toplama kamplarında gaz odası bulunmadığı soykırımcılar tarafından hiç itiraf edildi mi?

Evet. Nazi avcısı ve ünlü soykırımcı Simon Wiesenthal, 1975 yılının Nisan ayında yayınladığı Books and Bookmen isimli kitabında, Alman topraklarının hiçbir noktasında, tek bir yahudinin dahi gaz odalarında öldürülmediğini itiraf etmiştir.

4- Dachau Toplama Kampı Almanya'da olduğuna ve Simon Wiesenthal bile bu toplama kampının bir imha kampı olarak kullanılmadığını belirttiğine göre, Amerika'daki binlerce emekli asker, neden bu kampın bir imha kampı olduğunu söyler?

Çünkü, Müttefikler Dachau Kampı'nı ele geçirdikten sonra, binlerce Amerikalı asker bu kampa götürüldü ve sıhhi nedenlerle elbiselerin Ziklon B ile dezenfekte edildiği son derece küçük kabinler, bu kişilere "işte, milyonlarca kişinin öldürüldüğü gaz odaları bunlar" diyerek gösterildi. Diğer propagandaya dayalı iddiaların tamamı gibi, bu yanıltıcı propaganda da maalesef etkili oldu, medya yıllarca "Dachau'nun bir 'gazla öldürme' kampı" olduğunu iddia etti.

5- Auschwitz Toplama Kampı'nın durumu nedir? Gaz odalarının, bu kamplardaki insanları öldürmek için kullanıldığına dair herhangi bir delil var mıdır?

Hayır. Auschwitz Kızılordu tarafından ele geçirildi ve bu kampta savaş sonrasında bir takım mimari tahrifatlar yapıldı: Büyük morg odası, geniş bir "gaz odasını" andıracak şekilde tekrar inşa edildi. Gaz odalarının yapımı ve dizaynı konusunda Amerika'nın önde gelen uzman bilim adamı Fred Leuchter, Auschwitz Kampı'nda gaz odası olarak iddia edilen yerlerde, çok yönlü bilimsel gözlem ve incelemelerde bulundu. Ve, gaz odaları olarak iddia edilen bu yerlerin gerek dizaynları, gerekse diğer donanımları itibariyle, teknik olarak "gazla insan öldürmeye" imkan veremeyeceğini hazırladığı bir raporla bilimsel olarak ispat etti.

6- Eğer Auschwitz bir "ölüm kampı" değilse, kurulmasının esas amacı ne idi?

Auschwitz büyük bir imalat kompleksi idi. Burada sentetik petrol üretiliyordu. Ve buraya getirilen tutuklulardan Alman savaş gücü için işgücü olarak yararlanılıyordu. Alman savaş endüstrisinin damarları bu esir işçilerin üretimi ile besleniyordu.

7- İlk toplama kamplarını ne zaman, nerede ve kim kurdu?

Batı dünyasındaki toplama kamplarının ilk kullanılışı, Amerika'da Bağımsızlık Savaşı sırasında olmuştur. İngilizler, binlerce Amerikalıyı bu kamplarda toplayarak gözaltına aldılar, bunların birçoğu hastalık ve dayaktan öldü. Daha sonra, yine İngilizler Güney Afrika'da toplama kampları kurdular ve ülkenin fethini sağlayabilmek için, Boer Savaşı sırasında Afrikalı kadın ve çocukları bu kamplarda tuttular. Binlercesi bu cehennem deliklerinde öldü. İngilizlerin bu kampları, Alman toplama kampları ile karşılaştırılamayacak denli kötüydü. Vurgulamak istediğimiz, "toplama kampı" uygulamasının ilk örneğinin Almanya'da yaşanmadığını ve farklı coğrafya ve tarihlerde, Alman toplama kamplarından çok daha ağır yaşam şartlarına sahip başka toplama kamplarının da kurulmuş olduğunu hatırlatmaktır.

8- Eğer Avrupa yahudileri Naziler tarafından imha edilmediyse, sayıları 4.5 milyonu bulan bu yahudilere ne oldu?

Savaş sırasında, tifüs salgını, açlık, toplama kamplarındaki ağır çalışma şartları gibi nedenlerden ötürü, yaklaşık 500.000 yahudi hayatını kaybetmiştir. Bunun dışında ki Avrupalı yahudilerin tamamı sapsağlam hayatta idi. Hayatta kalan bu yahudilerin bir kısmı, Avrupa'nın tarafsız güvenli ülkeleri olan Cebelitarık, İngiliz Adaları, Portekiz, İspanya, İsviçre, İsveç, İrlanda ve Türkiye'de yaşıyordu. Diğer bir kısmı ise, İngiltere, İsveç, İspanya, Portekiz, Avustralya, Çin, Hindistan, Filistin, Sibiryaya ve ABD'ye göç etmişlerdi. 2 milyondan fazla bir yahudi kitlesi de Sovyetler Birliği'nin içlerine kaçmıştır. Nitekim bu 2 milyon yahudi savaş sırasında Uralların arkasından, saklandıkları yerden ortaya çıkmışlardır. 1 milyondan fazla yahudi ise savaş öncesinde Almanlardan kaçmıştır.

9- Eğer Auschwitz bir imha kampı değilse, neden Nazi Kumandanı Rudolf Höss, öyle olduğunu söyledi?

Rudolf Höss sorgulanmaları sırasında İngiliz askeri polisler tarafından işkence görmüş ve Höss'ün bu ifadeleri, gördüğü bu işkenceler sonucunda zorla kendisinden alınmıştır.

10- Nuremberg ve diğer benzeri mahkemelerdeki duruşmalardan önce, Alman mahkumlarını çeşitli açıklamalar yapmaya zorlamak için, Amerikan, İngiliz, Fransız ve Sovyetler tarafından işkence yapıldığına dair herhangi bir delil var mıdır?

Evet, ünlü Nuremberg mahkemelerinden önce ve bu mahkemeler sırasında, ayrıca daha sonra yapılan Savaş Suçluları Mahkemeleri sırasında da işkence yapıldığına dair kesin kanıtlar ortaya çıkmıştır.

11- "Yahudi Soykırımı" (Holokost) hikayesi, bugün Siyonist liderlere nasıl faydalı olmaktadır?

Herşeyden önce, son yarım yüzyıllık yaşayan aktüel Siyonizmin temeli, yahudi soykırımının üzerine kurulmuştur. Soykırımcılar yaşadıklarını iddia ettikleri Holokostu ileri sürüp, bundan böyle eskisi gibi dağınık yaşamaları durumunda güvenlik altında bulunamayacaklarını, dolayısıyla, güven içerisinde yaşayabilecekleri bir devlete olan ihtiyaçları konusunda kamuoyu oluşturmuşlardır. Ve, "toprağı olmayan bir halk için, halkı olmayan bir toprak" şeklindeki ünlü Siyonist sloganla, Filistin toprakları üzerinde yüzlerce yıldır yaşamını sürdüren yüzbinlerce Filistinliyi yok kabul ederek terörist yöntemlerle İsrail Devleti'ni kurmuşlardır. Kısacası, Siyonist liderler soykırımı uğradıklarını öne sürerek, dünya kamuoyunun gözünde, İsrail Devleti'nin kuruluşunu meşrulaştırmışlardır.

"Yahudi soykırımı" efsanesinin bugün yahudilere sağladığı bir diğer fayda da, Siyonizmin eleştirilmesinin engellenmesidir. Eğer bugün Siyonizmin bir yönünü eleştirmeye kalksanız, karşınıza hemen Holokost çıkartılır. Medya aracılığıyla bir yahudi imajı oluşturulmuştur: Mazlum, mağdur, ezilen, dışlanan, aşağılanan, kovulan birisidir yahudi. Bu yüzden, "yahudilerin ne denli mağdur bırakıldıkları, onların son derece mazlum bir toplum oldukları", size kibarca hatırlatılır. İsrar ederseniz -örneğin İsrail'in devlet teröründen ya da yahudi lobisinin olağanüstü gücünden söz etmeye devam ederseniz- artık siz bir "antisemit" damgası yemeğe hak kazanmışsınızdır!.. Böylece "yahudi soykırımı" sayesinde, Siyonizm ve Siyonistler bir nevi dokunulmazlık kazanmış olmaktadır.

12- Hitler'in yahudilerin toplu olarak imha edilmesini emrettiğine dair herhangi bir delil var mıdır?

Hayır. Bu konuda, soykırımcılar tarafından gösterilen tek bir belge dahi yoktur. Hatta 1990 Şubat'ında ilk defa gün ışığına çıkan, yaklaşık 40.000 sayfalık belgeden oluşan Doğu Almanya'nın arşivlerini soykırımcılar didik didik ettikten sonra, "Hitler'in yahudilerin yok edilmesi hakkında verdiği kesin bir emire rastlamadık" demek zorunda kalarak, bu konuda tarihi bir itirafta bulunmuşlardır.

13- Gaz odalarında Naziler tarafından kullanıldığı ileri sürülen ve hidro-siyanit asitten üretilen Ziklon B, ne amaçla üretilmişti?

II. Dünya Savaşı sırasında, tifüs salgını vardı. Savaş şartlarının doğurduğu imkansızlıklar ve bakımsızlık yüzünden, tifüs salgını her geçen gün daha da ölümcül olmaya başlamıştı. Bu yüzden salgına karşı sıhhi önlemler alınmaya başlandı. Bunun için de, salgına sebep olan tifüs taşıyıcısı bitlerin yok edilmesi gerekiyordu. İşte bu aşamada Ziklon B gazı, bu taşıyıcı bitleri yok etmek için, bir dezenfektan olarak, elbise ve tüm mekanları buharla birlikte dezenfekte etmek için kullanılmıştır.

14- Toplu katliam için daha uygun bir ürünü kullanmak yerine, bu gazı tercih etmenin herhangi bir gerekçesi var mıdır?

Eğer Naziler yahudileri yok etmek için gaz kullanmaya karar verseler, çok daha etkili başka gazlar vardı; onları kullanmaları böyle bir amaç için daha uygundu. Ziklon B gazı buharla dezenfekte etmesi dışında, idam için yeterli ve kullanışlı olmayan bir gazdır. Örneğin, bu gazın etkili olabilmesi için, ortamın belli bir ısı ve nem oranına sahip olması gibi bir takım yan şartların da sağlanması gerekmektedir. Ayrıca Ziklon B gazının kullanımı da kolay değildir. Ziklon B gazının kullanımında titizlikle uyulması gereken son derece kapsamlı bir

dizi uygulama talimatı vardır. Gazla dezenfekte edilmiş ortama havalandırma yapmadan girilmemesi, eğer girilecekse, kesin olarak özel filtreli gaz maskesi takılması, bu gazın kullanımı için sadece eğitimli personele ihtiyaç duyulması gibi...

15- Ziklon B gazı ile dezenfekte edilen bir alanı havalandırmak için yaklaşık 20 saate ihtiyaç duyulur. Oysa Auschwitz Kumandanı Rudolf Höss, yahudiler öldükten 10 dakika sonra, emrindeki adamlarının gaz odalarına girip, cesetleri kaldırdıklarını söyledi. Bu nasıl açıklanır?

Böyle bir olay imkansızdır. Çünkü, Ziklon B, dezenfekte edilen yerlere siner ve cisimlere de uzun bir süre yapışır, dolayısıyla da gaz verilmiş insanların cesetlerine de uzun bir süre yapışmış olarak kalması gerekirdi. Bu yüzden, bu cesetlere çıplak elle temas edilmesi imkansızdır. Rudolf Höss, böyle bir ifadeyi işkence sonucunda vermiştir.

16- Rudolf Höss açıklamasında, gazın verilmesinden 10 dakika sonra, ölü yahudileri gaz odalarından çıkartırken adamlarının sigara içmekte olduklarını söyledi. Oysa, Ziklon B gazı patlayıcı türde bir gaz değil midir?

Evet. Ziklon B gazı yüksek derecede patlayıcı özelliğe sahip olan bir gazdır. Dolayısıyla Ziklon B gazının bulunduğu bir ortama sigarayla girmek demek, havaya uçmak demektir. Bu sebepten ötürü, sigara içerken cesetlerin dışarı çıkartıldıkları, tamamen hayal ürünü olan bir yalandır. Büyük olasılıkla, tüm bu "itiraf"lar, soykırım efsanesini üreten Siyonistler tarafından yazılmış ve Rudolf Höss'e işkence zoru ile tekrarlatılmışlardır.

17- Nazilerin yahudileri imha etmek için, sözde kullandıkları prosedür nedir?

Hikayeler, gaz odası olarak iddia edilen binanın damındaki bir delikten, odaya Ziklon B gazı kutusunun aşağıya boşaltılmasıyla başlar. Bu gaz, borular vasıtasıyla duş başlıklarından odakilere ulaşır. "Milyonların" bu yöntemle öldürüldüğü iddia edilmektedir.

18- Eğer infazları hazırlanan yahudiler, kendilerini bekleyen sondan haberdardıysalar, neden herhangi bir çarpışma veya protesto yapmadan, "kuzu kuzu" ölüme gittiler?

Toplama kamplarında tutulan yahudiler, Naziler tarafından öldürülme gibi endişe taşımıyorlardı. Bu yüzden herhangi bir ayaklanma, protesto, çarpışma gibi bir eyleme girmeye gerek duymadılar. Aksine, Nazilerce "iş gücü" olarak değerlendirilen bu yahudiler, fevkalade ağır savaş şartlarında Nazilerin kendilerine şiddetle ihtiyaç duyduğunun son derece bilincindeydiler. Kısacası, toplama kamplarındaki yahudiler, sadece gözaltındaydılar ve kendilerini ölüm tehlikesi içinde görmüyorlardı, ancak Nazilerce "savaş esiri" olarak çalışmaya zorlanmaktaydılar.

19- Toplama kamplarında yaklaşık kaç yahudi ölmüştür?

Yaklaşık 500 bin.

20- Bu yahudiler bu kamplarda nasıl ölmüştür?

Savaş boyunca yaygın tifüs salgını tüm Avrupa'yı kasıp kavurmuştur. Ağır savaş şartlarının getirdiği imkansızlıklar ve bununla birlikte gelen yaygın bakımsızlık, toplama kamplarındaki tifüs salgınının sebep olduğu ölümleri çığ gibi arttırdı. Tüm bunların üstüne, müttefikler tarafından tüm yollar ve demiryolu rayları da bombalanınca, savaşın sonuna doğru yemek ve tıbbi erzak nakliyatı felç oldu. Bunun sonucu olarak, toplama kamplarında baş gösteren açlık ve ilaç yokluğu, tifüs salgınıyla birleşince, yahudiler toplu ölümlerle karşı karşıya kaldılar. Bu ağır şartlar altında, 500 bin dolayında yahudi maalesef yaşamını yitirmiştir. II. Dünya Savaşı sonucunda ölen insan sayısının 50 milyon olduğu göz önünde bulundurduğumuzda ise, ortada "yahudi soykırımı" diye bir şey olmadığı kolaylıkla anlaşılır.

21- Tifüs nedir?

Tifüs, uzun süre banyo yapmayan ve iç içe yaşayan insanların arasında görülür. Özellikle saçları ve elbiseleri istila eden bitler aracılığıyla tifüs mikrobu taşınır. İşte hastalığı yaygınlaştırıcı ve zararlı bu bitlerden kurtulmak için elbiseler Ziklon B isimli dezenfektan ile sterilize ediliyordu. Eğer, Almanlar daha çok Ziklon B kullanabilselerdi, belki de daha fazla sayıda yahudi toplama kamplarında hayatını devam ettirebilecekti.

22- 6 milyon yahudinin ölümü ile 500 bin yahudinin ölümü arasında nasıl bir fark vardır?

Herşeyden önce belirtmek gerekir ki, tek bir insanın, dolayısıyla tek bir yahudinin hayatı bile son derece önemlidir. Bu yüzden, 500 bin yahudinin ölümü de son derece üzücüdür. Bu çalışmanın amacı, 6 milyon yahudinin ölmediğini ispatlamak, ölenlerin sayısını 500 binlere indirmek ve "aslında o kadar da fazla yahudi ölmemiştir" şeklinde bir izlenim yaratarak ölenlerin sayısını küçümsemek değildir. Bizim üstünde önemle durduğumuz nokta, Naziler'in yahudileri kasıtlı olarak öldürmedikleri, dolayısıyla ortada bir "yahudi soykırımı" olmadığıdır. Çünkü insanların Naziler tarafından "gaz odalarında" öldürülmeleri ile Naziler tarafından kurtarılmaya çalışıldıkları bir hastalık ve açlık sonucunda ölmeleri son derece farklı iki şeydir. **Siyonistlerin sadık bir müttefiki olan Naziler**, hiç bir zaman yahudileri imha etme gibi bir misyon yüklenmemişlerdir.

23- Birçok "ölüm kampı"ndan kurtulan yahudiler, çukurlarda toplanan ve yakılan vücutlar gördüklerini söylerler. Böylesine geniş çaplı bir yakma işlemini gerçekleştirebilmek için ne kadar yakıtı ihtiyaç vardır?

Böyle bir işlemin teknik olarak gerçekleştirilebilmesi için, o dönemde Almanların ulaşabildiği yakıt miktarından çok daha fazla yakıtı ihtiyaç vardı. Çünkü, o zamanlar mevcut savaş şartlarında büyük bir yakıt sıkıntısı yaşanmaktaydı. Ve değil yahudileri ortadan kaldırmak için yakıt bulmak, o dönemde Almanlar savaşa devam edebilmek için yakıt bulabilmeye çalışıyordu. Bulunsa da, bu yakıtın nakledilebilmesi bile ayrı bir sorundu.

24- Cesetleri çukurlarda yakabilmek mümkün müdür?

Hayır. İnsan cesetlerini toplu olarak çukurlarda ateşle yakabilmek teknik olarak imkansızdır. Bu denli yüksek oranlarda cesedi toplu olarak yakabilmek için, çok yüksek oranlarda ısıya ihtiyaç vardır ve bu denli büyük bir ısıyı, açık çukurlarda aynı derecede muhafaza edebilmek mümkün değildir. Ayrıca sözkonusu iddia edilen çukurların bataklık ile kaplı ortamlarda bulunması ve bu çukurların zemininin su ile kaplı olması, cesetlerin çukurlarda yakılabilmesini imkansız kılmaktadır.

25- Holokost tarihçileri, Nazilerin, 10 dakika gibi kısa bir süre içinde, yahudilere ait olan cesetleri yakabildiklerini iddia etmekte. Profesyonel krematoryum operatörlerine göre, bir cesedi yakmak için ihtiyaç duyulan süre nedir?

Yaklaşık 2 saat. Bugünün yüksek teknolojisiyle bir cesedi tamamen yakabilmek için yaklaşık 2 saate ihtiyaç duyulurken, 50 sene öncesinin ilkel teknolojisiyle bir cesedi 10 dakika gibi bir süre içinde kül haline getirildiğini iddia etmek son derece komiktir.

26- Toplama kampları neden krematoryum fırınlarına sahipti?

Tifüs salgını sırasında ölenlerin cesetlerinin sıhhi gerekçelerden ötürü ortadan kaldırılması gerekiyordu. Çünkü, cesetlerin üzerine yapışan tifüs bitlerinin salgının çapını daha da büyütme tehlikesi vardı. Bu yüzden, hayatta kalan yahudilerin yaşamlarını tehdit etmemeleri için bu cesetlerin yakılmaları yoluna gidildi. Bu amaçla Naziler toplama kamplarına özel fırınlar inşa ettirdiler. Ayrıca, yaygın salgın sırasında kitle ölümlerinin yaşanması, bu cesetlerin süren savaş sırasında gömülmesini de teknik olarak zorlaştırıyordu. Bir yandan ağır şartlar altında savaşı sürdüren Nazi Almanyası, öte yandan kamplarda yer ve eleman sıkıntısı çektiği için Naziler, tifüsten ölenlerin cesetlerini fırınlarda yakma kararı almıştır.

27- Alman kontrolü altındaki bölgede bulunan toplama kamplarının yakma mekanizmalarının istisnasız tamamının %100 randımanla aralıksız olarak çalıştıkları farzedilse, ileri sürülen zaman içerisinde yakılması mümkün olan maksimum ceset sayısı nedir?

Yaklaşık 430.600

28- Bir krematoryum fırınına, hiç durmadan uzun bir zaman boyunca çalıştırabilmek teknik olarak mümkün müdür?

Hayır. Değil 24 saat, 12 saat dahi aralıksız olarak ceset yakma fırınlarının çalışması mümkün değildir. Ceset yakma fırınlarının, düzenli bir şekilde temizlenmesi gerekiyordu. Bu yüzden, fırınların aralıksız çalışmaları söz konusu olamaz. Bugünün yüksek teknolojisi ile üretilen modern ceset yakma fırınları dahi 24 saat aralıksız çalışmadığına göre, bugün için ilkel kabul edilen 50 sene öncesinin fırınlarının da 24 saat aralıksız çalışması imkansızdır. Bugün bu modern fırınları üreten uzman mühendisler, devamlı kullanım için günde en fazla 3 cesedin yakılması gerektiğini bildirmektedirler.

29- Gaz odaları ve yakma mekanizmalarının tam kapasite ile çalıştıklarının iddia edildiği savaş yılları sırasında, müttefiklerin havadan çektikleri Auschwitz fotoğrafları, gaz odalarını dillendirebilir mi?

Hayır. Çünkü, bu fotoğraflarda, savaş sonrasında ortaya çıkan sözde görgü tanıklarının ifadelerinin aksine, kampın üzerinde büyük oranlarda bir duman görülmemektedir. Bu durumda, soykırımcıların "delil" olarak gösterdiği bu fotoğraflar, aslında kendi iddialarını yalanlamaktadır. Ayrıca, kamplarda olduğu iddia edilen ölü yakma çukurları da bu fotoğraflarla bir türlü tespit edilememiştir!.. Bu durumda, bu fotoğraflar, ancak soykırımın olmadığını ortaya koyan, "karşı-delil" olarak kullanılması gereken fotoğraflardır.

30- Holokost ile ilgili olarak, Uluslararası Kızılhaç Örgütü nasıl bir rapor hazırladı?

1944 yılının Eylül ayında Auschwitz'e gelerek gözlem ve araştırmada bulunan bir Uluslararası Kızılhaç Örgütü delegesi, "bu kamplarda hiçbir gaz odasının bulunmadığını" hazırladığı rapor ile bildirmiştir. Bu raporun konuya tarafsız olan bir kurum tarafından hem de 1944 Eylül'ü gibi, gaz odaları iddialarının zirvede olduğu bir zamanda hazırlanmış olması son derece önemlidir.

31- Hitler'in devam eden bir toplu yahudi imhasından haberdar olduğuna dair herhangi bir belge var mıdır?

Hayır. Bu konuyla ilgili tek bir belge dahi gösterilememektedir.

32- Siyonistlerin sürekli olarak Naziler ile işbirliği içinde olduğu doğru mu?

Evet. Savaş öncesinde, Almanlar Siyonist liderler ile bir anlaşma imzalamışlar ve bu anlaşmaya göre, Almanlar Filistin'de bir Yahudi Devleti kurmak üzere Siyonistlere büyük ölçüde maddi destek sağlamak için söz vermişlerdir. Ayrıca, Almanlar, savaş sırasında da Siyonist liderler ile samimi ilişkilerini hiç aksatmadan devam ettirmişlerdir. 1941 yılında Stern'in Naziler'e askeri ittifak önerdiği ve 1942 yılında Almanya'da resmi izinle çalışan ve Filistin'e gidecek yahudi göçmenlere eğitim veren Siyonist bir "kibutz" var olduğu göz önüne alınırsa, Siyonistler ile Nazi Almanyası'nın ileri gelenleri arasında kurulan sıcak ilişkinin boyutları yeterince ortaya çıkar.

33- "Anne Frank'ın Hatıra Defteri" gerçek midir?

Hayır. Dr. Robert Faurisson'un da ortaya koyduğu gibi, bu ünlü günlüğün son derece şaibeli olduğu anlaşılmıştır. İki farklı ülkenin iki ayrı kütüphanesinde sergilenen iki kopyadaki el yazıları arasında çeşitli kaligrafik farklılıklar bulunuyor. Ayrıca, Anna Frank'ın hatıra defterinin babası tarafından ele geçirilişiyle ilgili anlatılanlara bakılırsa, babası ilk defa savaş

sonrasında kızının günlük tuttuğunu öğreniyor. Ama 29 ay boyunca kızı ile birlikte kaldığı o küçük tavanarasında kızının günlük tuttuğuna şahit olmaması gibi, bu Anna Frank hikayesinde çok zorlama noktalar bulunuyor.

34- Alman toplama kamplarında çekilen ve sıskalaşmış ceset yığınlarını gösteren çok sayıda fotoğraf nedir? Bunlar sahte midir?

Herhangi bir fotoğrafın üstüne veya altına bir başlık veya bir yorum ekleyerek, fotoğrafın gerçekte içerdiği mesajdan tamamen farklı, hatta zıt bir mesaj verebilmek son derece kolaydır. Dolayısıyla soykırımcıların gösterdiği fotoğrafların sahte olup olmadıklarından ziyade, bu fotoğraflarla ilgili yapılacak yorumların ne oldukları önemlidir. Ortada bir takım ceset yığınları vardır, ama önemli olan bu insanların ne şekilde öldükleridir. Soykırımcıların kendi ideolojilerini doğrulamak amacıyla kullandıkları bu fotoğraflarda yer alan cesetler, dikkat edilirse son derece zayıf insanlara aittir. Bu, sözkonusu insanların gaz odalarında öldüğünü göstermez (gaz odasının "zayıflatma" gibi bir etkisi yoktur). Aksine bu durum, ölen insanların savaş döneminde ortalığı kasıp kavuran yaygın tifüs salgını ve savaşın sona ermesine yakın dönemde baş gösteren açlık sonucunda öldüklerini göstermektedir.

Bu zayıf yahudilerin varlığı bile aslında bir "yahudi soykırımı" olmadığını gösterir. Çünkü soykırımcı iddiaya göre, Naziler toplama kamplarına getirilen yahudileri ikiye ayırmakta, çalışabilecek olanları yaşatırken, çalışmaya uygun olmayanları (çocuklar, kadınlar, yaşlılar, hastalar, sakatlar, zayıf bünyeliler) doğrudan gaz odalarına göndermektedirler. Oysa resimlerdeki zayıf insanlardan Naziler'in imha etme gibi bir politikaları olmadığını görebiliyoruz. Çünkü bu insanlar hiç bir şekilde işçi olarak çalıştırılmayacak durumdadırlar ve buna rağmen Naziler tarafından "imha" edilmemişlerdir. Aksine çoğunun saçları yeni kesilmiştir; bu ise Naziler'in yahudileri tifüsten kurtarmak için yaptıkları bir uygulamadır.

Üzerinde önemle durulması gereken bir diğer nokta da, soykırımcıların gösterdiği ceset yığınlarının bulunduğu fotoğrafların bir kısmının toplama kamplarında çekilmiş fotoğraflar olmayışdır. Başka mekanlarda çekilmiş fotoğraflar da diğer fotoğraflarla birlikte kullanılmakta ve dolayısıyla, kasıtlı olarak, bu cesetlerin de yahudilere ait olduğu şeklinde bir izlenim yaratılmaya çalışılmaktadır. Savaşın sonuna doğru, müttefiklerin yoğun bombardımanı sonucunda ölen çok sayıdaki Alman kadın ve çocuklara ait olan ceset yığınları da, kasıtlı olarak soykırımcılar tarafından, "soykırımı uğramış yahudiler" olarak kullanılmaktadır.

35- "Soykırım" kavramını kim ortaya atmıştır?

Raphael Lemkin isimli bir Polonya yahudisi, 1944 yılında yazdığı kitapta, ilk defa "soykırım" kelimesini kullanmıştır.

36- "Holokost" ve "Savaş Rüzgarları" gibi filmler, herhangi bir bilimsel tabanı olan belgeseller midir?

Hayır. Bu filmlerin birer tarihi belgesel oldukları iddia edilemez. Bu filmler, olsa olsa tarihe dayandırılmaya çalışılarak hazırlanmış, birer "kurgusal drama" görünümünde filmlerdir. Maalesef, birçok insan bu gösterilen Holokost filmlerini, gerçek yaşanmış tarihin sinemaya aktarılmış hali zannederek yanılmıştır.

37- Holokost ve "gaz odalarını" sorgulayan ve bu konuda soykırımcıların ileri sürdüğü klasikleşmiş standart iddiaları çürüten, dünyada yaklaşık kaç kitap basılmıştır?

Sadece bu konu üzerine, Amerika, İngiltere ve bazı Avrupa ülkelerinde toplam 100'ün üzerinde kitap basıldığını biliyoruz. Şu anda, elinizde tuttuğunuz bu kitap ise, bu konuyla ilgili olarak Türkiye'de basılan ilk kitaptır.

38- Amerika'daki bir tarih enstitüsü, Auschwitz'de yahudilerin gaz verilerek öldürüldüğünü ispat eden herhangi bir kişiye 50 bin dolar vereceğini açıkladığında nasıl bir gelişme olmuştur?

Ortaya konulan bu 50 bin dolarlık ödüle sahip olacak bir kanıt bulan olmadı. Ama, "soykırım"dan kurtulduğunu iddia eden bir kişi, bu tarih enstitüsüne karşı 17 milyon dolarlık bir dava açtı. Bu kişi, açtığı bu davaya gerekçe olarak, "bu ödülün ötürü uykularının kaçmasını, işlerinin kötüye gitmesini ve gerçek olarak benimsenmiş bir olayın bu şekilde zedelendiğini" ileri sürmüştür.

39- Holokost'u sorgulayan herkese, anında "antisemit" veya "neo-Nazi" yaftası neden yapıştırılır?

Sadece ve sadece gerçekleri arayan bir tarihçi olmaktan öte başka bir amaç güdülmemesine rağmen, soykırımcılar bu çizgide bilimsel araştırma yapanları, ya "antisemit" ya da "neo-Nazi" olarak itham etmekte. Soykırımcıların bu mesnetsiz iftiraları, dikkatleri gerçeklerden ve dürüst tartışmalardan uzaklaştırmaktadır. Soykırımı reddetmek ile antisemitizm ve neo-Nazilik arasında hiçbir ilişki bulunmamaktadır. Siyonist çevreler, kendi ideolojilerini eleştiren veya sorgulayan araştırmacılara hemen "antisemit" suçlamasında bulunmakta, bu yöntemle hem araştırmacıları susturmaya çalışmakta, hem de araştırma yapan bu bilim adamlarının tarafsız çalışmalarına gölge düşürmeyi hedeflemektedir.

Sanırız, soykırım ve gaz odaları ile ilgili gerçeklerin ortaya çıkmasından rahatsız olacak bazı çevreler, şu anda elinizde tutduğunuz bu kitap için de, yarın hemen, antisemitizm ya da neo-Nazilik ithamlarında bulunacaklardır.

Nitekim İngiltere'de yayınlanan haftalık yahudi gazetesi Jewish Chronicle 5 Kasım 1993 tarihli sayısında, Bilim Araştırma Grubu tarafından yayınlanan Yehova'nın Oğulları ve Masonlar adlı kitabı konu edinmiş, "Anti-Jewish Publication in Turkey" başlıklı haberinde kitabı ve Bilim Araştırma Grubu'nu "antisemit" olmakla suçlamıştı. Jewish Chronicle'a göre kitabın "antisemit" olmasının en önemli nedeni ise, içinde Hitler ve Mussolini'nin yahudilerle olan bazı finansal ilişkilerinden söz edilmiş olmasıydı. Oysa -bu kitapta da ayrıntılı şekilde belgelendiği gibi- Hitler ve Mussolini gibi faşistlerin Siyonistlerle olan ilişkileri tarihsel bir gerçektir. Bu durumda, Jewish Chronicle'ın temsil ettiği yahudi mantığına göre, tarihsel gerçekleri ortaya dökmek, "antisemit" olmak anlamına gelmektedir!..

Kuşkusuz bu bir safsatadır. Dünya tarihinin önemli bir kesiti olan II. Dünya Savaşı ve öncesinde yaşanan olaylarla ilgili gerçeklerin ortaya çıkması için yapılan akademik araştırmaların, yahudi düşmanlığı anlamına gelen "antisemitizm" ile ne ilgisi vardır? Ayrıca, Nazizm'in ve her türlü faşizmin sapkın bir ideoloji olduğuna inananları "neo-Nazilik" gibi bir sıfatla tanımlamak son derece komik olmaz mı?

40- Bugüne kadar yabancı ülkelerde, Holokost ve "gaz odaları" iddialarını sorgulayan tarihçilerin akıbeti ne olmuştur?

İftira kampanyalarıyla yıpratılmaya çalışılmış, üniversitelerden atılarak akademik gelişimleri engellenmek istenmiş, ekonomik bir baskı unsuru olarak üniversiteden aldıkları ücretler düşürülmüş, bir takım karanlık saldırılarla şahsi mallarına zarar verilmiş, psikolojik olarak yıpratmak amacıyla sürekli olarak ölüm telefonları gelmiş, hem kendileri hem ailelerindeki yakınları fiziki saldırılara uğrayarak taciz edilmiş, adli soruşturmalara tabii tutularak mahkeme kapılarında mağdur bırakılmış ve araştırma yaptıkları konularla ilgili ellerine bulunan özel arşivler bir takım karanlık kundaklanmalarla ortadan kaldırılmıştır.

Ve Soykırımcılara soruyoruz!..

ABD, İngiltere ve Fransa'da soykırımcı çevrelerin revizyonist tarihçilerin akademik çalışmalarına kayıtsız kalmaları bazı şeyleri ortaya koydu: Demek ki, bu kimseler nezdinde, soykırım ve gaz odalarının varlığı, sorgulanarak ulaşılmış bir gerçek değil de, adeta iman

edercesine inanılan ve "vesvese" etmekten de çekinilen bir noktaya ulaşılmış. İşte bu yüzden, kendilerine tarihçi diyen bu kimseler, karşılıklarına dikilen somut gerçeklerden yüzlerini çeviriyor, işlerine gelmediği için de bu doğru anlatımlara kulaklarını tıkıyorlar. Dolayısıyla iş gerçeklerden bahsetmeye dayandığında, mümkün mertebe konuşmak istemiyorlar, suspus oluyorlar.

Aslında soykırımcıların bu suskunlukları, ortada kendi iddialarını delillendirecek gerçek dayanakların kalmamasından kaynaklanıyor. Açıkçası artık söyleyebilecek pek bir şeyleri de kalmadı. Ancak sokaklarda rağbet gören masalları, akademi çevrelerinde tutunamıyor, komik kalıyor, sırtıyor. İşte bu yüzden, soykırımcılar iddia ettikleri efsaneyi akademik düzeyde tartışmaktan şiddetli bir şekilde kaçınıyorlar. Soykırımcıların bu yaklaşımı, Holokostun "tartışılmaz bir gerçek" olarak ilan edilmesi, konunun bu çevrelerde artık bir tabuya, bir dogmaya dönüştüğünü ortaya koymakta. Sadece cılız bir şekilde, "bunlar yalan" diyorlar, gerçekler anlatılmakta ısrar edilince de hırçınlaşıyorlar, saldırgan bir tutum içine giriyorlar ve ADL, AJC gibi Siyonist kuruluşlardan "antisemitizm hortladı" feryatları yükseliyor. Oysa, bu çevrelerin bundan böyle, duygusallığı ve antisemitizm yaygarası koparma samimiyetsizliğini bir kenara bırakmaları gerekiyor. Çünkü artık deyim yerindeyse, bıçak kemiğe dayanmış, gaz odaları ve soykırım masalı çökme aşamasına gelmiştir. Bu saatten sonra, soykırımcı çevrelerin suskun kalmaları, kitap boyunca anlattıklarımızı tasdik etmeleri anlamına gelecektir.

Bu nedenle, soykırımcılara soruyoruz:

1- 50 seneden beri, adli açıdan kabul edilebilir tek bir kanıt dahi olmamasına rağmen, "6 milyon yahudinin toplu olarak katledildiği" iddiası ne denli akılcıdır?

2- Toplama kamplarında "gaz odaları" olarak iddia edilen odalarda ölmüş tek bir yahudi fotoğrafı dahi niçin bulunamamıştır?

3- Altı milyon yahudinin ortadan kaldırılabilmesi, ancak sistemli bir katliam organizasyonu ile gerçekleştirilebileceğine göre, ihtiyaç duyulan teknik donanım yönünden, bir kumanda sisteminin, ilgili strateji planlarının, mimar, kimyager ve doktor uzmanlardan oluşan bir bilirkişi topluluğunun varlığı ile ilgili tek bir delil dahi niçin bulunamamıştır?

4- Amerika'da gaz odaları konusunda uzman bir mühendis olan Fred Leuchter'in, Auschwitz Toplama Kampı'nda "gaz odaları" olarak iddia edilen mekanların duvar, tavan ve zemininden aldığı 32 parça kesitin laboratuvar tahlil sonuçlarının gaz odaları iddialarını bilimsel olarak yalanlaması karşısında soykırımcı cephe ne tür bir açıklama getirebilir?

5- Bugünün yüksek teknolojisinde dahi, birçok teknik aksaklık ve beraberinde gelen tehlikeden ötürü, gaz odalarının idam amaçlı olarak kullanımı tercih edilmemektedir. Bugünün şartlarında dahi durum buyken, 50 sene öncesinin bugün için ilkel olan teknik şartlarında, hem de toplu bir katliam için "gaz odalarının" kullanıldığını ileri sürmek ne derece akılcıdır?

6- Ziklon B gazının bir ortamda yoğun olarak kullanıldığını gösteren en önemli görsel delil, sözkonusu mekanın duvarlarında açığa çıkan mavi renkte izlerdir. Dezenfektan olarak kullanıldığı hastane odalarının duvarlarında Ziklon B'nin oluşturduğu mavi izler bugün dahi gözlemlenebilmekteyken, soykırımcı çevrelerin "gaz odaları" olarak gösterdikleri odaların duvarlarında hiçbir mavi ize rastlanamaması buralarda Ziklon B gazının kullanıldığı iddiasını çürütmüyor mu?

7- Elbiselerin tifüs taşıyıcısı pire ve bitlerden arınabilmesi için imal edilen son derece küçük hacimli "gaz kabinlerinin" kapılarının, fotoğraflarını çarpıtarak kullananlar, "işte milyonlarca yahudinin katledildiği gaz odalarının delili" sloganıyla dünyaya aktarılması, bir sahtekarlık örneği değil mi?

8- Toplama Kamplarında "gaz odaları" olarak ileri sürülen yerlerde Ziklon B gazının kullanıldığını "ispatlamak" için Degesch firmasınınca tanzim edilmiş sipariş faturaları kullanılmakta. Oysa soykırımcı çevreler tarafından dahi gaz odaları bulunmadığı kabul edilen toplama kamplarına da aynı sipariş faturalarının gönderildiği, hatta bu gazların "Dezenfekte Departmanı'na yollandığı göz önünde bulundurulduğunda, bu kamplarda Ziklon B gazının bir "ölüm gazı" olarak kullanılmadığı, sadece bir dezenfektan olarak kullanıldığı ortaya çıkmıyor mu?

9- "Gaz odaları" olarak ileri sürülen yerlerin kapı ve pencerelerinde gazın kaçmasını engelleyecek bir önlem alınmadığı ve bu binaların sızıntıyı engelleyecek sıvasının dahi bulunmadığı ortadayken ve bu teknik eksikliklerden ötürü gazla öldürme olayı imkansızken, milyonlarca yahudinin bu gaz odalarında öldürüldüğünü iddia edebilmek mümkün müdür?

10- "Gaz odaları" olarak gösterilen odalar ile hemen bitişiğinde bulunan hastane arasında döşeme bağlantısı vardır. Bu döşeme bağlantısının yanısıra, bu odalar ile kamptaki diğer binalar arasında da bağlantı kanalları vardır. Bu mimari özellikler göz önünde bulundurulursa, bu odalara gaz verilmesi durumunda, gazın başta hastane olmak üzere diğer tüm yapılara ulaşarak, Naziler de dahil olmak üzere herkese zarar vermesi kaçınılmaz değil midir?

11- Ayrıca yine gaz odaları olarak iddia edilen bu odalar ile ölü yakma fırınları olan krematoryumlar arasında bir zemin bağlantısı olduğu da hatırlanırsa, gazın buralara ulaşması sonucunda fırınların havaya uçması kaçınılmaz olmayacak mıydı?

12- Gazın odalara verildiği farzedilse bile, daha sonra havalandırmayı sağlayacak vantilatör sistemi bulunmadığı için, bu mekanlara girip cesetleri toplamanın imkansızlığı ortadayken, "cesetler hemen toplanıyordu" şeklindeki mesnetsiz soykırımcı iddia nasıl açıklanabilir?

13- "Gaz odaları" olarak iddia edilen mekanlarda toplu bir ölümün yaşanabilmesi için, gazın oda içinde dağıtımının sağlanması şarttır. Ancak, bu devr-i daim için gerekli olan herhangi bir sirkülasyon sisteminin bulunmaması nasıl izah edilebilir?

14- Soykırımcıların "odalar tamamen yahudilerle dolduruluyordu" şeklindeki iddiasına rağmen, böylesine bir insan yoğunluğunun olduğu bir mekanda Ziklon B sirkülasyonunun gerçekleşmeyeceği gerçeğini, soykırımcı çevreler nasıl açıklayabilir?

15- "Ziklon B gazının dam boşluklarından odalara bırakıldığı" iddiasında bulunan soykırımcılar, bu durumda gazın oda içinde dağılmasının söz konusu dahi olamayacağı gerçeği karşısında ne diyebilirler?

16- Ziklon B'nin öldürücü oranda bırakılması için gerekli olan kanal tarzında yolların bulunmaması, ayrıca gazın içeriye püskürtülmesini sağlayacak pompaların olmaması, dolayısıyla bu yüzden bu odadakilerin ölmelerinin söz konusu dahi olamayacağı gerçeği, görmezlikten gelinebilir mi?

17- Bilindiği gibi Ziklon B'nin aktif olarak harekete geçebilmesi için yeterince ısıtılması gerekir. Buharla birlikte etkin rol oynayabilen bu gazın kullanıldığı iddia edilen odaların ise son derece rutubetli olduğu ve ısıtılmadığı ortadayken, bu gazın öldürücü etki gösterdiği iddiası, daha baştan çürümemiş midir?

18- "Gaz odaları" olarak iddia edilen yerlerin kesintisiz bir şekilde sürekli olarak kullanıldığını soykırımcılar iddia etseler de, gerçekte, böyle bir odanın kullanım sonrasında 20 saat süresince havalandırılmasıyla ilgili teknik zorunluluğu, aynı iddiaçı çevreler nasıl açıklayacaklar?

19- Bugün "gaz odaları" olarak dramatik bir havada halka takdim edilen mekanların, aslında savaş sonrasında bir takım mimari tahrifatlarla istenen tarza sokulduğuna, ama gelen ziyaretçilere bu odaların orijinal olarak gösterildiğini Auschwitz Müzesi Müdürü'nün itiraf etmesine, soykırımcı çevreler nasıl bir "açıklama" getirebilirler?

20- "Gaz odaları" olarak iddia edilen yerlerin tam kapasite ile çalışmaları durumunda bile, ileri sürülen süre zarfında milyonlarca yahudinin öldürülebilmesinin teknik olarak imkansız olduğu gerçeği karşısında ne tür bir açıklama yapılabilir?

21- En fazla **94 kişinin girebileceği bir odaya, 600 yahudinin sokularak gaz verildiğini** öne süren soykırımcıların bu iddiaları ne derece akılcıdır?

22- Bir başka seferde ise, "**2000 yahudinin 210 m2'lik bir odaya tıka basa doldurularak gaz verildiği**" iddiasında bulunan soykırımcılara göre, her m2'ye 10 [21] kişinin düşmesi gerekir ki, bu da komik bir iddia değil midir?

23- Soykırımcı çevrelerin referans olarak kabul ettikleri SS Subayı Kurt Gerstein'in "itiraflarında" geçen, "**700-800 çıplak kişinin 25 m2'lik bir odaya sokularak gaz verildiği**" şeklindeki ifadesi göz önünde bulundurulursa, **her m2'ye 32 kişi** düşmektedir ki, aynı soykırımcı çevreler matematiksel olarak böylesine imkansız ve komik bir iddiayı nasıl açıklayacaktır?

24- Soykırımcıların kendi aralarında dahi belli bir ittifak sağlayamadığı bir konu da, gaz verildikten kaç dakika sonra ölümün geldiğidir. Kamptaki herkesin hergün şahit olması gereken böylesine rutin bir olayda dahi derin bir ihtilaf yaşanması, bu iddiaların birer hayal ürünü olduğunu yeterince açık bir şekilde ortaya koymuyor mu?

25- Ziklon B verilen kapalı bir odaya, havalandırma işlemi yapmadan girmek teknik olarak imkansızdır, girenler ölüm tehlikesi ile karşı karşıya kalır. Gerçek böyleyken, soykırımcıların gaz verildikten yarım saat sonra kapıların açılarak cesetlerin dışarı çıkartılma işlemine derhal başlanıldığını iddia etmeleri, bu kimselerin yalan söylemeyi bir alışkanlık haline getirdiklerini ortaya koymuyor mu?

26- Soykırımcıların anlattığı hikayeyi dinlemeye devam edersek, cesetleri odadan dışarı çıkartanların bir yandan yemek yemeye ve sigara içmeye devam ettiklerini öğreniyoruz. Demek ki bu kimseler gaz maskesi takmadan bu odalara giriyorlar. Oysa, gaz maskesi takmadan bu odalara girmek imkansızken, nasıl oluyor da bu kimseler bu odalara girebiliyor ve de sapaşğlam buradan dışarı çıkabiliyorlar? Üstelik, bu kimseler ağızlarında sigara olduğu halde, nasıl oluyor da, patlayıcı bir gaz olan Ziklon B'ye doymun bir ortama giriyorlar da, havaya uçmadan dışarı çıkabiliyorlar? Ayrıca, Ziklon B gazı yüzeylere son derece kuvvetli bir şekilde yapışan bir gaz olduğuna göre, nasıl oluyor da bu kimselerin yemeklerine bu gaz yapışmıyor da, yine bu kimseler beslenmelerini de sürdürerek sapaşğlam dışarı çıkabiliyorlar?

27- "Haşarat Yokedici Hidrosiyamik Asit Olan Ziklon B'nin Kullanım Kılavuz-Bilgileri" kitapçığına göre, Ziklon B'nin kullanımı sonrasında havalandırma için en az 20 saat geçmesi öngörülmesine rağmen -soykırımcıların beyanına göre- nasıl oluyor da cesetleri çıkartmak için derhal içeri girebiliyorlar?

28- Ayrıca, Ziklon B gazının bulunduğu bir ortama ancak özel eğitim almış personel girebilirken, cesetleri dışarı çıkartanların herhangi bir özel eğitim aldığına dair hiçbir kaynaktan tek bir bilginin dahi bulunmamasını soykırımcılar nasıl izah edebilirler?

29- Soykırımcılarca kaleme alınan akıllara durgunluk veren Holokost hikayelerinden biri olan "binlerce yahudinin bindirildiği asansörlere elektrik verilerek kül haline getirilmesi" üzerine kurulu masala inanabilmek akılcılıkla ne denli bağdaşıyor? Ve böylesine komik mizansenler yaratılmaya uğraşılmasının altında yatan ana sebep, bu kimselerin ellerinde iddialarını doğrulayacak gerçek delillerin bulunmaması mıdır?

30- Dönemin salgın hastalığı olan tifüse yakalanarak yaşamlarını yitiren yahudilerin cesetlerinin, hastalığın daha da yaygınlaşmaması için sıhhi bir önlem olarak yakılmasının akılcı ve gerçekçi bir çözüm olmadığı iddia edilebilir mi?

31- Fırınların kurulma maksadının cesetleri yakmak olduğu ve bu fırınlarda cesetlerden başka herhangi bir şeyin yakılmadığı bilindiğine göre, bu olayı ters yüz ederek yahudilerin canlı canlı fırınlara atılarak yok edildiklerini ortaya atmak, propagandaya yönelik bir sahtekarlık değil midir?

32- Buna ek olarak, toplama kamplarındaki tüm fırınların -teknik olarak mümkün olmasa da- 24 saat aralıksız faaliyette oldukları farzedilse dahi, ileri sürülen süre zarfında 6 milyon kişiyi ortadan kaldıracak bir kapasiteye teknik olarak sahip olunmadığı gerçeği karşısında nasıl bir açıklama getirilebilir?

33- Bugünün yüksek teknolojisinde dahi, en modern fırınlar bir cesedi ancak 1.5-2 saatte kül haline getirebiliyor. 50 sene öncesinde yakıt olarak kok kömürün kullanıldığı ilkel fırınlarda ise, bir cesedin ancak 3.5-4 saat içinde küle dönüştürülebildiği bilindiğine göre, soykırımcıların Nazilerin yahudileri fırınlarda 10 dakika gibi kısa bir zamanda kül haline getirdikleri ile ilgili iddiası, ne denli gerçeklerden bahsetmektedir?

34- Birkenau Toplama Kampı'nda cesetleri yakmak için çukurların kullanıldığı soykırımcılarca iddia edilse de, kampın bataklık üzerine kurulu olduğu ve bu yüzden de çukurların sürekli olarak 60 cm. yüksekliğinde suyla dolu olduğu bilindiğine göre, bu şartlarda teknik olarak cesetleri yakmanın mümkün olamayacağı gerçeği karşısında soykırımcı çevre ne tür bir cevap getirebilir?

35- Soykırımcılar 6 milyon Avrupalı yahudinin katledildiğini iddia ediyorlar. Ancak Nasyonel Sosyalizmin ulaşabildiği Avrupa yahudilerinin sayısının en fazla 4.5 milyon olduğuna dair istatistiki bilgiler bu çevrelerce nasıl görmezlikten gelindi?

36- Bu 4,5 milyon Avrupa Yahudisi'nin 2 milyonunun İngiltere, İsveç, İspanya, Portekiz, Avustralya, Çin, Hindistan, Filistin ve Rusya'ya göç ettiklerini Baseler Nachrichten İstatistikleri ortaya koyduğuna göre, Nazi tehlikesiyle karşı karşıya kalan yahudi sayısının en fazla 2.5 milyon ile sınırlı kalacağı gerçeği nasıl ve neye dayanarak reddedilebilir?

37- Kaldı ki, savaş sonrasında yapılan sayımlarda Avrupa'da yaşayan 2.5 milyon yahudiden 1.559.600'ünün hayatta kaldığı ortaya çıktığına göre, bu durumda ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalabilecek yahudi sayısının 1,940,400'e düştüğüne dair tarihi somut istatistik nasıl inkar edilebilir?

38- Tüm bu istatistiki bilgilerin yanısıra, Amerikalı yetkililerin savaş sonrasında yaptıkları araştırma sonucunda, kamplarda 1.2 milyon kişinin öldüğünü ortaya çıkarmaları ve bu 1.2 milyonun sadece yahudilerden meydana gelmediği, bu sayının Alman rejim muhaliflerini, homoseksüelleri, Çingeneleri, Ukraynalıları ve diğer azınlıkları da içine aldığı anlaşılması karşısında 6 milyon yalanının içyüzü ortaya çıkmış olmuyor mu?

39- Sonuç olarak, soykırımcıların hayali olarak ortaya attıkları 6 milyon yalanının karşısına dikilen somut istatistiki bilgiler, en fazla 500 bin dolaylarında yahudinin kamplarda yaşamını kaybetmiş olabileceği gerçeğini ortaya çıkarmıyor mu? Ve bu somut istatistiki dökümü bir takım duygusal gerekçelerle görmezlikten gelerek, 6 milyon safsatasını sürdürmenin akılcı, makul bir gerekçesi olabilir mi?

40- 5,5 milyonluk Avrupalı yahudilerin 2 milyonun savaş olmayan güvenli bölgelere göç ettiklerine dair istatistiki bilgilerin bulunduğunu biliyoruz. Nitekim, 1945-1946 yıllarında bu güvenli bölgelerde yapılan sayımlarda, 2 milyonluk ekstra bir yahudi nüfus patlamasının ortaya çıkması, yukarıdaki istatistiki bilgiyi delillendirmiyor mu?

41-Bu konuyla bağlantılı olarak, Amerikan Yahudi Cemaati'nin başkanı Louis Levine'in bu bölgeleri bizzat dolaştıktan sonra hazırladığı raporunda, bu ekstra 2 milyonluk yahudi nüfusunun kaynağını açıklarken "Nazi tehdidinden dolayı Avrupa'dan kaçan 2 milyon yahudinin buralara sığındığını" itiraf edivermesi, katledildikleri iddia edilen 6 milyon

yahudinin 2 milyonunun sağ salim hayatta olduğunu son derece açık bir şekilde ortaya koymuyor mu?

42- Soykırımcı tarihçilerce bir numaralı tanık olarak kabul edilen ve Nuremberg Mahkemeleri'nin bir numaralı itirafçı şahidi olarak gösterilen SS Subayı Kurt Gerstein, soykırıma uğrayan Avrupalı Yahudilerin sayısını 25 milyon olarak ilan etmişti. Ancak o dönemde dünyada sadece 16,5 milyon yahudi yasarken, Avrupa'daki yahudilerin sayısının 5,5 milyondan ibaret olması, soykırım mitolojisinin ve bu masalı anlatan Holokost tarihçilerinin, Kurt Gerstein gibi yalancı şahitlerden medet umduklarını gösteren çarpıcı bir örnek değil mi?

43- Hangi "talihsiz" gelişmeler karşısında, soykırımcı çevreler soykırıma uğradığı iddia edilenlerin sayısını apar topar 25 milyondan 12 milyona indirdiler?

44- 25 milyondan vazgeçilerek 12 milyonla tekrar "vizyona" sokulan soykırım masalı karşısında, hangi yahudi gazeteci, "böyle uydurma şeylerle ancak kendimize zarar veririz" uyarısında bulundu? Ve 12 milyondan da vazgeçilerek! soykırıma uğrayanların sayısını 6 milyon olarak dünya kamuoyuna lanse edilmesinde, bu uyarının oynadığı rol nedir?

45- Yıllarca Auschwitz'deki gaz odalarında 4.5 milyon kişinin öldürüldüğü iddia edilse de, hangi gelişme neticesinde Polonya Hükümeti bu rakamı resmi olarak 1.1 milyona indirmek zorunda kalmıştır?

46- Uzun zamandır kayıp olan "ölüm defterleri" Moskova'da bulununca, Auschwitz Toplama Kampı'nda ölen yahudilerin gerçek sayısının 1,1 milyon olmadığı, sadece 150.000 olduğu ve bu 150.000 yahudinin tekinin dahi gaz odalarında yaşamlarını kaybetmediği ortaya çıkmamış mıdır?

47- Savaşın sona ermesiyle Amerikan askerlerince toplama kamplarından kurtarılan yahudilerin fotoğraflarına bakınca bu insanların hiç de zayıf olmadıkları göze çarpmaktadır. Öte yandan toplama kamplarında yaşamlarını yitirmiş yahudilerin fotoğraflarına bakıldığında ise istisnasız hepsinin son derece zayıf olduğu gözlemlenmekte. Bu aşırı zayıflık, o dönemde toplama kamplarını kasıp kavuran tifüs hastalığının en belirgin özelliğidir. Dolayısıyla ölen yahudilerin yalnızca tifüsten öldükleri ortaya çıkmıyor mu?

48- Alman Topraklarında kurulmuş olan toplama kamplarının hiçbirinde tek bir gaz odasının dahi hiçbir zaman kurulmadığını bugün soykırımcı akademisyen tarihçiler bile kabul ettiğine göre, Münich'in hemen kuzeyindeki Dachau toplama kampındaki "gaz odaları" masalları kimler tarafından ne amaçla üretilmiştir?

49- Amerikan Savaş Bakanlığı'nın dava vekili olarak, savaşın sona ermesinden sonra Dachau Toplama Kampı'nda 17 ay süresince inceleme ve gözlemlerde bulunan Stephen F. Pinter, "Dachau'ya gelen ziyaretçilere gösterilen yakma ocaklarının hatalı olarak 'gaz odası' olarak tanıtıldığını, oysa yaptığı gözlemlerde bu kampta tek bir gaz odasının dahi bulunmadığına şahit olduğunu" açıklamamış mıdır?

50- Savaşın sona ermediği bir dönemde başlatılan soykırım dedikodularının doğruluğunu araştırmak için harekete geçen Kızıl Haç Örgütü, 1944 Eylül'ünde Auschwitz Toplama Kampı'nda gaz odası bulunmadığını gözlemleyerek rapor etmemiş midir? Tarafsız bir kurum olarak Kızıl Haç Örgütü'nün, 1944 tarihli, "Auschwitz'de gaz odaları yoktur" sonuçlu raporu, gaz odaları iddialarına tek başına son verecek denli kuvvetli bir delildir, ne dersiniz?

51- Nazi Devleti'nin resmi politikasının yahudileri ortadan kaldırmak olduğu ve bu politikanın da sistemli, planlı ve koordine bir şekilde uygulandığı iddia edilmektedir. Bu denli koordine bir devlet politikasının doğru olması durumunda, son derece fazla sayıda bürokratik bir ast-üst yazışmanın yapılmış olması gerekir. Oysa, böyle bir yahudi soykırımını ele veren, Hitler'in veya başka herhangi bir Nazi görevlisinin altında imzasının bulunduğu, tek bir resmi tutanağın, tek bir belgenin dahi bulunmamasına rağmen, kısacası ortada yazılı bir belge

olmamasına rağmen, böylesine büyük bir iddiada bulunabilmek adli olarak nasıl mümkün olabilir?

52- Soykırımcılar, Wannsee Tutanakları adı verilen daktilo ile yazılmış bir takım kağıtlara dayanarak, Yahudilerin imha edilmesine karar verildiğini iddia etmekte. Oysa, her resmi belgede olması gereken; resmi bir damga, bir seri numarası, bir dosya numarası, bir tarih, bir imza ve bir ajans isminin bu tutanaklarda bulunmaması, bu kağıt parçalarının delil olamayacağını göstergesi değil midir? Üstelik, Wannsee Tutanakları'nda bazı paragrafların eklenmiş, bazılarının ise çıkarılmış veya değiştirilmiş olduğu da göz önünde bulundurulursa, doküman süsü verilmiş bu kağıt parçalarının son derece şaibeli oldukları yeterince açık değil midir?

53- Savaş Mültecileri Kürsüsü Raporu ya da kısaca WRB Raporu adı verilen rapor, ne Nuremberg Uluslararası Askeri Mahkemesi duruşmalarında, ne de herhangi bir savaş sonrası duruşmada, birçok şaibeli ve çelişkili özelliğinden ötürü, delil olarak kabul edilmese de, daha sonraları yürütülen soykırımcı propagandayla, "WRP Raporu'nun gaz odalarını kanıtlandığı ve bunun da mahkemelerce tescillendiği" şeklinde, kamuoyunun aldatılması büyük bir sahtekarlık değil midir?

54- Aslı olmayan iddialarda bulunurken soykırımcıların kullandıkları bir taktik de, hayatta olmayan bir takım kişilere izafeten yükledikleri bir takım ifadeleri kanıt olarak kullanmalarındır. Bu denli pervasız ve daha da önemlisi hukuka aykırı bir yaklaşım, adli olarak kabul edilebilir mi?

55- Savaş sonrasında "gaz odaları" olduğuna dair tanıklık yapan birçok kişinin, ilerleyen yıllarda ifade değiştirerek, aslında gaz odalarına hiçbir zaman tanık olmadıklarını itiraf etmeleri, bu konuda yapılan yalancı şahitliklerin son derece yaygın olduğunu çok açık bir şekilde ortaya koymuyor mu?

56- Soykırımcı tarihçilerin vazgeçilmez bir kaynak olarak gösterdikleri bir numaralı "Holokost tanığı" SS Subayı Kurt Gerstein'in Nuremberg Mahkemeleri'nde yaptığı "itiraflarından" biri olan "toplama kampında şahit olduğu yahudilere ait olan 35-40 metrelik ayakkabı yığınlarını" gözümüzde canlandırdığımızda, tam tamına 10-12 katlık bir apartman yüksekliğinde bir ayakkabı kulesi olduğunu anlıyoruz. Böylesine sağduyuya aykırı bir iddiayı bilinci açık bir insanın kabul edebilmesi mümkün müdür?

57- Nuremberg Mahkemelerinin, böylesine mantık dışı ve de komik iddiaları birer adli delil olarak kabul etmesi, bu mahkemelerin gerçeklerin ortaya çıkmasına çaba gösteren tarafsız mahkemeler olmadığını, aksine yazılmış tarihin belki de en büyük masalı olan "soykırım" ve "gaz odaları" yalanını, peşinen adli olarak ispatlamak uğruna kurulmuş, politik amaçlı mahkemeler olduğunu gözler önüne sermiyor mu? Bu mahkemeler sırasında Nazi tutuklularına sorgu sırasında işkence yapılmış olmasının başka ne gibi bir açıklaması olabilir?

58- Propaganda amaçlı kaleme alınan soykırımcı kitaplardan biri olan Dr. Rudolf Vrba'nın I Cannot Forgive isimli kitabında en basit tarihlerde, yer isimlerinde bile birçok hataların yapılması bu kitabın ne derece güvenilir olduğunu ortaya koymuyor mu? Örneğin, bu kitapta Birkenau Kampı'nın bir diğer isminin Raisko olduğunu iddia edilmesi, oysa Raisko'nun Birkenau'ya 5 kilometre uzaklıkta ayrı bir kamp olması, bu kitabın inanılır olamayacağını göstermiyor mu?

59- Yine aynı kitapta, Himmler'in Birkenau Kampı'nı 1943 Ocak'ında ziyaret ettiği iddia edilse de, gerçekte Himmler'in bu kampa hayatında iki defa geldiği ve bu ziyaretlerin birincisinin 1 Mart 1941'de, ikincisinin ise 17 Temmuz 1942 tarihinde yapıldığı bilindiğine göre, sözkonusu kitabın yazarı bir kere daha yalan söylerken suçüstü yakalanmış olmuyor mu?

60- Yine aynı kitapta, 1943 Ocak'ında Birkenau Kampı'nda 3000 Polonya yahudisinin fırınlarda yakıldığı iddia edilmekte. Oysa, 1943 Ocak'ında Birkenau'da tek bir fırının dahi

olmadığı, sipariş edilen fırının imalatının 1943 Nisan'ının başında dahi tamamlanamadığı belgelerle ortada olduğuna göre, bu soykırım kitabının yazarının yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmiş biri olduğu, bir kere daha açığa çıkmış olmuyor mu?

61- Yine aynı kitapta, Höss'ün 1944 yılında Auschwitz Kampı'nın komutanı olduğu iddia edilmekte. Oysa, Höss'ün 1943 Kasım'ında Auschwitz'i terkederek Berlin'e transfer olduğu bilindiğine göre, yazarın bu kadar basit noktalarda dahi doğru bilgilere sahip olmaması kitabın konumunu iyice belli etmiyor mu?

62- Kendisini soykırımı şahit olan biri olarak tanıtan Avusturyalı sosyalist Benedikt Kautsky yazdığı kitabında, "duş başlıklarından verilen karbonmonoksit gazının yahudileri birkaç dakika içinde boğduğunu ve cesetlerin çeşitli yerlerinde kanamaların olduğunu" iddia etti. Oysa, karbonmonoksit gazının havadan hafif olmasından ötürü iddia edildiği gibi birkaç dakika içinde ölümün gelemeyeceği, üstelik karbonmonoksit zehirlenmesinin kanamalara neden olamayacağı gerçeği karşısında, bu Siyonist liderin de su katılmamış yalanlarla Holokost çığırkanlığı yaptığı ortaya çıkmış olmuyor mu?

63- Hayal gücü yüksek bir başka soykırımcı yazar Eugen Kogon yazdığı Der SS-Staat isimli kitabında "Birkenau'daki gaz odalarında, duş başlıkları vasıtasıyla yukarıdan yahudilere hidrosiyanür asit verildiği ve bu gazın ciğerleri yırttığını" iddia etti. Oysa, hidrosiyanür gazının havadan hafif olmasından ötürü yukarıdan aşağıya doğru akamayacağı, hatta basınçla dahi aşağıdaki yahudilere bu gazın ulaşmasının mümkün olamayacağı, üstelik bu gazın ciğerlerde yırtma etkisi yaratmasının teknik olarak söz konusu olamayacağı anlaşılınca, Eugen Kogon'un kaleme aldığı bu kitabın da yalanlarla bezenmiş bir Holokost kitabı olduğu gün gibi ortaya çıkmış olmuyor mu?

64- Yahudi asıllı bir revizyonist araştırmacı olan David Cole'un Auschwitz Devlet Müzesi Müdürü Dr. Franciszek Piper ile yaptığı röportajda, gaz odaları olarak gösterilen mekanlarda aslında savaş sonrasında bir takım mimari tahrifatlar yapıldığını, buralarda bazı ilaveler yapıldığı, bazı bölümlerin ise iptal edildiğini, ancak gelen turistlere bu mimari değişikliklerden özellikle bahsedilmediğini itiraf etmesi göz önünde bulundurulursa, insanın aklına bu "gaz odalarının" aslında birer fabrikasyon olduğu, yani kasıtlı olarak savaş sonrasında birer gaz odası havası verecek tarzda değişiklikler yapıldığı gelmez mi?

65- Her anlatana inanan, her gösterilene de güvenen saf çoğunluk dışında kalan ve "düşünen" insanlar, Auschwitz Kampı'nda yapılan bu karanlık tahrifatlar karşısında, "acaba bu odalarda bizlerden saklananlar nelerdi de bunları görünce bizler bazı şüpheler besleyebiliriz diye bazı yerleri iptal ettiler, yine acaba bizim bu odaları izledikten sonra hangi hislere, hangi kanaatlere sahip olmamız bizlerden bekleniyor da bu odalara bazı ilaveler yapılmış" diye sormakta haksız mıdır?

66- Eldeki Alman resmi dosyalarında "karbüratör odası" olarak geçen "Vergasungskeller" kelimesinin İngilizce kaleme alınan soykırımcı kitaplara, birdenbire "gaz odası" olarak geçirilmesi, yazarların İngilizcilerinin yetersizliğinden kaynaklanan talihsiz bir tercüme hatası mı, yoksa kasıtlı bir tercüme tahrifatı mıdır?

67- Anna Frank'ın orjinal günlükleri olarak gösterilen metinler incelendiğinde, bu yazılarda iki farklı kaligrafik özelliğin farkedilmesi, bu günlüklerin orjinal mi, yoksa iki farklı kişinin elinden çıkmış yazılar olduklarını mı ortaya koymakta?

68- Toplama kamplarına getirilen yahudilere yönelik ilk uygulama, sıhhi nedenlerden ötürü saçlarının kesilmesiydi. Bugün politik amaçla kurulmuş olan Holokost müzelerinde "işte soykırımı uğramış 6 milyon yahudiden geriye kalanlar" sızlanışıyla bu saç yığınları insanlara gösterilmektedir. Oysa saç yığınları, yahudilerin soykırımı uğramadıklarının ispatı değil midir? Çünkü eğer kampa getirilen yahudilerin saçları kesilmişse, bu, onların yaşatılmak, hem de temiz bir biçimde yaşatılmak istendiklerinin göstergesidir. Buna karşı gaz odasına yollanacak insanların saçlarının kesilmesinin ne anlamı olabilir ki? Naziler 6 milyon insanı "gaz odaları"nda imha etmeden önce, neden oturup hepsinin tek tek saçlarını kessinler?

69- Wannsee Tutanakları'nın üçüncü bölümünün birinci paragrafında dile getirilen ve ünlü Nihai Çözüm politikasını tarif eden "yahudilerin hepsinin doğuya transfer edilmesi" üzerine dayalı stratejinin, Alman Hükümeti'nin "Madagaskar Planı" adı verdikleri ve Madagaskar'da bir Yahudi Devleti kurmayı hedefleyen politikadan başka bir şey olmadığı hatırlanırsa, bu Nihai Çözüm'den yahudilere yönelik toplu bir soykırım manası çıkartmak mümkün müdür?

70- Wannsee Tutanakları'nın hiçbir yerinde bir kere olsun "imha" kelimesine rastlanmadığı halde, Nihai Çözüm ifadesine "toplu imha" manasını yüklemek son derece hayali bir çıkarım değil midir?

71- Wannsee Tutanakları'nda geçen ve Nihai Çözüm gibi soykırımcıların diline doladıkları "özel muamele" ifadesine, hakkında hiçbir açıklayıcı tanım bulunmamakla birlikte "gaz odaları" manasının yüklenmesi, ne derece gerçektir?

72- Ünlü tarihçi David Irving'in geçtiğimiz yıllarda Arjantin ile kurduğu temaslar neticesinde ele geçirdiği ve yayınladıktan sonra büyük tartışmalar başlatan Eichmann'a ait 1000 sayfalık anılarda, Eichmann'ın yahudi sorunun çözümü için Madagaskar'da sadece Yahudilere ait olan bir devlet kurulması politikasını benimsendiğinin ortaya çıkması, Nihai Çözüm'ün Madagaskar'da bir Yahudi Devleti'nin kurulması anlamına geldiğini bir kere daha çok açık bir şekilde ortaya koymuyor mu?

73- Sovyetler Auschwitz'i işgal ettikten sonra neden kampı araştırmacılara ve gazetecilere 10 yıl gibi uzun bir süre kapalı tuttular?

74- Soykırımcıların ileri sürdükleri iddialardan birisi de, yahudi kadın ve çocukların toplama kamplarına getirilir getirilmez doğruca gaz odalarına yollandıkları iddiasıdır. Oysa, savaşın sona ermesiyle birlikte bu kamplara giren Amerikan askerlerince çekilen fotoğraflardan gözlemliyoruz ki bu kamplarda çok sayıda son derece sağlıklı kadın ve çocuk bulunmaktadır. Bu fotoğraflar karşımızda dururken, soykırımcıların yukarıdaki iddiasının doğru olduğunu kabullenmek mümkün olabilir mi?

75- Savaş boyunca müttefikler tarafından aralıksız olarak dinlenen "çok gizli" Alman radyo-telsiz görüşmelerinde, yahudilerin toplu olarak soykırıma uğratılması ve gaz odalarının da bu uğurda kurulması, kullanılması konusunda tek bir ifadeye dahi rastlanamaması, soykırımcılar açısından büyük bir çıkmaz değil midir?

76- Soykırım ve gaz odalarının aslında yaşanmış gerçekler olmadığı konulu araştırmalara tüm dünyada gösterilen tepkileri, hem de kanuni cezalandırmalara varan tepkileri insan haklarına uygun bir uygulama olarak görüyor musunuz? Görüyorsanız öte yandan da, düşünce ve ifade etme özgürlüğünü savunmak ve bu hürriyetlerin yeterince oluşmadığından şikayet etmek bir çifte standart, derin bir çelişki ve de samimiyetsizlik olmaz mı?

77- Almanya gibi demokrat olduğu zannedilen bir ülkede, "gaz odaları yoktur ve yahudilere soykırım yapılmamıştır" şeklindeki bir cümlenin önü veya arkası ne olursa olsun, "yanlış bilgi vermek" gibi kanuni bir gerekçeyle bu cümlenin sahibinin 2 yıl hapis cezasına çarptırıldığını biliyor musunuz? Bunu onaylıyor musunuz?

78- Fransa'da 1990 yılında yürürlüğe sokulan Gaysoot Kanunu ile soykırımı reddedenlerin büyük para cezalarına çarptırılmalarını, ayrıca hapis cezalarına mahkum edilmelerini adil buluyor musunuz?

79- Bugün ortaya koydukları akademik eserlerle gaz odalarını yalanlayan ve soykırımı reddeden bilim adamlarının Fransa, İngiltere ve Amerika'da iftira kampanyaları ile yıpratılmaya çalışıldığını, üniversitelerden atılarak akademik gelişmelerinin engellenmeye çalışıldığını biliyor musunuz? Ancak totaliter rejimlerde şahit olunabilecek denli böylesine katı uygulamaları tasvip ediyor musunuz?

80- Yine aynı revizyonist tarihçilerin herşeye rağmen aynı "suçu" işleyerek, tüm baskılara rağmen gerçekleri kamuoyuna anlatma mücadelesi verirken, bir takım karanlık saldırılara maruz kalmalarını, psikolojik olarak yıpratılmaları için sürekli olarak ölüm telefonları almalarını, hem kendilerinin hem de aile yakınlarının "birileri" tarafından fiziki saldırılara uğrayarak taciz edilmelerini vicdani olarak tasvip edebilir misiniz?

81- Fransa'nın önde gelen ekonomisti Jean Moulin Üniversitesi'nden Prof. Bernard Notin'in soykırımı yalanlamasıyla, Mitterand Hükümeti tarafından üniversiteden kovulmasının düşünce hürriyetine vurulan büyük bir darbe olduğunu, kabul ediyor musunuz?

82- 15 Haziran 1985 tarihinde Nantes Üniversitesi tarafından "çok iyi" dereceyle taltif edilerek onaylanan Henri Roques'a ait olan doktora tezi daha sonra sürpriz bir şekilde iptal edilmiştir. 700 yıllık Fransız üniversitelerinin tarihinde ilk defa yaşanan onaylanmış bir doktora tezinin iptal edilişi skandalının sebebi, Henri Roques'un doktora tezi konusunun gaz odalarının hiçbir zaman var olmadığını kanıtlarıyla ortaya koymasıydı. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

83- Amerika'nın Kaliforniya eyaletinde faaliyet gösteren ve soykırım konusunda araştırmalar yapan bilim adamlarını çatısı altına alan Institute for Historical Review isimli kurumun 4 Temmuz 1984 tarihinde soykırımcılar tarafından düzenlenen bombalı bir kundaklama ile arşivleri de dahil olmak üzere yakılmasına kadar varan terörist eylemlerini tasvip ediyor musunuz? Soykırım konusunu yalnızca akademik düzeyde inceleyen bilim adamlarına ve bilim kuruluşlarına düzenlenen bu terörist eylemleri yüksek sesle kınayabilir misiniz?

84- Önceki sayfalarda incelediğimiz delilleri bir kez daha gözden geçirin. Siz belki soykırımı körü körüne inanıyor olabilirsiniz, ama bir insan sözkonusu delillere dayanarak bu efsaneyi reddedemez mi? Herkes sizin körü körüne inandığınız bu "soykırım" efsanesini kabul etmeye mecbur mu? Ortada hiç bir delil yokken, nasıl insanlardan bu efsaneye inanmalarını bekleyebilir, daha da önemlisi nasıl inanmayanları "neo-Nazi" ya da "antisemit" olmakla suçlayabilirsiniz?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM (Part 3a : 1/2)

İsrail Devletinin antisemitizm politikası

Kitabın ilk bölümünde, siyasi Siyonizm'in önderlerinin İsrail Devleti'ni kurabilmek için 20. yüzyılın başından itibaren uygulamaya koydukları Siyonizm-antisemitizm işbirliğini incelemiştik. Kuşkusuz bu işbirliğinin en çarpıcı örneği Nazi Almanyası ve Siyonistler arasındaki ilişkilerdi. Bu arada, ikinci bölümde, bu işbirliğine uygun düşecek bir biçimde, tarihte "yahudi soykırımı" diye bir şeyin yaşanmadığını da birlikte inceledik. Çünkü Nazilerin amacı yahudileri imha etmek değil, topluca Filistin'e göndererek bir Yahudi Devleti'nin kurulmasını sağlamaktı.

Bu politika iki ayrı boyutta başarıya ulaştı. Öncelikle, gerçekten de çok sayıda yahudi, Naziler'in antisemitizm politikasının bir sonucu olarak Filistin'e göç etti. Başarının ikinci boyutu ise psikolojik yöneydi: Tüm dünya, II. Dünya Savaşı sırasında tarihin gördüğü en büyük katliama uğrayan (!) yahudilerin, Filistin'de bir ulusal devlet kurmasını kabullenebilir hale gelmişti. Ünlü Exodus gemisiyle Filistin'e göç eden ve "Naziler ailelerimizi yok etti, siz de umutlarımızı yok etmeyin" yazılı pankartlar taşıyan yahudilerin vermek istediği mesaj, yahudi medyası aracılığıyla Batı kamuoyuna ulaştırıldı.

Sonuçta 1947 yılında İsrail Devleti kuruldu. Ama bu küçük devlet, İsrail liderlerinin hayalindeki devlet değildi. Birleşmiş Milletler, Filistin'i yaklaşık % 50 toprağa sahip iki ayrı devlete, bir Yahudi bir de Arap devletine bölmüştü. Ancak İsrail ilan edilir edilmez başlayan Arap-İsrail savaşının ardından Yahudi Devleti topraklarını genişletti ve Batı Şeria ile Gazze şeridi hariç tüm Filistin topraklarını 1948 yılı içinde ele geçirdi. 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda ise, Batı Şeria, Gazze, Doğu Kudüs dahil olmak üzere tüm Filistin toprakları işgal edildi. Ayrıca Suriye'ye ait olan Golan tepeleri ve Mısır'a ait olan Sina yarımadası da İsrail

işgali altına girdi. 1982 yılında bu kez Lübnan, Yahudi Devleti tarafından işgal edildi. İşgalin ardından İsrail, Lübnan'ın güneyinde tek taraflı bir "güvenlik kuşağı" ilan ederek toprak işgalini sürdürdü.

Tüm bu işgal politikası, İsrail liderlerinin hayalindeki "Büyük İsrail" hedefinin bir sonucuydu. Bu hedef, M. Tevrat'ta İsrailoğullarına vadedilen tüm toprakların ele geçirilmesi ve bu toprakların Arap nüfusundan temizlenerek yahudileştirilmesini öngörüyordu. Bu nedenle İsrail, işgal ettiği toprakları mümkün olduğunca elinden bırakmadı. Özellikle de "Vadedilmiş Topraklar"ın en önemli parçalarını içeren Batı Şeria'yı -ki İsraililer buraya Eski Ahit'teki isminden hareketle "Yahuda ve Samiriye" diyorlardı- işgal altında tuttu ve yahudileştirmeye çalıştı. "Yahudileştirme" için işgal altındaki topraklara yahudi yerleşimciler yerleştirmek gerekiyordu. Bu yerleşimcilerin bir kısmı, bu işi dini bir misyon olarak gören radikal yahudilerdi. Ama bu topraklara asıl yerleştirilecek olan yahudiler, diasporadan İsrail'e göç ettirilen yahudilerdi.

Kısacası İsrail, kurulduğu tarihten itibaren diaspora yahudilerininin göç etmesine ihtiyaç duydu. 1948 yılına dek İsrail'e göç ettirilen yahudiler, hala dünya yahudilerinin küçük bir bölümüydü. Yahudilerin çoğunluğu diasporada yaşamakta ısrar ediyorlardı. İsrail liderleri, hem Siyonist rüyayı gerçekleştirmek hem de hayallerindeki "Büyük İsrail"i oluşturabilmek için bu yahudileri İsrail'e göç ettirmeyi hedeflediler. Ancak her geçen yıl biraz daha hayal kırıklığına uğradılar. Her dönemde bir göç miktarı hedef olarak tespit ediliyor, ama her seferinde bu miktara yaklaşılamadığı gibi, ilerleyen yıllarda dahi bu hedefi yakalamamanın ancak bir ütopya olacağını Siyonist liderler anlıyorlardı. 1951-1961 dönemi için, Ben Gurion'un koyduğu 4 milyonluk hedefe ulaşamadı; çağrısına yalnız 800 bin kişi karşılık verdi. Aynı on yılın son döneminde, göçmen miktarı yılda 30 bine kadar düştü. 1975 ve 1976'da İsrail'den göçenlerin toplamı, İsrail'e olan göçü aştı.

Jerusalem Post'un 7 Ekim 1978 tarihli sayısında, "The General with a Phantom Army" başlıklı yazıda, Meir Merhav, yahudi halkının İsrail'e göç etme konusundaki isteksizliğini şöyle dile getiriyordu:

"Siyonizm ve İsrail Devleti'nin tarihinde hiçbir zaman çok büyük bir göç olmamıştır. Dindar veya Siyonist olan yahudiler her zaman küçük sayılarda gelmişlerdir. Bunların çoğu idealist olduğu için gerçekler hayallerindekiyle uyuşmayınca İsrail'i terketti. Tüm yahudi toplulukları en zor anlarında bile, İsrail'e değil, başka yerlere gitmeyi tercih ettiler. Almanya'daki 300 bin yahudinin en fazla 60 bini 1933-39 döneminde İsrail'e gelebilirdi. Fakat bunların çoğunluğu İsrail'e gitme ihtimalini bile göz önüne almadılar. Bu diğer yahudi toplulukları için de geçerlidir. En fazla baskıya uğrayan Rus yahudilerinin %50-60'ı bile, İsrail dışında bir yere gitmeyi düşünmektedir. Gerçekleri beğenmiyoruz, ama bunları inkar edemeyiz. Bir şeyi anlamalıyız ki, hiçbir zaman diasporadan büyük bir göç yaşanmayacaktır."

Kısacası diaspora yahudileri, İsrail'in kuruluşunun ardından da, aynı 1920'li, 30'lu yıllarda olduğu gibi göç etmekte direndiler. Peki bu yahudileri İsrail'e getirmek için ne yapılmalıydı?.. Bu sorunun cevabı basitti: Daha önce ne yapılmışsa, o yapılmalı; yani diaspora yahudileri antisemitizm tehlikesi körüklenerek İsrail'e göç etmeye ikna edilmeliydiler. Nitekim Siyonistler bunu açık açık söylüyorlardı. Amerikan Yahudi Kongresi'nde, Leo Pfeffer'in sunduğu formüle göre, yahudiliğin devamı için yahudi düşmanlığı gerekiyordu. "Yahudiliğin bekası için antisemitizm gereklidir" demişti Pfeffer. 1

Dünya Siyonist Örgütü Başkanı Nahum Goldman ise, 1958 yılında, Siyonizm'in antisemitizme olan kaçınılmaz ihtiyacını vurgulamış ve şu uyarıyı yapmıştı: "Antisemitizmin gerilemesi Yahudiliğin bekası için yeni bir tehlike oluşturabilir.." 2

"Yahudiliğin bekası" için daha önce Naziler kullanılmıştı. Şimdi de benzeri yerel antisemitlerle bağlantı kurulabilir ya da doğrudan İsrail tarafından düzenlenecek eylemlerle yapay bir antisemitizm oluşturulabilirdi. Öyle de yapıldı. İlerleyen sayfalarda Yahudi Devleti'nin diaspora yahudilerine karşı giriştiği bu savaşın değişik cephelerini birlikte inceleyeceğiz.

İsrail liderlerinden diaspora yahudilerine tehditler

İlk İsrail Başbakanı David Ben Gurion, göreve geldiği andan itibaren İsrail'e göçü yoğunlaştırabilmek için her türlü yolu denedi. Bir grup Amerikalı'nın İsrail'e ziyareti nedeniyle 31 Ağustos 1949'da yaptığı bir konuşmada, şöyle diyordu:

"Bir Yahudi Devleti kurma rüyamızı gerçekleştirmiş olmamıza karşın, henüz işin başındayız. Yahudi halkının büyük bir kısmı hala dışarda; bugün İsrail'de yalnız 900 bin yahudi var. Gelecekte bütün yahudiler İsrail'de toplanmalıdırlar. Ana babaları, çocuklarını buraya getirmeye çağırıyoruz. Yardım etmeyecek olurlarsa, gençliği İsrail'e biz getireceğiz. Ancak umarım ki buna gerek kalmaz." 3

1960 Aralık'ında, Kudüs'de yapılan 25. Dünya Siyonist Kongresi'nde, yine Ben Gurion yaptığı konuşmada, İsrail'e göç etmekte direnen yahudileri aforoz ediyordu. İsrail'in dışında yaşayan yahudileri, "Tanrısız yahudiler" olarak tanımlıyor, "Amerikalı yahudilerin, bir yahudinin ne demek olduğundan dahi haberdar olmadıklarını" söylüyordu.

İlerleyen yıllarda, yahudi halkın her ne şekilde olursa olsun İsrail'e göç ettirilmesi gerektiğini düşünenlerin arasına ünlü bir isim, Mose Dayan da katıldı. Dayan, 1968 yılının Temmuz ayında yaptığı bir konuşmada göç edenlerin sayısını yeterli gören yahudilere karşı sert bir tavır ortaya koyuyordu: "Her gün daha çok yahudiyi buraya getirmeyi amaç edindik. Hiçbir yahudinin yolun sonuna geldiğimizi söylemesine izin vermeyiz." 4

Yahudi işleri danışmanlarından Simon Rifkind ve Louis Levinthal ile Siyonist lider Haham Philip Bernstein'in ön ayak olmasıyla, 2 Mayıs 1948'de Amerikan Yahudi Konferansı toplandı. İşte bu konferansta Siyonist lider Haham Klausner sunduğu ünlü raporunda, yahudi halkını açıktan açığa tehdit etti. Yahudi halkını göçe zorlamak için, Siyonist liderlerce yaratılan baskı politikasının dün uygulandığını itiraf eden Klausner, bugün de uygulanmaya devam edilmesini hararetle şöyle savunuyordu:

"Halkın Filistin'e gitmeye zorlanması gerektiği kanısındayım... 'Zor' sözünden bir programı kastediyorum. Bu yeni bir program değil, daha önce ve yakın geçmişte de kullanılmıştı... Böyle bir programda ilk adım, şu ilkenin kabul edilmesidir: Dünyadaki yahudi toplumu Filistin'e gitmeye ikna edilmelidir. Bu programı gerçekleştirmek için yahudi toplumunun politikasını değiştirmek ve yersiz kalan yahudi halkı rahat ettirmek yerine, mümkün olduğu kadar rahatsız etmek gerekir... 'Amerikan Ortak Dağıtım Komitesi'nin yardımları kesilmelidir... Daha sonra, yahudileri tedirgin edecek Haganah türünde bir örgüt kurmak gerekebilir.

İsrail dışındaki yahudiler, ne yapacakları kendilerinden sorulacak değil, kendilerine söylenmesi gereken hasta insanlardır... Program kabul edilmediği takdirde Amerikan yahudi toplumunu, politikasını gözden geçirmek ve burada önerilmiş olan değişiklikleri yapmak zorunda bırakacak bir kaza meydana gelebilir, o zaman çok daha fazla acı çekilmiş olur." 5

Klausner'in yukarıda da itiraf ettiği gibi, İsrail'in devlet politikası, İsrail'e göçü sağlamak için yahudi halkını "zor kullanarak ikna etme"ye dayalıydı. "Zor kullanarak ikna" yönteminin pratikteki uygulandığının nasıl olacağını açıklamakta bir sakınca görmüyordu Klausner: "Yahudi halkını mümkün olduğunca rahatsız ve tedirgin etmek." Tüm bunlara rağmen, yine de İsrail'e beklenen göçün gerçekleşmemesi durumunda, Klausner tarafından öngörülen son çare, yahudi halkının başına nelerin geleceğini haber veriyordu: Yahudiler, "çok fazla acı verecek bir kaza" ile karşı karşıya kalabilirlerdi. Daha önce de, 1940'lara kadar göç etmemekte direnen yahudi halkına karşı, II. Dünya Savaşı'nda, Siyonistler ile Nazilerin işbirliği neticesinde yaratılan "kaza" gibi.

Nitekim, Siyonist lider Dr. Israel Goldstein de, yahudi halkının halen İsrail'e göç etme konusunda gösterdiği gevşeklikten ötürü bir yandan yakınıyor, bir yandan da örtülü, imalı, tehditkar mesajlar savuruyordu: "Amerikalı yahudiler daha ne bekliyorlar? Bir Hitler'in kendilerini zorla kovmasını mı? Öteki ülkelerdeki yahudileri göç etmeye zorlayan trajedilerin kendi başlarına gelmeyeceğini mi zannediyorlar? Kurtulacaklarını mı sanıyorlar?" 6

Ben Gurion, İsrail için, "yahudileri rehinden kurtarmanın dinsel bir zorunluluk" olduğunu iddia ediyordu. 1949'daki İsrail seçimlerinden sonraki bir konuşmasında ise, İsrail dışında yaşayan yahudileri birer "süprüntü" olarak gösterecek kadar ileri gidebiliyordu: "Sürgün süprüntülerini kurtarmalıyız. Ayrıca, onların mülklerini de kurtarmak zorundayız. Bu iki şey olmadan, bu ülkeyi kuramayız." 7

Ben Gurion'un bu sözleri, İsrail Devleti'nin gelecekteki politikasını belirliyordu. İsrail'e zorla göç ettirilecek ilk "sürgün süprüntüleri", Nazi toplama kamplarından kurtulan yahudiler oldu.

Savaş sonrasında toplama kamplarında
Siyonistlerin yahudilere karşı uyguladığı terör

II. Dünya Savaşı sona erdikten sonra, Nazi toplama kamplarındaki yahudiler serbest bırakılmıştı. Ancak gidecek herhangi bir yerleri olmadığı için kendileri için açılan "Yersiz İnsanlar Kampları"nda (Displaced Persons Camps) kalmaya mecbur oldular. Bu kampların idari yönetiminde Siyonist liderler etkin konumdaydı. II. Dünya Savaşı boyunca, göç etmedikleri için Siyonist liderlerce cezalandırılan Avrupalı yahudi halkın dramı henüz sona ermemişti. Savaş bitmişti, fakat yaşam şartlarında en ufak bir değişiklik olmamıştı. Nazilerin yerini artık onlardan daha da acımasız olan Siyonist liderler almıştı, o kadar.

Haham Klausner'in yahudilerin Filistin'e göçe zorlanması gerektiğini öne süren az önce değindiğimiz raporu, "Yersiz İnsanlar Kampları"nda, Siyonist örgüt Irgun vasıtasıyla yahudi halka karşı uygulanan çeşitli terör yöntemlerinin kaynağı oldu. Siyonist liderlerin yahudi halkına karşı giriştiği bu baskı politikası, daha sonraki yıllarda gün ışığına çıkacaktı. Kısa adı OMGUS olan, (Office of Military Government for Germany / U.S. - Alman/Amerikan Askeri İdaresi Ofisi) raporlarında, Irgun'un para toplamak ve Filistin'de Araplarla savaşmaları için zorla yahudi halktan adam toplamak gibi uyguladığı vahşi taktikler, tekrar tekrar bildiriliyordu. İşte OMGUS'un hazırladığı bu raporların bazıları:

"Irgun, bu kamplardaki yönetimi kontrol altında tutuyordu. Örgüt, bu kamplardaki polis gücünü de etkisi altına almıştı. Irgun ve kamp polisi korkutarak, tehdit ederek, eğer gerekirse kan dökerek şiddet yöntemleri kullandılar... .. 1948 yılında Polonya'dan Berlin'e yerleşmek için gelen yahudiler, Irgun'un 'yahudi toplama' işleminden kurtulmak için Amerika'ya göç etmişti. Duppel Göçmen Kampı'nda, Filistin'de Araplarla savaşmaya gitmek için gönüllü olmayan yahudiler, Irgun üyeleri tarafından dövülmüş, gitmek istemeyenler ise ölümle tehdit edilmişlerdi. Bu tip askere yazılmalara yahudi halkı zorlanırken, kampların ana kapıları kaçışları önlemek için kapatılıyordu." 8

Belki Irgun'un kendi halkına uyguladığı bu terörün örgütün radikalliğinden kaynaklandığı ve Siyonizmin genelini temsil etmediği düşünebilir. Oysa durum hiç de öyle değildi. Sağcı (Revizyonist) Irgun gibi, Dünya Siyonist Örgütü'ne (WZO) bağlı olan solcu Haganah militanları da yahudilere karşı zor kullanıyordu. Amerikalı yazar Stephen Green de konuyla ilgili şunları yazıyor:

"Bazı kamplar, Haganah'ın da Irgun gibi şiddet taktikleri uyguladığını rapor etmekteydi. Haganah'ın içinde 'Sochnut' adlı elit ve askerüstü bir grubun tehdit, korkutma ve dövme gibi yöntemler kullandığı sürekli bildirilmekteydi. Bu olay farkedilmesine rağmen, Irgun tarafından çok uzun bir süredir uygulanmaktaydı. Nazi terörünün kurbanları, bu sefer de Siyonist terörden kaçmak için, tekrar ailelerini ve arkadaşlarını terketmek zorunda kalmışlardı." 9

Alman-Amerikan Askeri İdaresi'nde, istihbarat ofisinin şefi olan Peter Rodes, Siyonistlerin yahudi kamplarında yaptıklarından oldukça rahatsız olmuş ve Siyonistlerin baskılarından şöyle söz etmişti: "300 kişi İsrail'e gitmek için Tilawah'dan ayrıldı. Bu sayının % 65'i İsrail'e gitmeleri için değişen şiddette baskılara maruz kaldı." 10

1948 yılının ortalarında, Amerikan ve Alman Askeri İdaresi Ofisi (OMGUS)'un raporları, kamplarda yapılanları, "terörist taktikler" olarak tanımladı. Bu "terörist taktiklerin" de,

Haganah ve Irgun tarafından kullanılan standart bir toplama prosedürü olduğunu rapor etti. Bavyara'nın Traunstein bölgesindeki "Kriegslazarett Kampı"nda ise çarpıcı bir olay yaşanmıştı:

"Kamp polisi, herhangi birinin giriş çıkışını önlemek için binanın etrafını kordonla sardı. 14 Haziran'daki yahudi bayramında, İsrail'e gitmeyi reddeden yahudilerin sinagoga gelmemeleri istendi ve uyarı yapıldı. Aksi takdirde zorla sinagogdan çıkartılacaklardı... İsrail'in kuruluşundan beri Kriegslazarett Kampı'ndan yaklaşık bir düzine kişi gönüllü olarak ayrıldı. Bu gönüllülere 'Ghuis' deniyordu. Bu adamların altı ya da yedisi birkaç gün sonra geri döndü. Kamplarda kaldıkları süre içinde İsrail'e gitmek istemeyen diğer gençlere terör uyguladılar. İsrail devleti kurulunca, Filistin'de yaşayan yahudi kesim, İsrail'e göçe razı olmak için, kamplarda yaşayanlar arasında terörü organize etti". 11

"Yersiz İnsanlar Kampları"nda, her türlü baskıya maruz bırakılan yahudi halkın tek suçu, Siyonizmi benimsememeleriydi. Bu insanların, "Vadedilmiş Topraklar"a göç etmelerini sağlayabilmek için, Siyonist liderlerin yapmaları gereken işlem, onları zorla da olsa birer Siyoniste dönüştürmektir. Bu nedenle, "Yurtsuzlar Kampları"nda, Siyonist olmayanlara ve anti-Siyonist yahudilere karşı şiddet ve ayırım eylemlerine girişildi." 12

Siyonist liderlerin, bu kamplarda yaşayan yahudilere yönelik uyguladığı baskı politikasının artık gizlisi saklısı kalmamıştı. Açıktan açığa düzenlenen "şiddet özendirici" kampanyalarla, yahudi halkına yönelik yaratılan bu terör, hummalı bir propagandaya dönüştürüldü. Amerikan The New Leader dergisi, 21 Ağustos 1948 tarihli sayısında şu bilgileri veriyordu:

"'Uluslararası Kadın Giyim Sendikası Başkan Yardımcısı' ve 'Örgütlü Ürünler İşçileri Sendikası Yöneticisi' Louis Nelson, önemli bir Amerikalı işçi önderidir. Louis Nelson genel bir kampanya yürütmektedir. Yersiz kalmış insanları Siyonizmi kabul etmeye zorlamak, onları yahudi ordusuna katılmaya 'ikna etmek', düzenlenen bu kampanyanın amaçlarındandı."

Siyonist idareci Louis Nelson'un başlattığı bu kampanya, kamplarda yaşayan yahudilerin hayatlarında, son derece olumsuz değişiklikler yaratacaktı:

"Günlük tayınlara el koyma, işten çıkartma, yurtsuzların zanaat eğitimi için Amerikalılar'ın gönderdikleri makinaları parçalama, muhalefet edenleri yasal korumadan ve vize haklarından yoksun etme biçiminde oluyor, hatta onları kamplardan atma noktasına kadar varıyordu. Bir keresinde, böyle birisi herkesin önünde kırbaçlandı. Bunlardan başka, ABD'de de yapılan 'pogrom'lara (pogrom: yahudilere yapılan saldırı) dair hikayeler anlatılıyor, yurtsuzlar tedirgin ediliyorlardı." 13

Siyonist yöneticilerin yürüttükleri bu çok yönlü baskı politikası, bir dönem sonra meyvelerini verdi. Zaten savaş boyunca psikolojik olarak yıpranmış yahudi halkın üzerinde, yıldırıcı bir etki yarattı. Siyonistler sayesinde, bu kamplardan kurtulan(!) yahudi halk, zorunlu olarak, başları önünde, İsrail'in yolunu tuttu. "Yurtsuzların Kampları boşaltıldıktan sonra, bu yahudilerin çoğunun göçmeye niyeti yokken, baskı ve propaganda karışımı, buna zorlandılar." 14

Siyonist idareciler, bir yandan bu kamplardaki yahudilere göç etmeleri için baskı yapıyorlar, bir yandan da, II. Dünya Savaşı sonrasında yersiz kalan bu yahudilerin mağduriyetlerini, uluslararası siyasi platformda politik bir malzeme olarak kullanmaktan da geri kalmıyorlardı.

Şöyle veya böyle, savaş sonrası ortada kalmış, perişan bir yahudi topluluğu vardı. Dolayısıyla, Siyonist yöneticilerin masalarının üzerinde, her zamanki gibi iki seçenek duruyordu: Ya, bu kamplardaki yahudi topluluğun kötü yaşam şartlarını düzeltmek için yakından ilgilenmek, ya da, bu insanların mağduriyetlerini suistimal ederek, yahudi halkın üzerinde göç hesapları yapmak.

Ne yapıp edip, en kısa zamanda en fazla yahudiyi İsrail'e göç ettirmekten başka bir şeyi gözleri görmeyen Siyonist liderlerin, yahudi halkını kurtarmaları tabii ki söz konusu dahi olmayacaktı. İsraili yazar Amos Perlmutter şöyle diyor:

"Ben Gurion ve diğer Siyonistler, soykırım ile bağımsızlığı birleştirdiler. Bu Siyonistler için, soykırım kurbanlarının durumu, onları pek ilgilendirmiyordu. Yurtlarından edilen yahudiler, hiçbir zaman Siyonistlerin ilgi alanına girmedi. Tarihçiler ne kadar bunda ısrar etseler de böyle bir şey yoktur. Sonra 1946'da, İngiliz kamplarındaki kimselerin kötü durumu bu pragmatik politikalarla çeşitli yönlerden benzeşti. Siyonist ideal için, İsrail'e dönmek en önemli hedefti. Yurtlarından çıkartılan kişiler, böylece pragmatik politikalar için kullanıldı."

15

İsrail'in liderleri, Araplar'a karşı kazandıkları 1948 savaşı ile Birleşmiş Milletler'in kendilerine ülkenin kuruluşunda verdiği toprakları (Filistin'in yaklaşık % 50'si) çok daha büyütmüşlerdi. Bu yayılma, İsrail liderlerine çok daha fazla yahudiyi Vadedilmiş Topraklar'a getirme cesareti verdi. 1949 yılında, tüm dünya yahudileri İsrail'e göç etmeye resmen çağırıldılar. Ertesi yıl ise, bu çağrı bir kanunla desteklendi: Geri Dönüş Kanunu. Kanun, dünyanın neresinde olursa olsun, İsrail'e göç etmek isteyen "gerçek" (yahudi bir anneden doğmuş) bir yahudinin, ülkeye göçe hakkı olduğunu ve ne olursa olsun İsrail'de barındırılacağını ilan ediyordu.

Geri Dönüş Kanunu, yıllardır İsrail'de tartışma konusudur. Kimi entelektüeller, kanunun açık bir "ırkçılık" örneği olduğunu söylemektedirler. Ancak bu konudaki resmi politika asla değişmez. İsrail resmi ideolojisinin bu konuya bakış açısını, Simon Peres, Davar gazetesinin 25 Ocak 1972 tarihli sayısındaki bir demecinde ortaya koymuştur: "Askeri yönetim temelini teşkil eden 125 sayılı kanunun (Geri Dönüş Kanunu) kullanılışı yahudileri bu topraklara yerleştirmek ve göçe zorlamak için girişilen savaşın bir devamıdır."

Peres'in ifade ettiği gibi, "yahudilerin toplanması" gerçekte bir savaştır. Çünkü İsrail dünya yahudilerini, bu yahudilerin aksi yöndeki isteklerine rağmen toplamıştır ve toplamaktadır. Bu nedenle İsrail'in savaşı, yalnızca düşman ülkelere ya da düşman örgütlere karşı değil, aynı zamanda ırk bilincini yitirmiş, Siyonizme yüz çevirmiş dünya yahudilerine de karşıdır. Bu nedenle Kudüs'te yapılan 25. Dünya Siyonist Kongresi'nde, Başbakan Ben Gurion, İsrail'e göç etmekte direnen yahudileri "Tanrısız yahudiler" olarak tanımlayarak aforoz etmiştir.

Siyonizm, "Tanrısız yahudiler"e açtığı bu savaşa, ilk olarak ırk bilincini yitirerek asimile olmaya başlayan Avrupalı yahudilere karşı Naziler'le işbirliği yaparak girişmişti. İsrail devleti kurulduktan sonra ise, ırk bilincini yitiren dünya yahudilerine karşı girişilen savaş, doğrudan İsrail güçleriyle yürütüldü. Mossad'ın "dünya yahudilerini göç ettirmekten" sorumlu kolu Aliyah Bet, bu savaş için kuruldu.

Mossad'ın göç organizatörü: Aliyah Bet

Haham Klausner, 2 Mayıs 1948'de Amerikan Yahudi Konferansı'na sunduğu ünlü raporunda, az önce de değindiğimiz gibi, diaspora yahudilerinin Filistin'e gitmek için zorlanmaları gerektiğinden söz etmişti. Yahudileri mümkün olduğunca rahatsız etmek gereğinden söz ediyordu. Ve Klausner Siyonist hareket içinde çok önemli bir isimdi, hatta İsrail'in ilk cumhurbaşkanlığı seçiminde aday gösterilmişti. Bu nedenle Klausner'in "yahudileri zorlama" yönündeki düşünceleri, kişisel bir görüş değil, Siyonist hareketin ve İsrail devletinin genel politikası olarak anlaşılmalıdır. Nitekim, aynı dönemde Israel Goldstein, hatta David Ben Gurion gibi liderlerin de benzer açıklamalarda bulunmuş olmaları önemli bir göstergedir.

Kısacası, İsrail yönetimi ilk yıllarından itibaren diaspora yahudilerini göçe zorlamak için sofistike bir plan geliştirdi ve uyguladı. Bu programda kastedilen "rahatsız etme yöntemi" ise öncelikle yapay antisemitizm hareketleridir. Antisemitizm İsrail tarafından teşvik edilecek, hatta üretilenecekti. Bunun en etkili yöntemi, Mossad ve özellikle bu iş için kurulmuş olan Mossad'ın alt bölümü yeraltı gizli işler servisi Aliyah Bet tarafından gerçekleştirilen operasyonlarla, sinagoglara ve yahudilerin topluca buldukları yerlere saldırılar düzenlemektir. Bu şekilde yaşadıkları ülkede tehlike içinde olduklarına inandırılan

yahudilerden, "kurtuluşu göçte bulmaları" bekleniyordu. İsrail'in en güçlü servisi olarak görev yapan Aliyah Bet, birçok kirli operasyonla yüzbinlerce yahudinin İsrail'e dönmesini sağladı.

Aliyah Bet, İsrail'e göç etme konusunda istekli olmayan yahudileri, "Vadedilmiş Topraklar"a döndürmeye çalışırken, halkına karşı insancıl yöntemlere rağbet etmeyecekti. Siyonizm ve Irkçılık'ta şöyle deniyor:

"İsrail'e göçenlerin %80'inden fazlası, Doğu Avrupa ülkeleri ile Arap Ortadoğusu ve Kuzey Afrika'dan gelmişti. Bu yahudilerin çoğunun göçmeye niyeti yokken, baskı ve propaganda karışımı, onları buna zorladı. Heyecanlı çağrılar ve aşılana korkularla, Irak, Yemen, Suriye, Tunus, Cezayir ve Fas'tan çıkarılan 700 bin kişiye katılma konusunda gönülsüz olan Mısırlı yahudiler ise, artık kendilerini son derece tehlikeli bir durumda görüyorlardı." 16

İsrail'in en güçlü servisi olarak görev yapan Aliyah Bet, birçok kirli operasyonla İsrail dışında yaşayan binlerce yahudinin "Vadedilmiş Topraklar"a göç etmesini sağladı. İşte, Aliyah Bet örgütünün, yahudi halklara yönelik yaptığı bu karanlık operasyonların en kirlileri:

- 1948-1950 yılları arasında, 50 bin Yemen yahudisini, "Mesih İsrail'de yeryüzüne indi" yalanıyla kandıran Aliyah Bet örgütü, bu operasyonuna "Sihirli Halı Operasyonu" adını verdi.

- 1950-1959 yılları arasında, 120 bin Irak yahudisi, Aliyah Bet'in Bağdat'taki sinagoglara yönelik yaptığı bombalı saldırılar neticesinde, kurtuluşu (!) İsrail'e göç etmekte buldu. Aliyah Bet yaptığı bu operasyona "Ali Baba Operasyonu" adını verdi.

- 1984 yılında, 7 bin Etiyopya yahudisi, Aliyah Bet tarafından hava yolu ile Doğu Sudan'dan İsrail'e "Musa Operasyonu" adı altında kirli bir operasyonla kaçırıldı.

- 1991 yılında, 15 bin Etiyopya yahudisi, ülke liderlerinden adeta köle gibi satın alınarak, "Solomon Operasyonu" ile Aliyah Bet tarafından İsrail'e kaçırıldı.

Aliyah Bet örgütü tarafından yönetilen bu kirli operasyonlar, istenen etkiyi sağladı ve geniş bir yahudi kitlesi "kurtuluşu"(!) İsrail'e göç etmekte buldu. İsraili gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman, Aliyah Bet'ten şöyle söz ediyorlar:

"Aliyah Bet'in gizli ajanlarına teşekkürler. Kuruluşunun ilk dört yılında İsrail nüfusunu iki katına çıkardılar... İstihbarat üyeleri, terörist taktikleri kullandıklarını reddediyorlardı. Fakat buldukları yeni ve orjinal metotlarla yahudileri İsrail'e göç ettirecekleri için gurur duyuyorlardı. Herşeye rağmen onlar yeni kurulan yahudi devletinin yaşaması için mücadele veriyorlardı." 17

Evet, Aliyah Bet ajanları kuruluşunun ilk dört yılında İsrail nüfusunu iki katına çıkartacak bir başarı göstermişlerdi. Ancak Siyonizmin daha önceki göç ettirme operasyonlarında olduğu gibi, kirli yöntemlerle sağlanmış bir başarıydı bu.

Irak yahudilerine Mossad bombaları,
ya da Ali Baba Operasyonu

Batılı yahudileri göçe zorlamak için Siyonist liderler tarafından sistemli bir şekilde uygulanan baskı politikası, herşeye rağmen beklenen yoğunlukta bir "göç transferi" yaratamamıştı. Bu sonuç, Siyonist liderleri yahudi halka karşı daha da radikal önlemler almaya itti. Siyonizm ve Irkçılık'ta dendiği gibi, "Batılı yahudilerin beklenen akışı gerçekleşmeyince, İsrail dışındaki yahudilerin başına dertler açarak onları göç ettirmek, Filistinli Arapların terkettiği yerleri işgal ettirmeye ikna etmek ya da hatta zorlamak, İsrail Hükümeti ile Dünya Siyonist Örgütü'nün hesaplı politikası oldu." 18

Ve böylece, göçe zorlamak için "başına dert açılmasına" karar verilen ilk yahudi cemaati, İsrail liderlerince tespit edildi: Irak yahudileri. Irak yahudileri, Babil'e sürülen ve 2500 yıldan beri orada yaşayan bir topluluktu. Sayıları 150 binlere varan ve 60 kadar havraya sahip olan

bu insanlar, müslümanlarla barış içerisinde yaşamlarını sürdürüyorlardı, ta ki Mossad ajanları Irak'a gelinceye kadar...

1950 yılında çıkartılan Göç Kanunu'na rağmen, Irak yahudileri İsrail'e göç etme konusunda istekli değildi. Irak yahudilerinin isimlerini göçmen listelerine yazdırmada acele etmediklerini gören Mossad ajanları, "tehlikede olduklarını kendilerine anlatmak" maksadıyla üzerlerine bomba yağdırmaktan çekinmediler. Masauda Shemtou sinagoguna yöneltilen bir bombalı saldırı sonucunda, üç Irak yahudisi öldü, on tanesi de yaralandı. Yahudi halka karşı girişilen bu bombalı saldırının sorumlularının Mossad ajanları olduğu, ilerleyen günlerde ortaya çıkacaktı. Siyonizm ve Irkçılık'ta "Bağdat'taki Masauda Shemtou Sinagogu'nun bombalanma olayında suç failleri olarak İsrail ajanları çıktı ve yargılandı" deniyor. 19

Aynı konu, İsraili gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman'ın yazdığı Mossad'ı konu edinen Every a Prince adlı kitapta da anlatılır.

Irak yahudilerinin maruz kaldığı bu olayı bizzat yaşamış olan, canlı bir tanık konumundaki Irak yahudisi David Reuben, Ali Baba Operasyonu'nu daha sonları söyle anlatmıştı:

"Siyonistler, baskılı bir psikolojik savaş başlattılar... Irak'taki yaşamın belirsizliklerinden doğan doğal korkular kurnazca istismar edildi. 'Müslümanlardan satın almayın' başlıklı broşürler havralarda dağıtılıyor ve müslümanların eline geçerek yahudi-aleyhtarlığı yaratmaları isteniyordu...

Irak'taki yahudilerin paniğe kapılması için sürdürülen Siyonist çabalar hem bir itişin, hem de bir çekişin gerekli olduğu teorisine dayanıyordu. İtişin kaynağı, Irak'taki yahudilerin uğradığı baskı olacaktı ki, bu bir uydurmaydı. Çekişin kaynağı ise, bütün yahudiler için 'Anayurt'un, İsrail olduğu konusunda sürekli yapılan Siyonist duyuruları...

Gazetelerde, bir havra da dahil olmak üzere, yahudilerin sık sık gittikleri yerlerin bombalanmasıyla ilgili hikayeler anlatılıyordu. Bu bombalamalar sonucunda hiç ölü olmaması ve fazla zarar vermemesi kuşku çekiciydi... Bombalamaların altında Siyonistlerin olduğu bence çok açıktı. Yapmak istedikleri, yahudileri korkutmak ve müslümanların kendilerine karşı harekete geçtiğine yahudileri inandırmaktı.

Bombalamaların çok az fiziksel zarar vermesi, kimi zaman da hiç zarar vermemesine karşın, Iraklı yahudiler üzerinde genel olarak etki yaptı. Siyonistlerin evlerinde ve havralarda büyük miktarlarda silahlar ele geçmeğe başladı. Hükümet, yahudi mağaza ve kahvelerinde çok az zarara neden olan bombaların, yahudi konutlarında ve havralarda bulunan cephanelerin aynı kaynaktan olduğuna ve sorumluluğun da aynı kişilerde bulunduğuna karar verdi." 20

Siyonist liderlerin yahudi halkı hedef aldıkları bu karanlık olay, daha sonra gün ışığına çıkmış ve Siyonist tarihin kirli sırlarından biri olan bu kanlı göç operasyonu İsrail basınında konu edilmiştir. Haftalık İsrail gazetesi Ha'olam Haze 20 Nisan ve 1 Haziran 1966 tarihli sayılarında; günlük Yedioth Aharonot ise, 8 Kasım 1977 tarihli sayısında bombalamaların Mossad tarafından gerçekleştirildiğini yazmışlar; yahudi yazar Ilan Halevi de La Question Juive adlı 1981 basımı kitabında konuya değinmiştir. Ali Baba Operasyonu, ayrıca 1972 Ağustos'unda Kokhavi Shemesh tarafından, İsrail'de yayınlanan "Siyah Panterler" gazetesinde de doğrulanmıştır. Ayrıca, 7 Kasım 1977'de, Tel-Aviv Büyük Mahkemesi'nin aracılığıyla, gazeteci Baruch Nadel tarafından Mordekai Ben Porat'a yöneltilen sorulara verilen cevaplarla da açıklık kazanmıştır.

Mossad'ın bombaları sonucunda kaygıya düşen Irak yahudileri, "kurtuluşu" (!) İsrail'e göç etmekte bulacaklardı. Iraklı yahudi halkın İsrail'e zorla göç ettirilmesini konu alan ve adına da "Ali Baba Operasyonu" denilen bu kirli operasyon, işte böylece Siyonist liderlerce başlatılmış oldu. Operasyon sonucunda 1950-59 yılları arasında toplam 120 bin Irak yahudisi İsrail'e transfer edildi.

Iraklı yahudilerin İsrail'e getirilişinde rol oynayan bir diğer faktör ise, İsraililer ile Irak Hükümeti arasında kurulan bir dizi karanlık diplomatik ilişkilerdi. Aliyah Bet ajanları, Irak Hükümeti Başbakanı'na rüşvet vererek Iraklı yahudileri satın almışlardı:

"Kendisini, 'İngiliz işadamı Richard Armstrong' olarak tanıtan, Sholomo Hillel isimli göçten sorumlu Aliyah Bet ajanı, Amerika'daki Yakın Doğu Hava Taşımacılığı Şirketi adına Irak Hükümeti'yle konuşmalar yapmaya gitti. 1950 yılının Mart ayında, Richard Armstrong'un etkisiyle Irak parlamentosu, isteyen her yahudinin ülkeyi terk edebileceğine dair bir kanun çıkardı. Başbakan Tefvik el-Savidi idi. Bu, İsrail'e savaş açmış ve yüzlerce yahudiyi Siyonist hareketler yüzünden tutuklamış bir hükümet için sürpriz olarak görüldü. Bu sürpriz gelişmenin açıklanması, 'Başbakan'a kapıları açması için sunulan şeylerde' yatıyordu. Başbakan, aynı zamanda Irak Turları'nın da başkanı idi ve tesadüf eseri olmayarak Yakın Doğu Hava Taşımacılığı İşbirliği'ne vekil olarak seçilmişti. Diğer bir deyişle, Irak Hükümeti'nin başı, İsrail İstihbarat Teşkilatından rüşvet ve komisyon aldı. Bu karanlık Amerikan hava şirketi, İsrail hükümeti ile olan yakın bağlarını gizlemek için gerçek yüzünü itina ile saklıyordu. 1948-1949'da bu şirket aracılığıyla, 50 bin Yemen ve Aden yahudisi İsrail'e uçuruldu." 21

İsrail'e göçe zorlanan Iraklı yahudi halka karşı uygulanan baskı politikasını, Naeim Giladi, bugünlerde yazdığı kitaplarda dile getirmekte. Naeim Giladi, gençliğinde aktif bir Siyonistti. O zamanlar, Siyonist liderlerin emrinde olan Naeim Giladi, Irak'ta yahudi halka karşı uygulanan şiddete de bizzat şahit oldu. Dünyanın Siyonist Naeim Giladi'nin bugün anlattıklarının hepsi birer itiraf niteliğinde ve o günleri yaşamış canlı bir tanık olması açısından da oldukça önemli. New American View dergisi, Naeim Giladi için yaptığı özel haberde, konu ile ilgili şu bilgileri aktarıyor:

"Naeim Giladi (Khalaschi), 1930'da Irak'ta doğmuş bir yahudidir. İngilizler tarafından, 1941 yılında, Bağdat'ta organize edilen yahudi katliamından sonra yeraltı Siyonist hareketine katıldı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra, yahudilerin Irak'tan İsrail'e kaçırılmalarıyla uğraştı. Giladi, 1992 yılında Ben Gurion's Scandals: How the Haganah of the Mossad Eliminated Jews (Ben Gurion'un Skandalları: Mossad'ın Haganah'ı Yahudileri Nasıl Yoketti) isimli bir kitap yazdı. Giladi, yazdığı bu kitabında, Irak'taki yeraltı Siyonist örgütünde yaşadığı tecrübelerini anlattı. Ayrıca Iraklı yahudilerin Bağdat'tan İsrail'e göçünü sağlayan, Siyonist yeraltı ajanı Ben Porat hakkında da bilgiler verdi. Giladi'ye göre, Ben Porat, yahudilerin 2500 yıldır barış ve zenginlik içinde yaşadıkları Irak'ı terketmeleri için teröre başvurup onları korkutmuştu. Giladi, Mossad teröristlerinin yahudilerin gittiği kafeleri ve sinagogları, onları İsrail'e göçe zorlamak için bombaladıklarını ve Ben Porat gibi Siyonistlerin bu olaydan Iraklıları (müslümanları kastediyor) suçladıklarını iddia ediyordu. Plan işlemişti, yahudiler İsrail'e uçmuşlardı. Fakat İsrail'i kontrol eden Avrupalı yahudiler tarafından ezilen, ikinci sınıf vatandaşlar konumunda kendilerini bulmuşlardı Iraklı yahudi halkı." 22

Gerçekten de, binlerce yıldır yaşadıkları vatanları olan Irak'tan zorla kopartılarak İsrail'e göç ettirilen Iraklı yahudi halk -Naeim Giladi'nin yukarıda da belirttiği gibi- Siyonistlerce ikinci sınıf vatandaş konumuna düşürülmüştür. Irak'tan göç etmeye zorlanırken sıkıntıya sokulan Iraklı yahudi halkının dramı, bugün de İsrail'de devam etmekte:

"İsrail'de Iraklı yahudiler hayal kırıklığına uğramışlardı. Avrupa doğumlu olan ve İsrail devletini yöneten yahudi liderleri, kendilerini ilkel konutlarda ve kulübelerde, çok az iş ve ev bulma ümidi ile zorla getirdikleri için suçluyorlardı. Böylece yöresel olarak getirilen bu yeni göçmenlerin üstlerine böcek ilacı sıkılması ve kendilerine de başka bir seçim hakkı tanınmaması üzerine, kendilerini aşağılanmış hissettiler." 23

Etiyopyalı yahudilerin yurtlarından sökülmesi,
ya da Musa ve Solomon Operasyonları

Etiyopya'da asırlardır yaşayan siyah derili yahudiler (Falaşalar) da İsrail'ilerin "sürgünleri toplama" programından paylarını aldılar. Falaşalar'ın İsrail'e göç ettirilmesi, Aliyah Bet tarafından düzenlenen, 1984 yılındaki "Musa Operasyonu" ile 1991 yılındaki "Solomon Operasyonu" aracılığıyla gerçekleştirildi.

1984'teki operasyon için İsrail'iler Etiyopya yönetimine yüklü miktarda rüşvet vermişlerdi. İsrail Hükümeti sadece Etiyopya liderine rüşvet vermekle kalmadı, aynı zamanda yahudilerin

Sudan üzerinden taşınabilmesi için devrik devlet başkanı ile yakın yardımcılarına da rüşvet sundu. Sudan Başkanı Cafer Nimeyri ile Başkan Yardımcısı Ömer El Tayid ve her türlü yasadışı işleme karışmakla ünlendiği için adı 'Bay Yüzde 10'a çıkan özel danışman Baha İdris, İsrail Hükümeti'nden Falaşalar'ın Sudan üzerinden nakledilmesine göz yummaları karşılığında 56 milyon dolar aldılar. Kısacası Etiyopya ve Sudan liderleri ile yapılan pazarlıklar sonucu, Falaşalar Siyonist liderlerce satın alınmışlardı; sahibinden satın alınan köleler gibi. Bu pazarlığa oturan taraflar, Etiyopya yahudilerine nerede yaşamak istediklerini dahi sorma gereği duymamışlardı. Etiyopya liderlerine parası ödenen Falaşalar, yurtlarından sökülüp düzenlenen seri uçak seferleri ile İsrail'e götürüldüler. Nokta, uçaktan inen Falaşalar'ın dramatik görünümünü söyle dile getiriyordu:

"Alınlarına yapıştırılmış numaralarıyla uçaktan inen Falaşalar, insanda oldukça genç, yitik ve kolayca incinebilir bir izlenim bırakıyorlar. Sayıları 14 bini bulan bu insanlar, Zion'a ayak basarken, taşıdıkları numaralar, ister istemez yıllar önce bileklerine dövme yapılan Nazi kamplarındaki yahudi tutsakları anımsatıyor." 24

Falaşalar'a yapılan bu uygulama, bir takım uluslararası kuruluşların dikkatinden kaçmadı. Örneğin, Fransız Dayanışma Birliği adlı insan hakları örgütü İsrail hükümetine tepki gösterdi ve Etiyopyalı yahudilerin Vadedilmiş Topraklar'a göç ettirilmesinde İsrail Hükümeti'nin insancıl amaçlar gütmeyişini ilan etti:

"Fransız Dayanışma Birliği, İsrail Hükümeti'nin Etiyopyalı yahudileri insancıl amaçlarla İsrail'e nakletmediğini öne sürerek kurtarma operasyonunun esas amacının işgal altındaki topraklarda yeni yerleşim merkezleri kurmak, böylelikle İsrail'in yayılcı politikasını sürdürmek olduğunu iddia etti. Bu arada binlerce Falaşanın gizlice İsrail'e kaçırılması olayının yarattığı tepkiler sürüyor. Olayın kopardığı gürültü nedeniyle İsrail Hükümeti göçü durdurmak zorunda kaldı." 25

1991 yılında ise bu kez "Solomon Operasyonu" ile bir diğer grup Falaşa İsrail'e transfer edildi... Bu göç operasyonunun mimarları, Uri Lubrani başkanlığında İran yahudisi David Alliance ile Irak yahudisi Sami Shamoona'du. Ve yine rüşvet konuşmuştu; operasyon, göçü gerçekleştiren Uri Lubrani ile Etiyopya'nın Başkanı Mengistu Haile Mariam arasındaki para pazarlığı sonucunda gerçekleşmişti. Uri Lubrani, Etiyopyalı Başkan Mengistu Haile ile görüşerek 15 bin yahudinin İsrail'e alınması için izin istedi. Görüşmeler Mengistu'nun 100 milyon dolar teklif etmesiyle başlamıştı. Lubrani, limiti 25 milyon dolar olarak belirtse de Mengistu 57.5 milyon doların altına inmeyeceğini söyledi. En sonunda 30 milyon dolara anlaştılar. Pazarlık sonucunda, 25 Mayıs 1991'de, 36 saat süren hava köprüsü transferi ile gerçekleştirilen "Solomon Operasyonu" ile İsrail'e 14 binden fazla Etiyopya yahudisi İsrail'e transfer edildi.

Aslında, Falaşalar'ın gerçek dramı İsrail'de başlayacaktı. Siyonist liderler, içinde hayvanların dahi güçlülükle barınabileceği son derece sağlıklı bir ortamı, Etiyopyalı dindaşlarına yaşamaları için lütfettiler. Binbir parlak vaatle kandırdıkları dindaşları için toplama kamplarını reva gördüler. Etiyopyalı yahudilerin İsrail'e getirildikten sonra kabusa dönen yaşamlarıyla ilgili olarak Gündem gazetesinin yayınladığı bir yazı son derece ilgi çekiciydi. 10 Ekim 1992 tarihli ve "Vadedilmiş Topraklardaki Etiyopyalı Yahudilerin Getto Kabusu" başlıklı haberde şunlar yazılıydı:

"Vadedilmiş Topraklar'da bir trajedidir yaşamak... Okul ve iş olanaklarının çok uzaklarında, çölün kenarındaki topraklar üzerine kurulmuş karavanlarda çile dolduran ve adeta çürümeye terk edilen binlerce Etiyopyalı yahudinin yaşamı bir kabusa dönüşmüş. Artık onların yaşadığı bu döküntü yerler, birer siyah getto durumunda. Geçen yıl yirmi iki saatlik bir hava hareketiyle, apar topar uçaklara taşınan ve İsrail topraklarına getirilen 14 bin siyah yahudiden hiçbirisine sürekli yaşayabilecekleri bir konut verilmedi. Bunların bin kadarı yurtlarda, geri kalan 13 bini ise karavanlarda yaşamlarını sürdürüyorlar. Karavanlar İsrail toplumundan tamamen yalıtılmış durumda... Topluluğun liderleri sosyal bir felaket olarak dile getirdikleri bu koşulların değişmesi için bir şeyler yapılması gerektiğini söylüyorlar. 'Karavanlar tıpkı gettolar gibi' diyen Etiyopyalı siyahların liderlerinden Rahamim Elazar,

'İsrail, bu siyah yahudileri toplumdan yalıttığı için bütün dünya tarafından ırkçı bir ülke olarak değerlendirilecektir' yorumunu yapıyor. Kendi karavanlarıyla Güney Afrika'nın siyah yerleşim yerlerini karşılaştıran Elazar, 'Karavanlar o kadar kirli ve altyapıdan o kadar uzak ki, bunlara modern Soweto demeye dilim varmıyor' derken, gelecekte pek umutlu olmadığını ifade ediyordu. Beş çocuk annesi Maaritesh Kandia, 'Yazın bunaltıcı berbat bir sıcak, kışın ise dondurucu berbat bir soğuk yaşanıyor. Keşke kalabileceğimiz normal bir yerimiz olsaydı' diyor. 1991 yılında, 'Solomon Operasyonu' ile getirilen 13 bin Etiyopyalı, kumların karşısına sıra sıra dizilmiş 400 karavanda yaşıyor. Maaritesh Kandia ve diğerleri, böyle tecrit edilmiş bir durumda yaşamaktan ve çocuklarının Kudüs'teki okula gitmek için iki saat yolculuk yapmak zorunda olmasından şikayet ediyor." 26

Falaşalar'ın İsrail'e getirilmelerinin ardından yaşadıkları dram o denli açıktı ki, bu durumu ilgili İsrail makamları dahi kabul etmiş, hazırladıkları resmi raporlarla bu dram onaylanmıştı. Şalom bu konuda şunları yazmıştı:

"İsrail Göç Ve Uyum Bakanlığı'nın araştırmalarına göre, 5 yıl önce Musa Operasyonu ile Etiyopya'dan İsrail'e gelen 8000 yahudinin üçte biri devamlı bir ikametgaha sahip değil. Aynı bakanlık, doğu şeridindeki Kiryat Arba şehrine yerleştirilen göçmenlerin pek iyi durumda olmadıklarını bildiren raporları onayladı." 27

İsrail'e getirilmelerinin üzerinden 10 sene gibi uzun sayılabilecek bir süre geçmiş olmakla birlikte, kendilerini İsraili yahudilerden çok Araplar'a yakın hisseden Etiyopyalı yahudilerin dramını konu alan bir haber de Arap Elmecelle dergisinde yayınlandı. Söz konusu haberde Falaşalar'ın İsrail'de karşı karşıya kaldıkları ayırıcı politikalarından şikayetçi olduklarına şöyle dikkat çekiliyordu:

"Etiyopya yahudileri İsrail'e geldikleri ilk günden bu yana kendilerinin 'Falaşa' olarak adlandırılmasını reddediyorlar. Çünkü 'Falaşa' Etiyopya dilinde 'Diğerleri-Ötekileri' anlamına geliyor. Ayrıca maruz kaldıkları ayırıcı uygulamaların, sakin ve huzurlu bir hayat sürdükleri Etiyopya'da değil, İsrail'e ulaştıklarında başladığını ifade ediyorlar... İsrail ordusunda teknisyen olarak çalışan Yusuf Minkaşa 'bir gün muhakkak İsrail'i terkedip Etiyopya'ya geri döneceğini' belirtiyor... İlk çocuğuna hamile kalan bir Etiyopyalı hanım ise şöyle diyor: İsraililer her türlü ilişkide, bizi kendilerinden farklı gördüklerini ispatladılar. Kendimi Araplar'a daha yakın hissediyorum ve Arap bir doktorun beni tedavi etmesini tercih ederim; çünkü, o bana saygı duyar ve o şekilde muamele eder." 28

Yaşadıkları yerleşik kurulu düzenden, kopartılarak zorla İsrail'e kaçırılan Etiyopyalı yahudiler, ilerleyen günlerin yıpratıcılığıyla psikolojik şoka girmiştir. Şalom, "Musa Harekati'nin 5. yılının Etiyopyalı Yahudilerin Yüzü Gülecek mi?" sorusuyla verdiği haberde şöyle yazıyor:

"Bu toplumun en önemli sorunu Etiyopya'da kalan ailelerine duydukları özlemdir. Bu özlemin yarattığı mutsuzluk, Etiyopyalılar arasında birçok intihar olayına sık sık rastlanmasına yol açmaktadır. Bugüne kadar intihar eden Etiyopyalıların sayısı 25'tir. Etiyopyalı yahudiler 'Mivtsa Moshe' (Musa Operasyonu) ile büyük bir toplumsal şok geçirmişler, çok farklı bir uygarlıktan bir diğerine geçiş kendilerinde bir bunalıma neden olmuştur." 29

Falaşalar arasında, karşı karşıya kaldıkları aşağılayıcı muamele sonucunda intihar eylemleri sürdü. 16 Haziran 1991 tarihli Nokta, intihar eden Falaşa sayısının 50'yi bulduğunu yazmıştı. İntihar vakaları, sonra da devam etmiştir.

İçlerinden intihar edenler çıkacak derecede çaresizleşmiş olan Etiyopya yahudilerinin durumu İsrail'deki Siyonist idarecileri zerrece ilgilendirmiyordu. İşte bu yüzden İsrail'e kaçırılan Falaşalar'ın tutunacak dalları kalmamış, çareyi Amerikalı yahudilerden yardım istemekte bulmuşlardı. İsraili liderlere çatan son derece sitemkar bir mektup yazarak Amerikalı yahudilere yolladılar. Söz konusu mektup, 16 Eylül 1988 tarihinde The Jerusalem Post'da yayınlanırken, Şalom da aynı haberi kaynak göstererek, "Amerikan Yahudilerine, Etiyopya

Yahudilerinin Çektikleri Acıları Anlatan Açık Mektup - Suskunluk Cinayettir" başlığı ile 16 Kasım 1988 tarihinde yayınlamıştı. Sözkonusu mektupta şu satırlar yer alıyordu:

"Gün geçmiyor ki acı çığıkları bizlere ulaşmasın. Mektuplar ölümden ve açlıktan bahsetmektedir. Mektuplar yalnız kadınlardan, açlıktan ölen çocuklardan, yokolmakta olan köylerden bahsetmektedir. Fakat dört yılı aşkın zamandır ailelerimiz adeta suskunluğa terk edilmiş, açlık ve yokluktan ölüme mahkum edilmişlerdir. Buna maruz kalanlar Habeşistan yahudileridir. Ailelerimizi birleştirmeye yardımcı olmaları için Amerikan yahudilerine yanaştık. Amacımız, ailelerimizle ilgilenen daha geniş bir topluma seslenmektir. Kaderin tuhaf cilvesi olsa gerek, bu suskunluğa sebep, Musa Operasyonu'na son veren hatanın tekrar edilmek istenmemesidir. Demek ki yahudi liderler, Habeşistan yahudileri konusunda katı kötü niyeti sürdürmeye kararlıdır. Bu çağdışı mantık Etiyopya yahudilerini ikinci kez ölüme mahkum etmektedir. Bu sorumsuz davranış liderliğe yakışır mı? Münakaşa konusu, parçalanmış ailelerin birleşmesi için, beynelminel seviyede talepte bulunmayı destekleyip desteklememektir. Talep dilekçesi, aşağıda zikredilenlere şöyle değinmektedir:

'Yaşamın değişik kesitlerinden olup aşağıda imzası olan bizler Etiyopya Hükümeti'nin, Etiyopya yahudilerinin en tabii hakları olan, çocukları, babaları, anaları ve diğer yakınları ile birleşmelerini kabul etmemesini hayret ve esfle karşıladığımızı bildiririz.' En basit bir insani hak, Etiyopyalı yahudilere tanınmamaktadır. Ailelerimiz bölünmüştür. Duyarlılığı kuvvetlendiren temel fiil olan, dilekçe imzalamak dahi, reddedilmiştir. Bu yahudi liderlerin hiç vicdanı yok mudur? Halen diaspora yahudi liderlerine hakim olan tavır, ailelerimizi ayrılık ve ölüme mahkum etmektedir.

- Slome Mula (Etiyopyalı Yahudi Öğrencileri Derneği Başkanı)
- Rahim Elazar (İsrail'deki Etiyopyalı Yahudiler Derneği Başkanı)
- Uri Tekele (Beta İsrail Derneği Başkanı)
- Yisrael Yitzhak (Etiyopyalı Mülteciler Derneği Başkanı)"

İsraililer, Etiyopyalı yahudilere kötü davranmakla kalmıyor, Falaşalar'ın Etiyopya'da maruz kaldıkları baskıları da ört-bas ediyorlardı. 1987 yılında Etiyopya Hükümeti'nin elinde bir kısım Falaşa tutuklu vardı. Ve bu tutuklu Etiyopyalı yahudiler hapiste işkence görüyordu. İsraililer Etiyopya'daki dindaşlarının karşı karşıya kaldıkları durumdan haberdar olmalarına rağmen herhangi bir kurtarma faaliyeti içine girmekten kaçınıyorlardı. Nitekim, bu konuyla ilgili olarak, Etiyopyalı Göçmenler Derneği Sekreteri Mesfin Ambaw, "İsrail Devleti bizimle hiç ilgilenmiyor; köylerde insanlar öldürülüyor ve çok kötü şeyler meydana geliyor" demişti.

30

İsraililer'in gösterdikleri bu vurdumduymazlığın sebebi, ileride İsrail'e düzenleyecekleri bir göç operasyonunu dünya kamuoyunun gözünde meşru bir zemine oturtmak, ayrıca Falaşalar'a kendi rızalarıyla Etiyopya'dan kurtulmayı istetecek kadar yoğun bir sıkıntı ortamının olgunlaşmasını beklemektir. 16 Haziran 1991 tarihli Nokta, olayı şöyle özetliyordu: "O dönemdeki İsrail hükümeti ise Falaşalar'a yönelik Etiyopya hükümetinin tavrı karşısında sessiz kalmayı yeğliyordu. Bunun nedeni de daha fazla Etiyopyalı yahudiyi getirmek istemeleri idi."

İsraililer Falaşalar'ı tam yahudi saymıyorlardı; göç ettirmek istenmelerinin nedeni de, işgal altındaki Arap topraklarına yerleştirilecek olmalarıydı. Dolayısıyla İsrail'in Falaşalar'a yönelik politikası hiç bir zaman insancıl olmadı. 1984 yılında, gerçekleştirilen Musa Operasyonu ile 7000 Falaşa, Siyonist liderlerce İsrail'e kaçırılmıştı. Her ne kadar İsraili yöneticiler bu göç operasyonunu bir "kurtarma" operasyonu olarak tanımlayıp, dünya kamuoyunu ferahlatmaya çalışsalar da, aslında yaşanmış gerçekler hiç de öyle "pembe" değildi. Falaşalar bu göç ile iddia edildiği gibi kurtulamamış, aksine birçoğu bu operasyon sırasında can vermişti. Nitekim, Şalom da bu gerçeği itiraf ediyor, Musa Operasyonu'nu, "son yüzyılın en büyük Etiyopyalı yahudi kaybı" olarak tanımlamak zorunda kalıyordu: "Musa Operasyonu'nun 1000 Etiyopyalı yahudinin ölümüne neden olduğu belirtilirken, bu ölümlerin yüzyılın en büyük Etiyopyalı yahudi kaybı olduğu vurgulanıyor. Ölümlerin çoğunun Sudan'a geçiş sırasında vukuu bulunduğu biliniyor." 31

Olayın bir diğeri ilginç yönü ise, Falaşalar'ın İsrail'e getirilişinin Muharref Tevrat hükümlerine uygun bir biçimde gerçekleştirilmiş olmasıdır. Görünen o ki, İsraililer, Musa ve Solomon operasyonlarını M. Tevrat ayetlerine uydurmaya özen göstermişlerdir. M. Tevrat'ta şöyle denir:

"Ve Rab dedi: Mısır için, Habeş ili (Etiyopya) için, alamet ve örnek olarak kulum İşıya, nasıl üç yıl çıplak ve yalın ayak yürüdü ise; Asur kralı Mısır'a utanç olsun diye Mısır esirlerini, ve Habeş (Etiyopya) sürgünlerini, gençleri ve kocamış adamları, böylece çıplak ve yalın ayak, ve oturak yerleri açık olarak sürecek. Ve güvendikleri Habeş ilinden dolayı şaşıracaklar ve utanacaklar." (İşıya, 45/14)

Gerçekten de, Falaşalar üstteki ayet uyarınca "çıplak ve yalın ayak olarak", Siyonist liderlerce "sürülerek", yani kendilerine dahi sormadan, zorla getirilmişlerdir. Ayrıca, yine Muharref Tevrat ayetinde de belirtildiği gibi, "güvendikleri Habeş (Etiyopya) ilinden dolayı şaşırılmışlar ve yurtları Etiyopya'dan utanmışlardır", çünkü başkanları Mengistu Mariam kendilerini parayla başkalarına satmıştır. Üstelik, yeni sahipleri konumundaki İsrail'in kendilerine kötü davranması, Etiyopyalı yahudilerin eskiden "güvendikleri" Etiyopya'dan, daha da fazla "utanmalarına" sebep olmaktadır. 32

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM (Part 3b : 2/2)

"Mesih İsrail'de yeryüzüne indi" yalanıyla kandırılan Yemen yahudileri ya da 'Sihirli Halı' Operasyonu

Göçü suni olarak körüklemek için, antisemitizmi ortadan kaldırmak değil, fakat tam tersine her gün bu yolda yeni senaryolar hazırlamak gerekiyordu. Zaten en başından beri, Filistin'e göç, suni bir şekilde yaratılmıştı. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri de, 1948'den önce, önemli bir doğu cemaati görünümündeki Yemen yahudilerinin İsrail'e kandırılarak getirilmeleri idi.

O dönemde İsrail'de, Arap işçileri yüksek ücretlerle ziraat, endüstride kol gücü, ev temizliği gibi en yorucu işlerde çalışıyorlardı. Maliyetleri düşürmek ve Arap nüfusunu bölgeden tasfiye etmek için yeni bir formül bulmak gerekiyordu. Nitekim bulunmuştu da... Dünya Siyonist Örgütü'ne (WZO) bağlı olan Yahudi Ajansı'ndan Dr. Thon, henüz 1908'de konuya şöyle bir çözüm getiriyordu:

"Sadece doğu yahudileri, Arapların aldığından daha düşük ücretlerle çalışabilirler. Böylece, İsrail'e getirilecek doğu yahudileri, Siyonizmin 'İbrani el emeği' hedefine yardım edecekleri gibi, Filistin el emeğinin de tasfiye edilmesine yol açacaklar... Eğer Yemenli ailelerin, göç bölgelerine devamlı olarak yerleşmelerini sağlayabilirsek bir problemi daha çözmüş olacağız: Yemenliler'in kızları ve kadınları şu sırada hemen hemen her göçmen ailede hizmetçi olarak çalışmakta olan Arap kadınlarının yerlerini alabilecektir. Araplar ayda 20 veya 25 frank gibi çok yüksek bir ücret alıyorlar." 33

Evet, teoride soruna çözüm getirilmişti: Yemen yahudilerinin erkekleri amele, kadınları da hizmetçi olarak, hem de en düşük ücretlerle, en yorucu işlerde çalıştırılacaklardı. Simdi üzerinde düşünülmesi gereken nokta, bu yahudilerin İsrail'e göç ettirmeye nasıl ikna edileceğiydi. Bu sorun da İsrail'in kirli tarihine yakışacak bir şekilde halledildi.

"1910 yılında Yemen'e yalancı bir vaiz gönderildi. Sosyalist Siyonist Warshevki, günün şartlarına uygun biçimde vaftiz edilerek haham Yavni'eli oldu. Haham Yavni'eli Yemenli yahudilere, Mesih'in İsrail'de yeryüzüne indiğini müjdeliyor ve İsrail'in üçüncü krallığının Kudüs'te kurulduğunu haber veriyordu. Bu tarihten çok sonra, 1948'de Yemenli göçmenler, 'Uçan Halı' adı verilen bir operasyonla İsrail'e doğru yol aldıkları sırada uçakta, Ben Gurion'un adına 'David! David! İsrail Kralı' şarkısını söylüyorlardı. Operasyon iki kademede gerçekleştirilmişti. 1948 Aralık'ından, 1949 Mart'ına ve 1949 Temmuz'undan 1950 Eylül'üne kadar devam eden taşıma işine 5.5 milyon dolar harcanmıştı." 34

'Sihirli Halı Operasyonu' ile 1948-1949 yılları arasında, toplam 50 bin Yemen yahudisi İsrail'e transfer edildi. Yemen yahudileri, işte böylesine kirli bir yöntemle kandırıldı. Ancak dramları daha yeni başlıyordu..Çünkü, "Vadedilmiş Topraklar"da zannettikleri gibi uhrevi ve rahat bir yaşam kendilerini bekleliyordu. Aksine, onları bekleyen, bu toprakların en pis ve angarya işleriydi: "Göçmen yahudilerin çoğunluğu, ya sanayi ve nakliye işçisi, ya da tarımcı oldu. Ve bataklıklar tarıma elverişli hale getirilirken birçok genç bu bataklıklarda yaşamını yitirdi." 35

İsrail yönetimi ilerleyen yıllarda da Yemen'de geri kalan diğer yahudileri İsrail'e getirebilmenin yollarını aradı. Yemen'den Vadedilmiş Topraklar'a suni olarak yeni bir yahudi göçü pompalamayı hedefleyen İsrail ajanları bölgede cirit attı. 21 Ağustos 1982 tarihli Zaman şunları yazıyordu:

"Yemen'de faaliyetlerine devam eden ABD yahudilerinden Listen Bismirka'nın, Yemen yahudileri arasında dolaşarak onları İsrail'e göçe teşvik ettiği bildirildi. Eş-Şark ül Evsat gazetesinde yer alan bir haberde, Listen Bismirka'nın Yemen'in dağlık bölgelerinde faaliyet göstererek, öncelikle din adamlarını İsrail'e göçe ikna etmeye çalıştığı ifade edildi. Bu suretle, Yemen yahudilerinin tamamının İsrail'e göç ettirilmesinin hedeflendiği bildirildi."

İsraililer, Yemen'de yürüttükleri bu yeni faaliyetlerinde kısmen başarılı oldular. Ancak, yine olan kandırılan Yemenli yahudilere olmuş, parlak vaatlerle göçe ikna olan bu yahudiler, yeni yaşamlarında son derece büyük sıkıntılarla karşı karşıya kalmışlardır. Zaman, aynı haberinde şöyle ekliyordu:

"Yemen'den aldatılmak suretiyle İsrail'e göç ettirilen ailelerin sıkıntı içinde bulunduğu bildirildi. Yemen Hükümeti yetkililerine özel bir mektup gönderen iki Yemenli yahudi ailesi, burada sıkıntı içinde bulduklarını belittiler. Yemen'e dönmek istediklerini kaydeden yahudi aileler, 'Burada zor durumdayız. Elimizde bulunan 25 bin dolar paramızı ve pasaportlarımızı aldılar. Bize pasaport ve ülkemize dönüş bileti gönderin' şeklinde dert yandılar."

Yemenli yahudilerin İsrail'deki yeni yaşamlarında son derece büyük sıkıntılarla karşı karşıya kaldıkları gerçeği, o denli açıktı ki, yahudi basın organları birer birer konuyla ilgili haberler yaptılar. Fransa'da yayınlanan Tribune Juive dergisinden alıntı yaptığı haberde, Şalom, İsrail'de Yemenli yahudilerin başına gelenleri şöyle itiraf ediyor:

"Herşey 'Uçan Halı Operasyonu' ile başlar. 48 bin kişi İsrail'de alelacele kurulan 'Maaborat'lara yerleştirilir. Ama ne yazık ki, bu kamplarda ölüm oranı çok yüksektir. Kötü beslenme şartları, İsrail'e varana kadar yapılan yıpratıcı yolculuk, bunca mülteci karşısında yetersiz kalan sağlık kuruluşları bu acıklı durumun başlıca nedenleridir. 1949 yılının kışında hüküm süren dondurucu soğuklarda Rosh Hasim Kampı'nda tuhaf sahnelere tanık olunur: Kaybolan bebeklerini arayan anneler ve babalar... Bu senaryo muntazam bir şekilde tekrarlanır. 12-18 aylık bebeklere herhangi bir hastalık teşhisi konur, hastaneye yatırılır, ya da ailesinden uzaklaştırılır. İkinci aşamada, aile çocuğun ölümünden haberdar edilir. Ama sadece birkaç aileye bir ölüm belgesi verilir. Dahası, aile çocuğun gömülü olduğu yeri bir türlü öğrenemez. 'Bebek hastalığın bulaşmasını önlemek için hemen olduğu yerde gömüldü' denir, acılı anne babaya... Bir tanığa göre, çocuğu ne yapıp edip son bir kere görmek için mücadele veren bir anne, çocuğunu hastaneden sapasağlam bir şekilde çıkarmayı başarmıştır. Hastane yetkilileri, 'Kayıtlarda bir yanlışlık oldu' diye, ondan özür dilemekle yetinmiştir. Bundan böyle, 'maaborat'larda bir söylenti yayılır: Bebekler hastanelerde kaybolup gidiyormuş. Bu garip şartlar altında kaybolan bebeklerin sayısı 500 kadar diye tahmin edilir." 36

30 sene sonra, yani 1980'lerde kaybolan 500 bebeğin esrarı çözülecekti. Aynı tarihli Şalom'dan öğreniyoruz: "İsrail basınında bir haber Yemen cemaatini oldukça heyecanlandırdı: 'Bizler 30 yıl önce İsrail'e gelen Yemenli mültecilerin ellerinden alınan çocuklarıyız...' ABD'li aileler tarafından bebeklik çağlarında evlat edinilmiş insanlar, İsrail'de yaşayan Yemen asıllı gerçek ebeveynlerini aramaya koyulmuşlar."

Şalom, yukarıdaki haberinden tam 9 sene sonra, "İsrail'de Yemen Yahudileri Haklarını Arıyorlar" başlığı ile verdiği bir diğer haberde, esrarengiz bir şekilde kaybolan Yemenli bebeklerin hikayesine şöyle devam ediyordu: "Hala yanıtız kalan ilk soruları şu: Ailelerinden ayrılıp daha 'gelişmiş' ailelerin yanına verilen 613 Yemenli çocuğun akıbeti ne olmuştur. Bu çocukların bir yerlerde varolduğu biliniyor, ne var ki İsrail Hükümeti araştırmalara pek yardımcı olmamıştır." 37

Bu durumda sormak gerekiyor; bu 613 Yemenli bebeğin ailelerinden kopartılarak kaçırılması İsraili idarecilerin bilgisi dahilinde yapıldığı için mi İsrail Hükümeti bu bebeklerin akıbetlerinin araştırılmasına yardımcı olmamıştır? Her ne hikmetse, Şalom, olayın bu yönünü kurcalamıyor veya işine gelmediği için kurcalayamıyor. Ama, verdiği habere şöyle devam ediyordu: "Bu konuda hüznü, fakat anlamlı bir örnek: Geçen sene, şimdi 40 yaşını aşmış bu çocuklardan iki tanesi gerçek ailelerini bulmaya gelmişler. Ne yazık ki, geçmişleriyle ilgili ayrıntılı bilgiden yoksun oldukları için ana babalarının kimliklerini saptayamamışlardır."

Bu olayı özetlemek gerekirse, İsraili idareciler bir kere daha Yemenli yahudilere darbe vurmuştur. İlk önce, mutlu bir yaşam sürdükleri Yemen'den kopartılmışlardır. Bununla yetinmeyen İsraili yöneticiler, daha sonra da, bebeklerini de Yemenli yahudilerin ellerinden almış, "bebeğiniz öldü" yalanıyla bir kere daha onları kandırmışlardır ve bu bebekleri ABD'li yahudilere yollamışlardır.

İsraili liderlerin, Yemen yahudilerine yaptıkları bunlardan ibaret değildir: Yemen yahudilerinin son derece değerli el yazması binlerce dini kitabı, ellerinden alınmış ve bir daha da kendilerine geri iade edilmemiştir. İsraililer'in yaptıkları bu gasp olayı, Yemenliler'in uçaklarla İsrail'e kaçırılmaları sırasında yapıldı. Bu değerli dini kitaplar, uçaklarda fazladan yük oluşturdukları bahanesi ve sonradan geri iade edilecekleri vadiyle, Yemenli yahudilerin ellerinden alındı. Bir müddet sonra da, İsraili yöneticiler, kitapların depolandığı hangarın yandığını, dolayısıyla kitapların da kül olduğunu bildirdiler.

Ancak sonraki yıllarda, Yemenliler'e ait bu dini kitaplar, Vatikan'da, British Museum'da, Yeshiva Üniversitesi'nde yeniden ortaya çıktı. Yemenli yahudiler açısından olayın dramatik bir diğer tarafı da, bu kitapların, İsraili yöneticiler tarafından açık arttırma ile bir bir satılmaları oldu. İsraililer'in Yemenli yahudilerden gaspettikleri dini kitaplar ile ilgili olarak anlattığımız bu skandalı, Şalom, "İsrail'de Yemen Yahudileri Haklarını Arıyorlar" başlığı ile, 27 Kasım 1991 tarihinde okuyucularına haber vermişti.

Kısacası 1940'larda, mutlu, huzurlu bir yaşam sürdükleri Yemen'den Siyonistlerce kandırılarak kaçırılan Yemen yahudilerinin İsrail'de başlarına gelmeyen felaket kalmadı. İlk önce çeşitli yalan vaatlerle yurtlarından edildiler, sonra da İsrail'de düşük ücretlerle en pis angarya işlerde çalıştırıldılar; kadınları hizmetçi yapıldı, erkekleri de amele olarak çalıştırıldı. Bataklıkları kuruturken can verdiler, tüm bunlar yetmezmiş gibi, yine aynı idarecilerce, bebekleri ellerinden alınarak Amerika'ya yollandı. El yazması dini kitapları, kendilerinden gasp edilerek, açık arttırmalarda pazarlandı.

Ancak, Yemenli yahudilerin yaşadıkları dram tüm bunlarla da sona ermeyecekti. İsraililer'in Yemen yahudileri üzerine ürettikleri karanlık politikaların ardı arkası kesilmiyordu. Ne yapıp edip, Yemen'deki yahudilerin tamamı İsrail'e getirilmeliydi.

İsrail liderleri, Yemen yahudilerini İsrail'e göç ettirebilmek için yeni bir yöntem denediler. Birdenbire Yemen'deki yahudilerin dinlerinden ötürü işkence gördükleri ve öldürüldükleriyle ilgili kaynağı belirsiz söylentiler ortaya çıktı. Hatta bu konuyla ilgili, bazı resmi raporlar bile ortada dolaşmaya başladı. Bu yahudilerin aslında Yemen'de kalarak güvenliğe olamayacakları ve kurtulabilmeleri için de çözümün ancak İsrail'e göç etmek olacağı yolunda kamuoyu oluşturulmak isteniyordu. Ancak ilerleyen günlerde, bir kere daha İsrail yönetiminin kirli tuzağı gün ışığına çıkacaktı. Çünkü, bu yanıltıcı propagandanın ardında İsrail'in parmağı vardı. Sözkonusu söylentiler de, raporlar da gerçekleri yansıtmıyordu; hepsi düzmeceydi. İsrail yönetimi açısından son derece güven sarsıcı olan böyle bir olayın gün ışığına çıkması karşısında hemen bir "önlem" alındı: Suç Yemen yahudilerinin üzerine atıldı; asılsız

söylentiler ile düzmece raporların kaynağının aslında Yemen yahudileri olduğu iddia edildi.
38

Ancak Yemen yahudilerinin yapısal özellikleri, uzun bir süredir içinde buldukları sakin taşra yaşamı, böylesine provokatif, aşamalı bir organizasyonu yapamayacaklarını, beceremeyeceklerini gösteriyordu. Üstelik Yemen'de de son derece mutlu bir yaşamları, kurulu bir düzenleri vardı. Dolayısıyla böyle bir şeye ihtiyaçları yoktu.

Nitekim her ne kadar, İsraililer düzenledikleri kirli göç operasyonunu temize çıkarmak için, bugün Yemen yahudilerinin İsrail'e gelmeden önce dinlerinden ötürü baskı, işkence gördüklerini ve bu yüzden yahudilerin kurtarılması için bu operasyonu düzenlemek zorunda kaldıklarını iddia etseler de, Şalom, İsraililer'in bu operasyon "mazeretini" adeta yalanlamakta: "Kuzey Yemen'deki 1000-1100 yahudinin gerçek durumu şöyledir: Dinin tüm gereklerini özgürce yerine getirme hakkına sahipler. Halen Yemen'de açık olan ve kullanılan birçok sinagog mevcut."39

İsrail'in başka satın alma yöntemleri;
Romen yahudileri ve Lüksemburg anlaşması

İsrail'e göç etmek zorunda bırakılan yahudi halklardan biri olan Romanyalı yahudilerin kaderi, ülke yöneticilerinden rüşvet yoluyla satın alınan Etiyopyalı yahudilere benziyordu. Tek fark, İsraililerin, Romanya'da da rüşvetle yahudileri İsrail'e transfer etmek için direk yöneticilerle bağlantı kurmamış olmalarıydı. Bu sefer arada hatırı sayılır bir "aracı" vardı: Romanya'daki yahudilerin lideri Başhaham Moses Rosen. İşte Romanya Hükümeti'nde, özellikle de Çavuşesku döneminde son derece büyük bir nüfuza sahip olan Moses Rosen'in Romanyalı yahudilerin göç hikayesi:

"Exodus-The Last Jews of Rumania, (Çıkış-Romanya'nın Son Yahudileri) adlı kitabında, Andrew Billen isimli araştırmacı-yazar, Romanya'nın Bashahamı olan, Mosses Rosen hakkında bizi bilgilendiriyor. Moses Rosen Romanya'daki yahudi halkının sayısını azaltmış, İsrail'e göç etmelerini sağlamıştı. Ayrıca, yahudiler ile güçlü bağlantıları olduğu bilinen Çavuşesku, bu göçü engelleyememişti. Çavuşesku'nun ayrıca İsrail ile diplomatik ilişkileri de vardı.

Haham Rosen şöyle diyor: 'En gurur duyduğum başarıım yahudilerin %97'sinin buradan ayrılmasını sağlamak oldu.' İlginç olan bir başka nokta da Haham Rosen'in, 1957 yılından beri Romanya Parlamentosu'nda yer almasıydı. Bu, kendisinin Çavuşesku hükümdarlığıyla bağlantı kurmasını kolaylaştırıyordu. İsraililer Romanya'dan yahudileri satın alıyorlardı. Güvenlik dairesinin başı Ion Pacepa'ya göre, 1978'e gelindiğinde, her eyaletten alınan yahudi vatandaş karşılığında toplanan para, 2 bin dolar ila 50 bin dolar arasında değişiyordu." 40

Romanyalı yahudilerin İsrail'e göç ettirilmesi politikasının mimarlarından birisi de, Ana Pauker'di. Romanya'nın eski Dışişleri Bakanı olan Ana Pauker, bugün İsrail'de yaşayan bir hahamın ablasıydı. Siyonizm'e sempati duyduğu ve Romanya'daki yahudi halkı İsrail'e göç ettirmeye teşvik ettiği gerekçesiyle, 1952 yılının başlarında Komünist Parti tarafından yargılandı.

İsrail'in diaspora yahudilerini "satın almak" için denediği bir diğer yöntem ise Lüksemburg Anlaşması ile uygulamaya konmuştu.

Birinci Bölümde incelediğimiz gibi II. Dünya Savaşı öncesinde, Hitler'in Nazi Almanyası, Siyonist liderlerin teşvikiyle yahudi zenginler tarafından finanse edilmişti. Ancak yahudiler, Nazilere verdikleri paraların kat ve kat fazlasını savaş sonrasında tazminat olarak geri aldılar. Bu savaş tazminatı, 10 Eylül 1952'de imzalanan Lüksemburg Antlaşması ile belgelendi. İsrail'i 1950'lerin başında mali açıdan kurtaran Federal Almanya'dan gelen bu yardımdı. 1953 yılının Mart ayında, Batı Almanya Hükümeti İsrail'e savaş tazminatı olarak 840 milyon dolar vermeyi kabul etti. İlk 100 milyon dolar 1954'de verildi. Bu miktar aynı dönemde İsrail'in ihracatla elde ettiği gelirin 30 katıydı.

Bu antlaşmanın üçüncü bölümünde, Nazi kurbanı olduğu iddia edilen yahudilere, 450 milyon mark ödenmesi öngörülüyordu. Ancak bu maddeye öyle bir şart ilave edilmişti ki, sadece İsrail'e göç eden yahudiler bu paradan bir pay almaya hak kazanabiliyordu. Buna karşın, İsrail'e göç etmeyen yahudinin savaş tazminatından pay alması söz konusu olmayacaktı.

İsrail'in çağdaş Naziler'le kurduğu gizli ilişkiler

II. Dünya Savaşı'nın ardından İsraililer, savaş sırasında sözde soykırıma uğratılan yahudilerin intikamını almak [avlamak] için "Nazi avı" başlattılar. Oysa bu yalnızca soykırım efsanesini canlı tutabilmek için yapılan propaganda amaçlı bir hareketti. Çünkü bu kitabın ilk bölümünde incelediğimiz Nazi-Siyonist işbirliği, ortada "intikam" alınacak bir durum olmadığını göstermektedir. Ortada bir "yahudi soykırımı" da yoktur.

Bu nedenle "Nazi Avı"nın sahte bir propaganda olduğunu söyleyebiliriz. Bunun çarpıcı bir göstergesi, İsraililerin, Nazilerin önemli bazı isimlerinin peşine hiç düşmemiş olmalarıdır. Peşine düşülenler, yalnızca ünlü ve sansasyon yaratan Naziler'dir (Eichmann gibi).

SS Generali Kurt Becher bu konuda ilginç bir örnektir. Becher'in savaş sırasındaki görevi "toplama kampları genel komiserliği"dir. Yani eğer soykırım yaşanmışsa ve İsraililer bir düşman arayacaklarsa, Becher "kara liste"nin başına yerleştirilmelidir. Oysa İsraililer hiç de böyle düşünmemektedirler. Becher'i yakalayıp cezalandırmak bir yana dursun, Yahudi Devleti, dünün Nazi generali ile açık açık ekonomik ilişki içine girmiştir. Yahudi asıllı Amerikalı araştırmacı Ralph Schoenman eski Nazi ile İsrail Devleti arasındaki ilişkiyi şöyle anlatıyor: "Dünün Nazi toplama kamplarının komiseri olan SS Komiseri Kurt Becher, bugün pek çok şirketin başkanı olarak İsrail'e buğday satışının başında bulunmakta. Aynı zamanda, kendi şirketi olan 'Cologne-Handel Gessellschaft' da, bugün İsrail Hükümeti ile iş yapmaktadır." 41

İsrail'in işbirliği içinde olduğu eski Naziler yalnızca Kurt Becher ile sınırlı değildi. Güney Afrika'nın ırkçı "apartheid" rejiminin liderleri de hem eski birer Nazi hem de çok yakın birer İsrail dostuydular. Hele Güney Afrika'nın ırkçı lideri John Vorster'in İsrail'le olan ilişkileri oldukça ilginç bir görüntü çiziyordu. Kudüs İbrani Üniversitesi'nde psikoloji profesörü olan yahudi yazar Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why (İsrail Bağlantısı: İsrail Kimi Neden Silahlandırıyor) adlı kitabında Vorster'in gezisinden şöyle söz ediyordu:

"Bir çok İsraili için, Vorster'in ziyareti sadece bir yabancı lider tarafından yapılan bir diğer resmi ziyaretti. Vorster, İsrail basını tarafından, İsrail'in yakın bir dostu, ve Kutsal Topraklar'a kutsal bir gezi yapan dindar bir adam gibi gösterilmişti. Sadece, İsrail'in New York Times'ı sayılan Haaretz gazetesinin editörü, Vorster'in bir Nazi işbirlikçisi olduğunu ve İsrail kanununa göre tutuklanması ve İsrail topraklarına ayak bastığı anda yargılanması gerektiğini yazdı. Oysa, Vorster Tel-Aviv havaalanına indi, yere kırmızı halılar serildi, ve İsrail'in başbakanı Yitzhak Rabin onu sıcak bir şekilde karşıladı. İsrail basınında bir çok sıcak karşılama haberi çıktı."

Hallahmi, bu bilgilerin ardından şöyle diyor: "Güney Afrikalıların İsrail'den aldıkları ilk ve en önemli şey ilhamdır. İkincisi askeri atılımlarının her adımında gördükleri yardım ve destektir." Ve İsrail'e hayranlık besleyen sözkonusu Güney Afrikalı liderlerin büyük bir bölümü, Hallahmi'nin de vurguladığı gibi Nazi kökenlidirler. Bir Güney Afrikalı yazar Breyten Breytenbach, bu ilginç durumu şöyle vurguluyor:

"Afrikanerlerin (Güney Afrikalı beyazlar) İsrail'le olan ilişkileri son derece gariptir. Çünkü bu ülkede her zaman için güçlü bir anti-semitizm var olmuştur ve dahası, bugünkü Güney Afrika liderleri de Nazi ideologlarının mirasçılarıdır. Ve bu liderler İsrail'e karşı da en büyük hayranlığı besleyen insanlardır. Kendilerini İsrail'le özdeşleştirirler: Kendilerini, aynı İsraililer gibi Tanrı'nın Kutsal Kitap'ta seçtiği insanlar olarak görürler ve yine aynı İsraililer gibi bir düşman deniziyle çevrili savaştı, modern bir ülke olarak algırlar." 42

Tüm bunlar İsrail'in gerçek Naziler'le olduğu kadar çağdaş Naziler'le de çok iyi anlaştığının bir göstergesidir. Siyonizm ile faşizm, genelde bilinenin aksine, birbirleriyle son derece uyumlu iki ideolojidir ve bu uyum her uygun şartta aktif bir işbirliğine dönüşmektedir.

"Sürgündeki yahudiler" efsanesi

Siyonistlerin ortaya attıkları ve her fırsatta şiddetle savundukları "yahudilerin sürgünde oldukları" iddiası, Siyonizm adına son derece hayati bir politikanın ürünüdür. Bu iddia, ilk aşamada duygusal bir zemin oluşturuyor. Buna göre, yahudiler kendi iddialarına göre adına "Vadedilmiş Topraklar" dedikleri bir bölgenin sahibidir. Ancak çeşitli nedenlerden ötürü bu topraklardan uzaklaştırılmışlar, sahibi oldukları vatanlarından sürülmüşlerdir. Bu iddianın sonucunda, hem İsrail Devleti'nin varlığı meşrulaştırılmakta, hem de diasporadaki yahudilerin gerçek vatanlarından uzak birer sürgün oldukları imajı yayılmaktadır.

Yahudilerin sürgünde oldukları iddiasını ortaya atan Siyonist politikanın ikinci aşaması ise, yahudi halkı İsrail'e göçe zorlamaktır. Daha açık bir ifadeyle, madem yahudiler bir devlete sahiptirler, ama bununla birlikte bu ülkenin dışında yabancı yerlerde yaşamaktadırlar, öyleyse bu "sürgün" yaşamından kurtulup İsrail'e göç etmek zorundadırlar. Oysa, bu "sürgündeki yahudiler" teorisi, hiç bir gerçek temele dayanmayan kuru bir efsanedir.

Diasporadaki yahudileri sürgün olarak tanımlamanın hiçbir dayanağı yoktur. Bu kişilerin ne zaman, nerede ve hangi koşullarda yurtlarından ayrıldıkları bilinmemektedir. Ayrıca bunlar son dört, ya da iki bin senedir neredeydiler? Neden bu süre boyunca Filistin dışındaki her yerde yaşadılar da şimdi Filistin'e dönmeye karar verdiler?

Yahudilerin tarihine baktığımızda, diasporadakilerin büyük çoğunluğunun kendilerini "sürgün" olarak görmedikleri gerçeğiyle karşılaşırız. Örneğin Babil sürgününden sonra, yahudi halkın çoğunluğu Babil'de, ya da Mısır'da kalmak istedi. Kudüs'e veya Filistin'e dönmeyi tercih etmiyorlardı. Yani yahudilerin çoğu, ikinci bir tapınak yapılana kadar Filistin dışında bir yerde yaşadı. Diğer bir deyişle, diasporanın bu yahudileri "sürgün" olarak yaşamadılar. Filistin dışında yaşamayı kendileri tercih eden beş ya da altı milyon yahudi, yerleşik ve zengin bir hayat yaşıyordu ve hiçbir anlamda "sürgün" değildiler. Roma döneminde de tercih ettikleri her yerde yaşayabiliyorlardı.

İspanya'da çok sayıda yahudi vardı. 500 yıl boyunca büyük ve etkin bir yahudi topluluğu refah içinde müslüman İspanya'nın yüksek kültüründe yaşadı. Bu sırada Filistin de göçmenlere açıldı. Açık olmasına açıldı, ancak Filistin'e giden ciddi bir yahudi topluluğunun da olmadığı ortadaydı. Hiçbir baskının olmadığı bu sakin geçen yıllarda yahudilerin Filistin'e gelmemesini, yahudi yazarı Abram Sachar, bize şöyle haber veriyor: "Büyük bir fırsat kaçtı ve bir trajedi yaşandı. Filistin'in açık olduğu sakin yıllarda yahudiler buraya gelmiyorlardı."

43

Bu durumda, "Sürgündeki yahudiler" efsanesini ortaya atanların cevaplamaları gereken bir soru şudur: Madem yahudiler Filistin'den atılmışlardır ve vatanlarından uzak kalarak, hasretle "Vadedilmiş Topraklar"a dönecekleri anı ipe çeken birer "sürgün" olarak başka yerlerde yaşamaya zorlanmışlardır; bu durumda, nasıl oluyor da "Vadedilmiş Topraklar"ın kapılarının ardına kadar açık olmasına rağmen bu yahudiler kendi vatanlarına koşma koşma gelmiyorlar da, birer "sürgün"(!) olarak yaşamlarını sürdürmeyi tercih ediyorlar?

Bu sorunun cevabını, Amerikalı yazar Andrew J. Hurley şöyle veriyor: "Dünyadaki yahudilerin ezici bir çoğunluğunun, kendilerini 'sürgünde' kabul etmediği ve İsrail'e dönmeyi de düşünmedikleri çok açık... Kesin olarak söylenebilecek bir şey var ki, o da 'Sürgün Diasporası' olmadığıdır. ... İsrail isterse bir 'Dönüş Yasası'na sahip olabilir. İsrail hükümetinin yapamayacağı şey, bu yasayı uygulamaktır.." 44

Amerikan Yahudi Komitesi'nin başkanı olan Jacop Blaustein de 1950 yılında bir konferans vermek için İsrail'e gittiğinde, İsraili liderlere adeta açık bir ultimatoma vermiş, yahudi halkını rahat bırakmalarını, kendilerini İsrail'e göçe zorlamamalarını isterken, "sürgündeki yahudi"

imajını şiddetle reddettiklerini, şöyle vurgulamıştı: "İsrail'e küçük bir uyarı yapmalıyız: İsrail diğer ülkelerde yaşayan yahudileri hiçbir şekilde ne söyledikleriyle, ne de yaptıklarıyla rahatsız etmemelidir. Amerikalı yahudiler 'sürgünde' oldukları düşüncesini veya imasını kesinlikle reddetmektedir."45

Evet belki dünya yahudilerinin önemli bir kısmı kendilerinin sürgünde olduğuna dair bir hisse kapılmıyorlardı, ama İsraili liderler bu konuda farklı düşünüyorlardı. Onların gözünde bu yahudiler, Haham Klausner'in sözleriyle, "ne yapacakları kendilerinden sorulacak değil, kendilerine söylenmesi gereken hasta insanlar"dı.

Bu yüzden İsrail, diaspora yahudilerini göç ettirebilmek için giriştiği savaşı aralıksız olarak sürdürdü. Kullanılan yöntemler arasında, daha önce Irak'ta yapıldığı gibi sinagogları bombalamak ya da Nazi deneyiminde olduğu gibi yerel antisemitlerle bağlantı kurmak, hatta yerel antisemitler üretmek vardı.

Mossad'ın bombalı eylemleri

Önceki sayfalarda Mossad'ın Irak yahudilerini göç ettirebilmek için ülkedeki sinagog ve benzeri yahudi merkezlerini bombaladığına değinmiştik. Bu bombalama yöntemi ilerleyen yıllarda da sık sık kullanılmıştır. Amaç kimi zaman Irak'ta olduğu gibi yahudileri göç ettirmek, kimi zaman da dünya kamuoyuna propaganda yapmaktır. Propaganda ile verilmek istenen imaj ise açıktır; İsraililer gözü dönmüş teröristlerin hedefi haline gelmiş masum ve mazlum insanlardır. İsrail bu nedenle çeşitli bombalı eylemler düzenlemiş ve suçu da düşman Arap devletlerin üzerine atmıştır. İşte birkaç örnek...

Mossad'ın İngiltere'de El-Al uçağını bombalama girişimi

Mossad Suriye'yi güç durumda bırakmak için, Londra'da İsrail havayollarına ait El-Al uçağına sabotaj girişiminde bulunmuş ve bu olayı da Fransa'nın eski Başbakanı Jacques Chirac, yayınlanmaması kaydıyla Washington Times muhabirine anlatmıştı. 23 Kasım 1986 tarihli Nokta, şöyle yazıyordu:

"Fransa Başbakanı, Londra Havaalanı'nda İsrail havayollarına ait El-Al uçağını patlatma girişiminin ardında, Suriye'yi güç durumda bırakma amacını güden İsrail istihbarat örgütü Mossad'ın bulunduğunu öne sürüyor ve bu iddiasına baş şahit olarak da, Federal Almanya Başbakanı Helmut Kohl ile Dışişleri Bakanı Hans Dietrich Gencher'i gösteriyordu."

Mossad Fransa'da bir sinagog saldırısıyla yine sahnede

Sinagoglara düzenlediği saldırılarla ünlenen Mossad, bu sefer de, Fransa'da tekrar sahneye çıktı. Rue Kopernicce'de bir sinagoga yapılan bombalı saldırı, bu sefer de Kaddafi'ye yıkılacak şekilde kurgulandı. Fakat, bir müddet sonra, bu eylemin de arkasında Mossad'ın olduğu ortaya çıktı. Middle East International'ın Ağustos 1981 tarihli sayısına göre, Fransız istihbaratından sızan bilgiye göre eski İçişleri Bakanı ve eski Başbakan Michel Poniatowski, bu olayı İsrail istihbaratı Mossad'ın, Fransa'nın Irak'la [Libya] olan bağlarını koparmak için yaptığı konusunda açık deliller olduğundan söz etmişti.

Ve Mossad Türkiye'de Neve Şalom Sinagogu'nu da bombaladı

7 Eylül 1986'da bu kez Türkiye'de bir sinagog bombalanması yaşandı. İstanbul'daki Neve Şalom sinagogu ayın sırasında etkili bir biçimde bombalandı; mabedin içi yaşamını yitiren 22 savunmasız yahudinin kanları ve parçalarıyla doldu. Tüm dünyaya da katillerin Arap olduğu, gözü dönmüş Filistinlilerin masum insanların kanlarını akıttıkları anlatıldı. Ancak olayın ilginç bazı yönleri vardı. 14 Haziran 1987 tarihinde, FKÖ temsilcisi Ebu Firaz, Nokta'nın, "Sinagog Katliamını Mossad Yaptı" başlığı ile verdiği haberde su yorumu yapıyordu:

"Sinagog katliamı, 7 Eylül 1986'da yapıldı. Buna karşılık 22 Ağustos'ta, Yitzak Samir, İsrail Radyosu'nda bir konuşma yaparak Türkiye'deki yahudilerin güçlü olduklarını, bunların İsrail'e

göç etmesinin kendileri açısından sevinilecek bir şey olduğunu ve bunların İsrail'e göçleri engellenirse İsrail makamlarının Türkiye'de bulunan yahudileri ülkelerine getirmek için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi. Mossad, Türkiye'deki yahudiler arasında bir korku yaratmak ve onları İsrail'e göç etmeye zorlamak için bu eylemi yaptı. Mossad, II. Dünya Savaşı'ndan sonra da Avrupa'daki sinagoglarda benzer patlamalar ve katliamlar düzenleyerek, burada yaşayan yahudilerin İsrail'e dönmelerini sağladı."

Başka ilginç işaretler de vardı. Türk polisi, 1986 Ekim ayının sonlarında, Michel Herbert isimli bir İsraili'yi İzmir Sinagogu'nun önünde yakalamıştı. Bu adam içinde patlayıcı madde bulunan bir çanta taşıyordu.

Asıl ilginç işaretler ise Neve Şalom'daydı. Ne tesadüf ki, uzun süredir kapalı olan İstanbul'un en büyük sinagoglarından birisinin açılış merasimine, Hahambaşı David Aseo ile yine yahudi cemaatinin temsilcisi konumundaki, ünlü işadamı Jak Kamhi katılmamıştı. Türk yahudi cemaati için son derece önemli bu törene, ne hikmetse bir vekilini gönderen, büyük ruhani lider David Aseo, katliamı "şans eseri" ucuz atlatmıştı. Yahudi cemaatinin, İstanbul'daki en önemli merkezi olan, Neve Şalom sinagogunun açılış törenine, ünlü işadamı Jak Kamhi'nin yanı sıra, daha sonraları 500. Yıl Vakfı üyeleri arasında yer alacak olan yahudi cemaatinin ünlü isimlerinin hiçbirisinin katılmaması, kafalardaki kuşkuvarı pekiştirdi. Tesadüfler yine devam etmiş, törende bulunması gereken İsrail konsolosu "şans eseri" sinagogun açılış günü, tutup Kapadokya'ya tatile gitmişti! Kısacası, Türk yahudi cemaatinin ileri gelen önderleri cemaatleri için böylesine önemli ve de görkemli bir günde bulunmaları gereken yerde değildi. "Tebirli liderler" kurtulmuştu, peki ölenler kimlerdi? Katliamda hayatlarını kaybedenler, Türk yahudilerinin; Eyüp, Balat, Fener gibi semtlerinde oturan fakir ve yaşlı kesimiydi.

Tüm bu bilgiler, katliam hakkında soruşturma yürüten Türk polisinin de gözünden kaçmamıştı. [8 Kasım 1986 tarihli Milliyet](#), konuyla ilgili olarak şunları yazıyordu:

"İstanbul'daki Neve Şalom sinagogunda [Sinagoğu'na] gerçekleştirilen ve 23 kişinin ölümü ile sonuçlanan kanlı baskından sonra, katliamın perde arkasındaki karanlık güçler hakkında ortaya atılan iddialar arasında, İsrail gizli servisi Mossad'ın da adı geçti... İstanbul polisini Mossad ihtimaline iten nedenler arasında şunların bulunduğu öğrenildi:

Türkiye'deki Museviler, İsrail ile ilişkileri en zayıf olan gruptur, bu nedenle İsrail düşmanları için cazip bir hedef oluşturmuyorlar.

Türk Musevileri siyonist düşüncelerin uzağında, Türk toplumu ile [Türkiye] bütünleşmiş ve Türk toplumu ile kaynaşmıştır.

Zengin Museviler katliamın yapıldığı yaz günlerinde Neve Şalom [Şalom'a] değil, Büyükkada ve Cihangir'deki sinagoglara gitmeyi tercih ediyorlardı. Buralara yapılacak baskında çok tanınmış Türk Museviler öldürülebilirdi.

Eylemden bir gün sonra Neve Şalom sinagogunda [Sinagoğu'nda] düğün (yapılacak) olmasına karşın, teröristler sadece 21 kişinin bulunduğu açılış gününü seçmişler ve ortadirek yaşlı Musevileri öldürmekle yetinmişlerdi...

Tüm bu değerlendirmeler... İstanbul polisinin, Mossad olasılığını da düşünmesine [düşünüp değerlendirmeye] neden oldu. Ancak diğer ihtimaller gibi Mossad da ölen teröristlerin kimliklerinin bile belirlenemediği soruşturma sırasında dosyalarda belgelenmeden kaldı."

Tüm bunlar, Mossad'ın diaspora yahudilerine karşı giriştiği "sinagog yöntemi"nin örnekleriydiler. Ancak bunun yanı sıra, az önce belirttiğimiz gibi, bir de yerel antisemitlerle bağlantı kurma, hatta yerel antisemitler üretme yöntemi vardır. Bu yöntem oldukça etkilidir ve geniş ölçüde kullanılmaktadır. Pek çok Batılı ülkede yer alan antisemit örgütler, perde arkasında İsrail'le ve özellikle İsrail gizli servisleriyle yakın ilişkiler içindedirler. Bunun örneklerinden biri, Fransa'daki aşırı sağ hareketin son yıllardaki flaş lideri olan Jean-Marie Le Pen'dir.

Fransa'da bir garip antisemit: Jean-Marie Le Pen

Antisemitizmin Fransa'daki temsilcisi, ırkçı Fransız Milli Cephe Partisi lideri Jean-Marie Le Pen. Le Pen son yıllarda gittikçe güçlenen ve politikasını yabancı ve özellikle yahudi

aleyhtarlığı üzerine oturtmuş bir lider. Ancak Batı basınının sürekli olarak yahudi aleyhtarlığının Fransa'daki simgesi olarak gösterdiği Le Pen hakkında bazı ilginç bilgiler var. Bunların başında yahudi aleyhtarı görünen Le Pen'in yanında yer alan yahudiler gelmekte. Şalom, şöyle yazıyor:

"Yerel seçimlerden oldukça güçlü çıkan Le Pen, yapılan araştırmalarda Fransa'da her üç kişiden biri tarafından destekleniyor. Yabancılara özellikle yahudilere olan düşmanlığıyla tanınmasına karşın, ne gariptir ki Le Pen'in partisinde birçok yahudi de görev yapıyor. Fransa'da Milli Cephe'de bu görevde olmaktan gurur duyan yahudiler var." 46

Le Pen'in gösterdiği başarı ve yahudilerin bu durumdan duyduğu memnuniyet Şalom'un bir başka haberinde şöyle belirtiliyor:

"Partide görev alanların yanında birçok yahudi de Le Pen'i oylarıyla destekliyor. Le Pen'in bu antisemitik tutumu özellikle dindar yahudileri sevindiriyor. Fransız yahudileri, Le Pen'in % 20 oy topladığı günün yahudiler için Fransa'yı terketme işareti kabul edilebileceği görüşünde birleşiyorlar. Dimitri Pastanesi'nde toplanan bazı yahudiler de Le Pen'e oy verdiklerini ve nedenlerini şöyle açıklıyorlar: 'Le Pen'e oy vereceğiz ki bizi Fransa'dan kovsun, biz de İsrail'e göç edelim.'" 47

Le Pen'in partisindeki yahudilerden bir tanesi de Robert Hemmerdinger. Hemmerdinger'in kendisiyle yapılan bir röportajda söyledikleri ise oldukça ilginç:

"-Size 'Le Pen'in yahudisi' dediğinde ne hissediyorsunuz?

-Size 'Ben yalnız değilim' diye cevap veririm. Siz bilmiyorsunuz ama biz çok fazla sayıdayız.

-Yani kendilerini saklıyorlar?

-(...) Montpellier, Valence ve Menton arasına bir çizgi çizin. Bu bölgede 87 sinagog açıldı ve tekrar Varşova ve Carpentras'tan sonra en eski sinagog tekrar açıldı. Ve bu bölge Le Pen'in en çok oy aldığı bölgedir." 48

Fransa'da yaşanan bir başka garip antisemit olay da yahudi mezarlarının tahrip edildiği Carpentras Olayı. Hemmerdinger, aynı röportajda bu ırkçı olay ile ilgili çok ilginç bilgiler veriyor: "Bu Carpentras olayını 4 tane iyi aileden gelmiş genç yapmıştır. 2 tanesi yahudi... İsimlerini polis, avukatlar ve savcı biliyor."

Ne dersiniz, fanatik yahudi aleyhtarı görünümündeki Le Pen de, ataları sayılabilecek Naziler gibi, gerçekte yahudi liderleriyle işbirliği içindeki bir yapay antisemit görünümü vermiyor mu?

Rus yahudilerinin göçü ya da Yeremya'nın Kehaneti

Önceki sayfalarda Yahudi Devleti'nin dünyanın dört bir yanından diaspora yahudilerini Vadedilmiş Topraklar'a göç ettirmek için kullandığı yöntem ve uyguladığı operasyonlara değindik. Ancak 20 yılı aşkın bir süredir, İsrail'in en çok üzerinde durduğu, en çok "aliya" (Vadedilmiş Topraklar'a göç) yaptırmaya çalıştığı "sürgünler", kuşkusuz Sovyet yahudileridir. Dünyanın üçüncü büyük yahudi topluluğunu oluşturan (birinci ABD, ikinci İsrail) Sovyet yahudileri, İsrail'in ve uluslararası uzantılarının bir numaralı hedefidir.

Acaba neden?.. Sovyet yahudilerinin sayılarının çok olduğu ve Yemen, Etiyopya gibi ülkelerdeki yahudilerden daha "kaliteli" oldukları düşünülebilir. Ancak tüm bunların ötesinde, İsrailiiler'i Sovyet yahudilerine yönelten bir neden vardır: Resul Yeremya'nın Tevrat'ta geçen kehaneti!..

Evet, Tevrat'ın Yeremya bölümünde, Mesih'in gelişinin ve İsrailoğulları'nın dünya egemenliğinin "alametleri" sayılırken, bir "Kuzey Ülkesi"nden söz edilir. Buna göre, Mesih gelmeden az önce, bu Kuzey Ülkesi'ndeki yahudiler Vadedilmiş Topraklar'a döneceklerdir. İsrailiiler, Kuzey Ülkesi'nin neresi olabileceğini düşünüp taşınmış ve Sovyetler Birliği (ve Rusya)'da karar kılmışlardır. Şalom, konuyu şöyle açıklıyor: "Kitab-ı Mukaddes'te

Yeremya'nın kehaneti var. İsrail'den geride kalanların Kuzey ülkesinden dışarı çıkarılmasını buyurur. Yapılan yorumlara göre Kuzey ülkesinin SSCB olduğu görüşüne varılmıştır." 49

İşte bu kehanetten yola çıkan İsraililer, 1967'deki Altı Gün Savaşı'ndan bu yana -ki bu savaşla İsrail çok büyük topraklar işgal etmiş ve dışardan gelecek "sürgün"lere yer açmıştı- Sovyetler'deki yahudileri göç ettirmeye çalışıyorlar. Altı Gün Savaşı'ndan sonra anti-Siyonist ve hatta antisemit bir üslup kullanmaya başlayan ancak İsrail'e gitmeye karar veren yahudi yurttaşlarına kapıları açan Sovyet yönetiminin de dolaylı desteği ile, bu büyük "aliya" operasyonu başlatıldı. Ancak yine de Sovyet rejimi, "demirperde" prensibi ve imaj sorunu gereği, çok büyük bir göçe izin vermiyordu. Gorbaçov'la birlikte başlayan liberalleşme, Kuzey Ülkesi'nden yapılan "aliya"yı da etkiledi ve ülkeden çıkan yahudi sayısında patlama yaşandı.

Ancak İsraililer klasik sorunla yine karşılaşmışlardı: Sovyet yahudilerinin büyük bir bölümü İsrail'e göç etmek istemiyordu. Çoğu, "fırsatlar ülkesi" Amerika'yı hedefliyordu. Savaş, terör ve tehlike ile özdeş görülen İsrail'e ise fazla talep yoktu; İsrail'e gitmektense Sovyetler'de kalmayı tercih edenlerin sayısı oldukça kabarıktı.

Bu durumda yine klasik çözümlere başvuruldu: "Sürgün"ler, "sürgün"lere rağmen toplanacaklardı. İsrail'e gelmek istemeyen Sovyet yahudileri, Haham Klausner'in ünlü deyimiyle, "ne yapacakları kendilerinden sorulması değil, kendilerine söylenmesi gereken hasta insanlar"dı. Dolayısıyla göçe ikna edilecek, zorla göç ettirileceklerdi. İsrail bu zorla göç programının uygulanma aşamasında kadim dostu ABD'den, bu işi üstlenen yahudi kuruluşlarından, Sovyet yahudi liderlerinden ve antisemitlerden yararlandı.

22 Kasım 1986 tarihli Time, İsrail'in "Kuzey Ülkesi"ndeki soydaşlarına olan açlığını, "Soviet Jews: Israel Wants Them All" (Sovyet Yahudileri: İsrail Hepsini İstiyor) başlığıyla anlatmıştı. İsrail, gerçekten de bu yahudilerin hepsini almak için harekete geçti.

Amerikalı yazar Andrew J. Hurley, Israel and the New World Order (İsrail ve Yeni Dünya Düzeni) adlı kitabında, İsrail'in Sovyet yahudilerini Vadedilmiş Topraklar'a götürmek için denediği yöntemleri ayrıntılarıyla anlatıyor. Buna göre, İsrail'in karşılaştığı en büyük sorun, Sovyet yahudilerinin ülkelerinden çıktıklarında İsrail'e değil, başta ABD ve Kanada olmak üzere Batılı ülkelere yönelmeleriydi. Bu nedenle İsrail, Sovyet yetkililerini ikna etti ve yahudilerin ancak İsrail vizesi aldıkları takdirde ülkeden çıkmalarına izin verilmesini sağladı. Ancak kısa süre sonra bunun da yeterli olmadığı görüldü. Çünkü İsrail vizesiyle yola çıkan yahudilerin büyük bölümü, Tel Aviv'e giden yol üzerindeki ilk durakta ABD ve benzeri "yanlış" adreslere yöneliyorlardı.

Buna karşı İsraililer'in bulduğu ilk çözüm, Moskova-Tel Aviv direkt uçuşlarının başlatılması oldu. Böylece, Sovyet yahudilerini bir uçağa dolduruyor ve hiç bir yerde durmadan İsrail'e götürüyorlardı. Böylece yolda "fire" verme derdinden kurtulunuyordu.

Ancak İsrail, asıl sorunu ülkeyi demiryoluyla terkeden yahudileri kontrol etmede yaşıyordu. Sovyetler Birliği'ni terkeden yahudilerin çoğu tren yoluyla gidiyordu ve tüm Sovyet/Rus trenleri de Viyana'da duruyordu. Trenden inen yahudilerin yine önemli bir bölümü, Vadedilmiş Topraklar'dan vazgeçip ABD'ye gitmek istiyordu.

Bu durumda İsrail, çareyi ABD'deki lobisini kullanmakta buldu. Yahudi lobisinin girişimi sonucunda, Amerika, Sovyetler'e verdiği vize sayısını çok büyük oranlarda düşürdü. Böylece Kenan diyarına dönmek istemeyen "hasta" yahudilere Amerika yolu da büyük ölçüde kapandı.

Yahudiler neden gitmek istemiyordu? Moskova Yahudi Haber Merkezi'nin yayınladığı "Yahudi Kültürü ve Vatanına Geri Dönme Sorunları ile İlgili Haber Bülteni" isimli dergi, Rusya'yı öz vatanı olarak gören ve İsrail'e göç etmeme konusunda ısrarlı bir şekilde ayak direten Rus yahudileri ile ilgili hazırladığı bir haberde bu sorunun cevabını aramıştı. Sözkonusu Haber Bülteni'nde, İsrail'e göç etmeye karşı çıkan Mihail Jevaneski isimli bir

Sovyet yahudisinin çarpıcı izahlarına yer verilmişti. "Neden Gitmiyorum!" başlığı ile verilen haberde Jevaneski şöyle diyordu:

"Neden Gitmiyorum! Burada yaşadığım için mutluyum. Ben kendimi asla Yahudi hissetmedim. Bunu bana zorla benimsettiler. İşin kötü yani, bana yaşamım boyunca yahudi olduğumu, başkaları gibi olmadığımı anlatıp durdular. Fakat ben kendimi diğerleri gibi hissediyorum. Kuşaklardan beri buradayız. Kim beni farklı olduğuma ve buradan gitmem gerektiğine inandırabilir?

Ve bugün, tam da başka bir hava solumaya başlamışken, Glasnost'un getirdiği değişiklikler sayesinde kapılar ve pencereler kocaman açılıyorken, nihayet konuşma hakkına sahip olacağım zaman, neden gitmem gerektiğini bir türlü anlayamıyorum. Hepimiz kalkıp gidemeyiz ya!..

Size gerçeği söyleyeyim:

Herkes gidiyor diye çok acı çekiyorum, fakat ben burada iyiyim. Şahane bir ülke burası. Taşı toprağıyla, solduğumuz havasıyla... Bu bana yeter. İşte bunun içindir ki, yerimden kıpırdamayacağım." 50

Ama İsrail yine de bu "hasta" yahudileri göç ettirmekte ısrarlıydı. 18 Haziran 1988 tarihli Jerusalem Post'ta yayınlanan demecinde, İçişleri Bakanı Ya'acov Tsur, şöyle diyordu: "İsrail vizesiyle Sovyetler Birliği'nden ayrılan yahudiler İsrail'e gelmelidir. Sovyet yahudilerinin, İsrail'e göç etme kisvesiyle gerçekleştirdikleri ayıp hemen sona erdirilmelidir." Tsur, sözlerini şöyle bitiriyordu: "Sovyet Yahudiliği için yapılanların ana amacı Siyonist idealdir."

İsrail, Sovyet yahudilerini göç ettirmek için üstte saydığımız yöntemlerin yanında, bir başka yöntem daha uyguladı. Hatırlarsak, Siyonistler "aliya"yı teşvik için hem bir "çekiş" hem de bir "itiş" in gerekli olduğuna karar vermişlerdi. Üstte saydığımız yöntemler "çekiş" yöntemleriydi; göç etmeye karar vermiş olanlar, yanlış yönlere sapmadan İsrail'e götürülüyorlardı. Ancak operasyonunun başarıya ulaşması için bir de "itiş" gerekliydi. Çünkü pek çok Sovyet yahudisi, özellikle de tüm göç yolları İsrail'de birleştirildikten ve Amerika şansı ortadan kaldırıldıktan sonra, oturdukları yerde oturmaya devam ettiler. Bu "hasta" yahudilerin de ikna edilmesi ve İsrail yollarına düşürülmesi gerekiyordu.

Bunun için de artık klasikleşmiş olan yöntem kullanıldı: Antisemitizm. İsrail ve uzantıları, Rus faşist-antisemit gruplarıyla ilişkiye geçtiler. Rus yahudilerine "buradan defolup İsrail'e gidin" sloganıyla saldırılar düzenleyen Pamyat adlı faşist örgüt, bu noktada oldukça işe yaradı. Son dönemlerde ise, daha etkili bir isim çıktı ortaya: Jirinovski.

Bu nedenle, Türkiye üzerindeki küstah kehanetleri dolayısıyla da ilgi çeken Jirinovski'ye biraz daha yakından bakmakta yarar var.

Vladimir Jirinovski; sahibinin sesi...

Rusya'daki 1993 seçimlerinde partisinin aldığı yüksek oyla dikkat çeken Vladimir Jirinovski çok kısa zamanda son yılların en sansasyonel politikacılarından biri haline geldi. Jirinovski'yi bir anda bu denli ünlü yapan kuşkusuz öne sürdüğü "korkunç" teoriler ve iddialı tehditlerdi. Öyle fanatik, saldırgan ve sivri bir görüntü çiziyordu ki, insan ister istemez "bu adam gerçekten de bu kadar deli mi?" diye sormadan edemiyordu. Evet, bu adam gerçekten de bu kadar deli miydi?..

Jirinovski'nin bu görüntüsünün ardından dünya medyası, ona anlamlı bir benzetme yapıverdi hemen: Bu çılgın Rus faşisti, günümüzün Hitler'iydi. Düşünce, tavır ve eylemleri aynen Alman "fikirdaş"ına benziyordu. Jirinovski ise bu benzetmeden pek rahatsız olmadı. Tam tersine, Hitler'e benzemek için ne gerekiyorsa yaptı. Tabi konu Hitler olunca, gündeme Naziler'in "alamet-i farika"sı da geliyordu: Antisemitizm, yani yahudi aleyhtarlığı. Gerçekten de Rus kabadayısı antisemitizm yapmaktan geri kalmadı. Yahudiler aleyhine verdi veriştirdi. Yahudi örgütleri de elbette sessiz kalmadılar, onu şiddetle protesto ettiler. Avrupalı yahudi örgütleri, hükümetlerine başvurarak, bu "gözü dönmüş faşist" in ülkelerine sokulmamasını rica ettiler.

Gerçekten de Rus kabadayısının herşeyi Alman fikirdaşına benziyordu... Ama Jirinovski'nin çizdiği "gözü dönmüş antisemit" görüntüsünde garip bir şeyler vardı. Özellikle konuyu yahudi yayın organlarından takip edince bazı ilginç bilgiler ortaya çıkıyordu.

Çünkü ateşli yahudi aleyhtarı Jirinovski'nin kendisi de bir yahudiydi. Hem de oldukça "bilinçli" bir yahudiydi, 1989'da Rusya'da faaliyet gösteren "Şalom" adlı yahudi organizasyonunda "aktif" görev almıştı. Daha da ötesi, "Siyonist"ti: On yıl önce İsrail'e göç etmek için vize almak istemişti. Ülkesine göçmen olarak yalnızca "tescilli" yahudileri kabul eden İsrail de bu isteğine olumlu cevap vermiş, ancak Jirinovski, nedendir bilinmez, sonradan Rusya'da kalmaya karar vermişti... Jewish Chronicle, konuyla ilgili olarak şu bilgileri veriyordu:

"Rusya'nın ilk demokratik seçimlerinde beklenmeyen bir başarı gösteren Vladimir Volfovich Jirinovski, kuşkusuz çelişkilerle dolu bir insan. Yahudi kökenli bir politikacı olan Jirinovski, Rus milliyetçiliğine kaymadan önce, Rusya'daki yahudi cemaatiyle çok iyi ilişkiler içindeydi... 1946'da yahudi bir babanın oğlu olarak Kazakistan'da doğan Jirinovski, bir zamanlar bir yahudi örgütünün aktif bir üyesiydi. 1989 yılında, Jirinovski, yeni kurulmuş olan Şalom adlı kültürel yahudi organizasyonuna üye oldu. Şalom, tüm Sovyet yahudilerini tek bir çatı altında toplamayı amaçlayan bir örgüttü.

Şalom'un yöneticilerinden Dr. Mikhail Chlenov, Jewish Chronicle'a konuyla ilgili olarak şunları söyledi: 'Bay Jirinovski, Şalom'un Yönetim Kurulu'nda görev almıştı. Ayrıca örgütün legal danışmanıydı. Doğrusu üstüne aldığı görevleri ciddiyetle yerine getirirdi.' Jirinovski, Aralık 1991'de Şalom'dan ayrılarak kendi Liberal Demokratik Parti'sini kurdu." 51

Aynı gazete, Jirinovski'nin İsrail'e yerleşme izni alma öyküsünü de bir sonraki sayısında şöyle anlattı:

"Rusya'daki yeni aşırı milliyetçi lider Vladimir Jirinovski, İsrail'e göç için on yıl önce girişimde bulundu. Jewish Chronicle, Bay Jirinovski'nin 1983 yılında İsrail'e yerleşmek için izin talebinde bulunduğunu ve bu izni elde ettiğini öğrendi. O zaman Rusya'da İsrail elçiliği bulunmadığından, Jirinovski, yerleşme izni için Hollanda Büyükelçiliği içinde faaliyet gösteren İsrail konsolosluk birimine başvurmuş. İsrail hükümetinin eski bir üyesi, 'Bay Jirinovski, İsrail'e yerleşme izni için başvurmuş, bu izni almış, fakat hiç kullanmamış' diyerek bilgiyi doğruladı. Moskovalı yahudi kaynakları, Jirinovski'nin İsrail'e göç imkanlarının kesilmesi tehlikesine karşılık vize almış olabileceğini bildiriyorlar.

Bu arada, geçen hafta Jewish Chronicle'da yayınlanan Bay Jirinovski'nin Şalom üyeliği ile ilgili haberin yankıları sürüyor. Şalom üyeleri, o zamanlar Jirinovski'nin davalarının ısrarlı bir destekçisi olduğunu söylüyorlar. Şalom'un kurucularından biri, 'Bay Jirinovski bize çok yakındı' diyor."52

Eskinin aktif Siyonist'i, birden bire antisemit kesilivermişti... Ne dersiniz, sizce Jirinovski'nin Hitlercilik oyununda bir gariplik yok muydu?

Üstteki bilgiler üzerine ister istemez akla sorular takılıyordu. Jirinovski, nasıl olmuştu da birden bire böyle büyük bir dönüşüm yaşamıştı? Ya da gerçekten yaşamış mıydı? Bunun cevabını bulmak için Rus kabadayısının yaptığı icraatlara bir göz atmak gerekiyor. Özellikle kafa karıştırıcı çelişkiler sergilediği Yahudilik ve İsrail konusundaki icraatlarına.

Jirinovski'nin seçimlerde elde ettiği sürpriz başarısı ve hemen ardından yahudileri hedef alan fanatik antisemitizminin ardından, Rus yahudileri arasında büyük bir tedirginlik başladı. Amerika'dan sonra diasporadaki en büyük yahudi nüfusunu oluşturan cemaatin üyeleri, Rusya'nın kendileri için pek emin bir gelecek vadetmediğini düşünmeye başladılar. Bunun bir sonucu olarak da Rus yahudileri arasında hızlı bir İsrail'e göç etme yarışı başladı.

17 Aralık tarihli Jewish Chronicle, Rus yahudilerinin Jirinovski nedeniyle İsrail'e göçü hızlandırdıklarını ve "görünüşe bakılırsa" daha da hızlandıracaklarını detaylarıyla anlatıyor, çoğu yahudinin çoktan "eşyalarını toplamaya başladığı"nı bildiriyordu. Jirinovski'nin başlattığı antisemitizm nedeniyle Rus yahudilerinin İsrail'e göçe yönelmesi, dünya

medyasında da konu oldu. Bizdeki haftalık Pazar Postası'nda bile konuyla ilgili bilgiler verildi. Pazar Postası'nın verdiği haberde ilginç olan, İsrail'in "bu göç dalgası nedeniyle endişe duyduğu" şeklindeki açıklamasıydı:

"... İsrail de bu konudaki kaygısını dile getiriyordu. Faşist gelişmelerin, özellikle Rusya'da kalmış yahudilerin Vadedilmiş Topraklar'a doğru bir toplu göç hareketi başlatmaları olasılığı, İsraili yöneticileri iyiden iyiye telaşlandırmıştı. Hatta yeni bir Musevi göçüne hazırlıksız yakalanmamak için çalışmalar başlatıldığını öne süren çevreler vardı..."

Ama ortada garip bir şeyler vardı: İsrail'in "Sovyet yahudilerinin topraklarımıza göç etmesinden endişeliyiz" şeklindeki bu açıklaması, çok ilginç bir çelişki oluştuyordu. Çünkü, İsrail, az önce de değindiğimiz gibi, zaten yıllardır bu göçün oluşması için çalışıyordu. Göç, İsrail'in "endişe" etmesi değil, sevinçle karşılaması gereken bir gelişmeydi. Yahudi Devleti, Mesih'in gelişinin alametlerinden biri olduğu için, yıllardır diasporadaki ve özellikle de Rusya'daki yahudileri İsrail'e getirebilmek için uğraşıyordu. Hatta bu ülkeden göçen yahudilerin "kazara" başka bir ülkeye değil de, mutlaka ve mutlaka İsrail'e gelmesine çalışıyordu. Kısacası İsraililer için yahudileri "Kuzey Ülkesi" Rusya'dan çıkarıp İsrail'e getirmek, "olmazsa olmaz" bir zorunluluktur. Ama yine önceden değindiğimiz gibi Sovyet yahudileri, Siyonist liderlerin daha önce de karşılaştıklarının benzeri bir "sorun" yaratıyorlar, durduk yere evlerini-barklarını bırakıp İsrail'e gitmek istemiyorlardı.

İşte Jirinovski tam bu anda İsrail'in imdadına yetişti. Bir zamanlar kendisinin de yerleşmek istediği anavatanına, Rusyalı soydaşlarını yollamaya başladı. İsrail'in aslında arayıp da bulamadığı göç hakkında "endişeli" olduğu şeklindeki açıklamaları da, anlaşılan görüntüyü kurtarmak içindi. Yeremya'nın kehaneti, zorla da olsa gerçekleştirilecekti...

Görünen o ki, Jirinovski, "Siyonist" olmaktan hiç vazgeçmemiş, ama taktik icabı görüntü değiştirmişti. O bir "sayan"dı (sayan, çoğulu sayanim: gönüllü olarak Mossad'a hizmet veren diaspora yahudileri). Uyguladığı taktik ise, yeni bir yöntem değildi, yüzyılın başından beri Siyonizmin önderleri tarafından ustalıkla kullanılıyordu.

Jirinovski'nin yükselişinde önemli rolü olduğu hemen herkesçe kabul edilen KGB'nin başında bir başka Rus yahudisinin, Primakov'un bulunması da, perde arkasındaki gerçekler hakkında fikir veren bir başka işaretti.

Evet, Jirinovski Kudüs'lü sahiplerinin sesidir. Bu durumu farkedenden biri, Washington'lu gazeteci Leon Hadar, şöyle diyor:

"İronik bir durum; Saddam Hüseyin'in yakın dostu olan Jirinovski, İsrail liderlerinin ve onların ABD'deki destekçilerinin 'İslami fundamentalizm tehlikesi' hakkındaki sözlerine aynen katılıyor. 'Yeşil Tehlike'nin Rusya ve dünya güvenliği için en büyük tehlike olduğunu söylüyor ve tüm Avrupa ve ABD dahil olmak üzere tüm 'beyaz ırk'ın bu tehlikeye karşı birleşmesi gerektiğini iddia ediyor. Jirinovski'nin bu sözleri, Amerikalı siyaset bilimci Samuel Huntington'un Foreign Affairs'de yayınlanan ve Batı'yı İslam dünyası ile yakında çıkacak olan çatışmaya karşı hazırlıklı olamaya çağırın makalesine şaşırtıcı bir benzerlik gösteriyor." 53

Jirinovski'nin yaptığı, "sahipleri"nin stratejilerini seslendirmekten başka bir şey değildir. Çünkü o "sahipler" hedeflerini "masa" ve "taşeron"lar aracılığıyla gerçekleştirmeyi yeğlemekte, kendilerine ise "barış havarisi" rollerini daha uygun görmektedirler. İsrail'in Ortadoğu'da uygulamaya koyduğu sözde barış süreci de bu bakış açısından değerlendirilmelidir.

SONSÖZ

Kitabın başından bu yana incelediğimiz bilgiler, bizlere Siyonizm ve İsrail Devleti hakkında çok önemli bir gerçeği gösteriyor. İsrail'i kuran yahudi liderler, hem kendi soydaşlarının önemli bir bölümünü Filistin'e göç etmeye zorlamak, hem de dünya kamuoyunu Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulması için ikna etmek için oldukça "kirli" bir yöntem kullanarak

antisemitizmi körüklemişlerdir. Bu politika, İsrail devletinin kurulmasının ardından devam etmiş ve bugün de halen sürmektedir.

Bu antisemitizm politikasının en önemli unsuru ise kuşkusuz soykırım efsanesidir. Soykırım kullanılarak iki boyutlu bir propaganda yapılır: Propagandanın birinci boyutu, doğrudan yahudi toplumunun kendisine yöneliktir. Çünkü İsrail'de ya da diasporada yaşayan yahudilerin de hemen hepsi soykırım masalına inanmakta ve doğal olarak bu efsanenin oluşturduğu duygusal atmosferin etkisi altına girmektedirler. Bu sayede yahudi toplumunun "ırk bilinci" ayakta tutulur. Yahudi liderleri, Yahudiliğin temelinde yer alan ırkçı düşüncüyü soykırımı kullanarak yaşatmaktadırlar. Çünkü soykırım, dünya yahudilerine düşmanlarla dolu bir dünyada yaşadıkları, "goyim"lere (yahudi olmayanlar) asla güvenemeyecekleri düşüncesini aşılar. Bu sayede yahudilerin geleneksel "kapalı toplum" özelliği korunmaktadır.

Propagandanın ikinci boyutu ise, kitabın girişinde de belirttiğimiz gibi dünya kamuoyuna yöneliktir. Soykırımın duygusal motifleri kullanılarak tüm dünyaya yahudilerin son derece mazlum ve mağdur insanlar olduğu imajı verilmekte ve bu sayede yahudiler tarafından zulme uğratılan, mağdur bırakılan insanlar gözlerden uzak tutulmaktadır. İsrail'i ya da onun uluslararası uzantılarını -örneğin Amerika'daki yahudi lobisini- eleştirmek isteyenlere karşı da soykırım bir kalkan olarak kullanılır. 22 yıl Amerikan Kongresi'nde üyelik yapan Paul Findley, They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby (Konuşmaya CesaretEttiler: İnsanlar ve Kurumlar İsrail Lobisiyle Karşı Karşıya) adlı kitabında bu konuya dikkat çeker. Yahudi lobisinin Amerika'daki olağanüstü gücünü konu edinen kitapta, Findley, soykırımın yahudiler tarafından bir silah olarak kullanıldığını anlatır ve gerek İsrail'in gerekse İsrail lobisinin karşılarına çıkan herkesi "neo-Nazi" ya da "antisemit" olarak tanımlayarak susturduklarına dair pek çok örnek verir. Bir çok politikacı, gazeteci, akademisyen ya da din adamı bu yolla susturulmuştur. Kısacası İsrail ve onun diasporadaki uzantıları, iyi üretilmiş bir yalandan başka bir şey olmayan soykırım efsanesini kullanarak, büyük bir politik güç elde etmektedir.

Ancak bunu öğrendiğimizde karşımıza daha da çarpıcı bir sonuç çıkmaktadır. Soykırım yalanının bu denli başarılı bir biçimde üretilmiş ve daha da önemlisi tüm dünyaya kabul ettirilmiş olması, bizlere bu yalanı üretenlerin, yahudi önde gelenlerinin gücü hakkında önemli bir ipucu vermektedir.

Resmi tarihleri ancak devletler üretir; çünkü ancak bir devlet tarihi baştan yazdıracak, onu telkin yoluyla kitlelere kabul ettirecek ve direnenleri de safdışı bırakacak bir güce sahiptir. Ancak soykırım, bir devletin sınırları içinde kalan bir resmi tarih değildir; tüm dünyaya kabul ettirilmiştir. Bu kuşkusuz büyük bir telkin gücü ve büyük bir organizasyon gerektirir. Yahudi liderler bu konuda özellikle medya üzerindeki denetimlerini kullanmışlardır, II. Dünya Savaşı yıllarında toplama kamplarında "toplu imha" yapıldığına dair kasıtlı söylentiler yayılmış, Almanların yenilgisinin ardından bu kamplarda bazı düzenlemeler yapılmış ve soykırım dekorları oluşturulmuştur. Daha sonra bir yandan çeşitli mimari tahrifatlarla gaz odası dekorları oluşturulurken bir yandan da sahte şahitler üretilmiştir, Bu "şahitlerin" bir kısmı konunun önemini kavramış ve "dava aşkı" ile yanıp tutuşan Siyonist yahudiler, bir kısmı da satın alınmış "kiralık" şahitlerdir. Tüm bunlar olurken medya sürekli olarak soykırım balonunu şişirmiştir. Bir süre sonra Hollywood da devreye sokulmuş ve geniş halk kitleleri için en etkili delil olan soykırım filmleri birbiri ardına çevrilmiştir. Soykırım yalanını üretenler, bugün de bu yalanın gerçek yüzünü ortaya çıkarmaya çalışan tarihçi ve akademisyenleri safdışı etmeye çalışmakta, onların konuşmasını engellemektedir. Bazı Batılı ülkelerdeki soykırımı reddetmeyi yasaklayan kanunlar, bunun en açık göstergesidir.

Kısacası karşımızda tüm dünyanın resmi tarihini yazarak kadar organize ve etkin bir güç vardır. Bu kuşkusuz çarpıcı bir gerçektir. Ancak belki bundan daha da çarpıcı olan, bu gücün böyle bir işe girişmeye, yani dünyanın resmi tarihini yazmaya ihtiyaç duyacak hedeflere sahip oluşudur.

Bir devletin neden resmi tarih ya da daha doğrusu resmi yalan uydurmak ihtiyacı hissettiğini düşünelim. Bunun cevabı basittir: O devlet, sözkonusu yalanını kullanarak kendi

vatandaşlarını istediği biçimde yönlendirmek, onlar üzerindeki denetimini artırmak istemektedir. Bu kuşkusuz tümüyle totaliter bir harekettir; o devletin totaliter bir düzen peşinde olduğunu gösterir.

İşte çarpıcı olan nokta buradadır: Resmi tarih üreten devletler, bu yalanı kendi uluslarına karşı üretmektedirler. Totaliter hedefleri, kendi uluslarını kapsamaktadır. Oysa yahudi önde gelenleri, az önce vurguladığımız gibi, soykırım masalını tüm dünyaya karşı kullanmaktadırlar. Patagonya'da bile birilerinin çıkıp soykırımı inkar etmesi onları sinirlendirir. Soykırım, tüm dünyanın resmi tarihi haline gelmiş bulunmaktadır. İşte bu, yahudi önde gelenlerinin totaliter hedeflerinin tüm dünyayı kapsadığının bir işaretidir.

Tüm bunlar bizlere yahudilerin, daha doğrusu yahudi önde gelenlerinin önemli bir güce ve ürkütücü hedeflere sahip olduklarını göstermektedir. Önemli bir "yahudi gerçeği" ile karşı karşıya olduğumuzu söyleyebiliriz.

Nitekim biz insanların yegane gerçek yol göstericisi olan Kuran'ın da ısrarlı olarak üzerinde durduğu konulardan biri budur.

Kuran'ın işaretleri

Evet, Kuran diğer başka hiçbir toplum üzerinde durmadığı kadar yahudiler üzerinde durur. Onların genel bir karakter tahlilini yapar. Kuran'ın yahudiler, ya da "İsrailoğulları" ile ilgili ayetlerine bakıldığında, bu toplumun tarihin akışı üzerinde başka herhangi bir toplumdaki daha çok etki sahibi olduğu görülmektedir.

Ancak bu etki hemen her zaman olumsuzdur. Kuran, "İsrailoğulları"nın en çok "dünya hırsı"na sahip olan topluluk olduğunu (Bakara, 96), kendilerini diğer insanlardan üstün gördüklerini (Cum'a, 6), diğer insanların "mallarını haksızlıkla yediklerini" ve onları faiz yoluyla sömürdüklerini (Nisa, 161), peygamberleri öldürdüklerini (Al-i İmran, 183), yeryüzünde savaş çıkarıp "bozgunculuğa çalıştıklarını" (Maide, 64), "zalim" olduklarını (Bakara, 59), sıkça "ihamet" ettiklerini (Maide, 13), İslam'a "kin ve hınc" beslediklerini (Nisa, 46), müslümanlara karşı "düzen" kurduklarını (Al-i İmran, 54), müslümanlar için "en şiddetli düşman" olduklarını (Maide, 82), "küfre sapanlarla dostluklar kurduklarını" (Maide, 80), insanlara "zulüm" yaptıklarını ve onları "Allah'ın yolundan" alıkoyduklarını (Nisa, 160) bildirir.

(Bunların yanında hemen belirtmek gerek, Kuran, "İsrailoğulları"ndan söz ederken "onların hepsinin bir olmadığını" [Al-i İmran, 113] da haber verir. "İçlerinde aşırı olmayan (mutedil) bir ümmet vardır. Onlardan çoğunun yapmakta oldukları ise ne kötüdür!" [Maide, 66] ayetiyle tüm yahudileri aynı safta değerlendirmenin doğru olmadığını söyler.)

Üstteki ayetler, bizlere, dünyanın politik, ekonomik ve sosyolojik yapısı üzerinde "İsrailoğulları" faktörünün çok önemli bir yeri olduğunu anlatır. Kuran bizlere bir "yahudi gerçeği" ile karşı karşıya olduğumuzu, yahudilerin başka herhangi bir ulustan farklı olarak güç ve etki sahibi olan, ancak hemen her zaman bu güç ve etkiyi olumsuz yönde kullanan bir kavim olduğunu haber vermektedir.

Bu kitapta sözkonusu "yahudi gerçeğine" bir parça değinmiş okluk, başka çalışmalarımızda konu daha geniş olarak incelenmektedir. Bu kitapta incelediklerimiz ise, "yahudi gerçeği"nin ilginç bir boyutunu ortaya çıkarmaktadır. Çünkü, tüm bu kitap boyunca incelediğimiz bilgiler bizlere açıkça göstermektedir ki; Yahudi liderleri, kendi soydaşlarına karşı terör uygulayabilmekte, onları yurtlarından, evlerinden sürüp çıkarabilmekte, onlara karşı yahudi düşmanları ile işbirliği yapabilmekte, hatta gerektiğinde bir kısmını öldürebilmektedirler. Bu, kuşkusuz tarihte fazla örneği görülen bir durum değildir: Çatışmalar genellikle farklı uluslar, farklı dinler, farklı ırklar arasında yaşanır. Oysa yahudilere baktığımızda, aynı ırkın ve dinin mensuplarının yine o ırk ve din adına birbirlerine baskı uyguladıklarını görüyoruz.

İşte bu "kendi insanlarını sürme ve öldürme" geleneği, "yahudi gerçeği"nin bir parçasıdır. Olayın en önemli yanı ise, bu duruma Kuran'da dikkat çekilmesidir. Bakara Suresi'nin 84 ve 85. ayetleride, "yahudi gerçeği"nin bu yönü de anlatılır:

"Hani sizden (İsrailoğullarından) 'Birbirinizin kanını dökmeyin, birbirinizi yurtlarınızdan çıkarmayın' diye söz almıştık. Sonra sizler bunu onaylamıştınız, hala da buna şahitlik ediyorsunuz. Sonra yine siz, birbirinizi öldürüyor, bir bölümünüzü yurtlarından sürüp çıkarıyor ve günah ve düşmanlıkla aleyhlerinde ittifaklar kuruyor ve size esir olarak geldiklerinde onlarla fidyeleşiyorsunuz. Oysa onları (yurtlarından) çıkarmak size haram kılınmıştır.

Yoksa siz, Kitab'ın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkar mı ediyorsunuz? Sizden böyle yapanların dünya hayatındaki cezası aşağılık olmaktan başka değildir. Kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılacaklardır. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir."

Kuran tefsirlerinde bu ayetlerin Peygamber döneminde birbiri ile savaşıyor ve birbirini yurtlarından çıkararak iki yahudi kabilesini ifade ettiği söylenir. Ancak kuşkusuz Kuran'ın diğer hükümleri gibi bu ayetin anlamı da evrenseldir ve her çağda, her coğrafyada geçerlidir.

Nitekim Kuran öncesi devirde bile üstteki ayetin uygulaması gerçekleşmişti. Yahudi liderlerin isteklerine karşı gelen ve onların gösterdiğinden başka ülkede yaşamak isteyen Bünyaminiler, bir Yahudi kabilesiydi. Binlerce yıl önce, aynı suçu işleyen Bünyaminilerin cezası da aynı oldu. Bizzat kendi yahudi yöneticileri tarafından katledildiler. Bu olay M. Tevrat'ta şöyle anlatılmakta:

"Ve İsraililer yine Bünyaminoğullarına karşı döndüler ve bütün bulduklarını kılıçtan geçirdiler; ve önlerinde bulunan bütün şehirleri ateşe verdiler... Ve dediler: 'Ey İsrail'in Allahı Rab, niçin İsrail'de bu şey vaki oldu da bugün İsrail'den bir kol eksildi?' ... Ve İsrailoğulları kardeşleri, Bünyaminden ötürü açıklanıp dediler: Bugün İsrail'den bir kol koparıldı." 1

Bu nedenle, Kuran ayetinde haber verilen gerçeğin, yahudilerin geleneksel bir tavrı olduğunu söyleyebiliriz. Bu nedenle kitabın başından beri ele aldığımız tüm olaylar da, yukarıdaki Kuran ayetinin birer açıklaması (tefsiri), birer yansıması (tecellisi) durumundadır.

Bu arada üstteki ayette vurgulanan bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kuran, birbirlerini öldüren ya da sürgün eden yahudilerin Kitab'ın, yani Tevrat'ın bir kısmını inkar ettiklerini haber vermektedir. Bu şu anlama gelir: Hahamlar tarafından değiştirilip tahrif edilen M. Tevrat'ın bir kısmı hala doğru hükümler taşımaktadır ve yahudilerin "birbirini öldürüp sürgün etme" geleneğini yasaklamaktadır.

Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası adıyla Türkçe'ye çevrilen kitabında M. Tevrat'ta yer alan ilginç bazı ayetlere dikkat çeker. Ayetler, yahudilerin "birbirini öldürme ve sürgün etme" geleneğine dikkat çekmekte ve onları bu tavırlarının sonucunda Kudüs'ün "taş yığını"na döneceğini bildirerek uyarılmaktadır.

"Bunu dinleyin, Ev Yakup'un evini yönetenler
Ve Ey İsrail evinin hakimleri, bunu dinleyin:
Şiddet göstermek için kendilerini haklı görenler
Ve bütünderuları eğritenler,
Sion'u (İsrail Kavmi'ni) kana gömenler
Ve Kudüs'ü cinayetlerle inşa edenler.
Bunun için sizin yüzünüzden, Sion bir tarla gibi sürülecek.
Ve Kudüs taş yığınları yığını olacak" 2

İlginçtir, Kudüs'ün yahudiler tarafından yapılacakların bir cezası olarak yıkılıp-yıkılacağı, Kuran'da da haber verilir. İsrâ Suresi'nin ilk ayetlerine göre, yahudiler tüm yeryüzünü kapsayan bir "bozgunculuk" (anarşi, karışıklık, baskı, zulüm, vs.) oluşturacaklardır. (Kitap boyunca incelediğimiz hemen her bilgi, yahudilerin çıkaracağı haber verilen bu "bozgunculuğun" bir parçası olarak yorumlanmalıdır. Çünkü yahudi liderlerin kendi

halklarına karşı uyguladığı baskı ve terör de "bozgunculuk"tur. Yahudi liderlerin yahudi-olmayanlara karşı dünya üzerinde uygulamaya koyduğu "bozgunculuk" ise diğer bazı çalışmalarımızda ayrıntılı olarak inceleniyor.)

Kuran'da yahudilerin çıkaracağı haber verilen bu bozgunculuğun sonu da şöyle haber verilmektedir:

"Kitapta İsrailoğullarına şu hükmü verdik: Muhakkak siz yer(yüzün)de iki defa bozgunculuk çıkaracaksınız ve oldukça kibirli bir yükselişle muhakkak kibirlenip yükseleceksiniz. Nitelik, o ikiden ilk-vaat geldiği zaman, oldukça zorlu olan kullarımızı üzerinize gönderdik de (sizi) evlerin aralarına kadar girip araştırdılar. Bu yerine getirilmesi gereken bir sözdü. Sonra onlara karşı size tekrar 'güç ve kuvvet verdik', size mallar ve çocuklarla yardım ettik ve topluluk olarak sizi sayıca çok kıldık. Eğer iyilik ederseniz kendinize iyilik etmiş olursunuz ve eğer kötülük ederseniz, o da (kendi) aleyhinizedir. Sonuncu vaad geldiği zaman, (yine öyle kullar göndeririz ki) yüzlerinizi 'kötü duruma soksunlar', birincisinde ona girdikleri gibi mescid (Kudis)'e girsinler ve ele geçirdiklerini 'darmadağın' edip mahvetsinler." (İsra, 4-7)

Kuşkusuz tüm bunlar hem bizleri hem de yahudileri yakından ilgilendirmektedir. Dünyanın gerçek tarihini, gerçek konumunu araştırıp bulmak ve ilahi kaynakların bu konudaki hükümlerini dikkate almak, hepimizin üzerinde önemli bir sorumluluktur.

BİRİNCİ EK

İsrail, Üçüncü Dünya faşistleri ve Gladio

Tüm bu kitap boyunca önce Siyonizm'in sonra da onun devletleşmiş hali olan İsrail'in Naziler ve benzeri faşistlerle olan ilişkilerini inceledik. Bu ilişkiler kuşkusuz çoğu insan için son derece şaşırtıcı ilişkilerdir. En az bu kadar şaşırtıcı olan bir başka gerçek ise, İsrail'in, Naziler ile olduğu kadar çağdaş faşistler ile de çok önemli bağlantılar içinde oluşudur. Soğuk Savaş döneminde Üçüncü Dünya'da mantar gibi çoğalan faşist diktatörlük ve cuntalar, Yahudi Devleti ile son derece gizli ama son derece de detaylı ilişkiler kurmuşlardır.

"İsrail'in dünyadaki tüm faşist rejim ve örgütleri desteklediği" İsraili yazar Benjamin Beit-Hallahmi'nin The Israeli Connection: Who Israel Arts and Why? (İsrail Bağlantısı: İsrail, Kimi Neden Silahlandırıyor?) adlı kitabında çok ayrıntılı bir biçimde anlatılıyor. Buna göre, İsrail, ABD ile işbirliği halinde dünyanın dört bir yanında baskıcı rejimleri destekleyerek "istikrar"ın korunmasını sağlamıştır.

İsrail'in Afrika'daki müttefikleri, İdi Amin, Bokassa, Mobutu gibi zalim ve hatta "yamyam" faşist diktatörleri, faşist örgütleri ve tüm sömürgeci güçleri içerir. Afrika, Hallahmi'nin bildirdiğine göre, İsrail'in ilgi alanına 1950'li yıllarda girmiş, İsrail bu tarihten sonra kıtadaki tüm faşist rejimleri desteklemiş, silahlandırmış, onların güvenlik kuvvetlerini askeri danışmanları ile eğitmiştir. Angola'daki faşist UNITA ve FNLA gerillaları; İdi Amin ve Bokassa'nın özel koruma birlikleri; Cezayir bağımsızlığına karşı "kontr-gerilla" operasyonları düzenleyen Fransız OAS komandoları; Mozambik'in bağımsızlık savaşına karşı kanlı bir sömürgeci savaş veren Portekiz birlikleri; "Etiyopya imparatoru" Haile Selassie'nin ölüm mangaları ve en önemlisi Güney Afrika'daki ırkçı beyaz rejimin eli kanlı "güvenlik güçleri" İsraili askeri uzmanlar tarafından eğitilmiş ve silahlandırılmıştır.[1]

Yahudi Devleti'nin müttefikleri arasında Orta ve Latin Amerikalı faşistler de önemli yer tutar. İsrail, ABD ile birlikte on yıllarca bölgedeki tüm faşist rejim ve örgütlerin, askeri cuntaların, uyuşturucu kartellerinin en büyük destekçisi olmuştur. Benjamin Beit-Hallahmi'ye göre, İsrail bölgede üç büyük rol oynamıştır: Faşist güçlere büyük oranlarda silah sağlamış, onları "eğitmiş" (ki bu eğitim gerilla ve karşı-gerilla yöntemleri, sorgu ve işkence metodları, toplumsal hareketleri bastırma teknikleri gibi konuları içerir) ve de bu faşist güçlere "ilham kaynağı" olmuştur. Hallahmi şöyle diyor: "Latin Amerika orduları her zaman için İsraililerin sertliğine, acımasızlığına ve verimliliğine hayrandırlar".[2]

İsrail'in bölgedeki gizli müttefikleri arasında, Guatemala'da uzun yıllar iktidarda kalan faşist cuntalar vardır. İsrail, bu cuntaların bir numaralı silah kaynağı olmuştur. Yahudi Devleti ayrıca bu faşist rejimlere toplumsal denetim sağlamaları için de yardım etmiş, Guatemala'nın adı bile halka korku salan gizli polisi İsraili uzmanlar tarafından eğitilmişlerdir. İsraili uzmanların yardımıyla Guatemala halkının % 80'i "fişlenmiş", bilgisayara aktarılan bu bilgiler -ki İsrail bilgisayar sisteminde de Guatemala gizli polisine büyük yardımda bulunmuştur- incelenmiş ve "sakıncalı" kişiler, İsraililer tarafından eğitilmiş olan "faşist ölüm timleri" tarafından ortadan kaldırılmışlardır.[3] Kırka yakın İsraili uzman Guatemala gizli servislerinde çalışmış, bu uzmanlar, Hallahmi'nin deyiimiyle "korkunç sorgulama yöntemleri" öğretmiştir Guatemala gizli servislerine.[4] Ayrıca, Guatemala rejiminin yaptığı "insan hakları ihlalleri" (yani katliamlar) hakkında Amerikan Kongresi'nde yükselen sesler, İsrail lobisinin Guatemala rejimine büyük destek vermesi sayesinde susturulmuştur.[5] Noam Chomsky, bu konuda şöyle der:

"Guatemala'da İsraili danışmanlar görev yapmaktadır. Korkunç katliamlardan sorumlu olan Guatemala'daki rejim, başarısını, çok sayıda İsraili danışmanın sağladığı güce borçludur. Guatemala'nın kanlı Lucas Garcia rejimi, İsrail'e model olarak duyduğu hayranlığı açıkça dile getirmiştir." [6]

Guatemala'nın hemen güneyindeki El Salvador'un durumu da kuzeydeki komşusundan pek farklı değildir. El Salvador'u yakıp-yıkın devlet terörü Oliver Stone'un ünlü Salvador filmine konu olmuştu. Ülkedeki terör, Chomsky'nin verdiği bilgilere göre "150 bin adet ceset, açlıktan kırılan milyonlar, ırzına geçilmiş sayısız kadın ve işkence görmüş sayısız insan"ı kurban etti.

Ve faşistlerin değişmez müttefiki olan İsrail yine bu devlet terörünün arkasındaydı. 1980'lerde El Salvador ile İsrail arasında "anti-gerilla güvenlik yardımı" hakkında gizli anlaşmalar yapıldı. Salvador Demokratik Devrimci Cephesi temsilcisi Arnaldo Romas, İsrail'in El Salvador'da 50 askeri danışman bulundurduğunu söylemişti. Diğer bazı raporlara göre ise bu sayı 100'dü.[7] Hallahmi'nin yazdığına göre, İsrail askeri uzmanları, Salvador ordusunun gerillalara karşı uyguladığı taktiğin değişmesine ve daha saldırgan ve baskıcı taktikler kullanılmasına öncülük ettiler. İsraili akıl hocalarından esinlenen Albay Sigifredo Ochoa, saldırgan bir taktik ustası olarak ün kazandı. İsrail, ülkedeki devlet terörünün en büyük sorumlusu olan ve "ölüm mangaları" adıyla da anılan karşı-istihbarat ekiplerini eğitiyordu.[8] İçişleri Bakanı yardımcısı Fransisco Guemay Guerra, 1979'da yapılan bir röportajda vahşetleriyle ünlü ANSESAL adlı ölüm mangalarıyla çalışmak üzere İsraili ajanların Salvador'da istasyon kurduklarını belirtmişti. ANSESAL birliklerinde İsraililer tarafından eğitilen Roberto D'Aubisson, daha sonra aşırı sağcı ARENA partisini kurdu. D'Aubisson, bu arada ülkedeki devlet terörünü ve fail-i meçhulleri organize etmeye devam etti.[9]

Benzeri ilişkiler Orta ve Latin Amerika'daki tüm faşist güçler için sözkonusuydu. İsrail; Honduras'taki faşist gerillaları[10]; Arjantin'deki kanlı askeri cuntayı[11]; Şili'deki işkenceleriyle ünlü Pinochet diktasını[12]; Kolombiya'daki kokain kartellerinin kurduğu terör timlerini[13] silahlandırmış ve askeri eğitimden geçirmiştir.

Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection'da Latin ve Orta Amerika'yı "İsrail'in uzaktaki gölgesi" olarak tanımlar ve şöyle der:

"İsrail Latin Amerika'da sadece dostlar değil, aynı zamanda hayranlar da kazanmıştır. Şili'den General Augusto Pinochet, Guatemala'dan General Romeo Lucas Garcia, El Salvador'dan Roberto D'Aubisson ve Paraguay'dan General Alfredo Stroessner İsrail hayranlarından birkaçıdır. Nikaragua'daki Anastasio Somoza Debayle de onlar gibidir. Latin Amerika askeriyesinin tümü, İsrail'in sertliğine, vahşiliğine, acımasızlığına ve etkinliğine hayrandır... Orta Amerikalı generaller genelde İsrail'e hayran olduklarını belirtirler, çünkü gördükleri İsrailileri pratik, etkili ve sert olarak tanımlarlar. İsrail'e hayran oluşlarının en büyük nedeni de, İsrail'i 'insan hakları saçmalığını umursamayan bir ülke' olarak görmeleridir. Önde gelen aşırı sağcı bir Guatemalalı politikacı bir röportajında 'İsraililer şu insan hakları meselelerinin işlerini engellemesine izin vermiyorlar' demiştir, 'sen parayı ödüyorsun, onlar (silahları) getiriyorlar. Hiçbir soru sorulmuyor, oysa gringolar hiç de öyle değil.'" [14]

İsrail'in Latin Amerika'daki en önemli müttefiklerinden biri ise Nikaragua'daki Kontra gerillaları olmuştur, Somoza diktasını halk ve Kilise desteğiyle 1979 yılında yıkarak iktidara gelen Sandinista yönetimine karşı CIA tarafından örgütlenen Kontralar, İsrail'den silah ve askeri eğitim almıştır.[15]

İsrail'in Avrupalı faşistler ve neo-Naziler'le olan yakın ilişkileri de az bilinen ama doğruluğuna kuşku olmayan bir gerçektir. Livia Rokach, İsrail eski Başbakanlarından Moshe Sharett'in özel günlüğüne dayanarak yazdığı Israel's Sacred Terrorism adlı kitapta bu konuyla ilgili önemli bilgiler aktarır. Buna göre İsrail, Avrupa'daki aşırı sağcı örgütler ve kontrgerilla örgütlenmeleri ile çok yakın ilişkiler kurmuş ve onları farklı yönlerden desteklemiştir. Rokach, bununla ilgili olarak Yahudi Devleti'nin, Batı Alman gizli servisinin şefi ve eski bir Nazi generali olan Reinhard Gehlen'in aracılığıyla neo-Nazilerle kurduğu ilişkiyi örnek gösteriyor.

Gehlen'in İsrail bağlantısına İsraili yazarlar Dan Raviv ve Yossi Melman, Mossad'ı konu edinen Every Spy a Prince adlı kitaplarında da değinirler. Kitapta anlatıldığına göre, Alman Gizli Servisi BND'nin şefi olan Gehlen, Mossad'la çok ilişkiler kurmuş ve onun zamanında iki gizli servis arasındaki işbirliği en üst düzeye çıkmıştır. İsrail Gehlen aracılığı ile Alman neo-Nazileriyle yakın ilişkiler kurmuştur.[16] Almanya'daki kontrgerilla hareketinin adının "Gehlen Harekatı" olması da bir başka ilginç noktadır. Gehlen ve neo-Nazilerle kurulan bu bağlantının İsrail cephesindeki mimarı ise oldukça tanıdık bir isimdir; Şimon Peres.

İsrail'in Avrupa'daki faşist bağlantıları arasında, İtalya'daki ünlü P2 mason locası ve locanın yakın ilişki içinde olduğu kontrgerilla örgütü Gladio da vardır. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky, çok yankı uyandıran By Way of Deception adlı kitabından sonra 1994'te yayınladığı The Other Side of Deception'da, Mossad-P2-Gladio bağlantısından söz eder. Ostrovsky'nin yazdığına göre, Licio Gelli, yani P2 mason locasının ünlü üstadı, "Mossad'ın İtalya'daki müttefiki"dir ve Gelli'nin yönettiği P2 ile yine Gelli'yle yakın ilişkisi olan Gladio örgütü de Mossad'la ittifak içindedir. Mossad, Gelli-P2-Gladio bağlantılarını kullanarak 80'li yıllarda İtalya üzerinden silah ticareti yapmıştır.[17]

Ostrovsky'nin sözünü ettiği Mossad-Gladio bağlantısı son derece önemlidir ve bizlere başka ülkeler hakkında da önemli bir ipucu vermektedir. Çünkü İtalyan Gladio'su, Soğuk Savaş döneminde NATO ülkelerindeki rejim muhaliflerini ortadan kaldırmak için kurulmuş olan büyük kontrgerilla ağının yalnızca İtalya'daki koludur. Ve eğer kontrgerilla ağının İtalya kolu "Mossad'ın müttefiki" ise ve Mossad'la ortak operasyonlar gerçekleştiriyorsa, bu ittifakın kontrgerillanın diğer ülkelerdeki versiyonları açısından da geçerli olduğunu düşünebiliriz. Nitekim az önce değindiğimiz Alman kontrgerillası Gehlen'in Mossad ile olan ilişkileri bunun bir örneğidir.

Mossad-kontrgerilla bağlantısının önemli bir başka örneğini yine Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception'da vermektedir.[18] Eski Mossad ajanı, Belçika'daki Gladio ve bu Gladio'nun sivil kanadını oluşturan Westland New Post (WNP) adlı faşist partinin Mossad'la çok yakın ilişki içinde olduğunu anlatır. Buna göre, Belçika Gladio'sunun Belçika gizli servisi içindeki uzantıları ve WNP, 1980'lerin ortalarında bir seri suikast ve bombalama eylemini Mossad'ın yardımı ile gerçekleştirmiştir. Bu "destablizasyon" eylemlerinin amacı, sol çizgiye kaymaya başlayan hükümeti baltalamaktır; Gladio tarafından gerçekleştirilen eylemler solcuların üstüne atılacak ve böylece karşı tarafın arkasındaki halk desteği zayıflatılacaktır. Gerçekleştirilen eylemlerin arasında, Belçika Başbakanı'nın öldürülmesi ve çok sayıda süpermarketin bombalanması vardır. Belçika Gladio'sunun sözkonusu eylemleri gerçekleştirmek için kurduğu gruptan üç kişi 1985'te ülkeyi terketmek zorunda kalarak İsrail'e kaçmış ve orada Mossad tarafından kendilerine yeni sahte kimlikler sağlanmıştır. Ostrovsky, bu sahte kimlik sağlama işleminin, Mossad ile Belçika aşırı sağ arasındaki gizli anlaşmanın bir parçası olduğunu yazıyor. The Other Side of Deception'da verilen bir diğer bilgi ise,[19] "Fransa'daki faşist gruplar ile Mossad arasındaki işbirliği"...

Tüm bunlar, İsrail'in dünyanın dört bir yanındaki faşist rejim ve örgütlerle gerçekte son derece gizli ancak etkin bir işbirliği içinde olduğunu gösteriyor. Nitekim İsraili profesör Benjamin

Beit-Hallahmi de bu gerçeği vurgulayarak, Yahudi Devleti'nin dünyanın dört yanındaki faşistlere "baskının mantığı"nı ihraç ettiğini yazar.[20]

Çok yakında yayınlanacak olan Yeni Dünya Düzeni-Yeni Masonik Düzen adlı kitabımızda, İsrail'in Üçüncü Dünya faşizmi ile olan bu bağlantısı daha ayrıntılı bir biçimde incelenmektedir.

İKİNCİ EK

İsrail-Sırp bağlantıları

İsrail Devleti ve onun resmi ideolojisi olan Siyonizm ile 20. yüzyılda dünyanın dört bir yanında gelişen faşist güçler arasındaki büyük bir işbirliği olduğunu biliyoruz. Bu durumda faşizmin içinde bulunduğumuz dönemdeki en güçlü temsilcilerinden biri olan Sırp milliyetçiliği üzerinde de durmak gerekir. Eski Yugoslavya'nın 1991 yılında parçalanmasından sonra, önce Hırvat sonra da Bosna-Hersek topraklarını işgal eden, "Büyük Sırbistan" hedefi için özellikle Bosna-Hersek'te korkunç bir "etnik temizlik" programı uygulayarak 200 binin üzerinde Bosnalı Müslümanı katleden Sırp (Çetnik) saldırganlığı, faşizmin tüm temel vasıflarına sahiptir: Irkçılık, saldırganlık, şiddete tapınma ve kan dökücülük. Buna bakarak, faşizmin diğer bir temel özelliği sayabileceğimiz "İsrail bağlantısı"nın, Sırp için de geçerli olup olmadığını sorabiliriz.

Bu soruya cevap olabilecek bazı önemli bilgiler, İsrail İbrani Üniversitesi'nden profesör Igor Primorac'ın, Jerusalem Report dergisinin Ocak 1995 tarihli sayısında yazdığı bir makalede ortaya kondu. Primorac'ın yazısı, daha sonra New York'ta yayınlanan 9 Şubat tarihli Jewish Ledger dergisinde yayınlandı. The Washington Report on Middle East Affairs dergisi ise Primorac'ın makalesini Nisan/Mayıs 1995 tarihli sayısında "İbrani Üniversitesi Profesörü, Sırlara İsrail Desteğini Yazıyor" başlığıyla haber yaptı. Primorac'ın makalesinin konusu, Washington Report'un başlığından anlaşıldığı gibi, Bosna-Hersek'te Müslüman katliamı yürüten Sırp ile Yahudi Devleti arasındaki gizli silah ilişkileriydi.

Felsefe profesörü olan Yugoslav doğumlu yahudi Igor Primorac, 1980 yılına dek Belgrad Üniversitesi'nde çalışmış ve o yıldan sonra da İsrail'e göç ederek İbrani Üniversitesi'nde akademik kariyerini sürdürmüştü. Jerusalem Report'taki sözkonusu yazısında ise eski ülkesi ile İsrail arasındaki gizli ilişkilerden söz ediyordu. Primorac'm yazdığına göre, Mossad, İsraili silah tüccarlarını Sırbistan'a uygulanan silah ambargosunu delmeleri için yönlendiriyor ve Sırlara önemli miktarda silah ve cephaneye yolluyordu. Profesör, İsrail-Sırp bağlantısını ortaya çıkaran bir olayı da aktarıyordu: Uluslararası yardım kuruluşlarına üye olan İsraili Joel Wienberg, Saraybosna'da iken ilginç bir olay yaşamış ve bunu İsrail'in Kanal 2 televizyonunda anlatmıştı. Buna göre, Wienberg Saraybosna'dayken, bir Birleşmiş Milletler görevlisi, Saraybosna havaalanına düşen bir top mermisini bir türlü teşhis edememiş ve bir göz atması için Wienberg'i çağırmıştı. Wienberg, mermiye bakar bakmaz üzerindeki garip yazıları tanıdı: Kapsülün üzerindeki yazılar İbranice'ydi ve top mermisi de İsrail ordusu (IDF) tarafından üretilen ve kullanılan 120 mm'lik standart bir mermiydi. Bu mermi uzun süre Saraybosna'nın bombalanmasında kullanılmış ve şehre yapılan insani yardım uçuşları da uzunca bir süre bu bombalamalar nedeniyle sekteye uğramıştı. Wienberg, ayrıca Sırp saldırganların (Çetnikler) İsrail yapımı Uzi silahlar kullandıklarına da defalarca şahit olduğunu söylüyordu.

Profesör Primorac, makalesinde Bosna'daki Sırp'ların İsrail yapımı silahlar kullandıklarına dair daha bunun gibi pek çok görgü tanıklığı olduğunu, ancak İsraili yetkililerin bu gerçeği bir kaç kez resmi olarak yalanladıklarını yazıyordu. Ancak yazarın dikkat çektiği önemli bir nokta daha vardı: Batılı yahudi örgütleri Sırp saldırganlığını -asıl olarak Holokost propagandası yapmak için- kınayan sayısız açıklama yapmışlardı, ama İsrail yönetiminden Sırp'ları kınayan tek bir söz bile çıkmamıştı. (İsraili profesörün Ocak 1995 tarihli bu yazısından kısa bir süre sonra, Başbakan İzak Rabin, Ürdün'le birlikte Bosna'ya yardım için sembolik bir kampanya başlattı. Bunun amacı, elbette, gittikçe ortaya çıkmaya başlayan İsrail

ile Sırlar arasındaki gizli ilişkileri örtbas edebilmektir.) Primorac'ın makalesinde yer alan bazı satırlar şunlardır:

Hükümetlerinin Sırp-yanlısı tutumundan rahatsızlık duyan İsraililerin tepkisi, en son olarak Sırların yaptıkları 'etnik temizlik' ve katliamları İsrail silahlarıyla yürüttüklerinin ortaya çıkmasıyla had safhaya ulaştı... İsrail hükümeti Yugoslavya'nın parçalanmasından bu yana, uluslararası topluluğa ters bir politika izledi. 1991 sonbaharında, Sırların Hırvatistan'daki saldırı ve katliamları sürerken, İsrail Belgrad'dan gelen diplomatik ilişki kurma teklifini kabul etti. Ancak BM yaptırımları, Kudüs'te bir Sırp Büyükelçiliği ve Sırbistan'da bir İsrail Büyükelçiliği yapılmasını engelledi. Ama Tel-Aviv'deki 'Yugoslav', yani Sırp Büyükelçiliği BM yaptırımlarından önce açılmıştı ve halen faaliyetlerini sürdürüyor."

Profesör Primorac, "hem Likud'un hem de İşçi Partisi'nin Sırp yanlısı bir çizgiye sahip olduklarına" dikkat çektikten sonra, sözkonusu Sırp-İsrail yakınlığının tarihsel arkaplanından söz ediyordu:

"Politikacılarımız II. Dünya Savaşı'na atıfta bulunuyorlar. Bu savaşta Sırların yahudilerin yanında yer aldıklarını, Hırvat ve Müslümanların ise yahudilere karşı Naziler'le işbirliği yaptıklarını iddia ediyorlar. Bu, Yugoslav tarihinin açıkça çarpıtılmasıdır.. Ancak yine de bu mantıktan hareketle, bugün de bizim Sırların yanında yer almamız, onların Müslüman ve Hırvatlara karşı giriştikleri katliamları desteklememiz gerektiği söyleniyor."

Primorac, Sırp-İsrail ilişkisi ile ilgili diğer bazı detaylar da veriyordu. Buna göre, İsrail yalnızca Sırbistan'a değil, Bosna'daki katliamı doğrudan yürüten Bosnalı Sırlar'a da silah veriyordu:

"Sırlar İsrail'le olan ilişkilerini hiç bir zaman gizlemeye çalışmadılar. Belgrad'daki eski bir savaşbakanlığı görevlisi olan Dobrila Gajic-Glisic, 1992'de yayınladığı bir kitabında, 1991 Ekim'inde, yani Birleşmiş Milletler'in Eski Yugoslavya'ya silah ambargosu koymasından bir ay sonra İsrail ile Sırbistan arasında büyük bir silah anlaşması yapıldığını yazmıştı. Bu anlaşmanın yapıldığı sıralarda Sırlar çoktan Vukovar ve Dubrovnik gibi Hırvat kentlerini bombalamaya başlamışlardı. Aynı sıralarda Yugoslav basınının çeşitli gazetelerinde İsrail ile Sırlar arasındaki silah bağlantıları ile ilgili haberler yayınlandı. 3 Haziran 1993 tarihli European gazetesinde ise, Batılı istihbarat raporlarına dayanılarak, Mossad ile Bosnalı Sırlar arasında yapılan yeni bir silah anlaşmasının varlığından söz edilmişti."

Primorac, tüm bu bilgilerin ardından Sırları Naziler'e benzetiyor, ve "II. Dünya Savaşı'ndan bu yana Avrupa'da yürütülen ilk soykırımın İsrail silahları ile yürütüldüğünü" yazıyordu. Aslında II. Dünya Savaşı'nda Avrupa'da bir "soykırım" yürütülmemişti, ama şu anda yürütülen müslüman soykırımının İsrail'in desteğiyle yürütüldüğü açık bir gerçektir.

Çok yakında yayınlanacak olan Yeni Dünya Düzeni-Yeni Masonik Düzen adlı kitabımızda, Sırp saldırganlığının Siyonizm, İsrail ve masonlukla olan gizli bağlantıları çok daha ayrıntılı bir biçimde incelenmektedir.

*... Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten sen, her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
Bakara Suresi, 32 [*]*

Bölüm notları

ÖNSÖZ

1. Noam Chomsky, Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler, İstanbul, 1993, s. 41.

GİRİŞ: RESMİ TARİH VE GERÇEK TARİH

1. Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why*, New York, Pantheon Books, 1986, s. ix
2. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal*, Chicago, Lawrence Hill Books, 1983, s. 267.

BİRİNCİ BÖLÜM: NAZİ-SİYONİST İŞBİRLİĞİNİN ANLATILMAMIŞ ÖYKÜSÜ

1. Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası*, İstanbul, Pınar yayınları 1983, s. 148
2. François de Fontette, *Irkcılık*, İstanbul, İletişim yayınları, 1991, s. 52
3. Ibid., s. 60
4. Ibid., s. 67
5. Anikam Nachmani, *Greece, Turkey and Zionism*, s. 55
6. Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası*, s. 118
7. Ibid., s. 119-120
8. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal*, Chicago, 1983, s. 24
9. Ibid., s. 25
10. Francis Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question*, Austin: University of Texas Press, 1985, s. 18
11. Ibid., s. 20
12. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 30
13. Ibid., s. 34
14. Ibid., s. 30
15. Francis Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question*, s. 22
16. Ibid., s. 17
17. Ibid., s. 25
18. Ibid., s. 25
19. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 45
20. Ibid. s. 48-49
21. Ibid., s. 49
22. Ibid., s. 47
23. Ibid., s. 50
24. Ibid., s. 51
25. Ibid., s. 52
26. Ibid., s. 54
27. Ibid., s. 54
28. Ibid., s. 58
29. Ibid., s. 59
30. Ibid., s. 59
31. Ibid., s. 60
32. Ibid., s. 71
33. Ibid., s. 61
34. Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers*, Staunton, 1992, s. 93
35. Ibid., s. 126-127
36. Ibid., s. 153
37. Ibid., s. 154
38. Hermann Rauschning, *Hitler M'a Dit: Confidences du Führer sur son Plande Conquête du Monde*, Paris, 1939, s. 124
39. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 75
40. Conor Cruise O'Brien, *Die Geschichte des Zionismus und des Staates Israel*, München, 1991, s. 130
41. Wilhelmsrasse'nin Gizli Arşivleri, Kitap II, Paris, 1954, s. 3
42. Edward Tivnan, *The Lobby: Jewish Political Power in US Foreign Policy*, New York, 1987, s. 22
43. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 83
44. Edwin Black, *The Transfer Agreement*, London, 1984, s. 382
45. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 85
46. Congress Bulletin, 24 Ocak 1936; Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 85
47. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 86

48. Ibid., s. 87
49. Ibid., s. 84
50. Ibid., s. 84
51. Ibid., s. 85
52. Ibid., s. 94
53. Ibid., s. 98
54. Ibid., s. 102
55. Francis Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question*, s. 219-220 ve s. 160-164
56. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 143-144
57. Faris Yahya, *Zionist Relations with Nazi Germany*, Beyrut, 1978, s. 55
58. Ibid., s. 56
59. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 146
60. Ibid., s. 149
61. Ralph Schoenman, *The Hidden History of Zionism*, San Francisco, 1988, s. 34
62. Faris Yahya. *Zionist Relations with Nazi Germany*, s. 59-60
63. R. Patai. *Encyclopedia of Zionism and Israel*, 1971, s. 597-599
64. Meir Michaelis. *Mussolini and the Jews*, s. 131
65. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 117
66. Ibid., s. 125
67. Ibid., s. 125
68. Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers*, s. 144
69. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 162
70. Ibid., s. 170
71. Ibid., s. 171
72. Ibid., s. 184
73. Ibid., s. 184
74. Ibid., s. 189
75. Ibid., s. 190
76. Ibid., s. 195
77. Ibid., s. 195
78. Ibid., s. 267
79. Nathan Yalin-Mor. *Israel-Israel, Histoire du Groupe Stern 1940-1948*. Paris: Presse de la Renaissance, 1978 s. 98
80. Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil*, New York, 1963, s. 5
81. Ibid., s. 36
82. Ibid., s. 37
83. Ibid., s. 37
84. Ibid., s. 41
85. Ibid., s. 51-52
86. Ibid., s. 53-54
87. Ibid., s. 55
88. Ibid., s. 67
89. Ibid., s. 69
90. Ibid., s. 68
91. Ibid., s. 69
92. Mark Weber, "Zionism and the Third Reich", *Journal of Historical Review*, Temmuz/Ağustos 1993, s. 33
93. Salom, 14 Mart 1990

İKİNCİ BÖLÜM: SOYKIRIM DİYE BİR MASAL VE GAZ ODALARI YALANI

1. David Cole & Bradley Smith, *David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, California*, s. 4-5
2. Wilhelm Stäglich, *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence*, California, 1990, s. 43
3. Fred A. Leuchter, *David Irving, The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz*, London, 1989, s. 7-8
4. Ibid, s. 9-10 ve 19

5. Ibid., s. 7
6. Ibid., s. 7
7. Ibid., s. 7
8. Ibid., s. 8
9. David Cole & Bradley Smith, David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, s. 6
10. Paul Rassinier, Was ist Wahrheit?, Starnberg, 1978, s. 91-94
11. David Cole & Bradley Smith, David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, s. 5
12. Lyon II Üniversitesi profesörlerinden Robert Faurisson ile yapılan röportaj
13. Fred A. Leuchter, David Irving, The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz, s. 10
14. Bernd Naumann, Auschwitz-Bericht über die Strafsache Mulka und Andere vor dem Schwurgericht Frankfurt, Frankfurt, 1968, s. 69
15. Paul Rassinier, Was ist Wahrheit, s. 91-94; Heirz Roth, ... Der Makaberste Betrug aller Zeiten, 1974, s. 86
16. David Cole & Bradley Smith, David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, s. 3-4
17. Marc Klein, "Observations et Réflexions sur les Camps de Concentration Nazis", Études Germaniques, no. 3, 1946, s. 31; Robert Faurisson, "Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers or Improvised Gas Chambers & Casual Gassings at Auschwitz & Birkenau According to J. C. Pressac 1989", Journal of Historical Review, Yaz 1991
18. Fred A. Leuchter, David Irving. The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz, s. 13-14 ve 16
19. Ibid., s. 14
20. David Cole & Bradley Smith, David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, s. 6
21. Henri Roques, The 'Confessions' of Kurt Gerstein, California, 1989, s. 187
22. Paul Rassinier, Was ist Wahrheit, s. 93; Franz Scheidl, Geschichte der Verfemung Deutschlands, c. 4, s. 60-61
23. Wilhelm Stäglich, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, s. 51-52
24. Fred A. Leuchter, David Irving. The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz, s. 18
25. Ibid., s. 16
26. Wilhelm Stäglich, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, s. 51
27. Adalbert Ruckerl, NS-Prozesse, s. 32
28. Leon Poliakov, Breviaire de la Haine, 1951, 1960 ve 1979 baskılarında s. 223, 1974 baskısında s. 294; Le Monde Juif, Ocak / Mart 1964, s. 9
29. Saul Friedlander, Kurt Gerstein ou l'Ambiguïté du Bien, Tournai, 1967, s. 106; Historiens et Géographes, no. 273, Mayıs / Haziran 1979, s. 630
30. Gideon Hausner, Justice a Jerusalem / Eichmann Devant Ses Juges, 1976, s. 228
31. Lucy S. Dawidowicz, The War against the Jews (1933-1945), London, 1975, s. 148
32. Hitler / Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches, s. 192
33. Raul Hilberg, The Destruction of the European Jews, London, 1961, s. 627
34. Henri Roques, The 'Confessions' of Kurt Gerstein, s. 187
35. Bernd Naumann, Auschwitz-Bericht über die Strafsache Mulka und andere vor dem Schwurgericht Frankfurt, s. 70
36. Martin Broszat, Kommandant in Auschwitz-Autobiographische Aufzeichnungen von Rudolf Höss, Stuttgart, 1958, s. 166
37. Ibid., s. 126
38. Arthur R. Butz, The Hoax of the Twentieth Century, California, 1977, s. 125
39. Lyon II Üniversitesi Profesörlerinden Robert Faurisson ile yapılan röportaj
40. Fred A. Leuchter, David Irving, The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz, s. 14
41. Hefte von Auschwitz, no. 11, s. 5
42. Reimund Schnabel, Macht ohne Moral-Eine Dokumentation über die SS. Frankfurt, 1957, s. 346
43. Heinz Roth, Wieso waren wir Väter Verbrecher?, Lumda, 1972, s. 63

44. Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, s. 118
45. Heirz Roth, ... *Der Makaberste Betrug aller Zeiten*, s. 106
46. Fred A. Leuchter, David Irving, *The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz*, s. 14
47. *American Mercury*, Ekim 1959, sayı 429
48. Fred A. Leuchter, David Irving, *The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz*, s. 15-16
49. Emil Aretz, *Hexen-Einmal-eins einer Lüge*, München, 1973, s. 25; Richard Harwood, *Did Six Million Really Die?*, England, 1975, s. 6
50. Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, s. 10
51. *American Jewish Year Book*
52. *Spotlight*, 22 Şubat 1993
53. *Meydan Larousse*, c. 12, s. 161
54. David Cole & Bradley Smith, *David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum*, s. 5
55. Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, s. 125
56. Heinz Roth, *Wieso waren wir Väter Verbrecher?*, s. 111
57. *Documents sur l'Activite du CICR en Faveur des Civils Detenus dans les Camps de Concentration en Allemagne, 1939-1945*
58. Wilhelm Stäglich, *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence*, s. 52, 31
59. Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, s. 47
60. Bernd Naumann, *Auschwitz-Bericht über die Strafsache Mulka und andere vor dem Schwurgericht Frankfurt*, s. 13
61. Wilhelm Stäglich, *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence*, s. 43
62. *Ibid.*, s. 25
63. *IMT -International Military Tribunal*, c. VII, s. 641
64. Wilhelm Stäglich, *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence*, s. 44
65. *IMT -International Military Tribunal*, c. XXXIX, s. 243
66. H. G. Adler, *Der verwaltete Mensch*, Tübingen 1974, s. 87-88
67. Wilhelm Stäglich, *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence*, s. 32
68. Udo Walendy, *Europa in Flammen, Weser*, 1966, c. I, s. 422; *Mensch und Maß*, 9 Temmuz 1974
69. *Salom*, 14 Mart 1990
70. Andre Chelain, *La Thèse de Nantes et l'Affaire Roques*, Paris, 1988, s. 217 ve 224
71. *Ibid.*, s. 204-205
72. Henri Roques, *The 'Confessions' of Kurt Gerstein*, s. 150
73. Andre Chelain, *La Thèse de Nantes et l'Affaire Roques*, s. 222-223
74. Henri Roques, *The 'Confessions' of Kurt Gerstein*, s. 150
75. Paul Rassinier, *Was ist Wahrheit*, s. 91-94
76. Hermann Langbein, *Menschen in Auschwitz*, Vienna, 1972, s. 221
77. *Nokta*, 19 Mayıs 1985
78. Paul Rassinier. *Le Drame des Juifs Europeens*, Paris, 1964, s. 38
79. Franz Scheidl, *Geschichte der Verfehmung Deutschlands*, c. 4, s. 73
80. *Vierteljahreshefte für Zeitgeschichte*, 2 / 1976, s. 105
81. Wilhelm Stäglich, *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence*, s. 95-96
82. Hermann Langbein, *Der Auschwitz Prozeß*, c. 2, s. 12, 17
83. Rudolf Vrba, *I Cannot Forgive*, New York, 1964, s. 16-17
84. Reimund Schnabel, *Macht ohne Moral-Eine Dokumentation über die SS*, s. 351
85. Rudolf Vrba, *I Cannot Forgive*, s. 227 ve 255
86. Martin Broszat, *Höss Memoirs*, s. 130
87. Benedikt Kautsky, *Teufel und Verdammte*, Zürich, 1946, s. 273-275
88. *Brockhaus-Enzyklopadie*, c. 10, s. 332; *Der Große Brockhaus*, c. 6, s. 471
89. Eugen Kogon, *Der SS-Staat*, Stuttgart, 1959, s. 166-167
90. Wilhelm Stäglich, *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence*, s. 118
91. Henri Roques, *The 'Confessions' of Kurt Gerstein*, s. 187
92. David Cole & Bradley Smith, *David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, California*, s. 2
93. Fred A. Leuchter, David Irving, *The Leuchter Report: The First Forensic Examination of*

- Auschwitz, s. 13
94. Wilhelm Stäglich, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, s. 51-52
95. Ibid., s. 104
96. David Cole & Bradley Smith, David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, California, s. 3
97. Wilhelm Stäglich, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, s. 104
98. Ibid., s. 55
99. Nokta, 15 Ekim 1989
100. Salom, 20 Mayıs 1987
101. Paul Rassinier. Le Drame des Juifs Europeens, Paris, 1964, s. 42
102. Nathan Ausubel, Pictorial History of the Jewish People: From Bible Times to Our Own Day Throughout the World. New York, 1979, s. 296
103. Salom, 8 Kasım 1989
104. Wilhelm Stäglich, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, s. 54
105. David Cole & Bradley Smith, David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, s. 4
106. Mark Weber, "Jewish Soap", Journal of Historical Review, Yaz 1991
107. Ibid
108. Ibid
109. Wilhelm Stäglich, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, s. 35
110. Ibid, s. 38
111. Arthur R. Butz. The Hoax of the Twentieth Century ,s. 112-115
112. Lyon II Üniversitesi Profesörlerinden, Robert Faurisson ile Yapılan Röportaj
113. Wilhelm Stäglich, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, s. 35
114. The Observer, 12 Ocak 1992
115. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal, Chicago, 1983, s. 233
116. Ibid., s. 234
117. Ibid., s. 237
118. Ibid., s. 242
119. Wilhelm Stäglich, Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, s. 329
120. Robert Faurisson, "Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers or, Improvised Gas Chambers & Casual Gassings at Auschwitz & Birkenau According to Jean-Claude Pressac 1989", Journal of Historical Review, Bahar 1991
121. Ibid., s. 45
122. Hürriyet, 24 Ağustos 1994
123. Salom, 11 Aralık 1991
124. Jewish Chronicle, 8 Mayıs 1992
125. Roger Garaudy. Siyonizm Dosyası, s. 15
126. Spotlight, 8 Mart 1993
127. New American View, 15 Temmuz 1993
128. Salom, 25 Ocak 1989.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: İSRAİL DEVLETİNİN ANTİSEMITİZM POLİTİKASI

1. The National Jewish Post and Opinion, 6 Kasım 1959
2. New York Times, 24 Temmuz 1958
3. New York Times, 13 Aralık 1951
4. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, İstanbul, 1983, s. 166
5. M. Lilienthal, What Price Israel, s. 194-195
6. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve İrkçılık, Ankara, 1985, s. 54
7. Alfred M. Lilienthal. What Price Israel, s. 197
8. Copy in Publications File, Records of the Document Library Branch, Office of the Assistant Chief of Staff, G-2, Record Group 319, National Archives, Secret Weekly Intelligence Report 112 from the Office of the Director of Intelligence, OMGUS, Dated July 3, 1948
9. Stephen Green, Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel, New York, 1984, s. 50
10. Copy in Publications File, Records of the Document Library Branch, Office of the

Assistant Chief of Staff, G-2, Record Group 319, National Archives, Secret Weekly Intelligence Report 112 from the Office of the Director of Intelligence, OMGUS, Dated July 3, 1948

11. Ibid

12. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık,s. 55

13. Ibid., s. 55

14. Ibid., s. 56

15. Amos Perlmutter, Israel: The Partitioned State: A Political History since 1990, New York, 1985, s. 113

16. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık,s. 56-57

17. Dan Raviv & Yossi Melman, Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community, Boston, 1991, s. 38-39

18. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık,s. 55

19. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık,s. 57

20. Jerusalem Post, 21 Temmuz 1964

21. Dan Raviv & Yossi Melman, Every Spy a Prince, s. 36

22. New American View, 1 Ağustos 1993

23. Dan Raviv & Yossi Melman, Every Spy a Prince, s. 38

24. Nokta, 16 Haziran 1991

25. Hürriyet, 10 Ocak 1985

26. Gündem, 10 Ekim 1992

27. Salom, 6 Eylül 1989

28. El-Mecelle, 22 Ocak 1994

29. Salom, 6 Aralık 1989

30. Salom, 18 Ekim 1989

31. Salom, 5 Ağustos 1987

32. İsrail Devleti'nin çağdaş politikalarının bir bölümünü M. Tevrat ayetlerine dayandırdığı inkar edilemeyecek bir gerçektir. İsrail'in yayılmacılık politikası, askeri stratejileri, hatta işgal altındaki topraklarda uyguladığı baskı yöntemleri bile M. Tevrat hükümlerinin birer yansımasıdır.

33. La Question Juive, Ilan Hale'vi, s. 24. Dr. Thon'un sözkonusu raporu, ilk defa 1970 yılında, İbranice olarak, Tel Aviv'de, Massada yayınları tarafından yayınlanan Siyonist Kolonilizasyon Tarihi isimli kitapta yayınlanmıştır.

34. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, s. 153-154

35. I. Rennap, Anti-Semitizm ve Yahudi Sorunu, İstanbul, 1991, s. 88-89

36. Salom, 16 Eylül 1982

37. Salom, 27 Kasım 1991

38. Salom, 2 Nisan 1986

39. Salom, 2 Nisan 1986

40. David Musa Pidcock, Satanic Voices Ancient & Modern: A Surfeit of Blasphemy Including the Rushdie Report. From Edifice Complex to Occult Theocracy, Oldbrook, 1992, s. 164-165

41. Ralph Schoenman, The Hidden History of Zionism, San Francisco, 1988, s. 37

42. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, New York, 1987, s. 161

43. Abram L. Sachar, A History of the Jews, New York, 1984, s. 57

44. Andrew J. Hurley, Israel and the New World Order, Santa Barbara, 1991, s. 25, 292

45. Edward Tivnan, The Lobby: Jewish Political Power and American Policy. New York, 1987, s. 32

46. Salom, 20 Nisan 1988

47. Salom, 11 Mayıs 1988

48. Interview Mensuel d'Informations Generales, Ekim 1992

49. Salom, 22 Nisan 1992

50. Yahudi Kültürü ve Ülkeye Dönüş Problemleri ile ilgili Haber Bülteni, Aralık 1990

51. Jewish Chronicle, 17 Aralık 1993

52. Jewish Chronicle, 24 Aralık 1993

53. Washington Report on Middle East Affairs, Haziran 1994.

SONSÖZ

1. Hakimler, 21/3-6
2. Mika, 3/ 9, 10, 12

BİRİNCİ EK: İSRAİL, ÜÇÜNCÜ DÜNYA FAŞİSTLERİ VE GLADIO

1. Benjamin Beit-Hallahmi. The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why. New York, 1986
2. Ibid., s. 76
3. Ibid., s. 81
4. Ibid., s. 82
5. Andrew and Leslie Cockburn, Dangerous Liason: The Inside Story of US-Israeli Covert Relationship, New York, 1991. s. 218
6. Noam Chomsky, Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler, İstanbul, 1993, s. 559
7. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, New York, 1987, s. 86
8. Ibid., s. 82
9. Andrew and Leslie Cockburn. Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship, s. 238
10. Ibid., s. 223-226
11. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, s. 102
12. Ibid., s. 99
13. Andrew and Leslie Cockburn. Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship, s. 212, 262, 266-267
14. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, s. 76, 78
15. Andrew and Leslie Cockburn. Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship, s. 233-36, 257-58
16. Dan Raviv & Yossi Melman, Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community, Boston, 1991, s. 57-58
17. Victor Ostrovsky. The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda. New York, 1994. s. 226
18. Ibid., s. 4-5
19. Ibid., s. 242
20. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, s. 248.

[*] Ayet, sayfa 255'tedir...

Seçilmiş bibliyografya

- Adler, H. G. Der Verwaltete Mensch. Tübingen: J. C. B. Mohr, 1974.
- Arendt, Hannah. Eichmann in Ierusalem: A Report on the Banality of Evil. New York: The Viking Press, 1963.
- _____. The Origins of Totalitarianism. 7.b. Cleveland: The World Publishing Company, Eylül 1962.
- Aretz, Emil. Hexeneinmaleins einer Lüge. 3.b. München: Hohe Warte 1973.
- Ataöv, Türkkaya. Siyonizm ve Irkçılık. 2.b. Ankara: Birey ve Toplum Yayınları, Mart 1985.
- Ausubel, Nathan. Pictorial History of the Jewish People: From Bible Times to Our Own Day Throughout the World. New York: Crown Publishers, Şubat 1979.
- Ayoun, Richard, Haim Vidal Sephiha. Sefarades d 'Hier et d 'Aajourd 'hui 70 Portaits. Paris: Liana Levi, 1992.
- Bahbah, Bishara. Israel and Latin America: The Military Connection. New York, St. Martin's Press. Institute for Palestine Studies, 1986.
- Barnavi, Eli. A Historical Atlas of the Jewish People: From the Time of the Patriarchs to the Present. London: Hutchinson, 1992.
- Barry, Richard. Anatomie des SS-Staates. New York: Walker and Company, 1968.

Bedarride, Armand. Regle 8 Compas. 2.b. Paris: Le Symbolisme, 1927.

Beit-Hallahmi, Benjamin. The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why. 1.b. New York: Pantheon Books, 1987.

Ben-Gurion, David. The Jews in Their Land. New York: A Windfall Book, 1974.

Bilim Araştırma Grubu. Masonluk ve Kapitalizm. 2.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, 1992.

_____. Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları. 1.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1923.

Brenner Lenni. The Iron Wall: Zionist Revisionism from labotinsky to Shamir. 1.b. London: Zed Books, 1984.

_____. Zionism in the Age of the Dictators. Chicago: Lawrence Hill Books, 1983.

Brigneau, François. Mais Qui Est Done le Professeur Faurisson? Paris: Publications FB, 1991.

_____. Un Certain Racisme Juif. Paris: Publications FB, 1991.

Broszat, Martin. Kommandant in Auschwitz-Autobiographische Aufzeichnungen von Rudolf Höss. Stuttgart: Deutsche, 1958.

Bulut, Faik. Filistin Rüyası: İsrail Zindanlarında 7 Yıl. 1.b. Kaynak Yayınları, Nisan 1991.

Butz, Arthur R. The Hoax of the Twentieth Century. California: Institute for Historical Review, 1977.

Chelain, Andre. La These de Nantes et l'Affaire Roques. Paris: Polemiques, 1988.

Chomsky, Noam. Medya Denetimi: İmediast Bildirgesi. Çev. Şen Süer. 1.b. İstanbul: Tüm Zamanlar Yayıncılık, Ekim 1993.

_____. Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler. Çev. Bahadır Sina Şener. 1.b. İletişim Yayınları, 1993.

Chouraqui, A. Theodor Herzl. Paris: Seuil, 1960.

Cockburn, Andrew and Leslie. Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship. New York: Harper Collins Publishers, 1991.

Cohn-Sherbok, Dan. Holocaust Theology. 1.b. London: Lamp Press, 1989.

Cole, David & Bradley Smith. David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum. California: Institute for Historical Review.

Dalin, David G. From Marxism to Judaism: The Collected Essays of Will Herberg. New York: Markus Wiener Publishing, 1989.

Dawidowics, Lucy S. The Holocaust and the Historians. 6.b. Massachusetts: Harvard University Press, 1993.

_____. The War against the Jews (1933-1945). London: Weidenfeld & Nicolson, 1975.

Eveland, Wilbur Crane. Ropes of Sand: America's Failure in the Middle East. London: W. W. Norton & Company, 1980.

Faurisson, Robert. Memoire En Defense: Contre Ceux Qui M'Accusent de Falsifier l'Histoire. La Question des Chambrés a Gaz. Paris: La Vieille Taupe, 1980.

_____. "Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers or, Improvised Gas Chambers & Casual Gassing at Auschwitz & Birkenau According to Jean-Claude Pressac 1989", journal of Historical Review, Bahar 1991.

_____. "Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers or, Improvised Gas Chambers & Casual Gassing at Auschwitz & Birkenau According to J. C. Pressac 1989", journal of Historical Review, Yaz 1991.

Findley, Paul. They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby, Chicago, Lawrence Hill Books, 1989.

Fontüte, François de. Irkçılık. Çev. Haldun Karyol. İstanbul: İletişim Yayınları, 1991.

Friedlander, Saul. Kurt Gerstein ou l'Ambiguïté du Bien. Tournai: Casterman, 1967.

Gabler, Neal. An Empire of Their Own: How the Jews Invented Hollywood. 1.b. London: WH Allen, 1988.

Gangulee, N. The Mind and Face of Nazi Germany. 2.b. London: London: Buttler & Tanner Ltd., 1942.

Garaudy, Roger. Siyonizm Dosyası. Çev. Nezih Uzel. 1.b. İstanbul: Pınar Yayınları, Ekim 1983.

Goffs, Jenneth. Hitler and the 20th Century Hoax. Colorado: Enlewood, 1954.

Green, Stephen. Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel. New York: William Morrow and Company, 1984.

Grieb, Conrad. American Manifest Destiny and The Holocausts. Millions of People

Exterminated, Where It Happened, When It Happened, How It Happened, Who Made It Happen. New York: Examiner Books, 1979.

Halow, Joseph. Innocent at Dachau. 1.b. California: Institute for Historical Review, Ocak 1993.

Harkabi, Yehoshafat. Israel 's Fateful Hour. New York: Harber & Row, 1988.

Hartle, Heinrich. Freispruch für Deutschland. 1.b. Göttingen: K. W. Schütz, 1965.

Hausner, Gideon. Justice a Ierusalem / Eichmann Devant Ses Iuges. Flammarion, 1976.

HarWood Richard. Did Six Million Really Die? England: Historical Review Press, 1975.

Heller, Otto. Yahudiliğin Çöküşü: Yahudi Sorunu, Yahudi Sorununun Eleştirisi, Sosyalizmle Çözümü. Çev. Süheyla-Saliha N. Kaya. 1.b. İstanbul: Inter Yayınları, Haziran 1992.

Herman Simon N. Israelis and Jews: The Continuity of an Identity. 1.b. New York: Random House, 1970.

Herzl, Theodore. Theodore Herzl: Ecris. Jerusalem: Palestine Departement de la Jeunesse de l'Organisation Sioniste Mondiale, 1948.

Hilberg, Raul. The Destruction of the European Jews. London: W. H. Allen, 1961.

Hurley, Andrew J. Israel and the New World Order. Santa Barbara: Fithian Press and the Foundation for a New World Order, 1991.

Irving, David. Hitler's War and The War Path 1933-1945. 1.b. London: Focal Point Publications, 1991.

Kaul, Friedrich Karl. Arzte in Auschwitz. Berlin: Volk und Gesundheit, 1968.

Kautsky, Benedikt. Teafel und Verdammte. Zürich, 1946.

Kazimierz, Smolen. Auschwitz (Oswiecim) 1940-1945. Panstwowe: Panstwowe Muzeum w Oswiecimiu.

Kogon, Eugen. Der SS-Staat. Stuttgart: EuropäischeVerlagsanstalt, 1959.

Kulaszka, Barbara. Did Six Million Really Die? Report of the Evidance in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zündel-1988. Toronto: Samisdar Publishers Ltd., 1992.

Kuper, Leo. Genocide. 1.b. Middlesex: Penguin Books, 1981.

Langbein, Hermann. Menschen in Auschwitz. Vienna: Europa, 1972.

Langer, Walter C. Ruhsal Çözümlemelerle Hitler Melek mi, Şeytan mı? Çev. Zeki Çakılalan. Kemal Bek. 1.b. İstanbul: Yılmaz Yayınları, Kasım 1990.

Lehn, Walter. Zionisin and Racism. London: International Organization for the Elimination of All Forms of Racial Discrimination, 1977.

Lenski, Robert. The Holocaust on Trial: The Case of Ernst Zundel. 1.b. Argentina: Reporter Press, 1989.

Leuchter, Fred A. Jr. The Second Leuchter Report: Dachau, Mauthausen, Hartheim. Toronto: Samisdar Publishers Ltd.

_____. The Third Leuchter Report: A Technical Report on the Execution Gas Chamber. Toronto: Samisdar Publishers Ltd., Aralık 1989.

_____. The Fourth leuchter Report: An Engineering Evaluation offean-Claude Pressac's Book "Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers Massachusetts: Fred A. Leuchter Associates, Inc., Ekim 1991.

Leuchter, Fred A. Jr., David Irving. The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz. London: Focal Point Publications, Haziran 1989.

Lossin, Yigal. Pillar of Fire: The Rebirth of Israel. A Visual History. Jerusalem: Shikmona Publishing Company, 1983.

Monus, Aros. Les Secrets de l'Empire Nietzscheen. Paris: Interseas, 1992.

Mor, Nathan Yalin. Israel-Israel: Histoire du Groupe Stern 1940-1948. Paris: Presse de la Renaissance, 1978.

Mullins, Eustace. The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism. 1.b. Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1985.

_____. The World Order: Our Secret Rulers. 2.b. Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1992.

Nachmani, Amikam. Greece, Turkey and Zionism: Uneasy Relations in the East Mediterranean. Totowa: Frank Cass, 1987.

Naumann, Bernd. Auschwitz-Bericht über die Strafsache Mulka und Andere vor dem Schwurgericht Frankfurt. Frankfurt: Athenäum, 1968.

Nelson, Thomas, 8: Sons. The Concise Bible Dictionary with N umerous Illustrations. New York: Norwood Press.

Nicosia, Francis R. Hitler und der Zionismus: Das Dritte Reich und die Palastina-Frage 1933-1939. London: Verlag 1. B. Tauris, 1989.

_____. The Third Reich and the Palestine Question. 1.b. Austin: University of Texas Press, 1985.

Niewyk, Donald L. The Jews in Weimar Germany. Manchester: Manchester University Press, 1980.

O'Brien, Conor Cruise. Belagerungszustand: Die Geschichte des Zionismus und des Staates Israel. München: Deutscher Taschenbuch Verlag, Augustos 1991.

Ostrovsky, Victor. The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda. New York: Harper Collins Publishers, 1994.

Öke, Mim Kemal. Kutsal Topraklarda Siyonistler ve Masonlar: İhanetler.. Komplolar.. Aldanmalar... 3.b. İstanbul: Çağ Yayınları, 1991.

Özkul, Halid. Yeni Dünya Düzeni. İstanbul, Anahtar Kitaplar, Kasım 1992.

Patai, R. Encyclopedia of Zionism and Israel, 2 Vol. 1971.

Perlmutter, Amos. Israel; The Partitioned State: A Political History Since 1990. New York: Scribners, 1985.

Perlmutter, Nathan, Ruth Ann Perlmutter. The Real Anti-Semitism in America. New York: Arbor House, 1982.

Pidcock, David Musa. Satanic Voices Ancient & Modern: A Sarfeit of Blasphemy Includ'ng the Rushdie Report. Prom Edifice Complex to Occult Theocracy. Oldbrook: Musaqim, 1992.

Poliakov, Leon. Das Dritte Reich und die Juden. Berlin: Wulf Arani, 1956.

_____. The History of Anti-Semitism Volume I: From Roman Times to the Court Jews. London: Routledge 6: Kegan Paul, 1974.

_____. The History of Anti-Semitism Volume II: Prom Mohammed to the Marranos. London: Routledge & Kegan Paul 1974.

Pool, James, Suzanne Pool. Who Financed Hitler: The Secret Funding of Hitler's Rise to Power 1919-1933. 1.b. New York: The Dial Press, 1979.

Pulzer, Peter. The Rise of Political Anti-Semitism in Germany & Austria. London: Peter Halban Publishers, 1988.

Rassinier Paul_ Le Drame des Juifs Europeens. 2.b. Paris: La Vieille Taupe, 1964.

The Real Eichmann Trial or The Incurable Victims. 3.b. California: Institute for Historical Review, Ekim 1983.

_____. Was ist Wahrheit? Starnberg: Druffel-Verlag, 1978.

_____. Was Nun, Odysseus. Wiesbaden: Karl-Heinz Priester, 1960.

Rauschning, Hermann. Hitler M 'a Dit: Confidences du Führer; Sur Son Plan de Conquete du Monde. 59.b. Paris: Coopération, 1939.

Raviv, Dan, Yossi Melman. Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community. Boston: Houghton Mifflin Company, 1991.

Reinharz, Jehuda. Chai'm Weizmann: The Making of a Zionist Leader. New York: Oxford University Press, 1985.

Rennap, I. Anti-Semitism ve Yahudi Sorunu. Çev. Şen Sür Kaya. 1.b. İstanbul: İnter Yayınları, Temmuz 1991.

Roberts, Stephen H. The House That Hitler Built. 5.b. London: Methuen Publishers, 1938.

Robnett, George W. Conquest Through Immigration: How Zionism Turned Palestine into a Jewish State. Hawthorne: Omni Publications, 1985.

Rokach, Livia. İsrail 'in Kutsal Terörü: Moshe Sharett'in Özel Güncesi Üzerine Bir İnceleme. Çev. Zeynep Neşef. İstanbul, Belge Yayınları, 1984.

Roques, Henri. The 'Confessions' of Kurt Gerstein. California: Institute for Historical Review, 1989.

Rothe, Wolfe Dieter. Die Endlösung der Judenfrage. Frankfurt: E. Bierbaum.

Roth Heizr, ... Der Makaberste Betrug aller Zeiten, Özel Baskı, 1974.

_____. Wieso waren wir Va'ter Verbrecher? Lumda: Odenhausen, 1972.

Rubenstein, Richard L., John K. Roth. Approaches to Auschw'tz: The Legacy of the Holocaust. 1.b. London: SCM Press, 1987.

Rullman, Hans Peter. Victim of the Holocaust. New Jersey: Unchain, 1987.

Sachar, Abram L. A History of the Jews. New York: Alfred A. Knopf Inc., 1984.

Sachar, Howard M. Diaspora: An Inquiry into the Contemporary Jewish World. 1.b. New York: Harper & Row Publishers, 1985.

Sanning, Walter N. The Dissolution of Eastern European Jewry. 3.b. California: Institute for Historical Review, Kasım 1990.

Schnabel, Reimund. Macht ohne Moral-Eine Dokumentation über die SS. Frankfurt: Röderberg, 1957.

Schoenman, Ralph. The Hidden History of Zionism. 2.b. San Francisco: Socialist Action, Temmuz 1988.

Schwarzwallner, Wulf. The Unknown Hitler: His Private Life and Fortune. 1.b. Maryland: National Press Books, 1989.

Sachar, Howard M. Diaspora: An Inquiry into the Contemporary Jewish World. 1.b. New York: Harper & Row Publishers, 1985.

Sanning, Walter N. The Dissolution of Eastern European Jewry. 3.b. California: Institute for Historical Review, Kasım 1990.

Schnabel, Reimund. Macht ohne Moral-Eine Dokumentation über die SS. Frankfurt: Röderberg, 1957.

Schoenman, Ralph. The Hidden History of Zionism. 2.b. San Francisco: Socialist Action, Temmuz 1988.

Schwarzwallner, Wulf. The Unknown Hitler: His Private Life and Fortune. 1.b. Maryland: National Press Books, 1989.

Sedov, Sergei. Zionism: Counts on Terror. New York: Novosti Press Agency Publishing House, 1984.

Segieth, Johannes. Konzentrationslager Dachau 1933-1945. Comité International de Dachau. München: Lipp KG, 1965.

Shanfield, Reb Moshe. The Holocausts Victims Accuse: Documents and Testimony on Jewish Criminals. New York: Neturei Karta.

Sharif, Regina S. Non-Jewish Zionism. Its Roots in Western History. London: Zed Press, 1983.

Shirer, William L. The Rise and the Fall of Third Reich. London: The Hamlyn Publishing, 1987.

Simonov, Konstantin. Ölüm Fabrikası. Çev. Özalp Göneralp. İstanbul: A Yayınları, Nisan 1990.

Sington, Derrick, Arthur Weidenfeld. The Goebbels Experiment: A Study of the Nazi Propaganda Machine. 1.b. London: Buttler & Tanner Ltd., 1942.

Staeglich, Wilhelm. Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence. 2.b. California: Institute for Historical Review, Ocak 1990.

Supple Carrie. From Prejudice to Genocide: Learning about the Holocaust. 1.b. Staffordshire: Trentham Books, 1993.

synder Louis L, Hitler's Elite: Biographical Sketches of Nazis Who Shaped the Third Reich. 1.b. London: David & Charles, 1990.

szende Stefan_ The Promise Hitler Kept. London: Victor Gollancz, 1944.

Thion serge. Verite Historique ou Verite Politique: Le Dossier de l'Affaire Faurisson; La Question des Chambers a Gaz. Cedex: La Vieille TauPe.

Thyseen Fritz. I Paid Hitler. London: Holder Stoughton Ltd., 1941.

Tivnan Edward_ The Lobby: Jewish Political Power and American Policy. New York: Simon and Schuster, 1987.

Turhan, Talat. Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla. 1.b. İstanbul, Tüm Zamanlar Yayıncılık, 1992.

Turner, Ir. Henry Ashby. Hitler - Memoirs of a Confidant. New Haven: Yale University Press, 1985.

Vrba, Rudolf. I Cannot Forgive. New York: Grove, 1964.

Walendy, Udo. Europa in Flammen 2 Vol. 1.b. Weser: Vlotho, 1966.

Weber, Mark. "Zionism and the Third Reich". The Journal of Historical Review vol 12, no 3 / Fall 1992. California: Institute for Historical Review.

_____. "Jewish Soap", Journal of Historical Review, vol 12, no. 2. Summer 1991. California: Institute for Historical Review.

_____. Tell-Tale Documents & Photos from Auschwitz". Journal of Historical Review, vol 11, no. 1. Spring 1991. California: Institute for Historical Review.

Weekerb Ingrid. Flashpoint: Kristallnacht 1938, Instigators, Victims and Beneficiaries. 1.b. California: Institute for Historical Review, Haziran 1991.

Wilhelmsrasse'nin Gizli Arşivleri, V Kitap. Paris: Plon, 1954.

Yahya, Faris. Zionist Relations with Nazi Germany. Beirut: Palestine Research Center, 1978.